

John Grisham

Cazul Pelican

1

Nu părea în stare să provoace un asemenea haos, dar aproape tot ce zărea jos, în stradă, putea fi pus în seama lui. Ceea ce era minunat. Avea nouăzeci și unu de ani, era paralizat, imobilizat într-un fotoliu rulant și alimentat cu oxigen. Al doilea atac, suferit cu șapte ani în urmă, aproape că-l dăduse gata, dar Abraham Rosenberg era încă în viață și era cel mai important dintre cei nouă. Era singura legendă vie a Curții și faptul că încă mai respira îi irita pe majoritatea celor din mulțimea de jos.

Stătea într-un fotoliu mic rulant, într-un birou din clădirea Curții Supreme, atingând cu picioarele marginea ferestrei. Se aplecă înainte, în vreme ce zgomotul creștea. Îi ura pe polițiști, dar, văzându-i aliniați în rânduri strânse, ordonate, se simțea mai bine. Stăteau drept și țineau piept mulțimii de cel puțin cincizeci de mii de oameni, care cereau sânge.

— Mai mulți ca oricând! zbieră Rosenberg spre fereastră.

Era aproape surd. Jason Kline, secretarul lui principal, stătea în spate. Era prima luni din octombrie, ziua deschiderii noii sesiuni judecătorești, când — în mod tradițional — se sărbătorea Primul Amendament. O sărbătoare splendidă. Rosenberg era emoționat. Pentru el, libertatea cuvântului însemna libertatea de a se răscula.

— Au venit și indienii? întrebă el foarte tare.

Jason Kline se aplecă mai aproape de urechea lui dreaptă.

— Da!

— Pictați de război?

— Da! Au întreg costumul de luptă.

— Dansează?

— Da!

Indieni, negri, albi, mulatri, femei, homosexuali, iubitori ai pădurii, creștini, luptători împotriva avortului, arieni, naziști, atei, vânători, iubitori de animale, rasiști albi, rasiști negri, oameni care protestau împotriva taxelor, muncitori forestieri, fermieri — era o mare uriașă de protest. Iar poliștii de ordine țineau în mâini bastoanele de cauciuc.

— Indienii ar trebui să mă iubească!

— Sunt sigur că așa fac.

Kline dădu din cap și zâmbi spre omulețul plăpând, care-și încleștase pumnii. Ideologia lui era simplă: guvernul mai presus de afaceri, individul mai presus de guvern, mediul mai presus de orice. Iar indienilor să li se dea orice vor.

Interpelările, rugăciunile, cântecele, psalmodierile, strigătele se întetiră, iar poliștii de ordine strânseseră rândurile. Mulțimea era mai mare și mai zgomotoasă decât în anii trecuți. Atmosfera era mai încordată. Violența devenise ceva obișnuit. Clinicile care făceau avorturi erau aruncate în aer. Doctorii erau atacați și bătuți. În Pensacola, unul dintre ei fusese ucis, legat în poziție fetală și ars cu acid. Săptămânal, aveau loc lupte de stradă. Bisericele și preoții fuseseră ultragiați de militanții homosexuali. Rasiștii albi, conduși din umbră de câteva organizații paramilitare cunoscute, deveniseră mai îndrăzneți în atacurile lor asupra

negrilor, hispanicilor și asiaticilor. Acum, ura era distracția favorită a Americii.

Iar Curtea era, bineînțeles, o țintă ușoară. Din 1990, numărul amenințărilor serioase la adresa judecătorilor crescuse de zece ori. Iar poliția Curții Supreme crescuse de trei ori. Cel puțin doi agenți FBI erau desemnați pe lângă fiecare judecător și alți cincizeci erau ocupați cu investigarea amenințărilor.

— Mă urăsc, nu-i așa? întrebă el tare, uitându-se pe fereastră.

— Da, unii dintre ei, da, spuse amuzat Kline.

Lui Rosenberg îi plăcea să audă aceasta. Zâmbi și respiră adânc. Optzeci la sută din amenințările cu moartea erau îndreptate împotriva lui.

— Vezi ce scrie pe pancarte? întrebă el. Era aproape orb.

— Pe câteva.

— Ce zic?

— Ca de obicei. Moarte lui Rosenberg. Pensionarea lui Rosenberg. Tăiați-i oxigenul.

— Agită aceleași pancarte de ani de zile. De ce nu fac altele noi?

Secretarul nu răspunse. Abe ar fi trebuit să se retragă cu mulți ani în urmă, dar într-o zi va fi scos pe targa. Cei trei secretari ai lui făceau majoritatea cercetărilor, dar Rosenberg ținea să-și scrie singur concluziile. Folosea o carioca și-și mâzgălea cuvintele pe un bloc de hârtie albă, cu un scris de școlar în clasa întâi. O muncă înceată, dar cui îi păsa de timp când era numit pe viață? Secretarii îi verificau concluziile și rareori găseau greșeli.

Rosenberg râse.

— Ar trebui să-l dăm indienilor pe Runyan.

John Runyan era președintele Curții Supreme, un conservator rigid, numit în funcție de un republican, care îi ura pe indieni și pe majoritatea celorlalte minorități. Șapte din nouă fuseseră numiți de președinți republicani. Timp de cincisprezece ani, Rosenberg așteptase venirea unui democrat la Casa Albă. Voia să plece, avea nevoie să plece de la Curte, dar nu suporta ideea unui individ de dreapta, de teapa lui Runyan, așezat în iubitul lui scaun.

Putea să aștepte. Putea să stea aici, în fotoliul lui rulant, să respire oxigen și să protejeze indienii, negrii, femeile, săracii, handicapații și mediul până la o sută cinci ani. Și nimeni nu putea să facă nimic, doar dacă nu-l omorau. Iar asta nici măcar nu ar fi fost o idee proastă.

Capul marelui bărbat se clătină, apoi căzu într-o parte și rămase așa. Adormise iar. Kline se retrase încet și își reluă lucrul în bibliotecă. Se va întoarce peste o jumătate de oră ca să controleze alimentarea cu oxigen și să-i dea lui Abe pilulele.

Biroul președintelui Curții Supreme de la același etaj era mai mare și mai bine mobilat decât celelalte opt. Biroul din față era folosit pentru mici recepții și adunări oficiale, iar în biroul din spate lucra președintele.

Ușa acestuia era închisă și în cameră se aflau președintele, cei trei secretari ai săi, căpitanul poliției Curții Supreme, trei agenți FBI și K.O. Lewis, director adjunct la FBI. Erau cu toții foarte serioși și făceau eforturi să nu bage în seamă zgomotul ce venea de jos, din stradă, ceea ce era greu. Președintele și Lewis comentau ultima serie de amenințări cu moartea și toți ceilalți ascultau. Secretarii luau note.

În ultimele șase zile Biroul înregistrase peste două sute de amenințări,

un nou record. Era sortimentul obișnuit de amenințări cu „Bombe la Curte!", dar unele aduceau precizări — nume, situații și consecințe.

Runyan nu făcea nici un efort să-și ascundă neliniștea. Citi o listă confidențială a FBI cu numele persoanelor și grupărilor suspectate că ar fi trimis amenințări. Klanul, arienii, naștiții, palestinienii, separatiști negri, combatanții pentru drepturile condamnaților pe viață, indivizii cu homofobie. Chiar și IRA ¹. Toată lumea, se părea, în afară de membrii cluburilor Rotary și cercetași. O grupare din Orientul Mijlociu, sprijinită de iranieni, amenința cu vărsarea de sânge pe pământ american drept represalii pentru moartea a doi slujitori ai justiției din Teheran. Nu exista absolut nici o dovadă că aceste crime ar fi avut vreo legătură cu gruparea teroristă de ultima oră din SUA cunoscută sub numele de Armata Subterană, care omorâse un judecător federal în Texas cu ajutorul unui automobil-capcană. Nu se făcuseră arestări, dar Armata Subterană revendica atentatul. Tot ea era suspectul numărul unu într-o serie de atentate cu bombe în birourile ACLU ², dar lucra foarte curat.

— Ce-i cu teroriști ăștia portoricani? Întrebă Runyan fără să ridice ochii.

— Categoria ușoară. Nu ne facem griji, răspunse K.O. Lewis nepăsător. Ne amenință de douăzeci de ani.

— Ei bine, poate că e timpul să facă ceva. Momentul e potrivit, nu credeți?

— Lăsați portoricanii, Chief ³. Lui Runyan îi plăcea să i se spună „Chief". Nu președinte, nu domnule președinte al Curții Supreme. Numai Chief. Ne amenință numai pentru că amenință și alții.

— Foarte amuzant, spuse Runyan fără să zâmbească. Foarte amuzant. Nu mi-ar plăcea să rămână vreo grupare pe dinafară.

Runyan aruncă lista pe birou și își frecă tâmpilele.

— Să vorbim despre protecția judecătorilor.

Închise ochii.

— Directorul crede că ar trebui să numim patru agenți pe lângă fiecare judecător, cel puțin pentru următoarele nouăzeci de zile. Vom folosi limuzine cu escortă, atât la venire, cât și la plecarea de la birou, iar poliția Curții Supreme va acoperi spatele și va asigura protecția clădirii.

— Dar cu deplasările cum rămâne?

— Nu e o idee bună, cel puțin deocamdată. Directorul crede că judecătorii ar trebui să rămână în D.C. până la sfârșitul anului.

— Ești nebun? E nebun? Dacă aș cere confrăților mei să respecte această cerere, ar pleca toți din oraș în noaptea asta și ar călători toată luna viitoare. E absurd.

Runyan se încruntă spre secretarii săi, care-și clătinară scârbiți capetele. Era cu adevărat absurd. Lewis era impasibil. Se aștepta la așa ceva.

— Cum doriți. Era doar o sugestie.

— O sugestie prostească.

— Directorul nu se aștepta să cooperați. Ar dori, totuși, să fie înștiințat din timp despre orice planuri de călătorie, pentru a putea organiza protecția.

— Vrei să spui că plănuieți să escortați fiecare judecător, de câte ori părăsește orașul?

¹IRA — Irish Republican Army (Armata republicană irlandeză) (notele aparțin traducătorului).

²ACLU — American Civil Liberties Union (Uniunea Americană pentru drepturi civile).

³Chief Justice — președintele Curții Supreme.

— Da, Chief. Așa ne-am gândit.

— Nu va merge. Acești oameni nu sunt obișnuiți să fie dădăciți.

— Da, domnule. Și nu sunt obișnuiți nici să fie urmăriți, încercăm doar să vă protejăm pe dumneavoastră și pe onorabilii dumneavoastră confrăți. Desigur, nimeni nu spune că trebuie să facem ceva. Cred, domnule, că dumneavoastră ne-ați chemat. Dar putem pleca dacă așa doriți.

Runyan se lăsă pe spate în scaun și luă o agrafă de birou, desfăcând-o și încercând să o îndrepte.

— Dar aici?

Lewis suspină și aproape că zâmbi.

— Nu ne facem griji în privința clădirii. E un loc ușor de protejat. Aici nu ne așteptăm să avem neplăceri.

— Atunci unde?

Lewis arată spre fereastră cu capul. Zgomotul se întetise.

— Undeva acolo, afară. Străzile sunt pline de idioți, maniaci și fanatici.

— Și toți ne urăsc.

— Evident. Chief, suntem foarte îngrijorați în privința judecătorului Rosenberg. Refuză în continuare să lase oamenii noștri să intre în casă și ei stau pe stradă, în mașină, toată noaptea. Îi va permite ofițerului lui favorit de la Curtea Supremă — cum îl cheamă? Ferguson — să stea la ușa din spate, afară, numai de la zece seara până la șase dimineața. Nimeni nu intră în casă, cu excepția judecătorului Rosenberg și a infirmierului. Locul nu e sigur.

Runyan își curăța unghiile cu agrafa și zâmbea ușor. Moartea lui Rosenberg — prin orice mijloace sau metode — ar fi o ușurare. Nu, ar fi o ocazie minunată. Președintele ar trebui să se îmbrace în negru și să-i aducă elogii, dar în spatele ușilor închise ar râde satisfăcut cu secretarii săi. Lui Runyan îi plăcea acest gând.

— Ce sugerezi? Întrebă el.

— Puteți să vorbiți cu el?

— Am încercat. I-am explicat că e — probabil — omul cel mai detestat din America, că milioane de indivizi îl blestemă în fiecare zi, că majoritatea ar vrea să-l vadă mort, că el primește de patru ori mai multe amenințări decât noi toți la un loc și că ar fi o pradă perfectă și ușoară pentru un asasin.

Lewis așteaptă.

— Și?

— Mi-a spus să-l pup în fund și a adormit.

Secretarii râseră nestăpânit, apoi agenții FBI își dădură și ei seama că umorul nu era interzis și li se alăturară cu un râs nervos.

— Atunci ce facem? Întrebă Lewis plictisit.

— Protejați-l cât puteți de bine, consemnați totul și nu vă faceți griji. El nu se teme de nimic, nici de moarte și, dacă el nu asudă, de ce ați face-o voi?

— Directorul asudă, așa că asud și eu. E foarte simplu. Dacă unul dintre voi pățește ceva, Biroul își pierde reputația.

Președintele se mișcă nervos în scaun. Larma de afară era extenuantă. Întâlnirea se lungise destul.

— Lasă-l pe Rosenberg. Poate o să moară în somn. Mai mult mă îngrijorează Jensen.

— Jensen e o problemă, spuse Lewis bătând ușor în hârtii.

— Știu că e o problemă, spuse rar Runyan. E o pacoste. Acum crede că e liberal. Votează ca Rosenberg un timp. Luna viitoare va fi un rasist alb și

va susține segregarea școlilor. Apoi, se va îndrăgosti de indieni și va dori să le dea Montana. E ca și cum ai avea un copil înapoiat.

— Acum e în tratament pentru depresiune, știți?

— Știu, știu. Îmi spune tot. Pentru el, simbolizez tatăl. Ce drog ia?

— Prozac.

Președintele se scobea sub unghii.

— Ce e cu instructoarea aceea de gimnastică aerobică pe care o curta? Mai e cu el?

— Nu chiar. Nu cred că se uită la femei.

Lewis era satisfăcut de el. Știa mai mult. Se uită la unul dintre agenții lui și confirmă această mică bârfă picantă. Runyan nu o știa, nici nu voia să o știe.

— El cooperează?

— Bineînțeles că nu. În multe privințe, e mai rău decât Rosenberg. Ne lasă să-l escortăm până la blocul lui, apoi ne ține toată noaptea în parcare. Locuiește la etajul șapte, vă amintiți? Nu putem să stăm nici în hol. S-ar putea supăra vecinii, zice el. Așa că stăm în mașină. Blocul are o mulțime de intrări și e imposibil să-l protejăm. Îi place să se joace de-a v-ați ascunselea cu noi. Mereu se strecoară afară, așa că nu știm niciodată dacă e în clădire sau nu. Cel puțin, în ceea ce-l privește pe Rosenberg, suntem siguri că e acolo toată noaptea. Cu Jensen e imposibil.

— Minunat. Dacă voi nu puteți să-l urmăriți, cum ar putea să o facă un asasin?

Lewis nu se gândise la aceasta. Îi lipsea umorul.

— Directorul e foarte îngrijorat de siguranța judecătorului Jensen.

— Nu primește multe amenințări.

— E numărul șase pe listă, primește ceva mai puține decât dumneavoastră, excelență.

— Deci eu sunt pe locul cinci.

— Da, imediat după judecătorul Manning. Fiindcă veni vorba, el cooperează. Pe deplin.

— Se teme și de umbra lui, spuse președintele, apoi șovăi. Nu ar fi trebuit să spun asta. Îmi pare rău.

Lewis nu-i dădu atenție.

— De fapt, am cooperat destul de bine cu toți, cu excepția lui Rosenberg și a lui Jensen. Judecătorul Stone se lamentează foarte mult, dar ne ascultă.

— Se plânge de toată lumea, așa încât să nu crezi că are ceva cu tine. Unde crezi că se duce Jensen pe ascuns?

— Lewis se uită la unul dintre agenții lui.

— Nu știm.

O mare parte a mulțimii se adună deodată într-un cor nestăpânit, căruia părea să i se alăture toți cei de pe stradă. Președintele nu putea să-l ignore. Ferestrele vibrau. Se ridică în picioare și puse capăt întâlnirii.

Biroul judecătorului Glenn Jensen se afla la etajul doi, departe de stradă și de zgomot. Deși ocupa o cameră spațioasă, era totuși cel mai mic dintre cele nouă birouri. Jensen fiind cel mai tânăr dintre cei nouă, se putea considera norocos că avea un birou. Fusese numit în urmă cu șase ani, la patruzeci și doi de ani. Pe atunci, se credea că ar fi un interpret rigid al legii, cu puternice convingeri conservatoare, asemenea celui care îl numise. Confirmarea lui de către Senat prilejuise o dispută aprigă. În

fața Comisiei pentru Justiție, Jensen făcuse figură jalnică. În problemele delicate fusese șovăitor și primise lovituri din ambele părți. Republicanii erau încurcați. Democrații simțeau mirosul de sânge. Președintele își încrucișase brațele așteptându-i să înceteze, iar Jensen fusese confirmat cu un vot reținut.

Dar reușise să fie numit pe viață. În acești șase ani nu mulțumise pe nimeni. Adânc rănit de audierea pentru confirmare, jurase să fie îndurător. Această atitudine îi înfuriase pe republicani. Se simțiseră trădați, mai ales atunci când Jensen își descoperise un interes ascuns pentru drepturile criminalilor. Având puțin discernământ ideologic, el părăsi repede dreapta, mutându-se spre centru, apoi la stânga. În timp ce juriștii erudiți își vor scărpinga bărbuțele, Jensen se va întoarce repede spre dreapta și i se va alătura judecătorului Sloan într-una din insuportabilele lui pledoarii antifeministe. Jensen nu se omora după femei. Era neutru în privința rugăciunilor, sceptic cu privire la libertatea cuvântului, simpatiza cu cei care protestau contra taxelor, era indiferent față de indieni, se temea de negri, era dur cu pornografia, îngăduitor cu criminalii și destul de consecvent în apărarea mediului. Și, spre marea groază a republicanilor, care îl confirmaseră cu sacrificii, Jensen dădea dovadă de o simpatie supărătoare față de drepturile homosexualilor.

La cererea lui, îi fusese încredințat neplăcutul caz *Dumond* Ronald Dumond trăise timp de opt ani cu iubitul lui. Erau un cuplu fericit, foarte devotați unul altuia și mulțumiți să împartă experiențele de viață. Doreau să se căsătorească, dar legile statului Ohio interziceau o astfel de uniune. Apoi, iubitul s-a îmbolnăvit de SIDA și a avut o moarte groaznică. Ronald dorea să-l înmormânteze, dar a intervenit familia iubitului și nu l-a acceptat pe Ronald la funeralii și la înmormântare. Îndurerat, Ronald a dat în judecată familia, pentru daune sentimentale și morale. Cazul rătăcise prin instanțe inferioare timp de șase ani și acum poposisse pe biroul lui Jensen.

Intrau în dezbateri drepturile „soțiilor” homosexualilor. *Dumond* devenise strigătul de luptă al activiștilor homosexuali. Chiar și numai pomenirea numelui lui *Dumond* dezlănțuise lupte de stradă.

Iar Jensen preluase cazul. Ușa spre biroul mai mic era închisă. Jensen și cei trei secretari ai săi stăteau în jurul mesei de conferințe. Cazul *Dumond* le luase două ore și nu ajunseseră la nici un rezultat. Obosiseră de atâtea discuții în contradictoriu. Unul dintre ei, liberal din Corneli, dorea o hotărâre limpede, care să garanteze drepturi depline partenerilor homosexuali. Jensen dorea același lucru, dar nu putea să recunoască deschis. Ceilalți doi secretari erau sceptici. Știau, ca și Jensen, că o majoritate de cinci ar fi imposibilă.

Discuția se îndreptă spre alte probleme.

— Președintele vrea să-ți tragă o săpuneală, Glenn, spuse secretarul din Duke.

Când erau între ei, îi spuneau pe numele mic. „Judecător” era un titlu cam incomod.

Glenn își frecă ochii.

— Ce mai e nou?

— Unul dintre secretarii lui mi-a spus că președintele și FBI-ul sunt îngrijorați pentru siguranța ta. Zicea că nu cooperezi și că Chief e foarte neliniștit. Dorea să-ți transmit asta.

Totul se transmitea prin rețeaua secretarilor.

— Trebuie să fie îngrijorat. Asta e slujba lui.

— Dorește să desemneze încă doi agenți ca gardă de corp, cărora să le dai acces în apartamentul tău. FBI-ul vrea să te ducă și să te aducă de la Curte. Și vor să-ți limiteze călătoriile.

— Am mai auzit asta.

— Da, știu. Dar secretarul spunea că Chief dorește să te convingem să cooperezi cu FBI pentru a te proteja.

— Înțeleg.

— Deci, noi încercăm să te convingem.

— Mulțumesc. Du-te și spune secretarului lui Chief că nu numai că ați încercat să mă convingeți, dar ați făcut și scandal, că eu am apreciat totul, dar că mi-a intrat pe o ureche și mi-a ieșit pe cealaltă. Spune-le că Glenn se consideră băiat mare.

— Sigur, Glenn. Nu te temi, nu-i așa?

— Cătuși de puțin.

2

Thomas Callahan era unul dintre cei mai simpatizați profesori din Tulane, în primul rând pentru că refuzase să programeze cursuri înainte de ora unsprezece. Bea mult, așa cum făceau și cei mai mulți dintre studenții lui și, pentru el, primele câteva ore ale dimineții erau dedicate somnului, apoi trezirii. Toți detestau cursurile de la nouă și de la zece. Era simpatizat și pentru că purta pantaloni decolorați de jeans, haine de tweed cu petice uzate în coate, umbla fără ciorapi și cravată. Ținută de universitar degajată, dar șic. Avea patruzeci și cinci de ani, dar datorită părului negru și ochelarilor cu ramă de corn părea de treizeci și cinci. Oricum, nu-i păsa cât de bătrân arăta. Se râdea o dată pe săptămână, atunci când barba începea să-l mănânce, iar când vremea va fi rece, ceea ce se întâmplă rar la New Orleans, își va lăsa barbă. Era o întreagă poveste cu legăturile lui cu studentele.

Era simpatizat și pentru că predă dreptul constituțional, un curs care nu plăcea nimănui, dar care era obligatoriu. Datorită strălucirii și calmului său, făcuse din dreptul constituțional un curs interesant. Nimeni altcineva din Tulane nu putea face așa ceva. Și nimeni nu dorea, așa încât studenții se băteau pe locuri la cursurile lui Callahan de la ora unsprezece, de trei ori pe săptămână.

Optzeci dintre ei stăteau de vorbă pe șoptite, în cele șase rânduri de bănci ale amfiteatrului, în timp ce Callahan își ștergea ochelarii în fața catedrei. Era unsprezece și cinci minute fix, prea devreme totuși, se gândea el.

— Cine a înțeles opinia lui Rosenberg în procesul *Nash v. New Jersey*? Toate capetele se pleacă și în încăpere se lăasă liniștea.

Poate era mahmur. Avea ochii injectați. Când începea cu Rosenberg, trebuia să fi citit din greu. Nu se oferea nimeni. *Nash*? Callahan se uită calm, metodic, prin încăpere, așteptând. Liniște de mormânt.

Zgomotul clanței de la ușă împrășteie încordarea. Ușa se deschise cu grabă și o tânără frumoasă, îmbrăcată în pantaloni strâmți jeans și cu un tricou de bumbac, se strecură elegant înăuntru și lunecă de-a lungul zidului până în rândul al treilea, unde se deplasă cu îndemânare printre scaunele ocupate, ajunse la al ei și se așază. Băieții din rândul al patrulea o urmăriră cu admirație. Cei din rândul al cincilea se întinseră și ei să o

vadă. Erau de acum doi ani de când aceasta era una din puținele plăceri ale studenților Facultății de Drept: să urmărească cu privirile, prin coridoare și săli, picioarele ei lungi și tricourile lăbărțate. Avea un trup minunat undeva, prin haine, puteau să jure. Dar nu era persoana care să și-l expună. Era doar una de-a lor și aderase la uniforma Facultății de Drept — pantaloni jeans și cămăși de flanelă, tricouri vechi și cămăși militare lălâi. Și nu le-ar fi dat pe o minijupă de piele neagră.

Aruncă un zâmbet fugar băiatului de lângă ea și, pentru o clipă, Callahan și întrebarea lui despre cazul *Nash* fură uitați. Părul arămiu îi cădea până la umeri. Era genul perfect de fată care atrage atenția tuturor, cu dinți perfecți și păr perfect, de care orice băiat se îndrăgostește de cel puțin două ori în liceu. Și poate cel puțin o dată la facultate.

Callahan ignoră sosirea ei. Dacă ar fi fost în anul întâi și s-ar fi temut de el, ar fi putut s-o facă cu ou și cu oțet și ar fi strigat de câteva ori: „La tribunal nu se întârzie niciodată!”, vechiul slogan pe care îl demonetizaseră profesorii de drept.

Dar Callahan nu avea chef să strige, iar Darby Shaw nu se temea de el și, pentru o clipă, el se întrebă dacă știa cineva că se culcau împreună. Probabil că nu. Ea insistase să păstreze secret absolut.

— A citit cineva opinia minoritară a lui Rosenberg în cazul *Nash v. New Jersey*?

Deodată, Callahan reveni în centrul atenției. Și din nou se lăsă o liniște de mormânt. O mână ridicată ar fi însemnat un interogatoriu nemilos timp de o jumătate de oră. Nu se oferi nimeni Fumătorii din ultimul rând își aprinseră țigările. Majoritatea celor optzeci de studenți mângăleau fără rost în caiete. Toate capetele erau plecate. Ar fi fost prea băcător la ochi și riscant să răsfoiască prin lista de precedente pentru a găsi cazul *Nash* și prea târziu. Orice mișcare ar fi putut atrage atenția. Cineva urma să fie încolțit.

Nash nu era însă pe listă. Era unul din cazurile minore, pe care Callahan le menționase în fugă cu o săptămână în urmă, și acum era nerăbdător să afle dacă-l citise cineva. Era vestit pentru asta. Examenul lui final acoperea douăsprezece mii de cazuri, dintre care o mie nu erau în lista de precedente. Examenul era un coșmar, dar el era un dulce, un examiner blând și erau rari tâmpiții care chiuleau de la cursul lui.

Dar în clipa aceea nu părea să fie prea blând. Se uită în jur. Își alege victima.

— Ce părere ai, domnule Sallinger? Poți să explici opinia minoritară a lui Rosenberg?

Din rândul al patrulea, Sallinger răspunse imediat:

— Nu, domnule.

— Înțeleg. Poate fi din cauză că nu ai citit opinia lui Rosenberg?

— Poate. Da, domnule.

Callahan se uită crunt la el. Ochii injectați făceau ca privirea arogantă să fie și mai amenințătoare. Totuși, numai Sallinger o vedea, deoarece ochii tuturor celorlalți erau ațintiți în caiete.

— De ce nu?

— Pentru că nu citesc opiniile minoritare. Mai ales pe ale lui Rosenberg.

Ce prostie! Ce prostie! Sallinger alesese lupta, dar nu avea muniție.

— Ai ceva împotriva lui Rosenberg, domnule Sallinger?

Callahan îl venera pe Rosenberg. Îl idolatriza. Citise cărți despre el și opiniile sale. Îl studiase. O dată, chiar cinase cu el.

Sallinger se agită nervos.

— Nu, domnule. Numai că nu-mi plac opiniile minoritare.

În răspunsurile lui Sallinger era puțin umor, dar nimeni nu zâmbi. Mai târziu, la o bere, Sallinger și prietenii lui vor crăpa de râs când vor povesti iar și iar despre Sallinger și dezgustul lui față de opiniile lui minoritare, mai ales ale lui Rosenberg. Dar acum, nimic.

— Înțeleg. Dar citești opiniile majoritare?

O ezitare. Slaba încercare a lui Sallinger de a ține piept urma să-i aducă umilințe.

— Da, domnule. Foarte multe.

— Bun. Explică atunci, dacă vrei, opinia majoritară în cazul *Nash v. New Jersey*.

Sallinger nu auzise niciodată de *Nash*, dar urma să-l țină minte tot timpul carierei lui de avocat.

— Nu cred că am citit-o.

— Deci nu citești opiniile minoritare, domnule Sallinger. Acum aflăm că le neglijezi și pe cele majoritare. Ce citești, domnule Sallinger, romane de dragoste, ziare de scandal?

Se auziră câteva chicoteli timide din spatele rândului al patrulea, ale studenților care se simțeau obligați să râdă, dar care, în același timp, nu doreau să atragă atenția asupra lor.

Roșu la față, Sallinger se uită doar la Callahan.

— De ce nu ai citit cazul, domnule Sallinger? Întrebă Callahan.

— Nu știu, cred că mi-a scăpat. Așa cred.

Callahan se mulțumi cu atât.

— Nu mă miră. L-am menționat săptămâna trecută. Miercurea trecută, mai precis. Îl veți avea la examen. Nu înțeleg cum să nu știi un caz pe care îl vei avea la examen.

Callahan se plimba acum încet, prin fața catedrei, privind studenții.

— L-a citit cineva?

Tăcere. Callahan se uită în podea, lăsând să se aștearnă tăcerea. Toți ochii priviră în jos, toate pixurile și creioanele înghețară. Fumul cobora dinspre ultimul rând.

În cele din urmă, încet, din al patrulea scaun de pe rândul al treilea, Darby Shaw ridică mâna și se auzi un oftat colectiv de ușurare. Iar îi salvase. Era de așteptat din partea ei, într-un fel. A doua din grupă și la mică distanță de primul, ea putea să recite fapte, obstrucționări, potriviri de opinii, opinii minoritare și opinii majoritare pentru orice caz pe care l-ar fi putut menționa Callahan. Nu-i scăpa nimic. Își luase o diplomă în biologie *magna cum laude* și hotărâse să termine și dreptul tot cu *magna cum laude*, ca să-și câștige apoi ușor o pâine dând în judecată companiile chimice pentru poluarea mediului.

Callahan o privi, prefăcându-se înșelat în așteptări. Părăsise apartamentul lui cu trei ore în urmă, după o noapte lungă în care băuseră vin și discutaseră despre drept. Dar nu abordase cu ea cazul *Nash*.

— Ei bine, domnișoară Shaw, de ce e supărat Rosenberg?

— El crede că legile din New Jersey violează Amendamentul Doi.

Ea nu se uită la profesor.

— Bine. Și, ca să afle și ceilalți, ce fac aceste legi?

— Scot în afara legii mitralierele semiautomate, printre altele.

— Minunat. Și, așa, de amuzament, ce avea domnul Nash asupra lui în timp ce a fost arestat?

— O armă AK-47.

— Și ce s-a întâmplat cu el?

— A fost acuzat și condamnat la trei ani, apoi a făcut recurs.

Cunoștea toate amănuntele.

— Cu ce se ocupa domnul Nash?

— Nu se precizează, dar se face mențiunea unei acuzații suplimentare pentru trafic de droguri. Nu avea cazier la data arestării.

— Deci era un traficant de droguri și avea o armă AK-47. Dar avea un prieten în Rosenberg, nu-i așa?

— Bineînțeles.

Acum se uita la el. Tensiunea scăzuse. Majoritatea îl urmărea cum pășește încet, privind în jur, căutând altă victimă. Cel mai adesea, Darby domina aceste cursuri, dar Callahan dorea o participare mai largă.

— De ce credeți că îi ia apărarea Rosenberg? Întrebă el clasa.

— Ține la traficanții de droguri.

Răspunsese Sallinger care, jignit, încerca să facă haz. Callahan avea predilecție pentru aceste discuții. Zâmbi spre victima sa, ca și cum i-ar fi urat bun-venit la o nouă luare de sânge.

— Așa crezi, domnule Sallinger?

— Da. Traficanții de droguri, pedofilii, traficanții de arme, teroriștii — Rosenberg îi admiră foarte mult. Ei sunt copiii lui slabi și maltratați, deci trebuie să-i apere. Sallinger încerca să pară pe bună dreptate indignat.

— Și, după părerea ta savantă, ce ar trebui făcut cu acești oameni?

— Simplu. Le-ar trebui un proces exemplar, cu un avocat bun, apoi un recurs rapid și pedeapsa, dacă sunt vinovați.

Sallinger vorbea periculos de asemănător cu adepții de extremă-dreapta ai legii-și-ordinii. Acesta era un păcat capital pentru studenții la drept din Tulane.

Callahan își încrucișă brațele.

— Continuă, te rog.

Sallinger simți capcana, dar continuă. Nu avea nimic de pierdut.

— Vreau să spun că am citit nenumărate cazuri în care Rosenberg a încercat să rescrie Constituția pentru a crea o nouă porțiță de scăpare care să elimine dovezile și să permită unui inculpat vinovat să scape. E greșit. El crede că toate închisorile sunt locuri chinuitoare și nefirești, de aceea toți prizonierii ar trebui eliberați, conform Amendamentului Opt. Din fericire, acum se află în minoritate, o minoritate tot mai redusă.

— Îți place conducerea Curții Supreme, nu-i așa, domnule Sallinger?

Callahan zâmbea și se încrunta în același timp.

— Așa e.

— Ești unul dintre acei americani normali, cu sânge roșu, patrioți, moderați, care doresc ca bătrânul ticălos să moară în somn?

Se auziră câteva râsete. Acum nu mai era atât de primejdios să râdă. Sallinger nu avea de gând să-i spună adevărul.

— Nu aș dori așa ceva nimănui, spuse el, aproape încurcat.

Callahan se plimba din nou.

— Mulțumesc, domnule Sallinger. Întotdeauna îmi fac plăcere comentariile dumitale. Ca de obicei, ne-ai oferit punctul de vedere al unui profan asupra legii.

Râsul era tot mai puternic. Cu obrajii arzând, Sallinger se lăsă în scaun.

Callahan nu zâmbea.

— Aș vrea să ridic nivelul intelectual al acestei discuții. Domnișoară Shaw, de ce simpatizează Rosenberg cu Nash?

— Al doilea Amendament garantează oamenilor dreptul de a avea și a purta arme. Pentru judecătorul Rosenberg e limpede și categoric. Nu ar trebui să se interzică nimic: Dacă Nash dorește să aibă o armă AK-47, sau o grenadă de mână, sau o bazooka, statul New Jersey nu poate scoate o lege care să-i interzică aceasta.

— Ești de acord cu el?

— Nu, și nu sunt singura. E o hotărâre luată cu o majoritate de opt contra unu. Nimeni nu l-a urmat.

— Care e argumentarea celorlalți opt?

— E evident. Statele au motive solide să interzică vânzarea și deținerea anumitor tipuri de arme. Interesele statului New Jersey sunt mai importante decât drepturile pe care le conferă domnului Nash Amendamentul Doi. Societatea nu poate permite persoanelor particulare să posede armament sofisticat.

Callahan o urmărea cu atenție. Studentele în drept atrăgătoare erau rare la Tulane, dar — când găsisese una — acționase repede. În ultimii opt ani, avusese destul de mult succes. O muncă ușoară, în cea mai mare parte. Femeile veneau la Facultatea de Drept eliberate și imorale. Darby fusese altfel. O remarcase prima oară în bibliotecă, în timpul semestrului al doilea din anul întâi și îi trebuise o lună ca să o invite la cină.

— Cine a scris opinia majoritară? o întrebă.

— Runyan.

— Și ești de acord cu el?

— Da. E un caz simplu, într-adevăr.

— Și atunci ce s-a întâmplat cu Rosenberg?

— Cred că urăște restul judecătorilor.

— De aceea are opinii diferite, numai așa, de al naibii?

— Da, adesea. Opiniile lui devin tot mai greu de susținut. Să luăm cazul *Nash*. Pentru un liberal ca Rosenberg, chestiunea controlului armelor e limpede. El ar fi trebuit să scrie opinia majoritară și, acum zece ani, ar fi făcut-o. În cazul *Fordice v. Oregon*, din 1977, a dat o interpretare mult mai restrânsă celui de al doilea Amendament. Lipsa lui de consecvență e aproape jenantă.

Callahan uitase cazul *Fordice*.

— Sugerezi că judecătorul Rosenberg e senil?

Ca un boxer beat, Sallinger se aruncă în runda finală.

— E nebun de legat și știți asta. Nu puteți să-i susțineți opiniile.

— Nu întotdeauna, domnule Sallinger, dar cel puțin el e prezent.

— Trupul lui e prezent, creierul e mort.

— Încă respiră, domnule Sallinger.

— Da, respiră datorită unei mașini. Trebuie să i se pompeze oxigen pe nas.

— Dar părerea lui contează, domnule Sallinger. E ultimul mare om de drept și încă respiră.

— Mai bine dați un telefon și verificați, spuse Sallinger, și cuvintele i se stinseră pe buze. Vorbise destul. Nu, vorbise mult prea mult. Își coborî privirea, iar profesorul se uită aspru la el. Puse capul pe masă, lângă caiet, și începu să se întrebe de ce spusese toate acestea.

Callahan se uită la el, apoi începu din nou să se plimbe. Avea o mahmureală groaznică, într-adevăr.

Arăta ca un fermier bătrân, cu pălărie de paie, salopetă curată, cămașă de lucru kaki, bine călcată, cizme. Mesteca tutun și scuipa în apa neagră de lângă dig. Camioneta lui, deși un model recent, era destul de decolorată și arăta prăfuită de pe drum. Număr de înmatriculare din Carolina de Nord. Se afla cam la o sută de metri depărtare, parcată în nisipul de la celălalt capăt al digului.

Era miezul nopții, în prima luni a lunii octombrie, și trebuia să aștepte următoarele treizeci de minute în întunericul rece al digului pustiu, mestecând gânditor, odihnindu-se pe balustradă și uitându-se atent spre mare. Era singur, așa cum știa că va fi. Așa fusese stabilit. Digul era întotdeauna pustiu la ora aceasta. Farurile câte unei mașini licăreau din când în când de-a lungul malului, dar mașinile nu se opreau niciodată la această oră.

Privea luminile albastre și roșii ale canalului, departe de mal. Își controlă ceasul fără să miște capul. Norii erau groși și pluteau foarte jos, și va fi greu să o vadă înainte de a se apropia de dig. Așa fusese hotărât.

Camioneta nu era din Carolina de Nord, după cum nici el nu era fermier. Plăcuțele de înmatriculare erau furate de la un camion rablagit dintr-un cimitir de lângă Durham. Camioneta fusese furată de la Baton Rouge. Fermierul nu era de nicăieri și nu furase nimic. Era un profesionist, așa încât altcineva făcuse treburile mici și murdare.

După douăzeci de minute de așteptare, un obiect întunecat pluti spre dig. Zgomotul înăbușit al unui motor care mergea din plin se auzi tot mai tare. Obiectul deveni o barcă, cu o siluetă ghemuită, care meșterea la motor. Fermierul nu se mișcă nici un centimetru. Motorul se opri și barca neagră de cauciuc rămase cam la un metru de dig. De-a lungul malului, nu se vedeau apropiindu-se faruri din nici o parte.

Fermierul puse cu grijă o țigară între buze, o aprinse, trase de două ori, apoi o aruncă la jumătatea distanței dintre dig și barcă.

— Ce marcă era? întrebă omul de pe apă.

Putea vedea silueta fermierului pe balustradă, dar nu-i vedea fața.

— Lucky Strike, răspunse fermierul.

Această parolă părea un joc prostesc. Câte bărci negre de cauciuc puteau să vină dinspre Atlantic și să acosteze lângă acest dig vechi, la această oră? Prostesc, dar important.

— Luke? se auzi vocea dinspre barcă.

— Sam? răspunse fermierul.

Pe celălalt îl chema Khamel, nu Sam, dar Sam era foarte bun pentru următoarele cinci minute, până când Khamel își lega barca.

Khamel nu răspunse, nu era nevoie, dar porni repede motorul și conduse barca de-a lungul digului până la plajă. Luke îl urma pe dig. Se întâlneau la camionetă, dar nu-și dădură mâna. Khamel puse sacul negru de sport Adidas între ei, pe scaun, și camioneta porni de-a lungul malului.

Luke conducea și Khamel fuma, fiecare ignorându-l total pe celălalt. Ochii lor se ocoleau. Khamel avea o față amenințătoare, dar imposibil de identificat, din cauza bărbii mari, a ochelarilor negri și a unui guler negru, rulat. Luke nu voia să se uite la el. Consemnul lui, în afară de a-l întâmpina pe acest străin venit pe mare, era să se abțină să-l privească. Era ușor, într-adevăr. Acest chip era căutat în nouă țări.

Pe când treceau pe podul spre Manteo, Luke își aprinse încă o țigară Lucky Strike și stabili că se mai întâlniseră o dată. Fusese o întâlnire

scurtă, dar perfect pusă la punct, pe aeroportul din Roma, cu cinci-șase ani mai înainte, după câte își amintea. Nu se făcuseră prezentări. Se întâlniseră la toaletă. Luke, îmbrăcat atunci într-un costum impecabil croit, își pusese servieta diplomat din piele de elan lângă zidul cu chiuveta în care își spăla încet mâinile. Deodată, servieta dispăruse. Aruncase o privire acestui om, acest Khamel, era sigur acum, în oglindă. Peste treizeci de minute, servieta diplomat explodase între picioarele ambasadorului britanic în Nigeria.

În șoptele înăbușite ale confrăților săi invizibili, Luke auzise adesea de Khamel, un bărbat cu multe nume, chipuri și limbi, un asasin care lovea rapid și nu lăsa urme, un ucigaș neobosit, care cutreiera lumea, dar nu putea fi niciodată găsit. În timp ce înaintau spre nord, prin întuneric, Luke se lăsă în jos în scaun, cu borul pălăriei aproape pe nas, cu mâna moale pe volan, încercând să-și amintească tot ce auzise despre pasagerul lui. Acte uimitoare de teroare. Ambasadorul britanic. Atacul în urma căruia pieriseră șaptesprezece soldați israelieni, în West Bank ⁴ în 1990, fusese atribuit lui Khamel. În 1985, fusese singurul suspect de uciderea unui neamț bogat și a familiei sale, cu ajutorul unui automobil-capcană. Se zvonea că primise pentru aceasta trei milioane bani-gheață. Cei mai mulți experți de contrainformații credeau că el era creierul atentatului împotriva Papei, din 1981. Dar, pe atunci, Khamel era acuzat pentru aproape orice atac terorist sau crimă neelucidate. Era ușor să fie acuzat, deoarece nimeni nu era sigur că există.

Acest lucru îl excita pe Luke. Khamel urma să lucreze pe teritoriul american. Luke nu cunoștea țintele, dar urma să curgă sângele unor oameni importanți.

În zori, camioneta furată se opri la colțul Străzii 31 cu Strada M din Georgetown. Khamel își luă sacul de sport, nu spuse nimic și plecă. Merse spre est câteva cvartale, până la hotelul Patru Anotimpuri, cumpără ziarul *Post* în hol și urcă la etajul șapte cu liftul. La șapte și cincisprezece fix, bătu la o ușă de la capătul culoarului.

— Da? răspunse o voce nervoasă dinăuntru.

— Îl caut pe domnul Sneller, spuse rar Khamel, într-o limbă americană perfectă, astupând gaura cheii cu degetul.

— Domnul Sneller?

— Da. Edwin F. Sneller.

Clanța nu se mișcă, nu făcu nici un zgomot, iar ușa nu se deschise. Trecură câteva secunde și un plic alb lunecă pe sub ușă. Khamel îl ridică.

— E în regulă, spuse el destul de tare ca Sneller sau cine o fi fost înăuntru să-l audă.

— Ușa de alături, spuse Sneller. Aștept să mă sune.

Părea a fi american. Spre deosebire de Luke, el nu-l văzuse niciodată pe Khamel și nici nu dorea. Luke îl văzuse de două ori și avea noroc că era în viață.

În camera lui Khamel erau două paturi și, lângă fereastră, o masă mică. Draperiile erau bine trase. Lumina soarelui nu putea pătrunde. Își puse sacul de sport lângă pat, lângă două serviete groase. Păși spre fereastră și aruncă o privire afară, apoi se duse la telefon.

— Eu sunt, îi spuse el lui Sneller. Spune-mi unde-i mașina.

— E parcată pe stradă. Ford alb, cu număr de Connecticut. Cheile sunt

⁴Teritoriu palestinian la vest de râul Iordan, ocupat în 1967 de Israel.

pe masă.

Sneller vorbea încet.

— Furată?

— Bineînțeles, dar aranjată. E curată.

— O voi lăsa la Dulles, puțin după miezul nopții. Vreau să fie distrusă, bine?

Engleza lui era perfectă.

— Așa am primit instrucțiuni.

Da. Sneller era omul potrivit și eficient.

— E foarte important. Vreau să las arma în mașină. Armele folosesc cartușe, iar oamenii văd mașinile, așa încât e important ca mașina să fie complet distrusă, cu tot ce-i în ea. Înțelegeți?

— Așa am primit instrucțiuni, repetă Sneller.

Nu aprecia această lecție. Nu era un novice într-ale crimei.

Khamel se așeză pe marginea patului.

— Cele patru milioane au sosit acum o săptămână, cu o zi întârziere, trebuie să remarc. Acum sunt în D.C. și le vreau pe celelalte trei.

— Vor fi expediate telegrafic înainte de amiază. Așa a fost înțelegerea.

— Da, dar sunt îngrijorat în privința înțelegerii. Ai întârziat o zi, îți amintești?

Aceasta îl irită pe Sneller. Ucigașul fiind în camera alăturată, fără șanse să iasă, putea să-și permită să-l lase să simtă iritarea.

— A fost vina băncii, nu a noastră.

Acest lucru îl enervă pe Khamel.

— Grozav. Vreau ca tu și banca ta să trimiteți telegrafic următoarele trei milioane în contul din Zurich de îndată ce se deschide banca din New York. Asta înseamnă cam în două ore de aici înainte. Voi controla.

— Bine.

— Bine, nu vreau să am probleme după ce termin treaba, în douăzeci și patru de ore voi fi la Paris și de acolo mă duc direct la Zurich. Vreau să găsesc banii când ajung.

— Vor fi acolo când treaba va fi gata.

Khamel zâmbi în sinea lui.

— Treaba va fi făcută, domnule Sneller, pe la miezul nopții. Asta dacă informațiile tale sunt corecte.

— Până acum, sunt corecte. Și azi nu se așteaptă schimbări. Oamenii noștri sunt pe stradă. Totul se află în cele două serviete: hărți, diagrame, orare, uneltele și articolele pe care le-ai cerut.

Khamel se uită la servietele din spatele lui. Își frecă ochii cu mâna dreaptă.

— Trebuie să mă odihnesc, bombăni el în telefon. Nu am dormit de douăzeci de ore.

Sneller nu avea ce să-i spună. Era timp destul. Dacă Khamel dorea să doarmă, nu era nici o problemă. Îi plăteau zece milioane.

— Vrei ceva de mâncare? întrebă Sneller încurcat.

— Nu. Sună-mă peste trei ore, la zece și jumătate fix. Puse receptorul la loc și se întinse de-a latul patului.

Străzile erau destul de pustii și de liniștite pentru a doua zi a sesiunii judecătorești de toamnă. Judecătorii își petrecură ziua în ședință, ascultând cum avocații pledau cazuri dificile și destul de stupide. Rosenberg dormi aproape tot timpul. Se trezi pentru scurt timp, atunci

când procurorul din Texas susținu că unui anumit condamnat la moarte ar trebui să i se administreze medicamente care să-l facă lucid, înainte de a i se administra injecția mortală.

— Dacă este bolnav mintal, cum poate fi executat? Întrebă Rosenberg neîncrezător.

— Ușor, spuse procurorul din Texas, boala lui poate fi controlată prin medicație. Deci i se administrează o injecție care să-l facă sănătos la minte, apoi alta, care să-l omoare. Totul ar fi foarte frumos și constituțional.

Rosenberg le ținu o scurtă predică, apoi își pierdu forțele. Micul lui fotoliu rulant era mult mai jos decât tronurile masive îmbrăcate în piele ale confrăților săi. Arăta destul de jalnic. În anii trecuți fusese un tigru, un bărbat care intimidă fără milă și-i făcea praf și pe cei mai versați avocați. Dar nu mai era. Începu să mormăie, apoi ațipi. Procurorul zâmbi disprețuitor spre el și continuă.

În timpul ultimei pledoarii a zilei, un caz plicticos de desegregație din Virginia, Rosenberg începu să sforăie. Președintele Runyan se uită crunt spre scaun și Jason Kline, secretarul lui Rosenberg, pricepu aluzia. Trase încet fotoliul de lângă masă și-l scoase afară. Îl împinse repede pe coridor.

Judecătorul se trezi în biroul lui, își luă pilulele și își informă secretarii că vrea să plece acasă. Kline anunță FBI-ul și, câteva clipe mai târziu, Rosenberg era instalat cu fotoliu cu tot în spatele furgonetei lui, parcată în subsol. Doi agenți FBI supravegheau totul. Un infirmier, Frederic, imobiliză fotoliul și sergentul Ferguson, de la poliția Curții Supreme, trecu la volan. Judecătorul nu permitea agenților FBI să stea cu el. Ei puteau să-l urmeze în mașina lor și puteau să-i supravegheze casa din stradă și aveau noroc că puteau să stea atât de aproape. Nu avea încredere în polițiști și nici în agenții FBI. Nu avea nevoie de protecția lor.

Pe strada Volta din Georgetown, furgoneta încetini și intră cu spatele pe un drum de acces. Frederic, infirmierul, și Ferguson, polițistul, îl conduseră cu atenție înăuntru. Agenții supravegheau totul din stradă, din mașina lor neagră, model guvernamental, marca Dodge Aries. Peluza din fața casei era îngustă, așa încât mașina lor se afla la mică distanță de ușa din față. Era aproape patru după-amiază.

După câteva minute, Ferguson își făcu apariția de rutină și vorbi cu agenții. După multe târguieli, Rosenberg încuviințase, cu o săptămână înainte, ca Ferguson să inspecteze fiecare cameră de la etaj și de la parter, după-amiază, la sosire. Apoi trebuia să plece, dar putea să revină la zece seara fix și să stea afară, la ușa din spate, până la șase dimineața fix. Nimeni nu putea să facă aceasta, afară de Ferguson, iar el era obosit de atâtea ore suplimentare.

— Totul este în ordine, spuse el agenților. Mă întorc la zece.

— Mai trăiește? Întrebă unul dintre agenți.

Era întrebarea obișnuită.

— Mă tem că da.

Ferguson se îndreptă obosit spre furgonetă.

Frederic era buclat și fără vlagă, dar nu era nevoie de putere pentru a mișca bolnavul. După ce aranja pernele, îl ridică de pe fotoliul rulant și-l puse cu grijă pe canapea, unde urma să rămână nemișcat următoarele două ore, moțând și urmărind CNN. Frederic își pregăti un sandwich cu șuncă și o farfurie cu fursecuri și se uită prin *National Enquirer* la masa din bucătărie. Rosenberg bombăni ceva cu glas tare și schimbă canalele cu telecomanda.

Fix la șapte, cina lui, compusă din supă de pui, cartofi fierți și ceapă înăbușită — mâncare ușoară — era aranjată pe masă și Frederic îl duse lângă ea. Insistă să mănânce singur, dar nu era plăcut de privit. Frederic se uită la televizor. Va curăța mizeria mai târziu.

Pe la nouă, era îmbăiat, îmbrăcat în cămașa de noapte și bine învelit cu păturile. Patul era un dispozitiv de spital militar, strâmt, înclinat, de un verde pal, cu butoane de control și grilaje rabatabile, pe care Rosenberg insistase să le lase jos. Se afla într-o cameră din spatele bucătăriei, pe care bătrânul o folosisese ca birou timp de treizeci de ani, înainte de primul atac. Camera era acum infirmerie, mirosea a antiseptice și a moarte apropiată. Lângă pat se afla o masă mare, cu o lampă de spital și cel puțin douăzeci de sticlute cu pilule. Cărți groase, grele, de drept erau stivuite în grămezi ordonate în jurul camerei. Infirmierul se așeză lângă masă, într-un șezlong uzat, și începu să citească dintr-un dosar. Va citi până când îl va auzi sforăind — acesta era ritualul din fiecare noapte. Citea rar, zbierând cuvintele spre Rosenberg, care stătea țeapăn, nemișcat, dar atent. Era un caz pentru care urma să scrie opinia majoritară. O vreme, el sorbi fiecare cuvânt.

După o oră de lectură și zbierete, Frederic era obosit și judecătorul ațipise. Acesta ridică mâna încet, apoi închise ochii. Manevrând un buton al patului, Frederic făcu lumina mică. În cameră era aproape întuneric. Infirmierul se lăsă pe spate și șezlongul se întinse. Lăsă dosarul pe podea și închise ochii. Rosenberg sforăia.

Nu pentru multă vreme.

Puțin după ora zece, când casa era întunecată și liniștită, ușa de la un dulap dintr-un dormitor de la etaj se deschise ușor și Khamel se strecură afară. Șortul de sport și șapca de nailon erau violete. Tricoul cu mâneci lungi, ciorapii și adidașii erau albi, cu garnitură violet. O îmbinare perfectă de culori. Khamel-alergătorul. Era bine ras și, sub șapcă, părul lui foarte scurt era blond, aproape alb.

Dormitorul era întunecat, ca și holul. Scările scârțâiră ușor sub adidași. Avea un metru șaptezeci și șapte și mai puțin de șaiszeci și opt de kilograme, fără pic de grăsime. Se menținea suplu și ușor, astfel încât să se poată mișca repede și fără zgomot. Scările dădeau într-un hol, nu departe de ușa din față. Știa că acolo erau doi agenți într-o mașină parcată lângă trotuar, probabil neatenți la casă. Știa că Ferguson sosise cu șapte minute în urmă. Auzea sforăitul din camera din spate. În timp ce aștepta în dulap, se gândise să dea lovitura înainte de venirea lui Ferguson, așa încât să nu fie nevoit să-l omoare. Nu crima era o problemă, ci faptul că mai avea un cadavru de care trebuia să aibă grijă. Dar credea — și se înșela — că probabil Ferguson verifica infirmierul, când venea la slujbă. În acest caz, el ar fi descoperit măcelul și Khamel ar fi pierdut avantajul de câteva ore. De aceea așteptase până acum.

Se strecură prin hol fără zgomot. În bucătărie, o lumină slabă de la hotă lumina suprafețele mesei și dulapurilor, făcând ca totul să pară mai periculos. Khamel se admonestă că nu controlase becul și nu-l deșurubase. Aceste greșeli mici erau de neiertat. Se ghemui sub o fereastră și privi în curtea din spate. Nu-l vedea pe Ferguson, dar știa că avea un metru optzeci și opt și șaiszeci și unu de ani, cataractă și că nu nimerea la trei pași cu pistolul lui 357 Magnum.

Amândoi sforăiau. Khamel zâmbi în sinea lui, ghemuindu-se în prag și

scoțând repede un pistol 22 automat și amortizorul dintr-un bandaj înfășurat în jurul taliei. Înșurubă tubul de zece centimetri în țeavă și păși ușor în cameră. Infirmierul era întins în șezlong, cu picioarele în sus, cu mâinile atârând și cu gura deschisă. Khamel puse capătul amortizorului la doi centimetri de tâmpla lui dreaptă și trase de trei ori. Mâinile și picioarele zvâcniră, dar ochii rămaseră închiși. Khamel se îndreptă repede spre capul alb și zbârcit al judecătorului Abraham Rosenberg și descărcă în el trei gloanțe.

Camera nu avea ferestre. Privi cadavrele și ascultă un minut. Picioarele infirmierului zvâcniseră de câteva ori, apoi rămaseră nemișcate. Acum cadavrele erau imobile.

Voia să-l omoare pe Ferguson în casă. Era zece și unsprezece minute, timpul potrivit pentru ca unul dintre vecini să-și plimbe câinele înainte de culcare. Se furișă prin întuneric spre ușa din spate și zări polițistul deplasându-se liniștit de-a lungul gardului de lemn aflat la șase metri depărtare. Instinctiv, Khamel deschise ușa, aprinse lumina din curte și spuse tare:

— Ferguson!

Plecă de lângă ușă și se ascunse într-un colț întunecat de lângă frigider. Ascultător, Ferguson străbătu greoi curtica și intră în bucătărie. Nu era ceva neobișnuit. Frederic îl chema adesea, după ce înălțimea sa adormea. Aveau să bea ness și să joace gin rummy.

Dar cafeaua nu era pregătită și Frederic nu-l aștepta. Khamel trase trei gloanțe în spatele și în capul lui și Ferguson căzu greoi peste masa din bucătărie.

Stinse lumina din curte și deșurubă amortizorul. Nu va mai avea nevoie de el. Îl ascunse din nou, împreună cu pistolul, în bandaj. Khamel aruncă o privire pe fereastra din față. Plafoniera era aprinsă și agenții citeau. Păși peste Ferguson, închise ușa din spate și dispăru în întunericul de pe mica pajiște. Sări fără zgomot peste două garduri și ajunse în stradă. Începu să alerge. Khamel-alergătorul.

Glenn Jensen stătea singur în balconul întunecat de la Montrose Theatre și privea trupurile goale și pline de viață ale bărbaților de pe ecranul de jos. Mânca floricele dintr-o cutie mare și nu vedea nimic altceva decât trupurile. Era îmbrăcat destul de simplu: pulover bleumarin, pantaloni kaki și mocasini. Ochelari de soare mari, pentru a-și ascunde ochii, și o pălărie de velur pe cap. Era binecuvântat cu un chip care putea fi ușor uitat și, odată deghizat, nu putea fi recunoscut. Mai ales într-un balcon pustiu dintr-un stabiliment porno pentru homosexuali, la miezul nopții. Nu avea cercei, basma la gât, lanțuri de aur, bijuterii, nimic care să arate că ar fi în căutare de companie. Dorea să nu fie băgat în seamă.

Acest joc de-a șoarecele și pisica cu agenții FBI și restul lumii era ca un sport pentru el. În noaptea aceasta, ei staționaseră conștiincios în parcare de lângă blocul lui. Alți doi parcaseră lângă ieșirea de sub veranda din spate, unde îi lăsă să stea timp de patru ore și jumătate, după care se deghiză și se duse nepăsător în garajul de la subsol. Plecă la volanul mașinii unui prieten. Clădirea avea prea multe ieșiri pentru ca bieții agenți să-l poată urmări. Până la un punct îi compătimea, dar trebuia să-și trăiască viața. Dacă agenții federali nu îl puteau găsi, cum ar fi putut s-o facă un ucigaș?

Balconul era împărțit în trei secții mici, fiecare având șase rânduri. Era

foarte întuneric, singura lumină venea de la raza albastră a proiecteurului din spate. De-a lungul aripilor laterale erau îngrămădite scaune rupte și mese pliante. Pe lângă ziduri atârnav draperii de catifea, zdrențuite, care se desprindeau. O ascunzătoare minunată!

La început, se temuse că va fi prins. În lunile de după confirmare, era îngrozit. Nu putea să-și mănânce floricelele și bineînțeles că nu putea să se bucure de filme. Și-a spus atunci că, dacă va fi cumva prins sau recunoscut, sau expus în vreun fel, va susține că făcea cercetări în legătură cu un caz aflat pe rol, privitor la obscenitate. Avea întotdeauna unul în evidență și poate că va fi crezut. Acest pretext putea să fie acceptat, își spusese el în repetate rânduri, și devenise astfel mai îndrăzneț. Dar în 1990, într-o noapte, sala a luat foc și au murit patru oameni. Numele lor au apărut în ziare. Mare tam-tam. Judecătorul Glenn Jensen se afla la toaletă când a auzit strigătele și a simțit mirosul de fum. A fugit în stradă și a dispărut. Morții au fost găsiți cu toții în balcon. Pe unul dintre ei îl cunoștea. Timp de două luni, renunță la filme, apoi reveni. Avea nevoie de mai multe cercetări, își spusese el.

Și ce dacă va fi prins? Era numit pe viață. Alegătorii nu-și puteau retrace voturile.

Îi plăcea sala Montrose pentru că, marțea, filmele rula toată noaptea și niciodată nu era multă lume. Îi plăceau floricelele și berea la halbă costa cincizeci de cenți.

În partea de mijloc, doi bătrâni se mângâiau și se pipăiau. Jensen se uita din când în când la ei, dar se concentra asupra filmului. Ce trist, gândi el, să fii în pragul morții, să te ferești de SIDA și să-ți cauți fericirea exilat într-un balcon murdar.

O a patra persoană li se alătură la balcon. Se uită la Jensen și la cei doi bărbați îmbrățișați și păși liniștit cu berea și floricelele lui spre rândul de sus, din partea centrală. Cabina de proiecție era chiar în spatele său. La dreapta, cu trei rânduri mai jos, stătea judecătorul. În fața lui, cei doi îndrăgostiți cărunți se sărutau, șopteau și chicoteau, nepăsători la toate.

Era îmbrăcat corespunzător. Pantaloni jeans strâmți, cămașă de mătase, cercei, ochii machiați, părul și mustața unui homosexual obișnuit. Khamel-homosexualul.

Așteptă câteva minute, apoi se mută spre dreapta și se așeză lângă interval. Nu băgă de seamă nimeni. Cui i-ar fi păsat unde stătea?

La douăsprezece și douăzeci, bătrânii obosiră. Se sculară mână în mână și ieșiră în vârful picioarelor, șoptind și chicotind. Jensen nu se uită la ei. Era prins de film, o orgie uriașă, pe un iaht, în timpul unei furtuni. Khamel se mută, ca o pisică, pe partea cealaltă a intervalului, pe un scaun care se afla la trei rânduri în spatele judecătorului. Sorbi din bere. Erau singuri. Așteptă un minut, apoi se mută repede cu încă un rând mai aproape. Jensen se afla la o distanță de doi metri patruzeci.

Orgia se dezlănțuia, pe măsură ce furtuna creștea în intensitate. Vâjâitul vântului și țipetele petrecăreților asurzeau mica sală. Khamel puse berea și floricelele pe jos și scoase din jurul taliei o frânghie de nailon de un metru. Înfășură repede capetele în jurul fiecărei mâini și sări peste rândul de scaune din fața lui. Victima lui răsufla greu și cutia cu floricele îi tremura în mână.

Atacul fu rapid și brutal. Khamel îi puse frânghia chiar sub laringe și o strânse cu violență. Trase frânghia în jos, aplecând capul peste spătarul scaunului. Gâtul se rupse. Răsuci frânghia și o legă la ceafă. Strecură o tijă de oțel de cincisprezece centimetri în nod și o răsuci până când carnea

începu să sângereze. Terminase în zece secunde.

Deodată, furtuna luă sfârșit și, pentru a sărbători aceasta, începu altă orgie. Jensen se prăbușise în scaun. Floricelele erau împrăștiate în jurul pantofilor lui. Khamel nu era omul care să-și admire opera. Părăsise balconul, trecuse printre rafturile cu reviste și dispozitive din hol, apoi dispăruse pe trotuar.

Conduse Ford-ul alb cu număr de Connecticut spre Dulles, se schimbă de haine într-o toaletă și așteaptă cursa de Paris.

4

Prima doamnă se afla pe Coasta de Vest, pentru a participa la o serie de mic-dejunuri de cinci mii de dolari de persoană, unde cei bogați și snobi aruncau bucuros banii pe ouă reci și șampanie ieftină și pentru șansa de a fi văzuți și poate chiar fotografiați cu Regina, cum i se spunea. De aceea, Președintele dormea singur atunci când sună telefonul. Conform tradiției președinților americani, în anii din urmă se gândise să-și ia o amantă. Dar acum părea un gest nerepublican. În afară de aceasta, era bătrân și obosit. Chiar și atunci când Regina era la Casa Albă, dormea adesea singur.

Avea un somn greu. Telefonul sună de douăsprezece ori până îl auzi. Ridică receptorul și se uită la ceas. Patru treizeci dimineața. Ascultă vocea, sări în picioare și opt minute mai târziu era în Biroul Oval. Fără duș, fără cravată. Se uită la Fletcher Coal, șeful echipei lui, și se așează la birou.

Coal zâmbea. Dinții lui perfecți și chelia îi străluceau. În vârstă de numai treizeci și șapte de ani, era copilul-minune care, cu patru ani înainte, salvase o campanie compromisă și-și condusese șeful la Casa Albă. Mânua oamenii cu viclenie și era un om de încredere periculos, care își făcuse drum cu ghearele și cu dinții spre vârf, până ajunsese al doilea la comandă. Mulți vedeau în el pe adevăratul șef. Chiar și numai pomenirea numelui lui îi speria pe cei din echipa prezidențială.

— Ce s-a întâmplat? Întrebă rar Președintele.

Coal se plimba prin fața biroului prezidențial.

— Nu știu prea multe. Au murit amândoi. Doi agenți FBI l-au găsit pe Rosenberg pe la ora unu. Mort în pat. Infirmierul lui și un polițist de la Curtea Supremă au fost, de asemenea, omorâți. Toți trei împușcați în cap. O treabă foarte curată. În timp ce FBI și poliția statului făceau cercetări, au primit un telefon care-i anunța că Jensen a fost găsit mort într-un club pentru homosexuali. L-au găsit acum două ore. Voyles m-a anunțat la patru, iar eu v-am sunat pe dumneavoastră. El și cu Gminski trebuie să vină din clipă în clipă.

— Gminski?

— CIA trebuie să se implice, cel puțin de acum încolo.

Președintele își prinse mâinile la ceafă și se întinse.

— Rosenberg a murit.

— Da. Vă sugerez să vă adresați națiunii peste câteva ore. Mabry lucrează la ciornă. Eu voi termina discursul. Să așteptăm până în zori, să zicem ora șapte. Altfel, va fi prea devreme și vom pierde mare parte din auditoriu.

— Presa...

— Da. E afară. Au filmat echipajul salvării care l-a dus pe Jensen la

morgă.

— Nu știam că era homosexual.

— Acum nu mai e nici o îndoială. E o criză perfectă, domnule Președinte. Gândiți-vă! Nu am creat-o noi. Nu e vina noastră. Nimeni nu ne poate învinui. Indignarea va face națiunea să se solidarizeze. E timpul să se adune în jurul conducătorului. E minunat. Nici un neajuns.

Președintele sorbi dintr-o ceașcă de cafea și se uită la hârtiile de pe birou.

— Și va trebui să restructurez Curtea.

— Asta e partea cea mai bună. Va fi moștenirea pe care o veți lăsa.

L-am și chemat pe Duvall de la Departamentul Justiției și i-am dat instrucțiuni să-l contacteze pe Horton și să întocmească o listă preliminară de nominalizări. Horton a ținut o cuvântare în Omaha noaptea trecută, dar acum e în avion și vine înapoi. Sugerez să ne întâlnim cu el ceva mai târziu, în timpul dimineții.

Președintele aprobă din cap, ca de obicei, sugestiile lui Coal. Îl lasă pe Coal să aranjeze detaliile. El nu fusese niciodată un om al detaliilor.

— E vreun suspect?

— Deocamdată nu. Nu știu. I-am spus lui Voyles că doriți un rezumat al faptelor.

— Parcă spunea cineva că FBI-ul asigură protecția Curții Supreme.

Coal zâmbi mai larg și râse.

— Exact. Nereușita e a lui Voyles. E foarte jenant, într-adevăr.

— Splendid. Vreau ca Voyles să aibă partea lui de vinovăție. Ai grijă de presă. Vreau să fie umilit. Poate atunci vom putea să-l dăm afară.

Lui Coal îi plăcea acest gând. Se opri și luă note în blocnotesul său. Un agent de securitate bătui la ușă, apoi o deschise. Directorii Voyles și Gminski intrară împreună. Atmosfera deveni deodată mai sumbră, în timp ce-și dădeau mâinile. Cei doi se așezară în fața biroului, în timp ce Coal își ocupa poziția obișnuită, în picioare, alături de Președinte. Îi ura pe Voyles și pe Gminski, iar ei îl urau la rândul lor. Lui Coal îi mergea bine când ura pe cineva. Președintele îl asculta pe el și numai acest lucru conta. Era important să-l lase pe Președinte să răspundă când erau alții de față.

— Îmi pare foarte rău că sunteți aici, dar vă mulțumesc că ați venit, spuse Președintele. Ei dădură din cap aprobând sumbru și mulțumind pentru această minciună evidentă. Ce s-a întâmplat?

Voyles vorbi repede și la obiect. Descrie scena de la locuința lui Rosenberg, așa cum era când fuseseră găsite cadavrele. La unu, în fiecare noapte, sergentul Ferguson făcea o verificare de rutină cu agenții care stăteau în stradă. Când acesta nu a apărut, ei au făcut cercetări. Crimele erau foarte curate și profesional realizate. Expuse ceea ce știa despre Jensen. Gâtul rupt. Strangulare. Găsit la balcon. Nimeni nu știa nimic, evident. Voyles nu era atât de necioplit și morocănos ca de obicei. Pentru FBI era o zi grea și simțea furtuna apropiindu-se. Dar supraviețuise timp de trei președinții și putea, în mod sigur, să dejoace planurile acestui idiot.

— Cele două crime sunt, evident, legate între ele, spuse Președintele privindu-l fix pe Voyles.

— Poate. Sigur, așa par să stea lucrurile, dar...

— Domnule director, zău. În două sute douăzeci de ani, am asasinat patru președinți, doi sau trei candidați, câțiva lideri ai luptei pentru drepturi civile, doi guvernatori, dar nici un judecător la Curtea Supremă. Și acum, într-o noapte, în două ore, sunt lichidați doi. Și nu ești convins că sunt legate între ele?

— Nu am spus asta. Trebuie să fie o legătură undeva. Dar metodele sunt diferite. Și atât de profesioniste! Vă amintiți că am avut mii de amenințări la adresa Curții.

— Minunat. Atunci cine sunt suspectii?

Nimeni nu-l supusese pe F. Denton Voyles unui interogatoriu contradictoriu. Se uită aspru la Președinte.

— E prea devreme pentru suspecti. Încă adunăm probe.

— Cum a ajuns ucigașul în casa lui Rosenberg?

— Nu știe nimeni. Nu a fost văzut intrând, înțelegeți? Evident, era acolo de câțva timp, ascuns într-un dulap sau poate în pod. Noi nu eram acceptați. Rosenberg refuza să ne lase în casa lui. Ferguson făcea o inspecție de rutină a casei în fiecare după-amiază, când judecătorul venea de la muncă. E încă prea devreme, dar nu avem nici un indiciu asupra crimei. Nimic, cu excepția celor trei cadavre. Vom primi rezultatele laboratoarelor de balistică și autopsie azi, la sfârșitul după-amiezii.

— Vreau să le văd de îndată ce le primiți.

— Da, domnule Președinte.

— Vreau, de asemenea, o scurtă listă de suspecti, până la cinci după-amiaza. E clar?

— Sigur, domnule Președinte.

— Și aș dori un raport despre sistemul vostru de protecție și unde ați greșit.

— Presupuneti că am greșit.

— Doi judecători au murit și amândoi erau sub protecția FBI. Cred că poporul american merită să știe unde e greșeala, domnule director. Da, ați greșit.

— Vă raportează dumneavoastră sau poporului american?

— Mie.

— După aceea convocați o conferință de presă și raportați poporului american, nu-i așa?

— Te temi de o cercetare atentă, directoare?

— Cătuși de puțin. Rosenberg și Jensen au murit pentru că au refuzat să colaboreze cu noi. Erau pe deplin conștienți de pericol, dar nu le păsa. Ceilalți șapte au colaborat și sunt încă în viață.

— Deocamdată. E mai bine să verificăm. Cad ca muștele.

Președintele zâmbi spre Coal, care chicoti și aproape rânji disprețuitor spre Voyles. Coal hotărî că era timpul să vorbească.

— Domnule director, știți că Jensen se învârtea prin astfel de locuri?

— Era bărbat în toată firea, cu o numire pe viață. Dacă dorea să danseze gol pe mese, noi nu-l puteam opri.

— Da, domnule, spuse Coal politicos. Dar nu ați răspuns la întrebarea mea.

Voyles respiră adânc și privi în altă parte.

— Da. Bănuiam că e homosexual și știam că îi plac anumite săli de cinema. Nu avem nici autoritatea, nici dorința de a divulga asemenea informații, domnule Coal.

— Vreau rapoartele după-amiază, spuse Președintele.

Voyles se uita pe fereastră, ascultând, dar fără să răspundă.

Președintele se uită spre Robert Gminski, directorul CIA.

— Bob, vreau un răspuns cinstit.

Gminski se încordă și se încruntă.

— Da, domnule. Ce anume?

— Vreau să știu dacă aceste crime sunt legate într-un fel de vreo

agenție, operațiune, grupare sau orice altceva aparținând de guvernul Statelor Unite.

— Vorbiți serios, domnule Președinte? E absurd.

Gminski părea șocat, dar Președintele, Coal și Voyles știau că orice e posibil în aceste zile la CIA.

— Al dracului de serios, Bob.

— Și eu vorbesc serios. Și vă asigur că nu avem nici o legătură cu asta. Sunt șocat că v-ați putut gândi la așa ceva. E stupid!

— Verifică, Bob. Vreau să fiu foarte sigur. Rosenberg nu credea în siguranța națională. Și-a făcut mii de dușmani în contraspionaj. Verifică, bine?

— Bine, bine.

— Și vreau un raport azi la cinci.

— Sigur, în regulă. Dar e pierdere de timp.

Fletcher Coal veni lângă biroul Președintelui.

— Vă sugerez să ne întâlnim aici la cinci după-amiază, domnilor, sunteți de acord?

Amândoi dădură din cap încuviințând și se sculară în picioare. Coal îi conduse la ușă fără nici o vorbă. O închise.

— V-ați descurcat foarte bine, spuse el Președintelui. Voyles știe că e vulnerabil. Miroase a sânge. Îl vom lovi cu ajutorul presei.

— Rosenberg a murit, spuse iar Președintele. Nu-mi vine să cred.

— Am o idee pentru televiziune. Coal se plimba din nou, foarte preocupat. Trebuie să profităm de șocul acesta. Trebuie să păreți obosit, ca și cum ați fi stat treaz toată noaptea pentru a stăpâni criza. Bine? Toată națiunea vă va urmări, așteptând să dați detalii și să liniștiți oamenii. Cred că ar trebui să vă puneți ceva călduros și confortabil. O haină și cravată la șapte dimineața ar părea ceva cam căutat. Să ne relaxăm puțin.

Președintele asculta atent.

— Un halat?

— Nu chiar. Ce ați spune de un pulover și pantaloni largi? Fără cravată, guler alb răsfrânt. Un fel de imagine a bunicului.

— Vrei să mă adresez națiunii la vreme de criză în pulover?

— Da. Îmi place ideea. Un pulover maro și o cămașă albă.

— Nu știu.

— Imaginea e bună. Alegerile sunt peste un an, începând de luna viitoare. E prima noastră criză în nouăzeci de zile și e o criză minunată. Oamenii au nevoie să vă vadă în ceva diferit, mai ales la șapte dimineața. Trebuie să arătați neoficial, ca acasă, dar stăpân pe situație. Aceasta o să aducă cinci poate zece puncte în procente de popularitate. Aveți încredere în mine.

— Nu-mi plac puloverele.

— Aveți încredere în mine.

— Nu știu.

Darby Shaw se trezi când era încă întuneric, cu o ușoară mahmureală. După cincisprezece luni de facultate de drept, mintea ei refuza să se odihnească mai mult de șase ore. Se trezea adesea înaintea zorilor și, de aceea, nu dormea bine cu Callahan. Era minunat când făceau dragoste,

dar somnul era adesea o luptă pentru perne și cearșafuri, pe care te trăgea când unul, când celălalt.

Se uită în tavan și îl ascultă sforăind din când în când în transa provocată de whisky. Cearșafurile erau înfășurate ca niște sfori în jurul genunchilor lui. Ea nu avea cearșaf, dar nu îi era frig. La New Orleans, octombrie e încă umed și cald. Aerul greu urca de jos, din strada Dauphine, peste balconul mic de lângă dormitor și prin ușile deschise. Aducea cu el prima rază de lumină a dimineții. Merse în pragul ușii și se îmbracă cu halatul lui plușat. Soarele răsărea, dar strada era încă în întuneric. Zorii treceau neobservați în Cartierul Francez. Avea gura uscată.

Jos, în bucătărie, Darby bău o cană de cicoare groasă de la French Market. Numerele albastre de pe cuptorul cu microunde arătau acum ora șase fără zece. Pentru un băutor de categorie ușoară, viața cu Callahan era o luptă permanentă. Ea nu putea să bea mai mult de trei pahare cu vin. Nu avea nici diplomă în drept, nici slujbă și nu-și putea permite să se îmbete în fiecare seară și să doarmă până târziu. Și avea cincizeci de kilograme și era hotărâtă să rămână așa. El nu avea limite.

Bău trei pahare de apă cu gheață, apoi turnă cicoare într-o cană mare. Stinse luminile, urcă scările și se strecură înapoi în pat. Atinse ușor telecomanda și, deodată, îl văzu pe Președinte, stând în spatele biroului lui, arătând parcă ciudat, într-un pulover maro și fără cravată. Era o emisiune specială a canalului NBC News.

— Thomas! îl bătu pe umăr. Nici o mișcare. Thomas! Trezește-te!

Apăsă pe un buton și volumul creșcu. Președintele spunea bună dimineța.

— Thomas!

Se aplecă spre televizor. Callahan se zbătu între cearșafuri și se ridică, frecându-se la ochi și încercând să vadă limpede. Ea îi dădu cafeaua.

Președintele comunica vești tragice. Ochii îi erau obosiți și arăta trist, dar vocea lui frumoasă de bariton inspira încredere. Avea notițe, dar nu le folosea. Privea spre cameră și explica poporului american evenimentele șocante ale nopții.

— Ce dracu'! bombăni Callahan.

După anunțarea deceselor, Președintele se lansă într-un necrolog bombastic pentru Abraham Rosenberg. O legendă strivitoare, îl numi el. Era un efort, dar Președintele își menținu o înfățișare sinceră, în timp ce preamărea distinsa carieră a unuia dintre cei mai detestați oameni din America.

Callahan se uita uluit la televizor. Darby se uita și ea.

— E înduioșător. Încremenise pe marginea patului.

Fusese informat de FBI și CIA, explicase el, care presupuneau că ar fi o legătură între crime. Ordonase o investigație rapidă, aprofundată și cei vinovați vor fi aduși în fața justiției.

Callahan se ridică și se înveli cu cearșaful. Clipea din ochi și-și trecea mâna prin părul sălbatic.

— Rosenberg? Omorât? mormăi el uitându-se la televizor.

Mintea lui încetoșată se limpezise imediat și, deși durerea de cap stăruia, nu o simțea.

— E bună figura cu puloverul, spuse Darby, sorbind din cafea și uitându-se la fața Președintelui, care avea o culoare portocalie, datorită machiajului gros, și la părul său argintiu strălucitor, bine pieptănat. Era un bărbat foarte frumos, cu o voce mângâietoare; de aceea, reușise minunat în politică. Cutele de pe frunte se adânciseră. Era și mai trist acum, când

vorbea de bunul lui prieten, judecătorul Glenn Jensen.

— Montrose Theatre, la miezul nopții, repetă Callahan.

— Unde e asta? Întrebă ea. Callahan terminase dreptul la Georgetown.

— Nu sunt sigur, dar cred că e în cartierul homosexualilor.

— Era homosexual?

— Am auzit zvonuri. Evident.

Stăteau amândoi pe marginea patului, cu cearșafurile în jurul picioarelor. Președintele hotăra o săptămână de doliu național. Drapelele în berna. Birourile federale închise a doua zi. Funeraliile nu erau încă organizate. Mai bătu câmpii câteva minute, tot foarte trist, chiar șocat, foarte uman, totuși Președinte, și evident stăpân pe situație. Termină cu zâmbetul lui consacrat de bunic, care inspira încredere, înțelepciune și calm.

Un reporter de la NBC, transmitând de pe o peluză a Casei Albe, completă omisiunile. Poliția era mută, dar se părea că, deocamdată, nu suspectau pe nimeni și nu aveau nici o pistă. Da, ambii judecători fuseseră sub protecția FBI-ului, care nu avea nici un comentariu de făcut. Da. Montrose era o sală frecventată de homosexuali. Da, existaseră multe amenințări la adresa ambilor bărbați, mai ales a lui Rosenberg. Și puteau să apară mai mulți suspecți până ce se va termina totul.

Callahan închise aparatul și se îndreptă spre ușa balconului, unde aerul era tot mai dens.

— Nu sunt suspecți, mormăi el.

— Pot să găsesc cel puțin douăzeci, spuse Darby.

— Da, dar ce-i cu combinația asta? Rosenberg înțeleg, dar de ce Jensen? De ce nu McDowell sau Yount, amândoi fiind mult mai liberali decât Jensen? Nu e logic.

Callahan se așeză într-un scaun de răchită de lângă ușă și-și ciufuli părul cu mâna.

— Îți mai aduc cafea, spuse Darby.

— Nu, nu, sunt treaz.

— Cum stai cu capul?

— Ar fi fost minunat dacă mai dormeam trei ore. Cred că am să amân cursurile. Nu am chef.

— Splendid.

— Fir-ar să fie, nu-mi vine să cred! Prostul ăsta are de făcut două nominalizări. Asta înseamnă că opt din nouă vor fi aleși de republicani.

— Întâi trebuie să fie confirmați.

— În zece ani, nu o să mai recunoaștem Constituția. E o porcărie.

— De aceea au fost omorâți, Thomas. Cineva sau o grupare dorește altă Curte, una cu o majoritate conservatoare absolută. Alegerile sunt anul viitor. Rosenberg are — sau avea nouăzeci și unu de ani. Manning are optzeci și patru. Yount peste șaptezeci. S-ar putea să moară curând sau să mai trăiască zece ani. S-ar putea să fie ales un președinte democrat. De ce să riște? Hai să-l omorâm acum, cu un an înainte de alegeri. E logic dacă avea interes.

— Dar de ce Jensen?

— Era o pacoste. Și e limpede că era o pradă ușoară.

— Dar era în principiu un moderat cu rare mișcări spre stânga. Și era numit de un republican.

— Vrei Bloody Mary?

— Bună idee. Imediat. Încerc să mă gândesc.

Darby se lăsă în pat, sorbi din cafea și privi lumina soarelui trecând din

balcon în cameră.

— Gândește-te, Thomas. Era tocmai timpul potrivit Realegeri, nominalizări, politică, tot. Dar gândește-te la violență și la radicali, la fanatici, la combatanții pentru drepturile condamnaților pe viață, la cei care-i urăsc pe homosexuali, la arieni și la naziști, gândește-te la toate grupările în stare să ucidă și la toate amenințările împotriva Curții. Este timpul potrivit pentru ca o grupare necunoscută, obscură, să-i ucidă. E morbid, dar situația e foarte potrivită.

— Și care ar fi o astfel de grupare?

— Cine știe?

— Armata Subterană?

— Nu sunt chiar obscuri. L-au ucis pe judecătorul Fernandez în Texas.

— Folosesc bombe, nu-i așa?

— Da, sunt experți în explozibile cu plastic.

— Șterge-i de pe listă.

— Acum nu șterg pe nimeni. Darby se sculă în picioare și-și legă halatul. Haide, o să-ți pregătesc o Bloody Mary.

— Numai dacă bei cu mine.

— Thomas, tu ești profesor. Poți să amâni cursurile dacă vrei. Eu sunt studentă și...

— Înțeleg legătura.

— Nu pot să mai lipsesc.

— Te trântesc la drept constituțional dacă nu chiulești și nu te îmbeți cu mine. Am o carte cu opiniile lui Rosenberg. Să o citim, să bem Bloody Mary, apoi vin, apoi ce-o fi. Mi-e dor de el deja.

— Am Procedură Federală la nouă și nu pot să lipsesc.

— Am de gând să-l sun pe decan, ca să suspende toate cursurile.

Atunci bei cu mine?

— Nu. Hai, Thomas.

El o urmă jos, în bucătărie, la cafea și băutură.

6

Fără să mute receptorul de pe umăr, Fletcher Coal apăsă pe alt buton de pe telefonul aflat pe masa din Biroul Oval. Trei linii erau în așteptare și luminițele lor clipeau. Se plimbă încet prin fața biroului și ascultă, în timp ce citea un raport de două pagini primit de la Horton, de la Justiție. Nu se uita la Președinte, care era în fața ferestrei, aplecat, ținând bine crosa cu mâinile înmănușate și uitându-se fiores întâi la mingea galbenă, apoi, încet, peste covorul albastru, la cupa de alamă aflată la trei metri. Coal mârâi ceva în receptor. Președintele nu auzea ce spune. El lovi ușor mingea și o urmă cum se rostogolește până în cupă. Cu un clinchet, aceasta eliberă mingea, care se rostogoli la un metru. Președintele înaintă în ciorapi spre următoarea minge și respiră adânc, aplecându-se spre ea. Era o minge portocalie. O lovi ușor și ea se rostogoli direct în cupă. Opt, una după alta. Douăzeci și șapte din treizeci.

— Era președintele Runyan, spuse Coal, trântind receptorul. E destul de afectat. Voia să-l primiți azi, după-amiază.

— Spune-i să ia un număr.

— I-am spus să fie aici mâine dimineață la zece. Aveți ședință de Cabinet la zece treizeci și întâlnire cu cei de la Securitatea Națională la

unsprezece treizeci.

Fără să-l privească, Președintele apucă crosa și studie mingea următoare.

— Abia aștept. Ce-i cu numărul de voturi?

Se legănă ușor și urmări mingea.

— Acum am vorbit cu Nelson. A făcut două statistici, începând de la amiază. Computerul le prelucrează acum, dar el crede că procentul va fi undeva în jur de cincizeci și doi sau cincizeci și trei la sută.

Jucătorul de golf privi în sus și zâmbi, apoi reveni la jocul lui.

— Cât a fost săptămâna trecută?

— Patruzeci și patru. Puloverul și lipsa cravatei sunt cauza. Așa cum am spus.

— Parcă era patruzeci și cinci, spuse el lovind o minge galbenă și urmărind-o cum se rostogolește cu precizie în cupă.

— Aveți dreptate. Patruzeci și cinci.

— E cel mai mare de...

— Unsprezece luni. Am avut sub cincizeci de la zborul 402, din noiembrie, anul trecut. E o criză minunată. Oamenii sunt șocați, totuși mulți dintre ei sunt fericiți că a murit Rosenberg. Și dumneavoastră sunteți în miezul lucrurilor. E minunat.

Coal apăsă un buton care clipea și ridică receptorul. Îl trânti la loc fără o vorbă. Își aranjă cravata și își încheie haina.

— E și treizeci și cinci. Voyles și Gminski așteaptă.

Lovi și urmări mingea. Cu doi centimetri prea spre dreapta. Se strâmbă.

— Să aștepte. Să dăm o conferință de presă la nouă dimineața. Îl voi lua pe Voyles cu mine, dar nu-l voi lăsa să vorbească. Va sta în spatele meu. Voi da câteva detalii în plus și voi răspunde la câteva întrebări. Canalele de știri o vor prelua pe viu, ce crezi?

— Bineînțeles. Bună idee. Încep s-o organizez.

Își scoase mânușile și le aruncă într-un colț.

— Să intre.

Sprijini cu grijă crosa de perete și-și puse pantofii marca Bally. Ca de obicei, își schimbase de șase ori hainele de dimineață și până acum, când purta un costum la două rânduri, din stofă ecosez, și o cravată roșie cu picățele bleumarin. Ținută de birou. Haina atârna pe un cuier de lână ușă. Se așeză la birou și se încruntă privind niște hârtii. Îi salută din cap pe Voyles și pe Gminski, dar nu se ridică și nu le întinse mâna. Ei rămaseră în picioare în fața biroului, iar Coal își ocupă poziția lui obișnuită, în picioare, ca o santinelă care abia așteaptă să tragă. Președintele se ciupi de șaua nasului, ca și cum stresul zilei îi provocase o migrenă.

— A fost o zi lungă, domnule Președinte, spuse Bob Gminski pentru a sparge gheața.

Voyles se uită pe fereastră.

Coal dădu din cap, iar Președintele spuse:

— Da, Bob. O zi foarte lungă. Și am invitat la cină niște etiopieni, așa că să fim scurți. Să începem cu tine, Bob. Cine i-a ucis?

— Nu știu, domnule Președinte. Dar vă asigur că noi nu avem nici o legătură cu asta.

— În mod sigur, Bob? Era aproape rugător.

Gminski ridică mâna dreaptă cu palma îndreptată spre birou.

— Jur! Pe mormântul mamei mele, jur!

Coal dădu din cap, ca și cum l-ar fi crezut și ca și cum aprobarea lui

era totul.

Președintele se uită la Voyles, a cărui siluetă butucănoasă umplea scaunul și care era încă îmbrăcat cu un trenchi larg. Directorul își mesteca încet guma și zâmbea batjocoritor spre Președinte.

— Balistica? Autopsia?

— Am rapoartele, spuse Voyles și-și deschise servieta.

— Spune-mi, le citesc mai târziu

— Arma era de calibru mic, probabil 22. În Rosenberg și în infirmierul lui s-a tras de aproape, după cum arată praful de pușcă. E greu de spus în ceea ce-l privește pe Ferguson, dar distanța nu era mai mare de treizeci de centimetri. Nu am văzut cum s-a tras, înțelegeți? Trei gloanțe în fiecare. Din capul lui Rosenberg au extras două, unul era în pernă. Se pare că infirmierul dormea. Același tip de gloanțe, aceeași armă, același trăgător, evident. Sunt în pregătire rapoarte de autopsie complete, dar nu au fost surprize. Cauzele deceselor sunt evidente.

— Amprente?

— Nici una. Continuăm să căutăm, dar a fost o treabă foarte curată. Se pare că nu a lăsat nici o urmă, afară de gloanțe și cadavre.

— Cum a intrat în casă?

— Nu e nici un semn de efracție. Ferguson a verificat locul când a sosit Rosenberg, la patru. Procedură de rutină. A completat raportul scris peste două ore și afirmă că a inspectat două dormitoare, o baie, trei dulapuri de sus și fiecare cameră de jos și că, bineînțeles, nu a găsit nimic. Conform instrucțiunilor lui Rosenberg, agenții noștri erau afară și ei apreciază că inspecția de la ora patru a lui Ferguson a luat trei-patru minute. Cred că ucigașul aștepta și se ascundea când a venit judecătorul acasă și Ferguson și-a făcut inspecția.

— De ce? insistă Coal.

Ochii injectați ai lui Voyles îl privesc pe Președinte.

— Acest om este, evident, foarte talentat. A ucis un judecător de la Curtea Supremă — poate doi — și nu a lăsat practic nici o urmă. Un asasin de profesie, așa spune. Intrarea nu era o problemă pentru el. Să se ferească de o inspecție superficială a lui Ferguson, de asemenea. Probabil că e foarte răbdător. Nu ar fi riscat să intre când era cineva în casă și polițiști în jur. Cred că a făcut-o în cursul după-amiezii și a așteptat, poate într-un dulap de sus, sau poate în pod. Am găsit două bucățele din izolația podului pe podeaua de sub scările pliante. Asta înseamnă că au fost folosite de curând.

— Nu are importanță unde s-a ascuns, spuse Președintele. Nu a fost descoperit.

— Așa este. Nu ni se permitea să inspectăm casa, înțelegeți?

— Înțeleg că a murit. Cum e cu Jensen?

— Și el a murit. Gâtul rupt, strangulat cu o bucată de frânghie galbenă de nailon, care poate fi găsită în orice magazin de articole de uz casnic. Medicii nu cred că a murit din cauza ruperii gâtului. Sunt convinși, pe drept, că frânghia a cauzat moartea. Nu există amprente. Nu există martori. Nu e un loc de unde să apară martorii în fugă, așa încât nu mă aștept să găsim vreunul. Ora decesului este aproximativ douăsprezece treizeci. Între cele două crime sunt două ore.

Președintele lua notițe.

— Când a plecat Jensen din apartamentul lui?

— Nu știm. Eram surghiuniți în parcare, vă amintiți? L-am urmărit spre casă pe la șase după-amiază, apoi am păzit clădirea timp de șapte ore,

până am aflat că a fost sugrumat într-un club de homosexuali. Noi respectam voința lui, bineînțeles. S-a strecurat afară din clădire în mașina unui prieten. Am găsit-o la două cvartale depărtare de club.

Coal făcu doi pași înainte, cu mâinile la spate.

— Domnule director, credeți că același asasin a comis ambele crime?

— Dracu' știe! Trupurile sunt calde încă. Lăsați-ne un răgaz. Acum avem prea puține dovezi. Nu avem martori, nu sunt amprente, n-a făcut nici o gafă, așa că va dura până când vom pune totul cap la cap. S-ar putea să fie același individ, nu știu. E prea devreme.

— Sunt sigur că instinctul îți spune ceva, zise Președintele.

Voyles se opri și se uită la fereastră.

— S-ar putea să fie același tip, dar ar trebui să fie un supraom.

Probabil că sunt doi sau trei, dar, în afară de asta, au fost foarte mult ajutați. Cineva le-a dat o mulțime de informații.

— De exemplu?

— De exemplu de câte ori merge Jensen la cinema, unde stă, când ajunge acolo, dacă se duce singur, dacă se întâlnește cu un prieten. Informații pe care noi nu le aveam, evident. Sau Rosenberg. Cineva știa că nu avea sistem de alarmă în casă, că băieții noștri erau ținuti afară, că Ferguson sosea la zece și că pleca la șase și că trebuia să stea în curtea din spate, că...

— Voi știți de toate astea, îl întrerupse Președintele.

— Sigur că da. Dar vă asigur că nu am dat informații nimănui.

Președintele aruncă o privire fugară, conspirativă spre Coal, care își scărpină obrazul, adâncit de gânduri.

Voyles schimbă poziția fundului său destul de lat și-i zâmbi lui Gminski ca și cum ar fi spus: „Hai să ne jucăm cu ei”!

— Sugerezi o conspirație, spuse Coal edificat, cu sprâncenele încruntate.

— Nu sugerez nimic. Vă declar dumneavoastră, domnule Coal și dumneavoastră, domnule Președinte că, da, într-adevăr, un număr mare de oameni au conspirat la uciderea lor. Pot fi doar unul sau doi criminali, dar care au beneficiat de mult ajutor. A fost prea rapid, curat și bine organizat.

Coal părea satisfăcut. Stătea drept și își pusese din nou mâinile la spate.

— Atunci cine sunt conspiratorii? Întrebă Președintele. Pe cine suspectezi?

Voyles răsuflă adânc și păru că se așeză mai bine în scaun. Își închise servieta și o puse pe genunchi.

— Nu avem nici un suspect pentru moment, doar câteva posibilități. Și asupra acestui lucru trebuie păstrată tăcerea.

Coal se apropie cu un pas.

— Bineînțeles că totul e confidențial, rosti el scurt. Ești în Biroul Oval.

— Și eu am fost aici de multe ori până acum. Am fost și când dumneata încă îți murdăreai scutecele, domnule Coal. Undeva trebuie că există o scurgere de informații.

— Cred că și la tine sunt scurgeri, spuse Coal.

Președintele ridică mâna.

— E confidențial, Denton. Ai cuvântul meu.

Coal se retrase cu un pas.

Voyles îl privi pe Președinte.

— Curtea a început sesiunea luni, după cum știți, și maniacii erau în

oraș de câteva zile. În ultimele două săptămâni, am urmărit diverse mișcări. Știm că cel puțin unsprezece membri ai Armatei Subterane au fost în zona D.C. timp de o săptămână. Am interogat câțiva azi și le-am dat drumul. Știm că aveau posibilitatea și dorința să ucidă. E ipoteza cea mai verosimilă până acum. Măine s-ar putea să apară altceva.

Coal nu era impresionat. Armata Subterană era pe lista tuturor.

— Am auzit de ei, spuse Președintele prostește.

— Da. Devin destul de populari. Credem că ei au ucis un judecător în Texas. Totuși, nu putem dovedi. Sunt experți în explozibile. Îi suspectăm de cel puțin o sută de atacuri cu bombe asupra unor clinici unde se fac avorturi. Sunt exact oamenii care i-ar urî pe Rosenberg și pe Jensen.

— Alți suspecți?

— O grupare de arieni numită Rezistența Albă, pe care îi avem în vizor de doi ani. Operează în afara statelor Idaho și Oregon. Liderul lor a ținut o cuvântare în Virginia de Vest săptămână trecută și s-a aflat aici timp de câteva zile. A fost zărit luni la demonstrația din fața Curții Supreme. Vom încerca să vorbim cu el mâine.

— Dar oamenii ăștia sunt asasini de profesie? Întrebă Coal.

— Nu-și fac publicitate, înțelegeți? Mă îndoiesc că vreo astfel de grupare a comis aceste crime. Au plătit asasinul și au furnizat munca brută.

— Deci cine sunt asasinii? Întrebă Președintele.

— Poate nu vom ști niciodată, ca să fiu sincer.

Președintele se ridică și-și dezmoțî picioarele. Altă zi grea la birou. Zâmbi în jos spre Voyles, peste birou.

— Ai o sarcină grea.

Era vocea de bunic, plină de căldură și înțelegere.

— Nu te invidiez. Dacă se poate, vreau un raport de două pagini, scris la mașină la două rânduri, în fiecare zi la ora șaptesprezece, șapte zile pe săptămână, despre progresul cercetărilor. Dacă apare vreo schimbare, vreau să mă suni imediat.

Voyles încuviință din cap, dar nu scoase o vorbă.

— Măine dimineață la nouă am conferință de presă. Aș vrea să fii de față.

Voyles încuviință, dar tot fără să vorbească. Secunde treceau și nimeni nu spunea nimic. Voyles se sculă cu zgomot și își legă cordonul treniului.

— Ei bine, noi plecăm. Aveți etiopienii și toate celelalte.

Dădu rapoartele de balistică și autopsie lui Coal, știind că Președintele nu le va citi niciodată.

— Mulțumesc că ați venit, domnule, spuse Președintele cu căldură.

Coal închise ușa în urma lor și Președintele luă în mână crosa.

— Nu iau masa cu etiopienii, spuse el, uitându-se la mingea galbenă de pe covor.

— Știu. Am și trimis scuzele dumneavoastră. Ne aflăm în plină criză, domnule Președinte, iar dumneavoastră trebuie să fiți aici, în acest birou, înconjurat de consilieri, muncind din greu.

Lovi și mingea se rostogoli cu precizie în cupă.

— Vreau să vorbesc cu Horton. Nominalizările acestea trebuie să fie perfecte.

— A trimis o scurtă listă de zece. Arată destul de bine.

— Vreau conservatori tineri, albi, care se opun avorturilor, pornografiei, homosexualilor, portului armelor, rasismului, toate porcăriile

astea.

Greși o minge și îți scoase pantofii.

— Vreau judecători care să urască drogurile și criminalii și care să fie entuziasmați de pedeapsa cu moartea. Înțelegi?

Coal era la telefon, formând numere și încuviințând din cap spre patronul său. El va face nominalizările, apoi îl va convinge pe Președinte.

K.O. Lewis stătea cu directorul în spatele limuzinei silențioase care părăsea Casa Albă și își croia drum prin circulația de la ora de vârf. Voyles nu avea nimic de spus. Mai devreme, în primele ore ale tragediei, presa fusese violentă. Corbii dădeau târcoale. Nu mai puțin de trei subcomisii ale Congresului anunțaseră deja audieri și cercetări asupra crimelor. Și trupurile erau calde încă. Politicienii erau buimaci și se luptau să ajungă în centrul atenției. O declarație jignitoare provoca o alta. Senatorul Larkin din Ohio îl ura pe Voyles, Voyles îl ura pe senatorul Larkin din Ohio, iar senatorul convocase o conferință de presă cu trei ore mai devreme și anunțase că subcomisia lui va începe imediat cercetări asupra protecției acordate de FBI celor doi judecători uciși. Dar Larkin avea o prietenă, una destul de tânără, și FBI-ul avea câteva fotografii, iar Voyles era încredințat că cercetările vor fi amânate.

— Ce face Președintele? Întrebă Lewis în cele din urmă.

— Care dintre ei?

— Nu Coal. Celălalt.

— Grozav de bine. Cu toate astea, e grozav de întors pe dos din cauza lui Rosenberg.

— Cred și eu.

Merseră în tăcere în direcția blocului Hoover. Va fi o noapte lungă.

— Avem un nou suspect, spuse în cele din urmă Lewis.

— Spune.

— Un individ numit Nelson Muncie.

Voyles scutură capul rar.

— N-am auzit de el.

— Nici eu. E o poveste lungă.

— Spune-mi versiunea scurtă.

— Muncie e un industriaș foarte bogat din Florida. Cu șaisprezece ani în urmă, nepoata lui a fost violată și ucisă de un afro-american numit Buck Tyrone. Fetița avea doisprezece ani. Un viol și o crimă foarte, foarte violente. Te scutesc de detalii. Muncie nu avea copii și își idolatriza nepoata. Tyrone a fost judecat în Orlando și i s-a dat pedeapsa cu moartea. Era foarte bine păzit, deoarece primise o grămadă de amenințări. Câțiva avocați evrei de la o mare firmă din New York au făcut tot felul de recursuri și în 1984 cazul ajunge la Curtea Supremă. Ai ghicit: Rosenberg se îndrăgostește de Tyrone și coace acel caraghios Amendament Cinci privitor la autoacuzare, pentru a exclude declarația pe care acuzatul o făcuse la o săptămână după ce fusese arestat. O declarație de opt pagini, pe care el, Tyrone, o scrisese cu mâna lui. N-ai declarație, n-ai caz. Rosenberg scrie o opinie întortocheată, majoritară cu cinci la patru, care schimbă condamnarea. O hotărâre extrem de controversată. Tyrone e eliberat. Apoi, peste doi ani, dispare și nu mai e văzut de atunci. Circulă zvonul că Muncie a plătit pentru ca Tyrone să fie castrat, mutilat și apoi dat la rechini. E doar un zvon, spun autoritățile din Florida. Apoi, în 1989, avocatul lui Tyrone, unul numit Kaplan, e împușcat de un tâlhar, se pare,

În fața apartamentului lui din Manhattan. Ce coincidență!

— Cine te-a informat?

— Am primit un telefon din Florida, acum două ore. Ei sunt convinși că Muncie a plătit o grămadă de bani pentru ca atât Tyrone cât și avocatul lui să fie omorâți. Dar nu pot dovedi. Au un informator discret, care nu-și dă numele și care susține că-l cunoaște pe Muncie și că le dă o mică informație. Afirmă că Muncie a vorbit ani de zile de uciderea lui Rosenberg. Ei cred că și-a cam pierdut mințile când a fost ucisă nepoata lui.

— Câți bani are?

— Destui. Milioane. Nimeni nu e sigur. E foarte ascuns. Cei din Florida sunt convinși că e în stare.

— Să verificăm. Pare interesant.

— O să fac asta la noapte. Ești sigur că vrei trei sute de agenți la cazul ăsta?

Voyles aprinse o țigară și întredeschise fereastra.

— Da, poate patru sute. Trebuie să lichidăm afacerea asta înainte ca presa să ne mănânce de vii.

— Nu va fi ușor. În afară de gloanțe și de frânghie, indivizii nu au lăsat nimic.

Voyles suflă fumul pe fereastră.

— Știu. Aproape că e prea curat.

7

Președintele Curții Supreme se cocârbise în spatele biroului lui, cu cravata desfăcută și privirea rătăcită. În cameră, trei dintre confrății lui și vreo șase funcționari stăteau pe scaune și discutau cu voce joasă. Șocul și oboseala erau evidente. Jason Kline, secretarul principal al lui Rosenberg, părea în mod deosebit foarte lovit. Stătea pe o canapea mică și se uita în gol, spre podea, în timp ce Archibald Manning, acum cel mai în vârstă dintre judecători, le vorbea de protocol și funeralii. Mama lui Jensen dorea un serviciu episcopal restrâns, pentru familie, vineri, în Providence. Fiul lui Rosenberg, avocat, îi dăduse lui Runyan o listă de instrucțiuni pe care judecătorul le pregătise după cel de al doilea atac, în care arăta că vrea să fie incinerat după o ceremonie civilă și cenușa să fie aruncată peste rezervația indienilor Sioux din Dakota de Sud. Deși Rosenberg era evreu, își părăsise religia și se declara agnostic. Voia să fie îngropat ca indienii. Runyan nu găsea nimic nepotrivit, dar nu se pronunța. În biroul din față, șase agenți FBI își beau cafeaua și vorbeau nervoși, în șoaptă. În timpul zilei, sosiseră alte amenințări, cele mai multe în timpul orelor de dimineață, când Președintele se adresase națiunii. Acum era întuneric, aproape timpul ca judecătorii rămași să fie conduși acasă. Fiecare avea patru agenți drept gardă de corp.

Judecătorul Andrew McDowell, la cei șaiszeci și unu de ani ai săi, cel mai tânăr membru al Curții, stătea în picioare la fereastră, fumându-și pipa și urmărind circulația. Dacă Jensen avusese un prieten la Curte, acela era McDowell. Fletcher Coal îl informase pe Runyan că Președintele nu numai că va veni la funeraliile lui Jensen, dar și că dorea să-i facă elogiul. Nici unul dintre cei din biroul din față nu dorea ca Președintele să vorbească. Președintele Curții îi ceruse lui McDowell să pregătească o scurtă cuvântare. Fiind un timid, care evita cuvântările, McDowell își

răsuci papionul și încercă să și-l închipuie pe prietenul lui la balcon, cu o frânghie în jurul gâtului. Era îngrozitor să te gândești la asta. Un judecător de la Curtea Supremă, unul dintre distinșii lui confrăți, unul dintre cei nouă, ascunzându-se într-un asemenea loc, pentru a se uita la astfel de filme și expunându-se într-un mod atât de înfiorător. Ce tragedie! Se închipui stând în fața mulțimii în biserică și privind la mama lui Jensen și la familia lui și știind că toți se gândeau la sala Montrose. Se vor întreba unul pe celălalt în șoaptă: „Știai că era homosexual?” McDowell, personal, nu știuse și nici nu bănuise. Și nici nu voia să spună ceva la înmormântare.

Judecătorul Ben Thurow, în vârstă de șaizeci și opt de ani, nu era interesat atât de înmormântare, cât de prinderea ucigașilor. Fusese procuror federal în Minnesota și avea o teorie care grupa suspectii în două categorii: cei care acționau din ură și răzbunare și cei care încercau să influențeze viitoarele decizii. El dăduse instrucțiuni secretarilor lui să înceapă cercetările.

Thurow se plimba prin cameră.

— Avem douăzeci și șapte de secretari și șapte judecători, spuse el celorlalți, fără să se adreseze cuiva anume. E clar că nu vom munci prea mult în următoarele săptămâni și că toate hotărârile trebuie să aștepte până când tribunalul va fi complet. Asta poate să dureze luni de zile. Vă sugerez să punem la treabă secretarii noștri pentru a elucida crimele.

— Nu suntem polițiști, spuse calm Manning.

— Putem să așteptăm până după înmormântări, apoi să ne jucăm de-a Dick Tracy? întrebă McDowell fără să se întoarcă de la fereastră.

Thurow nu-i luă în seamă, ca de obicei.

— Eu voi conduce cercetările. Împrumutați-mi secretarii voștri pentru două săptămâni și cred că vom putea alcătui o scurtă listă de suspecti.

— FBI-ul este foarte capabil, Ben, spuse președintele. Nu ne-au cerut ajutorul.

— Mai bine să nu vorbim de FBI, spuse Thurow. Putem să lăncezim aici în doliu oficial două săptămâni sau să facem o treabă, să-i găsim pe ticăloși.

— Ce te face să fii atât de sigur că putem să rezolvăm cazul? întrebă Manning.

— Nu sunt sigur că pot, dar cred că merită să încerc. Confrății noștri n-au fost omorâți fără nici un motiv și acest motiv e direct legat de un caz sau de o chestiune controversată asupra căreia s-a luat o hotărâre sau care se află acum pe rol, la această Curte. Dacă e o sentință, sarcina noastră e aproape imposibilă. La naiba, aproape toată lumea ne urăște pentru un motiv sau altul. Dar dacă nu e vorba de răzbunare sau ură, atunci poate că cineva a dorit să aibă altă Curte pentru hotărârile viitoare. Tocmai asta intrigă. Cine i-ar ucide pe Abe sau pe Glenn din cauza unui vot ipotetic asupra unui caz de anul acesta sau anul viitor, sau de peste cinci ani? Vreau ca secretarii să ia pe rând toate cazurile care se află în cele unsprezece circuite inferioare.

Judecătorul McDowell își scutură capul.

— Zău, Ben, sunt peste cinci mii de cazuri, o mică parte din ele vor sfârși, eventual, aici. E o goană după potcoave de cai morți.

Manning era la fel de placid.

— Ascultați, prieteni. Am lucrat cu Abe Rosenberg treizeci și unu de ani și m-am gândit adesea să-l împușc chiar eu. Dar țineam la el ca la un frate. Ideile lui liberale erau acceptate în anii șaizeci și șaptezeci, dar s-au învechit în anii optzeci și în anii nouăzeci sunt respinse. Eu cred că a fost

omorât de una din acele grupări radicale de dreapta și că putem să cercetăm până în pânzele albe cazurile și să nu găsim nimic. E o execuție, Ben. Pur și simplu.

— Și Glenn? întrebă Thurow.

— Evident, prietenul nostru avea înclinații ciudate. Probabil că s-a răspândit zvonul și el era o țintă ușoară pentru astfel de grupări. Ei urăsc homosexualii, Ben.

Ben continua să se plimbe, nebăgându-i în seamă.

— Ne urăsc pe toți și, dacă au ucis din ură, poliția îi va prinde. Poate. Dar dacă au ucis pentru a manipula această Curte? Cred că e foarte posibil.

Președintele Curții își dresă vocea.

— Și cred că nu vom face nimic până după înmormântare, sau incinerare. Ben, să așteptăm câteva zile. Să lăsăm lucrurile să se liniștească. Ceilalți judecători sunt încă șocați.

Thurow se scuză și părăsi camera. Gărzile lui de corp îl urmară în hol.

Judecătorul Manning se ridică în picioare cu ajutorul bastonului și se adresă președintelui.

— O să ajung curând în fața Providenței. Urăsc zborul și nu pot să sufăr înmormântările. Și eu o să fiu în scurtă vreme înmormântat și nu-mi place să mi se amintească. Voi trimite condoleanțele mele familiei. Când îi vedeți, prezentați-le scuzele mele. Sunt un om foarte bătrân.

Plecă însoțit de secretar.

— Cred că judecătorul Thurow are dreptate, spuse Jason Kline. Trebuie să revedem cel puțin cazurile aflate pe rol și pe cele care ar putea să ajungă aici. Va dura mult, dar s-ar putea să dăm peste ceva.

— Sunt de acord, spuse președintele. E puțin cam prematur, nu crezi?

— Da, dar oricum aș vrea să începem.

— Nu. Să așteptăm până luni și te voi repartiza lui Thurow.

Kline ridică din umeri și se scuză. Doi secretari îl urmară în biroul lui Rosenberg, unde se așezară pe scaune și băură pe întuneric ultimul coniac al lui Abe.

În colțul ei de studiu de la etajul cinci al bibliotecii de drept, între rafturile cu cărți de drept groase și uzate de folosință, Darby Shaw se uita peste evidența sentințelor Curții Supreme. O citise de două ori și, deși era plină de contradicții, nu găsisese nimic care să o intereseze. Cazul *Dumond* provoca revolte. Era un caz de pornografie, în care era implicat un copil din New Jersey, un caz de sodomie din Kentucky, o duzină de condamnări la moarte la care se făcea recurs, alte douăsprezece cazuri de drept civil și obișnuitul șir de cazuri cu impozite, zonare, indieni și afaceri necinstite. Scosese din computer referatul fiecăruia din cazuri și le revăzuse de două ori. Alcătuisese o listă de suspecți posibili, dar oricine i-ar fi ales. Lista era acum în coșul de gunoi.

Callahan era sigur că vinovații erau arienii sau naziștii sau Klanul; vreo adunătură ușor identificabilă de teroriști locali; vreo bandă de adepți radicali ai execuției fără judecată. Erau extremiști de dreapta, acest lucru era foarte clar, după părerea lui. Darby nu era atât de sigură. Grupările animate de ură lucrau pe față. Făcuseră prea multe amenințări, aruncaseră cu prea multe pietre, făcuseră prea multe demonstrații și ținuseră prea multe cuvântări. Aveau nevoie de Rosenberg în viață, pentru că era o țintă irezistibilă pentru ura lor. Rosenberg îi ținea ocupați. După

părerea ei, era cineva mult mai de stânga.

El era într-un bar de pe Canal Street, deja beat și o aștepta, deși ea nu promisese că va veni. Îl căutase la prânz și-l găsisse pe balcon, beat și citind cartea cu opiniile lui Rosenberg. Hotărâse să suspende cursurile de drept constituțional. Zicea că s-ar putea să nu mai fie în stare să predea, acum când eroul lui murise. Ea i-a spus să se trezească din beție și a plecat.

La zece și câteva minute, ea se duse în camera unde era computerul, la etajul patru al bibliotecii și se așezase în fața unui monitor. Camera era goală. Apăsă pe taste, găsi ceea ce căuta și, în curând, imprimanta scoase pagină după pagină recursurile aflate pe rol în cele unsprezece Curți Federale de Apel. Peste o oră, imprimanta se opri și Darby se afla acum în posesia unui dosar de cincisprezece centimetri grosime cu evidența proceselor de la cele unsprezece Curți. Îl duse la masa ei și-l puse în mijlocul talmeș-balmeșului de pe ea. Era unsprezece și ceva și etajul cinci era pustiu. O fereastră îngustă îi oferea o vedere lipsită de interes a parcerii și a pomilor de jos.

Își scoase din nou pantofii și își inspectă oja roșie de pe unghii. Sorbi din sucul caldă Fresca și se uită în gol, spre parcare. Prima ipoteză era ușor de stabilit — crimele fuseseră înfăptuite de aceeași grupare, pentru aceleași motive. Dacă nu era așa, cercetările aveau să fie zadarnice. A doua ipoteză era mai greu de susținut — motivul nu era ura sau răzbunarea, ci mai degrabă manipularea. Există un caz sau un proces în drum spre Curtea Supremă și cineva voia să aibă alți judecători. A treia ipoteză era logică — cazul sau procesul implica o sumă mare de bani.

Răspunsul nu putea să se găsească în dosarul din fața ei. Îl răsfoi până la miezul nopții și plecă la ora de închidere a bibliotecii.

8

Joi, la douăsprezece, un secretar ducea o pungă mare împodobită cu pete de grăsime și plină cu sandvișuri și inele de ceapă într-o cameră de conferințe umedă, la etajul cinci al blocului Hoover. În mijlocul camerei pătrate se afla o masă de mahon cu douăzeci de scaune de fiecare parte, la care stăteau cei mai importanți oameni ai FBI din toată țara. Toate cravatele erau lărgite și mânecile suflecate. Un nor subțire de fum plutea în jurul candelabrului ieftin, guvernamental, aflat la un metru și jumătate deasupra mesei.

Vorbea directorul Voyles. Obosit și furios, trăgea din al patrulea trabuc al dimineții și se plimba încet prin fața ecranului aflat lângă el. Jumătate dintre oameni ascultau. Restul luaseră câte un exemplar din rapoartele puse grămadă în mijlocul mesei și citeau rezultatele autopsiilor, raportul laboratorului asupra frânghiei de nailon, cel asupra lui Nelson Muncie și alte câteva subiecte cercetate la repezeală. Rapoartele erau destul de subțiri.

Agentul special Eric East asculta atent și citea concentrat. Avea numai zece ani în branșă, dar era un investigator strălucit. Cu șase ore în urmă, Voyles îl alesese pentru a conduce cercetările. Ceilalți membri ai echipei fuseseră numiți în cursul dimineții și acum luau parte la ședința de organizare.

East asculta și auzea lucruri care îi erau deja cunoscute. Cercetările

puteau să dureze săptămâni întregi, poate luni. În afară de cele nouă gloanțe, frânghia și tija de oțel folosită pentru răsucire, nu exista nici o altă dovadă. Vecinii din Georgetown nu văzuseră nimic. La Montrose nu fusese nici un personaj care să dea de bănuț. Nu erau amprente, nu erau scame, nimic. Trebuie un talent remarcabil ca să omori atât de curat și trebuie o mulțime de bani pentru a angaja un asemenea talent. Voyles nu credea că ucigașii vor fi prinși. Trebuiau să se concentreze asupra celui care-i angajase.

Voyles vorbea și pufăia din trabuc.

— Pe masă se află un raport privitor la Nelson Muncie, un milionar din Jacksonville, Florida, care ar fi proferat amenințări la adresa lui Rosenberg. Autoritățile din Florida sunt convinse că Muncie a plătit o grămadă de bani pentru ca violatorul și avocatul lui să fie omorâți. Raportul se referă la asta. Doi dintre oamenii noștri au vorbit cu avocatul lui Muncie azi dimineață și au fost întâmpinați cu dușmănie. Muncie nu e în țară, spune avocatul lui și — bineînțeles — habar nu are când va reveni. Am numit douăzeci de oameni care să facă investigații asupra lui.

Voyles își aprinse din nou trabucul și privi o foaie de hârtie aflată pe masă.

— Numărul patru e o grupare numită Rezistența Albă, puțin numeroasă, formată din soldați de vârstă mijlocie, pe care-i supraveghem de trei ani. Aveți un raport. Nu sunt prea suspecti. Mai curând aruncă bombe și ard cruci. Nu lucrează cu multă finețe. Și, ce-i mai important, nu prea au bani. Am îndoieli serioase că ar putea să angajeze un trăgător atât de bun. Totuși, am pus douăzeci de oameni pe urmele lor.

East despachetă un sandviș gros, îl miroși, dar se hotărî să nu-l mănânce. Inelele de ceapă erau reci. Îi trecuse pofta de mâncare. Continuă să asculte și să-și ia notițe. Numărul șase pe listă era puțin mai neobișnuit. Un nebun numit Clinton Lane declarase război homosexualilor. Singurul său fiu plecase de la ferma lor familială din Iowa la San Francisco, pentru a se bucura de viața de homo, dar murise repede de SIDA. Lane clacase și dăduse foc biroului din Des Moines al Coaliției Homosexualilor. Prins și condamnat la patru ani, evadase în 1989 și nu mai fusese găsit. Conform raportului, pusese pe picioare o afacere cu contrabandă de cocaină și făcuse milioane. Și folosea banii pentru finanțarea micului său război împotriva homosexualilor și a lesbianelor. FBI-ul încerca să-l prindă de cinci ani, dar se credea că operează în Mexic. Ani de zile trimisese scrisori pline de ură Congresului, Curții Supreme, Președintelui. Voyles nu credea că Lane ar fi suspect. Era un nebun de extremă stânga, dar nu trebuia să le scape nimic necercetat. Repartiză șase agenți.

Lista conținea zece nume. Fiecărui suspect i se repartizau între șase și douăzeci dintre cei mai buni agenți speciali. Pentru fiecare grup se alegea un conducător. Acesta trebuia să raporteze de două ori pe zi lui East, care urma să se întâlnească în fiecare dimineață și după-amiază cu directorul. O sută și mai bine de agenți urmau să cutreiere străzile și regiunile rurale în căutare de dovezi.

Voyles vorbea de păstrarea secretului. Presa îi va urmări ca pe vânat, așa încât cercetările trebuie să fie extrem de confidențiale. Numai el, directorul, va vorbi cu presa și va avea foarte puține de spus.

Se așază și K.O. Lewis ținu un monolog dezlânat despre funeralii și securitate și despre cererea președintelui Curții, Runyan, de a asista la cercetări.

Eric East sorbi cafeaua rece și se uită la listă.

Timp de treizeci și patru de ani, Abraham Rosenberg scrisese nu mai puțin de o mie două sute de opinii. Producția lui era un izvor continuu de amuzament pentru cei care studiau dreptul constituțional. Uneori ignora cazurile plicticoase, cu afaceri necinstite și recursurile pentru taxe, dar dacă procesul dădea dovadă de cea mai mică urmă de reale contradicții, intra imediat în acțiune. Scria opinii majoritare, acorduri cu majoritatea, acorduri cu opiniile minoritare și multe, multe opinii minoritare. Adesea, poziția lui nu era împărțită de nimeni. Fiecare proces important din ultimii treizeci și patru de ani indusese și o opinie a lui Rosenberg. Studenților și criticilor le plăcea. Aceștia publicaseră cărți, eseuri și critici despre el și munca lui. Darby găsi cinci cărți cartonate despre opiniile lui, cu note editoriale și adnotări. Una din ele conținea numai remarcabilele lui opinii minoritare.

Joi, Darby chiuli de la cursuri și se izolă la masa ei de studiu de la etajul cinci al bibliotecii. Foile imprimate de computer erau răspândite ordonat pe podea. Cărțile lui Rosenberg, deschise și cu semne, erau puse una peste alta.

Asasinatele aveau un motiv. Ura și răzbunarea erau acceptabile numai pentru Rosenberg. Dar adăugarea lui Jensen la ecuație făcea ca răzbunarea și ura să aibă mai puțină logică. Sigur că era demn de ură, dar nu stârnise pasiuni ca Yount sau chiar ca Manning.

Nu a găsit cărți de critică despre scrierile judecătorului Glenn Jensen. În șase ani, acesta produsese numai douăzeci și opt de opinii majoritare, cea mai mică producție de la Curte. Scrisese câteva opinii minoritare și se alăturase câtorva acorduri, dar lucra încet și cu greutate. Uneori, scrierile lui erau limpezi și lucide, alteori dezlănate și patetice.

Darby studie opiniile lui Jensen. Ideologia lui se schimba radical de la an la an. În general, era consecvent în apărarea drepturilor acuzaților criminali, dar erau destule excepții care să zăpăcească orice student. În cinci cazuri din șapte, votase cu indienii. Scrisese trei opinii majoritare în favoarea protejării mediului. Era aproape perfect în sprijinirea celor care protestau contra taxelor.

Dar nu găsi nici o dovadă. Jensen era prea schimbător pentru a fi luat în serios. În comparație cu ceilalți opt, nu făcea nici un rău.

Termină încă un suc cald Fresca și puse deoparte pentru moment însemnările ei despre Jensen. Ascunsese ceasul într-un sertar. Nu știa ce oră e. Callahan se trezise din beție. Își dorea să ia o cină târzie la Mr.B, în Cartierul Francez. Simțea nevoia să-l sune.

Dick Mabry, cel care scia discursurile prezidențiale în mod obișnuit, un vrăjitor al cuvintelor, stătea într-un scaun lângă biroul Președintelui și se uita la Fletcher Coal și la Președinte, care citeau a treia schiță a unui discurs funebru laudativ pentru judecătorul Jensen. Coal le respinsese pe primele două și Mabry nu era încă sigur ce vor. Coal ar fi vrut ceva, Președintele dorea altceva. Mai devreme, în cursul zilei, Coal îl chemase și-i spusese să lase baltă discursul, deoarece Președintele nu va merge la funeralii. Apoi, îl sunase Președintele și-l rugase să pregătească ceva scurt, deoarece Jensen fusese prietenul lui și, chiar dacă era homosexual, îi rămânea fidel.

Mabry știa că Jensen nu îi era prieten, ci un simplu judecător asasinat

care se va bucura de funeralii la care vor participa oficialitățile.

Apoi, Coal îl chemă și îi spuse că nu erau siguri că Președintele se va duce, dar că ar fi bine să pregătească ceva, pentru orice eventualitate. Biroul lui Mabry se afla în vechea clădire a administrației, de lângă Casa Albă, și în timpul zilei se făcuseră pariuri dacă Președintele va merge sau nu la înmormântarea unui homosexual. Erau trei la unu șanse ca el să nu se ducă.

— Mult mai bine, Dick, spuse Coal împăturind hârtia.

— Și mie îmi place, spuse Președintele.

Mabry remarcase că, de obicei, Președintele aștepta ca Coal să-și exprime aprobarea sau dezaprobarea față de ceea ce scrisese el.

— Pot să mai fac unul, spuse Mabry, ridicându-se.

— Nu, nu, insistă Coal. Asta are exact tonul convenit. Foarte emoționant, îmi place.

Îl conduse pe Mabry la ușă și o închise în urma lui.

— Ce părere ai? întrebă Președintele.

— Să anulăm. Simt fiori neplăcuți. Publicitatea ar fi mare, dar ați pronunța cuvintele astea frumoase lângă un cadavru găsit într-un club porno. Prea riscant.

— Da, cred că ai...

— Asta e criza noastră. Procentele continuă să crească și nu vreau să riscăm.

— Să trimitem pe cineva?

— Desigur. Ce părere aveți de vicepreședinte?

— Unde?

— Vine cu avionul din Guatemala. Va fi aici la miezul nopții. Coal își zâmbi în sinea lui. E foarte potrivit pentru înmormântarea unui homosexual.

Președintele râse.

— Perfect.

Coal încetă să mai zâmbească și începu să se plimbe prin fața biroului.

— O problemă neînsemnată. Serviciul religios pentru Rosenberg e sâmbătă, la numai opt cvartale de aici.

— Mai bine m-aș duce la dracu' o zi.

— Știu. Dar absența dumneavoastră ar fi bătătoare la ochi.

— Să mă internez în spitalul Walter Reed cu dureri de spate. A mai mers.

— Nu. Peste un an sunt alegerile. Nu trebuie să vă apropiați de spitale.

Președintele lovi cu ambele mâini în birou și se ridică în picioare.

— Fir-ar să fie, Fletcher! Nu pot să mă duc la serviciul lui religios pentru că nu mă pot stăpâni să nu zâmbesc. Îl ura nouăzeci la sută din poporul american. Or să mă aprecieze dacă nu mă duc.

— Protocolul! Bunul gust! Veți fi pus la zid de presă dacă nu vă duceți. Nu o să fie așa greu. Nu va trebui să spuneți nici o vorbă. Intrați și ieșiți, trebuie să arătați cu adevărat trist și să lăsați camera să ia o imagine bună. Nu va dura nici o oră.

Președintele luase din nou crosa și se apleca peste o minge portocalie.

— Atunci va trebui să mă duc și la Jensen.

— Exact. Dar fără cuvântare.

Lovi mingea.

— L-am întâlnit doar de două ori, știi?

— Știu. Să ne ducem în tăcere la ambele servicii religioase, nu spunem nimic, apoi dispărem.

Lovi din nou.
— Cred că ai dreptate.

9

Thomas Callahan dormi singur și până târziu. Se dusesese devreme la culcare, treaz și singur. Anulase cursurile a treia zi la rând. Era vineri și serviciul religios pentru Rosenberg avea loc a doua zi și, din respect pentru idolul lui, nu va preda drept constituțional până când omul nu va fi pus cum se cuvine la odihna veșnică.

Își făcu o cafea și ieși pe balcon în halat. Temperatura era cam de 15°C, prima schimbare bruscă de temperatură a toamnei, iar jos strada Dauphine era plină de agitație. Dădu din cap spre bătrâna fără nume din balconul de peste drum. Bourbon era la un cvartal depărtare și turiștii erau deja afară, cu hărțile și cu aparatele de fotografiat. Zorile veneau pe neobservate în cartier, dar pe la zece străzile înguste erau pline cu camioane de marfă și taxiuri.

În aceste dimineți târzii, și erau multe la număr, Callahan își aprecia libertatea. Terminase de douăzeci de ani facultatea și cei mai mulți dintre contemporanii lui erau prinși în săptămâni de lucru de șaptezeci de ore, într-o mașinărie a dreptului aflată sub presiune. El rezistase doi ani în practica particulară. Un monstru din D.C., cu două sute de avocați, îl angajase pe proaspătul absolvent din Georgetown și-l înghesuisese într-un birou mic pentru a scrie referate pentru diferite cazuri, timp de șase luni. Apoi, fusese plasat la un birou de informații, pentru a răspunde la întrebări despre mecanismul intern al firmei timp de douăsprezece ore pe zi și așteptase să ajungă la șaisprezece. I se spusese că, dacă poate să comprime douăzeci de ani în zece, va putea să devină asociat la obositoarea vârstă de treizeci și cinci de ani.

Callahan voia să trăiască peste cincizeci de ani, așa încât se retrăsese din plictisitoare practică particulară a legii. Își luase o diplomă de licență în drept și devenise profesor. Dormea târziu, lucra cinci ore pe zi, scria din când în când câte un articol și în cea mai mare parte a timpului se distra grozav. Neavând familie de întreținut, salariul lui de șaptezeci de mii pe an era mai mult decât suficient pentru a-și plăti casa cu două nivele, o mașină Porsche și băutura. Dacă moartea va veni devreme, aceasta se va datora whisky-ului, nu muncii excesive.

Renunțase. Mulți dintre colegii lui de facultate erau asociați în mari firme cu antete elegante și câștiguri de jumătate de milion de dolari. Se frecau de directori de la IBM, Texaco și State Farm. Conversau îndelung despre putere cu senatorii. Aveau birouri la Tokyo și Londra. Dar nu îi invidia.

Unul dintre prietenii lui cei mai buni de la Facultatea de Drept era Gavin Verheek, care părăsise și el practica particulară și lucra pentru guvern. Lucrase întâi în serviciul de drept civil din Departamentul Justiției, apoi se transferase la FBI. Acum era consilierul special al directorului. Callahan trebuia să meargă luni la Washington, pentru o conferință a profesorilor de drept constituțional. Plănuise împreună cu Verheek să ia masa împreună și să se îmbete luni noaptea.

Trebuia să dea un telefon ca să confirme întâlnirea și să-l tragă de limbă. Formă numărul din memorie. Apelul fu dirijat și redirijat și, după ce

Întrebă timp de cinci minute de Gavin Verheek, acesta veni la telefon.

— Zi repede, spuse Verheek.

— Ce plăcere să-ți aud vocea, spuse Callahan.

— Ce mai faci, Thomas?

— Aici e zece treizeci. Nu sunt îmbrăcat. Stau aici, în Cartierul Francez și-mi beau cafeaua, uitându-mă la trecătorii de pe strada Dauphine. Tu ce mai faci?

— Ce viață! Aici e unsprezece și jumătate și nu am plecat de la birou de când au găsit cadavrele, miercuri dimineața.

— Mi-e greață, Gavin. O să numească doi naziști.

— Ei bine, în poziția mea nu pot să fac nici un comentariu în direcția asta. Dar bănuiesc că ai dreptate.

— Bănuiești pe dracu'. Ai și văzut lista de nominalizări, nu-i așa Gavin? Și faceți deja cercetări preliminare, nu-i așa? Hai, Gavin, mie poți să-mi spui, cine e pe listă? Nu spun nimănui.

— Nici eu, Thomas. Dar jur că numele tău nu e printre ele.

— Sunt jignit.

— Cum e fata?

— Care fată?

— Hai, Thomas. Fata?

— E frumoasă, inteligentă, dulce și drăguță...

— Continuă.

— Cine i-a omorât, Gavin? Am dreptul să știu. Plătesc impozite și am dreptul să știu cine i-a omorât.

— Cum ziceai că o cheamă?

— Darby. Cine i-a omorât și de ce?

— Întotdeauna le-ai ales după nume, Thomas. Îmi amintesc de femei pe care le-ai respins pentru că nu-ți plăceau numele lor. Splendide, pasionate, dar cu nume comune. Darby! Are o frumoasă nuanță erotică. Ce nume! Când o văd și eu?

— Nu știu.

— S-a mutat la tine?

— Nu e treaba ta. Gavin, ascultă-mă, cine a făcut crimele?

— Nu ai citit ziarele? Nu avem suspecti. Nici unul. *Nada*.

— Dar motive sunt.

— Multe. Foarte multă ură. Ciudată combinație, ce zici? E greu să ți-l închipui pe Jensen. Directorul a ordonat să cercetăm cazurile pe rol și hotărârile din ultima vreme, și modul de votare, și toate porcăriile astea.

— Minunat, Gavin, orice student de drept constituțional din țară face acum pe detectivul și încearcă să soluționeze crimele.

— Tu nu?

— Nu. Am tras un chef când am auzit știrile, dar acum sunt treaz.

Totuși, fata s-a afundat în aceleași cercetări ca tine. Mă ignoră.

— Darby. Ce nume! De unde e?

— Din Denver. Ne întâlnim luni?

— Poate. Voyles vrea să lucrăm zi și noapte, până când computerele ne vor spune cine a făcut crimele. Mă gândesc să te pun la treabă.

— Mulțumesc. Voi aștepta un raport complet, Gavin. Nu numai zvonuri.

— Thomas, Thomas. Mereu alergi după informații. Și eu, ca de obicei, nu am ce să-ți ofer.

— Ai să te îmbeți și ai să spui tot, Gavin. Totdeauna faci așa.

— De ce nu o aduci și pe Darby? Câți ani are? Nouăsprezece?

— Douăzeci și patru și nu e invitată. Poate mai încolo.

— Poate. Trebuie să fug, amice. Am întâlnire cu directorul peste treizeci de minute. Tensiunea e atât de ridicată aici, încât poți să o simți.

Callahan formă numărul bibliotecii Facultății de Drept și întreabă dacă Darby Shaw fusese zărită acolo. Nu fusese.

Darby parcă în parcare aproape pustie a clădirii federale din Lafayette și intră în biroul funcționarului de la etajul întâi. Era vineri după prânz, Curtea nu era în sesiune și coridoarele erau pustii. Se opri la un ghișeu, privi printr-o fereastră deschisă și așteptă. O funcționară, care întârziase la masă, veni la fereastră.

— Pot să vă ajut cu ceva? întreabă ea cu tonul unui funcționar public care voia să facă orice altceva decât să ajute.

Darby strecură o bucată de hârtie prin deschizătura ghișeului.

— Aș vrea să văd acest dosar. Funcționara aruncă o privire rapidă la numele cazului și se uită la Darby.

— De ce? întreabă ea.

— Nu sunt obligată să vă spun. E un dosar public, nu-i așa?

— Pe jumătate.

Darby luă bucata de hârtie și o împături.

— Ați auzit de libertatea actului informativ?

— Sunteți avocată?

— Nu trebuie să fiu avocată ca să mă uit în dosarul acesta. Funcționara deschise un sertar și scoase un inel cu chei.

Dădu din cap, arătându-i direcția.

— Urmați-mă.

Pe ușă scria CAMERA JURAȚILOR, dar înăuntru nu erau mese sau scaune, ci numai dulapuri cu dosare și cutii de-a lungul zidurilor. Darby se uită prin încăpere.

Funcționara arătă spre un perete.

— Aici e, pe peretele ăsta. În restul camerei sunt alte vechituri, în acest dulap sunt toate referatele și corespondența, în celelalte, descoperirile, probele materiale și procesul.

— Când a avut loc procesul?

— Vara trecută. A ținut două luni.

— Unde e recursul?

— Nu s-a ținut încă. Cred că termenul e 1 noiembrie. Sunteți reporter sau ceva în felul ăsta?

— Nu.

— Bun. După cum știți, evident, acestea sunt dosare publice. Dar judecătorul a făcut unele restricții. Mai întâi trebuie să-mi spuneți numele dumneavoastră și să consemnez ora precisă când ați fost în această cameră. În al doilea rând, nu puteți scoate nimic de aici. În al treilea rând, nu aveți voie să copiați nimic din dosar până când nu are loc recursul. În al patrulea rând, orice atingeți, trebuie pus la loc, exact unde se află. Așa a dispus judecătorul.

Darby se uită la dulapurile cu dosare.

— De ce nu pot să fac copii?

— Întrebați-l pe înălțimea Sa. Cum vă numiți?

— Darby Shaw.

Funcționara mâzgăli informația pe o planșetă atârnată lângă ușă.

— Cât veți sta aici?

— Nu știu. Trei sau patru ore.

— Noi închidem la cinci. Căutați-mă la birou când plecați.

Închise ușa cu un zâmbet superior. Darby deschise un sertar plin de

pledoarii și începu să frunzărească dosarele și să la notițe. Procesul durase șapte ani, cu un reclamant și treizeci și opt de inculpați bogați care angajaseră și renunțaseră apoi la serviciile a nu mai puțin de cincisprezece birouri de avocatură din toată țara. Firme mari, multe din ele cu sute de avocați, în zeci de birouri.

Șapte ani de lupte costisitoare prin tribunale, și rezultatul era departe de a fi sigur. Contestații înverșunate. Verdictul procesului era doar o victorie temporară pentru acuzați. Fusesse cumpărat sau obținut în vreun alt mod ilegal, susținea reclamantul în demersurile pentru un nou proces. Cutii întregi cu cereri. Acuzații și contraacuzații. Cereri de sancțiuni și penalizări zburând de la o parte la alta și spre amândouă. Pagini întregi de depoziții sub jurământ descriind amănunțit minciuni și abuzuri ale avocaților și clienților lor. Un avocat murise.

Altul încercase să se sinucidă, conform spuselor unei foste colege de grupă a lui Darby, care lucrase pe marginea cazului, pe durata procesului. Prietenul ei lucrase în timpul verii ca funcționar temporar la o mare firmă din Houston; nu i se spusese nimic, dar auzise câte ceva.

Darby se așeză pe un scaun și privi dulapurile cu dosare. Îi vor trebui cinci ore ca să găsească ceva.

Publicitatea nu făcuse nici un serviciu sălii Montrose. Majoritatea clienților săi purtau ochelari de soare după căderea întinericului și aveau grijă să intre și să iasă repede. Iar acum, când un judecător de la Curtea Supremă de Justiție a SUA fusese găsit în balconul sălii, locul devenise celebru și curioșii treceau prin fața clădirii cu mașina la orice oră, arătând spre sală și făcând fotografii. Majoritatea clienților obișnuiți se duseseră în alte locuri. Cei mai viteji se repezeau înăuntru numai când circulația nu era intensă.

Arăta ca un client obișnuit când intră repede și întinse banii prin ușă, fără să se uite la casier. Șapcă de base-ball, ochelari negri, jeans, păr îngrijit, jachetă de piele. Era bine deghizat, dar nu pentru că ar fi fost homosexual și s-ar fi rușinat că frecventează un asemenea loc.

Era miezul nopții. Urcă scările la balcon, zâmbind la amintirea lui Jensen cu frânghia de gât. Ușa era închisă. Se așeză în partea din centru, pe jos, departe de toți ceilalți.

Nu se mai uitase până acum la filme cu homosexuali și nici nu avea de gând s-o mai facă după această noapte. Era a treia sală porno în care intra în ultimele nouăzeci de minute. Nu-și scoase ochelarii și încercă să evite ecranul. Dar era greu și aceasta îl enerva.

Erau încă cinci persoane în sală. Cu patru rânduri mai sus și spre dreapta lui, erau doi îndrăgostiți care se sărutau și se giugiuleau. De-ar fi avut un băț de base-ball i-ar fi scăpat de nefericire. Sau o bucată mică de frânghie galbenă.

Suferea de douăzeci de minute și era pe punctul de a băga mâna în buzunar, când o mână i se așeză pe umăr. O mână prietenoasă. Rămase calm.

— Pot să mă așez lângă tine? întrebă o voce gravă de bărbat chiar în spatele lui.

— Nu, și poți să iei mâna de pe mine.

Mâna se dădu la o parte. Trecură câteva secunde și era clar că nu vor mai fi și alte întrebări. Plecase.

Era un adevărat chin pentru un om care se opunea cu violență

pornografiei. Îi venea să vomite. Se uită în spate, apoi băgă cu grijă mâna în jacheta de piele și scoase o cutie neagră, de cincisprezece pe doisprezece centimetri și groasă de șase centimetri. O puse pe podea, între picioare. Cu un briceag, făcu o tăietură în tapițeria scaunului de lângă el, apoi, uitându-se în jur, băgă cutia neagră înăuntru. Scaunul avea spărturi, o adevărată vechitură. Răsuci încet cutia până ti făcu loc.

Comutatorul și tubul erau foarte puțin vizibile în tăietură.

Respiră adânc. Deși dispozitivul era făcut de un profesionist, un geniu în materie de explozibili miniaturali, nu era plăcut să cari drăcia asta în buzunarul hainei, la câțiva centimetri de inimă și celelalte organe vitale. Și nu se simțea prea bine nici stând lângă ea.

Era al treilea mecanism din noaptea asta și mai avea de pus unul, la alt cinematograful unde se proiectau filme porno, heterosexuale, demodate. Aproape că aștepta cu nerăbdare, ceea ce îl enerva.

Se uită la cei doi îndrăgostiți, pe care nu-i interesa filmul și erau tot mai excitați, și dori ca ei să fi fost aici, lângă cutiuță, când aceasta va începe să-și împrăstie gazul în liniște și când, treizeci de secunde mai târziu, globul de foc va prăji orice obiect aflat între ecran și mașina de făcut floricele. I-ar fi plăcut.

Dar făcea parte dintr-un grup nonviolent, care se opunea lichidării fără discernământ a oamenilor nevinovați și/sau neînsemnați. Omorâseră câteva persoane. Totuși, specialitatea lor era să distrugă structurile folosite de dușman. Alegeau ținte ușoare: clinici unde se făceau avorturi, birouri ACLU nepăzite, săli porno. Va fi o zi plină de evenimente. Nu avuseseră nici un om arestat în optsprezece luni.

Era douăsprezece și patruzeci, trebuia să plece și să se strecoare repede de-a lungul a patru cvartale până la mașină, să ia altă cutie neagră, apoi să străbată încă șase cvartale până la cinematograful Pussycat, care se închidea la unu și jumătate. Pussycat era fie al optsprezecelea, fie al nouăsprezecelea pe listă, nu-și mai amintea, dar era sigur că în exact trei ore și douăzeci de minute afacerea cu filme porno din D.C. va primi o lovitură grea. Douăzeci și două dintre aceste săli erau garnisite cu cutii negre în această noapte și la ora patru vor fi închise, pustii și dărâmate. Trei săli care funcționau toată noaptea fuseseră șterse de pe listă, pentru că făcea parte dintr-o grupare nonviolentă.

Își puse ochelarii și se uită ultima oară la scaunul de lângă el. Judecând după câștile și floricelele de pe jos, locul era măturat o dată pe săptămână. Nimeni nu va observa comutatorul și tubul abia vizibile între zdrențele scaunului. Răsuci cu grijă comutatorul și părăsi sala Montrose.

Eric East nu-l întâlnise niciodată pe Președinte și nu fusese nici la Casa Albă. Nu-l întâlnise niciodată pe Fletcher Coal, dar era sigur că nu o să-i placă.

Îi urmă pe directorul Voyles și pe K.O. Lewis în Biroul Oval, sâmbătă, la șapte dimineața. Nici un zâmbet sau strângere de mână. East fu prezentat de Voyles. Președintele dădu din cap salutându-i, din spatele biroului, dar nu se ridică în picioare. Coal citea ceva.

Douăzeci de săli porno fuseseră incendiate în zona D.C. și multe

ardeau încă mocnit. Văzuseră fumul deasupra orașului, din spatele limuzinei. Un paznic de la o bombă numită Angels avea arsuri grave și se credea că nu va scăpa.

Cu o oră în urmă, li se comunicase că un anonim telefonase la o stație de radio și revendicase răspunderea incendiilor pentru Armata Subterană și promisese altele asemănătoare, pentru a sărbători moartea lui Rosenberg.

Președintele vorbea primul. Pare obosit, gândi East. Este o oră foarte matinală pentru el.

— Câte săli au ars?

— Aici, douăzeci, răspunse Voyles. Șaptesprezece în Baltimore și cam cincisprezece în Atlanta. Se pare că atacurile au fost bine coordonate, pentru că toate exploziile au avut loc fix la patru.

Coal își puse deoparte carnetul.

— Directore, credeți că e Armata Subterană?

— Din moment ce sunt singurii care le revendică... Pare a fi o treabă făcută de ei. S-ar putea.

Voyles nu se uita la Coal în timp ce-i vorbea.

— Când vrei să începi arestările? Întrebă Președintele.

— În momentul când vom cunoaște motivul probabil, domnule Președinte. Așa e legea, înțelegeți...

— Înțeleg că această organizație este suspectul vostru pentru uciderea lui Rosenberg și a lui Jensen și că sunteți siguri că tot ei au lichidat un judecător federal în Texas și au plasat bombe în cel puțin cincizeci și două de săli porno noaptea trecută. Nu înțeleg însă de ce pun ei bombe și ucid fără să fie pedepsiți. Fir-ar să fie, directore, suntem în stare de asediu.

Gâtul lui Voyles se făcu roșu, dar nu spuse nimic. Tocmai privea într-o parte, când Președintele se uită la el. K.O. Lewis își dresă vocea.

— Domnule Președinte, dacă-mi permiteți, nu suntem convinși că Armata Subterană are vreun amestec în asasinarea lui Rosenberg și Jensen. De fapt, nu avem nici o dovadă în acest sens. Se află numai printre cei doisprezece suspecti. Așa cum am mai spus, asasinatele au fost remarcabil de curate, bine organizate și foarte profesional înfăptuite. Extrem de profesional.

Coal păși înainte.

— Domnule Lewis, vrei să spui că nu știi cine i-a omorât și că s-ar putea să nu știi niciodată?

— Nu, nu asta vreau să spun. Îi vom găsi, dar va dura câtva timp.

— Cât timp? Întrebă Președintele.

Era, evident, o întrebare plină de suficiență, care nu putea primi un răspuns satisfăcător. East îl detestă pe Președinte pentru că o pusese.

— Luni de zile, spuse Lewis.

— Câte luni?

— Multe luni.

Președintele își dădu ochii peste cap și clătină capul, apoi, dezgustat, se ridică și păși spre fereastră. Vorbi de acolo.

— Nu pot să cred că nu există o legătură între ceea ce s-a întâmplat noaptea trecută și judecătorii omorâți. Nu știu. Poate sunt paranoic.

Voyles zâmbi cu un aer atotcunoscător spre Lewis. Paranoic, nesigur, fără nici o idee, bătut în cap, în afara problemei. Voyles nu mai putea adăuga multe.

Președintele își continuă gândul, tot de lângă fereastră:

— Mă enervează când asasinii umblă liberi pe aici și când explodează

bombe. Cine poate să mă învinovățească? De peste treizeci de ani nu a mai fost omorât nici un Președinte.

— Cred că sunteți în siguranță, domnule Președinte, spuse Voyles cu o urmă de amuzament. Serviciul Secret ține totul sub control.

— Minunat! Atunci de ce mă simt de parcă m-aș afla la Beirut? Aproape că mormăia spre fereastră.

Coal simți că situația era jenantă și luă o agendă groasă de pe birou. Cu ea în mână, îi vorbi lui Voyles, ca un profesor care predă o lecție.

— Iată o scurtă listă a potențialilor nominalizați pentru Curtea Supremă. Sunt opt nume, fiecare cu o scurtă biografie. A fost pregătită de Departamentul de Justiție. Am început cu douăzeci de nume, apoi Președintele, ministrul de justiție Horton și cu mine am redus-o la opt; nici unul dintre ei nu știe că este vizat.

Voyles continua să se uite într-o parte. Președintele reveni la birou și luă lista cu cei propuși. Coal continuă.

— Unii dintre acești oameni sunt controversați și, în cele din urmă, dacă vor fi nominalizați, vom avea de luptat până să-i vedem aprobați de Senat. Am prefera să nu începem acum lupta. Lista trebuie să rămână confidențială.

Voyles se întoarse și se uită la Coal.

— Ești un idiot, Coal! Am mai făcut asta până acum și te asigur că atunci când începi să verifici pe vreunul dintre ei s-a zis cu secretul! Vrei o investigație detaliată și pretinzi ca toți cei contactați să-și țină gura. Nu merge așa, fiule. Coal păși spre Voyles. Ochii îi scânteiau.

— Fă pe dracu' în patru pentru ca aceste nume să nu apară în ziare până când nu sunt nominalizați. Ai să reușești, director? Oprește scurgerile de informații și ține totul cât mai departe de ziare, clar?

Voyles era în picioare, cu degetul îndreptat spre Coal.

— Ascultă, tâmpitul, dacă vrei să fie verificați, fă-o singur. Să nu-mi dai mie ordine ca unui puști!

Lewis se ridică între ei, iar Președintele se sculă în picioare și, o clipă sau două, nimeni nu spuse nimic. Președintele îi liniști.

— Stai jos, Denton. Stai jos!

Voyles se duse la scaunul lui, uitându-se mereu la Coal. Președintele zâmbi spre Lewis și se așezară.

— Suntem cu toții foarte încordați, spuse cu căldură Președintele.

Lewis vorbi calm.

— Vom face investigațiile de rutină asupra celor de pe listă, domnule Președinte, în cel mai strict secret. Dar știți că nu putem controla toate persoanele cu care stăm de vorbă.

— Da, domnule Lewis, știu asta. Dar vreau precauțiuni speciale. Acești oameni sunt tineri, ei vor îndrepta și vor reface Constituția mult timp după moartea mea. Sunt conservatori neclintiți și presa îi va mânca de vii. Trebuie să fie curați și să nu aibă nimic de ascuns. Să nu consume droguri, să nu aibă copii nelegitimi sau amante, să nu fi fost amestecați în activități studențești radicale, să nu fie divorțați. Înțelegeți? Nu ne trebuie surprize.

— Da, domnule Președinte. Dar nu putem să garantăm secretul total al investigațiilor.

— Încearcă măcar.

— Da, domnule.

Lewis îi dădu lista lui Eric East.

— Asta e tot? Întrebă Voyles.

Președintele se uită la Coal, care îi ignora pe toți și rămânea în fața ferestrei.

— Da, Denton, asta e tot. Aș vrea să îi verificați în zece zile. Vreau să vă mișcați repede.

Voyles se ridicase.

— Îi vom verifica în zece zile.

Callahan era nervos când bătu la ușa apartamentului lui Darby. Era tulburat și avea multe în gând, multe pe care voia să i le spună, dar avea ceva mai bun de făcut decât să înceapă o ceartă, pentru că dorea altceva, cu mult mai mult decât să se descarce de nervi. Ea îl evitase patru zile, de când se juca de-a detectivii și se baricadase în biblioteca de drept. Chiu-lise de la cursuri și nu-i răspunsese la telefoane, și în general îl neglijase în timpul crizei lui. Dar știa că atunci când va deschide ușa îi va zâmbi și el va uita că a fost neglijat.

Avea în mână o sticlă cu vin de un litru și o pizza de la Mama Rosa. Era sâmbătă seara, după zece. Bătu din nou și se uită în sus și în jos pe stradă, la casele aliniate. Dinăuntru se auzi zgomotul lanțului și el zâmbi imediat. Sentimentul de abandon dispăru.

— Cine e? întrebă ea prin ușă.

— Thomas Callahan, mă mai ții minte? Am venit la ușa ta ca să te implor să mă lași înăuntru ca să ne giugiulim și să fim iar prieteni.

Ușa se deschise și Callahan intră. Ea luă vinul și-l sărută pe obraz.

— Suntem încă prieteni? întrebă el.

— Da, Thomas. Am fost ocupată.

El o urmă prin talmeș-balmeșul din cameră până în bucătărie. Masa era ocupată de un computer și de o grămadă de cărți groase.

— Te-am sunat. De ce nu m-ai sunat și tu?

— Am fost plecată, spuse ea, deschizând un sertar și scoțând un tirbușon.

— Ai un robot. Am tot vorbit cu el.

— Vrei să ne certăm, Thomas?

El îi privi picioarele goale.

— Nu! Jur că nu sunt furios. Pe cuvânt! Iartă-mă, te rog, dacă par supărat.

— Termină!

— Când mergem în pat?

— Ți-e somn?

— Cătuși de puțin. Zău, Darby, au trecut trei nopți.

— Cinci. Ce fel de pizza ai adus?

Scoase dopul și turnă vinul în două pahare. Callahan îi urmărea fiecare mișcare.

— E una din specialitățile de sâmbătă seara, în care pun orice trebuie aruncat. Cozi de creveți, ouă, capete de raci. Și vinul e ieftin. Sunt cam lefter și, pentru că mâine plec din oraș, trebuie să fiu atent la cheltuieli. Și, pentru că plec, m-am gândit să vin și să facem dragoste la noapte, ca să nu fiu tentat de vreo femeie care să-mi dea vreo boală în D.C. Ce părere ai?

Darby deschise cutia cu pizza.

— Pare să fie cu cârnați și cu ardei.

— Ne culcăm?

— Mai târziu, poate. Bea-ți vinul și să stăm de vorbă. Nu am mai vorbit

de mult.

— Eu da. Am vorbit toată săptămâna cu robotul tău.

El luă sticla cu vin și paharul și o urmă în cameră, unde ea pusese muzică. Se așezară pe canapea.

— Hai să ne îmbătăm, spuse el.

— Ce romantic ești!

— Am un sentiment romantic pentru tine.

— Ai fost beat o săptămână.

— Nu-i adevărat. Numai optzeci la sută din săptămâna. E vina ta, m-ai ocolit.

— Ce se întâmplă cu tine, Thomas?

— Mi-e frică. Sunt foarte tulburat și am nevoie de tovărășie ca să depășesc criza. Ce zici?

— Să ne îmbătăm pe jumătate.

Bău din vin și-și puse picioarele în poala lui. El își ținu răsuflarea de parcă l-ar fi durut.

— La ce oră ai avion? întrebă ea.

El înghiți dintr-o dată vinul.

— La unu treizeci. Nici o oprire până la Aeroportul Național. Ar trebui să fiu la hotel la cinci și la opt am un dineu. După aceea s-ar putea să fiu obligat să bat străzile în căutare de dragoste.

Ea zâmbi.

— Bine, bine, o să facem imediat. Dar să stăm întâi de vorbă.

Callahan oftă de ușurare.

— Pot să vorbesc zece minute, după aceea cad jos.

— Care e programul de luni?

— Obișnuitele opt ore de dezbateri asupra viitorului Amendamentului Cinci, apoi un comitet va schița un raport al conferinței pe care n-o să-l aprobe nimeni. Alte dezbateri marți, alt raport, poate o altercație sau două, apoi vom suspenda lucrările fără să fi stabilit nimic și vom pleca acasă. O să vin marți seara, târziu, și mi-ar plăcea să ne întâlnim într-un restaurant drăguț, după care putem să mergem la mine pentru o discuție intelectuală și amor animalic. Unde e pizza?

— O aduc eu.

El îi mângâia picioarele.

— Nu te mișca. Nu mi-e câtuși de puțin foame.

— De ce te duci la conferințele astea?

— Sunt membru și sunt profesor și toți se așteaptă ca noi să colindăm țara mergând la întâlniri cu alți savanți idioți și să adoptăm rapoarte pe care nu le citește nimeni. Dacă nu m-aș duce, decanul ar crede că nu contribui la viața academică.

Ea umplu din nou paharele.

— Ești încordat, Thomas.

— Știu. Am avut o săptămână grea. Urăsc gândul că o bandă de oameni de Neanderthal vor scrie din nou Constituția, în zece ani, vom trăi într-un stat polițienesc. Nu pot să fac nimic în legătură cu asta, așa încât voi recurge la alcool.

Darby bău încet și-l privi. Muzica se auzea în surdină și luminile erau voalate.

— Am amețit, spuse ea.

— Îți ajunge un pahar și jumătate ca să adormi. Dacă ai fi fost irlandeză, ai fi putut să bei toată noaptea.

— Tata era pe jumătate scoțian.

— Nu-i de ajuns.

Callahan își încrucișa picioarele pe măsuta de cafea și se liniști. Îi frecă ușor gleznele.

— Pot să-ți fac unghiile cu oă?

Ea nu spuse nimic. El avea un cult pentru degetele ei de la picioare și insista să-i facă unghiile cu oă roșie cel puțin de două ori pe lună.

Văzuseră asta în *Bull Durham* și, deși el nu era la fel de ordonat și de treaz ca Kevin Costner, ei îi plăcea tot mai mult intimitatea lor.

— Nu le facem cu oă? Întrebă el.

— Poate mai târziu. Pari obosit.

— Mă odihnesc, dar sunt plin cu electricitate virilă și nu ai să mă scoți din priză spunându-mi că par obosit.

— Mai bea vin.

Callahan își mai puse vin și se lăsă adânc în canapea.

— Deci, domnișoară Shaw, cine a ucis?

— Profesioniști. Nu ai citit ziarele?

— Bineînțeles. Dar cine e în spatele profesioniștilor?

— Nu știu. După cele întâmplătoare noaptea trecută, majoritatea înclină spre Armata Subterană.

— Dar tu nu ești convinsă.

— Nu. Nu s-au făcut arestări. Nu sunt convinsă.

— Și ai găsit un suspect obscur, necunoscut întregii țări.

— Am unul, dar acum nu sunt așa sigură. Am petrecut trei zile căutându-l, am făcut chiar un sumar frumos și ordonat pe micul meu computer, am imprimat o schiță a unui referat, pe care l-am aruncat.

Callahan se uită la ea.

— Vrei să spui că ai chiulit de la cursuri trei zile, m-ai ignorat, ai lucrat zi și noapte făcând pe Sherlock Holmes și acum arunci tot?

— E acolo, pe masă.

— Nu pot să cred. Am suferit de singurătate toată săptămâna, dar știam că e pentru o cauză care merită. Știam că suferința mea e spre binele țării, pentru că tu ai să-l descoperi și poate ai să-mi spui mâine cine a ucis.

— Asta nu se poate face, cel puțin nu cu cercetări legale. Nu e un clișeu, nici o legătură directă între cele două crime. Am ars aproape toate computerele de la biblioteca de drept.

— Ți-am spus eu! Uiți, dragă, că sunt un geniu în materie de drept constituțional și că am știut imediat că Rosenberg și Jensen nu au nimic în comun decât robele negre și amenințările cu moartea. Naziștii sau arienii, membrii Klanului sau Mafia sau orice altă grupare i-a ucis pentru că Rosenberg era Rosenberg și pentru că Jensen era cea mai ușoară țintă, și era și o pacoste, într-un fel.

— Atunci de ce nu suni la FBI ca să le împărtășești intuițiile tale? Sunt sigură că pândesc telefonul.

— Nu te supăra, îmi pare rău. Iartă-mă, te rog.

— Ești un prost, Thomas.

— Da, dar mă iubești, nu-i așa?

— Nu știu.

— Mergem în pat? Ai promis.

— O să vedem.

Callahan își puse paharul pe masă și trecu la atac.

— Ascultă, iubito. O să citesc referatul. Apoi vom vorbi despre el. Dar acum nu gândesc limpede și nu voi fi în stare să continui până nu ai să-mi

iei mâna tremurătoare și slabă ca să mă duci în patul tău.

— Dă-l încolo de referat.

— Te rog, fir-ar să fie, Darby, te rog.

Ea îl luă de gât și îl trase spre ea. Se sărutară îndelung și intens, un sărut aproape violent.

11

Polițistul apăsă pe butonul de lângă numele lui Gray Grantham și-și ținu degetul acolo douăzeci de secunde. Apoi făcu o pauză scurtă. Alte douăzeci de secunde. Pauză. Douăzeci de secunde. Pauză. Douăzeci de secunde. Se gândi că e amuzant. Grantham era o pasăre de noapte, probabil că dormise mai puțin de trei sau patru ore și acum era sculat de zbârnâitul acesta care răsuna în tot holul. Apăsă din nou și se uită la mașina de patrulare, parcată ilegal pe trotuar, sub felinar. Era aproape în zori, duminică, și strada era pustie. Douăzeci de secunde. Pauză. Douăzeci de secunde.

Poate că Grantham murise. Sau era în comă din cauza băuturii și a nopții petrecute în oraș. Poate că era cu o femeie și nu intenționa să deschidă. Pauză. Douăzeci de secunde.

Microfonul pâraie.

— Cine e?

— Poliția, răspunse omul legii, apăsând pe prima silabă, doar din amuzament.

— Ce doriți? Întrebă Grantham.

— Poate am un mandat.

Polițistul aproape că râdea.

Vocea lui Grantham se îndulci și păru jignit.

— Tu ești, Cleve?

— Eu.

— Cât e ceasul, Cleve?

— Aproape cinci jumătate.

— Sper că merită.

— Nu știu. Sarge nu mi-a spus, știi? A spus doar să te trezesc, pentru că vrea să stea de vorbă cu tine.

— De ce vrea întotdeauna să stăm de vorbă înainte de răsăritul soarelui?

— Tâmpită întrebare, Grantham.

O mică pauză.

— Da, poate că da. Presupun că vrea să vorbim chiar acum.

— Nu. Ai o jumătate de oră. A zis că e aici la șase.

— Unde?

— Pe Strada 14, lângă Trinidad Playground, e o cafenea. E întunecoasă și sigură. Lui Sarge îi place acolo.

— Unde găsește locurile astea?

— Știi, pui întrebările cele mai idioate din lume, pentru un reporter. Locul se numește La Glenda și îți sugerez să te duci, altfel întârzi.

— Tu ai să fii acolo?

— O să trec pe acolo, ca să fiu sigur că e în regulă.

— Parcă spuneai că e un loc sigur.

— E sigur pentru partea asta a orașului. Ai să nimerești?

- Da. O să fiu acolo cât pot de repede.
- O zi bună, Grantham.

Sarge era bătrân, foarte negru, cu capul acoperit de un păr alb strălucitor, care stătea zbârlit. Când era treaz, purta întotdeauna ochelari cu sticlă groasă. Majoritatea colegilor lui de muncă din Aripa de Vest a Casei Albe credeau că e pe jumătate orb. Își ținea capul plecat într-o parte și zâmbea ca Ray Charles. Uneori se lovea de uși și birouri în timp ce golea coșurile de hârtii și ștergea praful. Mergea încet și cu prudență, ca și cum și-ar fi numărat pașii. Lucra cu răbdare, zâmbind mereu, având o vorbă bună de spus oricui i se adresa, în general, era ignorat și era îndepărtat ca oricare om de serviciu inofensiv, bătrân, parțial infirm.

Sarge putea să vadă după colț. Teritoriul lui era Aripa de Vest, unde făcea curat de treizeci de ani. Făcea curat și asculta. Făcea curat și vedea. Trăgea cu urechea la oameni foarte importanți, care erau adesea prea ocupați ca să-și supravegheze spusele, mai ales în prezența bietului bătrân Sarge.

Sarge știa ce uși rămân deschise, care ziduri sunt subțiri și ce conducte de aer conduc sunetul. Putea să dispară într-o clipă, apoi să reapară în umbră, acolo unde oamenii importanți nu-l puteau vedea.

Păstra aproape totul pentru el. Dar din când în când dădea peste o informație mai succulentă care putea fi pusă cap la cap cu alta, și Sarge socotea de cuviință că trebuie repetată. Avea foarte mare grijă. Mai avea trei ani până la pensie și nu risca.

Nimeni nu bănuise vreodată că Sarge ar spune ceva presei. De obicei erau destui cu gură mare la Casa Albă care să dea vina unul pe celălalt. Era cu adevărat ilar. Sarge vorbea cu Grantham de la *Post*, apoi aștepta cu nerăbdare articolul și asculta urletele la subsol, atunci când cădeau capetele.

Era o sursă fără greș și vorbea numai cu Grantham. Fiul său, Cleve, polițistul, îi aranja întâlnirile, întotdeauna la ore ciudate, în locuri întunecoase și modeste. Sarge purta ochelari de soare. Grantham avea și el ochelari, plus o pălărie sau șapcă. De obicei Cleve stătea cu ei și privea mulțimea.

Grantham sosi la La Glenda la șase și câteva minute și se îndreptă spre un separeu din spate. Mai erau trei clienți. Glenda însăși prăjea ouă pe un grill de lângă casă. Cleve stătea la o masă și se uita la ea.

Își dădură mâinile. Pentru Grantham fusese turnată o ceașcă de cafea.

— Scuze pentru întârziere, spuse el.

— Nu-i nimic, prietene. Îmi pare bine că te văd.

Sarge avea o voce răgușită, greu de disimulat cu o vorbire șoptită. Nu asculta nimeni.

Grantham bău din cafea.

— O săptămână aglomerată la Casa Albă.

— Poți să spui și așa. Multă tulburare. Multă fericire.

— Nu mai spune! Grantham nu putea lua notițe la aceste întâlniri. Ar fi fost prea bătător la ochi, îi spusese

Sarge, atunci când stabilise regulile de bază.

— Da. Președintele și băieții lui erau în culmea fericirii la aflarea veștii despre Rosenberg. Moartea lui i-a făcut foarte fericiți.

— Dar judecătorul Jensen?

— După cum ai remarcat, Președintele s-a dus la serviciul religios, dar

nu a vorbit. Plănuse să facă un necrolog, dar a dat înapoi, deoarece ar fi trebuit să spună lucruri frumoase despre un homosexual.

— Cine a scris necrologul?

— Cine le scrie de obicei. Mai ales Mabry. A lucrat la el toată ziua de joi, apoi el a renunțat.

— S-a dus și la Rosenberg.

— Da. Dar nu voia să se ducă. Zicea că mai bine s-ar duce în iad o zi. Dar, până la urmă, și-a pierdut răbdarea și s-a dus. E fericit că Rosenberg a fost omorât. Aproape că erau într-o dispoziție festivă miercuri. Soarta l-a servit foarte bine. Acum trebuie să restructureze Curtea și e foarte nerăbdător s-o facă.

Grantham asculta atent. Sarge continuă.

— Există o scurtă listă de nominalizați. La început, lista cuprindea vreo douăzeci de nume, dar a fost redusă la opt.

— Cine a făcut tăieturile?

— Cine crezi? Președintele și Fletcher Coal. Sunt îngroziți de eventuale scurgeri de informații în privința asta. Evident, lista cuprinde numai judecători tineri și conservatori, majoritatea lor fiind necunoscuți.

— Vreun nume?

— Numai două. Un oarecare Pryce din Idaho și unul MacLawrence din Vermont. Asta-i tot ce știu în privința numelor. Cred că amândoi sunt judecători federali. Nimic mai mult.

— Ce-i cu cercetările?

— Nu am auzit prea multe, dar — ca de obicei — o să țin urechile ciulite. Se pare că nu prea merg lucrurile.

— Altceva?

— Nimic. Când îi dai drumul?

— În timpul dimineții.

— O să fie distractiv.

— Mulțumesc, Sarge.

Soarele se ridicase deja și cafeneaua era mai zgomotoasă. Cleve veni să se așeze lângă tatăl său.

— Ați terminat?

— Da, spuse Sarge.

Cleve se uită în jur.

— Cred că ar cam trebui să plecăm. Grantham pleacă primul. Eu îl urmez, apoi tata poate rămâne aici cât vrea.

— Frumos din partea ta, spuse Sarge.

— Mulțumesc, băieți, spuse Grantham îndreptându-se spre ieșire.

12

Verheek întârziase, ca de obicei. În cei douăzeci și trei de ani ai prieteniei lor, nu venise niciodată la timp și niciodată nu era vorba doar de câteva minute. Nu avea noțiunea timpului și nu-și bătea capul cu asta. Avea ceas, dar nu se uita niciodată la el. Pentru Verheek, târziu însemna cel puțin o oră, uneori două, mai ales când persoana pe care o făcea să aștepte era un prieten care se aștepta ca el să întârzie sau să uite de întâlnire.

Așa încât Callahan stătea de o oră la bar, ceea ce-i convenea de minune. După opt ore de dezbateri savante, era scârbit de Constituție și

de cei care o predau. Avea nevoie de Chivas în sânge și, după două porții duble, cu gheață, se simțea mai bine. Se privea în oglinda din spatele rafturilor cu băuturi și pândea sosirea lui Gavin Verheek, peste umăr, la distanță. Nu era de mirare că prietenul lui nu rezistase în practica particulară, unde viața depindea de ceas.

Când îi fu servit al treilea whisky dublu, la o oră și unsprezece minute după ora nouăsprezece, Verheek se apropie de bar și comandă Moosehead.

— Iartă-mă că am întârziat, spuse el strângându-i mâna. Știam că vei aprecia acest timp liber petrecut singur cu Chivas-ul tău.

— Pari obosit, spuse Callahan examinându-l. Bătrân și obosit.

Verheek îmbătrânea urât și se îngroșă. Fruntea i se lățise cu doi centimetri de la ultima lor întâlnire și pielea lui palidă îi scotea în evidență pungile de sub ochi.

— Ce greutate ai?

— Nu e treaba ta, spuse el înghițind berea. Unde e masa noastră?

— E rezervată pentru opt treizeci. Mi-am închipuit că o să întârzii cel puțin nouăzeci de minute.

— Atunci am venit devreme.

— Poți să spui și așa. Vii de la muncă?

— Acum locuiesc acolo. Directorul mă vrea nu mai puțin de o sută de ore pe săptămână, până când apare ceva. I-am spus nevastei că o să fiu acasă de Crăciun.

— Ce mai face?

— Foarte bine. O doamnă foarte răbdătoare. Ne înțelegem mult mai bine de când stau la birou.

Era soția numărul trei în șaptesprezece ani.

— Mi-ar face plăcere s-o cunosc.

— Nu, nu ți-ar plăcea. Cu primele două m-am însurat pentru sex și le-a plăcut atât de mult încât au făcut-o și cu alții. Cu asta m-am căsătorit pentru bani și nu prea ai la ce să te uiți. Nu te-ar impresiona. Goli sticla. Mă îndoiesc că am să rezist până când moare.

— Câți ani are?

— Nu întreba. O iubesc cu adevărat, să știi. Pe cuvânt. Dar, după doi ani, îmi dau seama că nu avem nimic în comun, afară de un mare interes pentru bursă. Se uită la barman, încă o bere, te rog.

Callahan râse și-și sorbi băutura.

— Cât valorează?

— Nu atât de mult cât credeam. Nu sunt chiar sigur. Undeva în jur de cinci milioane, cred. A ușurat de bani pe soțul numărul unu și doi și cred că a fost atrasă de mine la gândul căsătoriei cu un oarecare. Asta și amorul, zice ea, sunt minunate. Toate spun așa, știi.

— Întotdeauna ai agățat femei păguboase, Gavin, chiar și la facultate. Ești atras de femeile nevrotice și cu depresii.

— Și ele sunt atrase de mine. Ridică sticla și o goli pe jumătate. De ce mîncăm întotdeauna aici?

— Nu știu. E o tradiție. Îmi trezește amintiri dragi din Facultatea de Drept.

— Am urât Facultatea de Drept, Thomas. Toți urăsc facultatea asta. Toți îi urăsc pe avocați.

— Ești într-o dispoziție excelentă.

— Iartă-mă. Am dormit șase ore de când au găsit cadavrele. Directorul țipă la mine de cel puțin cinci ori pe zi. Eu țin la toți subordonații mei. E o

ceartă generală.

— Bea, băiete. Masa noastră e gata. Să bem, să mâncăm, să vorbim și să încercăm să ne distrăm cât vom fi împreună.

— Te iubesc mai mult decât pe nevastă-mea, Thomas, știi?

— Asta nu înseamnă prea mult.

— Ai dreptate.

L-au urmat pe chelner la o masă mică în colț, aceeași masă pe care o cereau întotdeauna. Callahan mai comandă un rând și-i spuse că nu se grăbeau să mănânce.

— Ai văzut blestemăția aia din *The Post*? Întrebă Verheek.

— Am văzut. Cine a vorbit?

— Cine știe. Directorul a primit lista sâmbătă dimineața chiar din mâna Președintelui, cu cererea expresă de a păstra secretul. În week-end, nu a arătat nimănui lista și în dimineața asta a apărut povestea cu numele lui Pryce și MacLawrence. Voyles s-a înfuriat când a văzut și peste câteva minute l-a chemat pe Președinte. S-a repezit la Casa Albă și s-au certat fioros. Voyles a încercat să-l atace pe Fletcher Coal și a trebuit să fie oprit de K.O. Lewis. Dezgustător.

Callahan îi sorbea cuvintele.

— E destul de bine.

— Da. Îți spun toate astea pentru că mai târziu, după câteva pahare, ai să te aștepți să-ți spun cine mai e pe listă și nu am să-ți spun. Vreau să fim prieteni, Thomas.

— Continuă.

— Oricum, nu e cu putință ca informația să fi ieșit de la noi. Imposibil. Cred că a plecat de la Casa Albă. Acolo e plin de oameni care îl urăsc pe Coal și informațiile se scurg ca din conductele mâncate de rugină.

— Probabil că Coal a dat informația.

— Poate. E un ticălos dezgustător. O variantă ar fi că el a dat numele lui Pryce și MacLawrence pentru a-i speria pe toți, ca mai târziu să anunțe două nominalizări care să pară mai moderate. Pare ceva verosimil.

— Nu am auzit niciodată de Pryce și MacLawrence.

— Nu ești singurul. Amândoi sunt foarte tineri, în jur de patruzeci de ani, cu foarte puțină experiență în magistratură. Nu i-am verificat, dar par să fie conservatori radicali.

— Și ceilalți de pe listă?

— A mers repede. Am dat pe gât două beri și ai și pus întrebarea.

Băuturile sosiseră.

— Vreau ciuperci umplute cu carne de crab, spuse Verheek chelnerului. Ceva să mestec. Mor de foame.

Callahan arătă spre paharul lui gol.

— Încă un rând.

— Nu mai întreba, Thomas. Nu am să-ți spun chiar dacă mă aduci în starea în care să mă scoți în spinare de aici, peste trei ore. Știi asta. Să zicem că Pryce și MacLawrence par să fie reprezentativi pentru toată lista.

— Toți necunoscuți?

— În esență, da.

Callahan sorbi încet din whisky și clătină din cap. Verheek își scoase haina și-și desfăcu cravata.

— Hai să vorbim despre femei.

— Nu.

— Câți ani are?

— Douăzeci și patru, dar e foarte matură.

— I-ai putea fi tată.
— Poate sunt. Cine știe?
— De unde e?
— Din Denver. Ți-am mai spus.
— Îmi plac fetele din vest. Sunt foarte independente și nu sunt pretențioase, poartă Levis și au picioare lungi. Poate mă însor cu una. Are bani?

— Nu. Tatăl ei a murit într-un accident de avion acum patru ani și mama ei a primit o despăgubire frumoasă.

— Atunci are bani.

— Nu e strâmtorată.

— Cred și eu. Ai o poză?

— Nu. Nu îmi e nepoată și nici câine nu e.

— De ce nu ai adus o poză?

— O să-i spun să-ți trimită una. De ce te amuză atât de tare?

— E de râs. Marele Thomas Callahan, cel mereu disponibil, s-a îndrăgostit.

— Nu m-am îndrăgostit.

— Cred că e un record. Câte luni sunt, nouă, zece? Ai avut o relație stabilă timp de aproape un an, nu-i așa?

— Opt luni și trei săptămâni, dar să nu spui nimănui, Gavin. Nu îmi e ușor!

— Secretul tău e în siguranță. Dar mai dă-mi detalii. Ce înălțime are?

— Un metru șaiszeci și cinci și cincizeci de kilograme, picioare lungi, Levis strâmți, independentă, fără pretenții, fata ta tipică din vest.

— Trebuie să-mi gălesc și eu una. Te însori cu ea?

— Bineînțeles că nu! Termină-ți băutura.

— Acum ești monogam?

— Dar tu?

— Pe dracu', nu! N-am fost niciodată. Dar nu vorbim despre mine, Thomas, vorbim despre Peter Pan aici de față, Callahan Mână Sigură, bărbatul cu o versiune lunară a celei mai frumoase femei. Spune-mi, Thomas, și să nu-l minți pe cel mai bun prieten al tău, uită-te în ochii mei și spune-mi dacă ai cedat stării de monogamie?

Verheek era pe jumătate întins pe masă, privindu-l și rânjind proteste.

— Nu vorbi așa tare, spuse Callahan, uitându-se în jur.

— Răspunde-mi!

— Dă-mi celelalte nume de pe listă și îți spun!

Verheek se trase înapoi.

— Frumoasă încercare. Cred că răspunsul e da. Cred că ești îndrăgostit de fata asta, dar ești prea laș ca să recunoști. Cred că ți-a găsit punctul slab, amice.

— Bine, așa e. Te simți mai bine?

— Da, mult mai bine. Când fac și eu cunoștință cu ea?

— Când mi-o prezinți pe soția ta?

— Te-ai zăpăcit, Thomas. Între ele e o diferență fundamentală. Tu nu vrei s-o cunoști pe nevastă-mea, dar eu vreau s-o cunosc pe Darby. Înțelegi? Te asigur că sunt foarte deosebite.

Callahan zâmbi și bău. Verheek se relaxă și puse picior peste picior, în spațiul dintre mese. Ridică sticla verde la gură.

— Ești nervos, prietene, spuse Callahan.

— Îmi pare rău. Beau cât pot de repede.

Ciupercile fuseseră servite în tăvițe fierbinți. Verheek își îndesă două în

gură și mestecă furios. Callahan îl privi. Chivas-ul îi alungase durerile provocate de foame și va mai aștepta câteva minute. Oricum, prefera alcoolul oricărei mâncări.

Patru arabi se așezară la o masă lângă ei, vorbind repede în limba lor. Toți patru comandară Jack Daniel's.

— Cine i-a omorât, Gavin?

Acesta mestecă o clipă, apoi înghiți greu.

— Dacă aș ști, nu ți-aș spune. Dar jur că nu știu. E complicat. Ucigașii au dispărut fără urmă. A fost un plan meticulos pus la punct și executat cu precizie. Nici o urmă.

— De ce tocmai ei doi?

Verheek mai băgă o ciupercă în gură.

— Simplu. E atât de simplu, e ușor de înțeles. Erau ținte atât de ușoare! Rosenberg nu avea nici un sistem de alarmă în casă. Orice hoț putea să intre și să plece. Și bietul Jensen, care colinda prin locuri deocheate noaptea... Erau expuși. Chiar în clipa când ei mureau, ceilalți șapte judecători aveau agenți FBI în casă. De aceea au fost aleși. Erau proști.

— Atunci cine i-a ales?

— Cineva cu mulți bani. Ucigașii erau profesioniști. Probabil că au plecat din țară în câteva ore. Credem că au fost trei, poate mai mulți. În cazul lui Rosenberg, poate să fi fost unul singur. Credem că în ceea ce-l privește pe Jensen au lucrat cel puțin doi. Unul sau mai mulți stăteau de pază, iar tipul cu frânghia opera. Chiar dacă era un loc deocheat, era deschis publicului și prezenta riscuri. Dar au fost buni, foarte buni.

— Am citit o variantă care propune un singur asasin.

— Las-o baltă. E imposibil ca un singur om să-i fi omorât pe amândoi. Imposibil.

— Cât ar cere un astfel de asasin?

— Milioane. Și costă o grămadă de bani ca să faci toate planurile.

— Și nu ai nici o idee?

— Ascultă, Thomas, eu nu iau parte la investigații, așa că va trebui să-i întrebi pe ei. Sunt sigur că știu mai mult decât mine. Eu nu sunt decât un avocat guvernamental inferior.

— Da, care din întâmplare se tutuiește cu președintele Curții Supreme.

— Mă cheamă la telefon din când în când. E plictisitor. Hai să ne întoarcem la discuția despre femei. Urăsc conversațiile despre drept.

— Ai vorbit cu el în ultima vreme?

— Mereu mă tragi de limbă, Thomas. Da, am vorbit puțin azi-dimineață. Are douăzeci și șapte de secretari care scotocesc prin evidențele sentințelor de la Curtea Supremă și de la instanțele inferioare, căutând dovezi. Nu vor avea succes, i-am spus. Orice proces care ajunge la Curtea Supremă are cel puțin două părți implicate și fiecare din ele ar avea de câștigat dacă doi sau trei judecători ar dispărea și ar fi înlocuiți de alți doi sau trei mai înțelegători. Sunt mii de recursuri care ar putea sfârși, eventual, aici și nu poți să iei unul și să spui: „Asta e! Iată-l pe cel care i-a omorât!” E o prostie.

— El ce a spus?

— Bineînțeles că a fost de acord cu strălucita mea analiză. Cred că m-a sunat imediat după ce a citit *Post*, să vadă dacă poate să scoată ceva de la mine. Îți vine să crezi ce tupeu are?

Chelnerul le aruncă o privire grăbită.

Verheek se uită la listă, o închise și i-o dădu.

— Pește-sabie la grătar, brânză Roquefort, nici o legumă.

— Eu mănânc ciupercile, spuse Callahan.

Chelnerul dispăru.

Callahan băgă mâna în buzunarul hainei și scoase un plic gros. Îl puse pe masă, lângă sticla goală de bere.

— Uită-te la asta când ai timp.

— Ce este?

— Un fel de referat.

— Le urăsc, Thomas. De fapt, urăsc dreptul și avocații și, cu excepția ta, urăsc profesorii de drept.

— Darby l-a scris.

— O să-l citesc la noapte. Despre ce e vorba?

— Cred că ți-am spus. E foarte ageră și inteligentă și e o studentă foarte activă. Scrie mai bine decât mulți alții. Pasiunea ei, în afara mea, firește, e dreptul constituțional.

— Sărăcuța!

— Săptămâna trecută a dispărut patru zile, m-a neglijat total și pe mine și restul lumii și a apărut cu propria ei teorie, la care a renunțat acum. Dar citește-o oricum. E fascinantă.

— Cine e suspectul?

Arabii izbucniră într-un râs nechezat, lovindu-se cu palma și împrăștiind whisky. Se uitară la ei vreme de un minut, până se liniștiră.

— Nu-i așa că urăști adunăturile de bețivi? spuse Verheek.

— E dezgustător.

Verheek băgă plicul în haina lui de pe spatele scaunului.

— Care-i teoria ei?

— E puțin neobișnuită. Dar citește-o. Nu poate să facă rău nimănui, nu-i așa? Aveți nevoie de ajutor.

— O s-o citesc numai pentru că a scris-o ea. Cum e la pat?

— Cum e nevastă-ta la pat?

— Bogată. Sub duș, la bucătărie, la băcănie, e bogată în orice face.

— Asta nu poate să dureze.

— Până la sfârșitul anului o să plece. Poate capăt casa și ceva mărunțiș.

— Nu ai făcut o înțelegere prenuptială?

— Ba da, dar amintește-ți că sunt avocat. Are mai multe porțițe de scăpare decât un act de revizuire a impozitelor. L-a făcut un prieten de-al meu. Nu-i așa că iubești legea?

— Hai să vorbim despre altceva.

— Despre femei?

— Am o idee. Vrei să faci cunoștință cu o fată, nu-i așa?

— Vorbești despre Darby?

— Da, despre Darby.

— Mi-ar plăcea s-o cunosc.

— Noi mergem la St. Thomas de Ziua Recunoștinței. Ce-ar fi să ne întâlnim acolo?

— Trebuie să-mi aduc nevasta?

— Nu. Ea nu e invitată.

— O să zburde pe plajă într-un bikini foarte mic? Așa, ca să facă impresie asupra noastră?

— Probabil.

— Nu pot să cred.

— Poți să iei un apartament în comun cu noi și să ne distrăm.

— Frumos, frumos. Foarte frumos.

13

Telefonul sună de patru ori, robotul se cuplă, vocea înregistrată se auzi în apartament, semnalul, apoi nici un mesaj. Peste un minut, sună iar și Gray Grantham îl ridică. Stătea în pat, pe o pernă, încercând să vadă ceva în jur.

— Cine este? Întrebă el cu greutate.

Dinspre fereastră nu venea nici o lumină.

Vocea de la celălalt capăt al firului era joasă și timidă.

— Ești Gray Grantham de la *Washington Post*?

— Da. Cine întreabă?

— Nu pot să-ți spun numele meu, spuse celălalt rar.

Ceața se ridică și privirea i se concentrează pe ceas. Era cinci patruzeci.

— Bine, lasă numele. De ce mă suni?

— Am văzut articolul tău de ieri despre Casa Albă și cei nominalizați.

— Bine. Tu și un milion de alți oameni. De ce mă suni la ora asta imposibilă?

— Scuză-mă. Mă duc la lucru și în drum m-am oprit la un telefon public. Nu pot să te sun de la birou sau de acasă.

Vocea era limpede, bine articulată și omul părea inteligent.

— Ce fel de birou?

— Sunt avocat.

Minunat. Washington-ul era căminul a jumătate de milion de avocați.

— Particular sau la guvern?

O ușoară ezitare.

— Mai bine nu-ți spun.

— Bine. Ascultă, aș prefera să dorm. Spune-mi precis de ce ai sunat.

— S-ar putea să știu ceva despre Rosenberg și Jensen.

Grantham se așeză pe marginea patului.

— De exemplu...

O pauză mult mai lungă.

— Înregistrezi convorbirea?

— Nu. Ar trebui s-o fac?

— Nu știu. Sunt foarte speriat și tulburat, domnule Grantham. Prefer să nu înregistrezi. Poate când vă sun data viitoare, bine?

— Cum dorești. Ascult.

— Convorbirea poate fi localizată?

— Cred că se poate. Dar ești la un telefon public, nu-i așa? Ce importanță are?

— Nu știu. Mi-e frică.

— E în regulă. Jur că nu înregistrez și jur că nu o să încerc să localizez telefonul. Ce ai pe suflet?

— Cred că s-ar putea să știu cine i-a omorât.

Grantham era în picioare.

— E ceva destul de prețios.

— S-ar putea să mă omoare. Crezi că mă urmăresc?

— Cine? Cine să te urmărească?

— Nu știu.

Vocea se stinse, ca și cum omul s-ar fi uitat peste umăr.

Grantham se plimba prin fața patului.
— Liniștește-te. De ce nu-mi spui cum te cheamă? Jur că e confidențial.
— Garcia.
— Nu e numele adevărat, nu-i așa?
— Sigur că nu, dar e tot ce pot să spun.
— Bine, Garcia. Spune.
— Nu sunt sigur. Dar cred că am dat peste ceva la birou ce nu trebuia să văd.
— Ai o copie?
— Poate.
— Ascultă, Garcia, tu m-ai sunat. Vrei să vorbești sau nu?
— Nu sunt sigur. Ce ai de gând să faci dacă îți spun ceva?
— Să verific. Dacă vom acuza pe cineva de asasinarea a doi judecători de la Curtea Supremă de Justiție, crede-mă, trebuie acționat cu multă grijă.
Urmă o pauză foarte lungă. Grantham îngheță și așteaptă.
— Garcia, ești acolo?
— Da. Putem vorbi mai târziu?
— Sigur. Putem să vorbim și acum.
— Trebuie să mă gândesc. Nu am mâncat și nu am dormit ca lumea de o săptămână și nu mai gândesc rațional. Poate te sun mai târziu.
— Bine, bine. E în regulă. Poți să mă suni la lucru și...
— Nu. Nu am să te sun la lucru. Îmi pare rău că te-am trezit.
Închise. Grantham se uită la șirul de numere de pe aparat și apăsă pe șapte taste, așteaptă, apoi pe încă șase și încă patru. Scrise un număr pe carnetul de lângă telefon și închise. Telefonul public era pe Strada 15, în Pentagon City.

Gavin Verheek dormi patru ore și, când se trezi, era încă beat. Când ajunse la Hoover Building, peste o oră, aburii alcoolului se risipeau și se instala durerea de cap. Se blestema pe sine, îl blestema pe Callahan care, fără îndoială, va dormi până la amiază și se va trezi proaspăt, plin de viață și gata să zboare spre New Orleans. Plecaseră de la restaurant la ora închiderii, la miezul nopții, intraseră în câteva baruri și glumiseră dacă să meargă la un film porno, dar — din moment ce sala lor preferată fusese distrusă — nu puteau. Așa încât au băut până la trei sau patru.

Avea întâlnire cu directorul Voyles la unsprezece și trebuia să pară treaz și activ. Va fi imposibil. Spuse secretarei lui să închidă ușa și-i motivă acest lucru prin faptul că se molipsise cu un virus al naibii, poate gripă, și că trebuia să fie lăsat singur în biroul lui, doar dacă nu era ceva al dracului de important. Ea îi studie ochii și păru că adulmecă mai mult ca de obicei. Mirosul de bere nu dispăreă întotdeauna în timpul somnului.

Secretara ieși și închise ușa. El o încuie. Ca să-și ia revanșa, sună în camera lui Callahan, dar nu-i răspunse nimeni.

Ce viață! Prietenul lui cel mai bun câștiga aproape cât el, dar lucra treizeci de ore într-o săptămână aglomerată și avea recolta lui de tinere ascultătoare, cu douăzeci de ani mai tinere decât el. Apoi își aminti ce planuri mari făcuseră pentru săptămână pe care o vor petrece la St. Thomas și se gândi cum va hoinări Darby pe plajă. Se va duce, chiar dacă va trebui să divorțeze din această cauză.

Un val de greață îi invadează pieptul, urcă pe esofag în sus și el se întinse

repede pe jos. Un covor ieftin guvernamental. Respiră adânc și simți în vârful capului bătaie în inimi. Tavanul nu se învârtea, ceea ce era încurajator. După trei minute, era evident că nu va vomita, cel puțin nu acum.

Ajungea cu mâna la servietă, așa că o trase lângă el. Găsi plicul înăuntru, împreună cu ziarul de dimineață. Îl deschise, despătură referatul și îl ținu cu amândouă mâinile la cincisprezece centimetri de ochi.

Erau treisprezece pagini imprimate la computer, toate scrise la două rânduri și cu margine lată. Comod de mănuit. Pe pagini erau note de mână și paragrafe întregi erau tăiate. Cuvintele „Prima ciornă” erau scrise de mână, sus, pe prima pagină, cu o carioca. Numele ei, adresa și numărul de telefon erau imprimate pe prima foaie.

Le va răsfoi câteva minute, cât va sta întins pe podea, apoi spera că se va simți în stare să lucreze la birou și să-și onoreze sarcina de avocat guvernamental important. Se gândi la Voyles și pulsațiile din cap se intensificară.

Fata scria bine, în stilul comun tuturor studenților la drept, cu fraze lungi. Dar se exprima limpede. Evita cuvintele cu două înțelesuri și jargonul avocațesc pe care majoritatea studenților îl cultivă cu disperare. Nu va avea succes ca avocat angajat la guvernul Statelor Unite.

Gavin nu auzise niciodată de suspectul ei și era sigur că acesta nu era pe lista nimănui. Tehnic vorbind, era mai mult o poveste despre un proces din Louisiana, decât un referat. Ea expunea faptele succint și le făcea interesante. Cu adevărat fascinante. Nu frunzărea referatul, citea atent.

Faptele ocupau patru pagini, apoi fata le umpluse pe următoarele trei cu scurte informații despre părți. Aici era puțin trenant, dar continuă să citească, prins de text. La pagina opt, referatul, sau ce o fi fost, trecea în revistă procesul. La nouă, era amintit recursul, iar ultimele trei pagini expuneau consecințele neverosimile ale dispariției lui Rosenberg și Jensen de la Curte. Callahan spusese că fata îndepărtase deja această ipoteză și se părea că, spre sfârșit, pierduse din avânt.

Dar se citea foarte ușor. Pentru moment, uitase de durerea de cap și citise treisprezece pagini scrise de o studentă la drept, stând întins pe jos, pe covorul murdar, și având un milion de alte treburi.

La ușă se auzi o bătaie ușoară. Se ridică încet, se puse pe picioare cu precauție și păși spre ușă.

— Da?

Era secretara.

— Îmi pare rău că vă deranjez. Dar directorul dorește să vă vadă în biroul lui în zece minute.

Verheek deschise ușa.

— Ce?

— Da, domnule. Zece minute.

Își frecă ochii și respiră repede.

— De ce?

— Am fost retrogradată pentru că am pus întrebări de felul acesta, domnule.

— Ai apă de gură?

— Da, cred că da. Vreți să v-o dau?

— Nu aș fi întrebat asta. Adu-mi-o. Ai și gumă?

— Gumă?

— Gumă de mestecat.

— Da, domnule. Vreți și gumă?

— Adu-mi apa de gură și guma și niște aspirină dacă ai.

Se duse la biroul lui și se așeză, ținându-și capul în mâini și frecându-și tâmpile. O auzi închizând cu zgomot sertarele, apoi apăru în fața lui cu cele cerute.

— Mulțumesc. Scuză-mă pentru grosolănie.

Arată hârtiile de pe scaunul de lângă ușă.

— Trimite referatul acela lui Eric East, la etajul patru. Scrie o notă din partea mea. Spune-i să se uite peste el când are timp.

El plecă cu referatul.

Fletcher Coal deschise ușa Biroului Oval și vorbi cu gravitate cu K.O. Lewis și cu Eric East. Președintele era în Porto Rico pentru a constata ravagiile făcute de uragan, iar directorul Voyles refuza să se întâlnească singur cu Coal. Își trimisese subalternii.

Coal le făcu semn spre sofa, iar el se așeză pe măsuța de cafea. Haina îi era încheiată, iar cravata impecabilă. Nu se relaxa niciodată. East auzise diferite povești despre obiceiurile lui. Lucra douăzeci de ore pe zi, șapte zile pe săptămână, bea numai apă și își lua majoritatea meselor de la un automat din subsol. Citea ca un computer și-și petrecea zilnic ore întregi revăzând note, rapoarte, corespondență și munți de legi. Avea o memorie perfectă. De o săptămână, aduceau rapoarte zilnice asupra investigațiilor lor în acest birou și i le dădeau lui Coal, care înghițea materialul și-l memora pentru viitoarea întâlnire. Dacă greșeau ceva, îi teroriza. Toți îl urau, dar era imposibil să nu îl respecti. Era mai deștept decât ei și lucra mai mult. Și știa asta.

Era plin de el, în pustietatea Biroului Oval. Șeful lui își juca rolul în fața camerelor de filmat, dar adevărata putere rămăsese aici, pentru a conduce țara.

K.O. Lewis puse un vraf de zece centimetri de rapoarte pe masă.

— Ceva nou? Întrebă Coal.

— Poate. Autoritățile franceze revăd, în mod obișnuit, filmele făcute de camerele de securitate de pe aeroportul din Paris și cred că au recunoscut un chip. Au verificat cu celelalte două camere, puse în unghiuri diferite, apoi au raportat la Interpol. Fața e deghizată, dar Interpol-ul crede că e vorba de Khamel, teroristul. Sunt sigur că ai auzit de...

— Am auzit.

— Au studiat filmul și sunt aproape siguri că a venit cu un avion care a zburat fără escală de la Dulles, miercurea trecută, la zece ore după ce a fost găsit Jensen.

— Concorde?

— Nu. United. Pe baza timpului și a localizării oamenilor, au posibilitatea să stabilească porțile de ieșire și zborurile.

— Și Interpol-ul a contactat CIA?

— Da. Au vorbit cu Gminski, azi pe la unu.

Fața lui Coal nu exprima nimic.

— Cât de siguri sunt?

— Optzeci la sută. E maestru în arta deghizării și ar fi cam neobișnuit pentru el să călătorească astfel. De aceea există îndoieli. Avem fotografii și există un raport pentru informarea Președintelui. Cinstit vorbind, eu am studiat fotografiile și nu pot să spun nimic. Dar Interpol-ul îl cunoaște.

— Nu s-a fotografiat de bunăvoie de ani de zile, nu-i așa?

— Nu, din câte știm. Și circulă zvonul că se operează, pentru a-și face

un chip nou, la fiecare doi-trei ani.

Coal cântări o clipă lucrurile.

— Bine. Ce se întâmplă dacă e Khamel și dacă a fost implicat în asasinate? Ce înseamnă asta?

— Înseamnă că nu îl vom găsi niciodată. E urmărit cu stăruință în cel puțin nouă țări, inclusiv Israelul. Înseamnă că i s-a plătit foarte mult ca să-și exercite aici talentele. Am spus mereu că ucigașul sau ucigașii sunt profesioniști, care au plecat înainte ca trupurile să se răcească.

— Asta nu înseamnă mare lucru.

— Așa e.

— Bine. Ce altceva mai aveți?

Lewis se uită la Eric East.

— Avem raportul zilnic, ca de obicei.

— Au fost destul de seci în ultima vreme.

— Da. Avem trei sute optzeci de agenți care lucrează douăsprezece ore pe zi. Ieri au vorbit cu o sută șazeci de oameni din treizeci de state. Am...

Coal ridică mâna.

— Scutește-mă. Am să citesc raportul. E mai prudent să spui că nu a apărut nimic nou.

— Poate e ceva.

Lewis se uită la Eric East, care ținea în mână un exemplar al referatului.

— Ce este? Întrebă Coal.

East se foi neliniștit. Referatul circulase din șef în șef până la Voyles, care îl citise și căruia îi plăcuse. Nu îl considera demn de o atenție serioasă, dar îl pomenea pe Președinte și îi plăcea ideea de a-i face pe Coal și pe șeful lui să transpire. Le dăduse instrucțiuni lui Lewis și East să înmâneze referatul lui Coal și să-l trateze ca pe o ipoteză importantă, pe care FBI-ul o lua în serios. Pentru prima dată într-o săptămână, Voyles zâmbise vorbind de idioții din Biroul Oval care vor da fuga să-și caute acoperiri, după citirea referatului. Dă-i drumul, spuse Voyles. Spune-le că intenționăm să verificăm cu douăzeci de agenți.

— E o ipoteză care a apărut în ultimele douăzeci și patru de ore și care l-a intrigat pe directorul Voyles. Se teme că ar putea să-i dăuneze Președintelui.

Coal avea chipul împietrit, nu-i tresărea nici un mușchi.

— Cum așa?

East puse referatul pe masă.

— Totul e aici, în raport.

Coal se uită la el, apoi îl studie pe East.

— Bine. O să-l citesc mai târziu. Asta e tot?

Lewis se ridică și se încheie la haină.

— Da. Noi plecăm.

Coal îi conduse la ușă.

Nu se auzea nici o fanfară, când avionul Air Force One ateriză la Andrews, la zece și câteva minute. Regina plecase să strângă fonduri și nici un prieten sau rudă nu-l întâmpină pe Președinte, când acesta cobori din avion și se repezi în limuzină. Coal îl aștepta. Președintele se afundă în scaun.

— Nu te așteptam, spuse el.

— Îmi pare rău. Trebuie să vorbim.
 Limuzina accelerează, îndreptându-se spre Casa Albă.

— E târziu și sunt obosit.

— Cum a fost uraganul?

— Impresionant. A zburat un milion de colibe și bordeie și acum le vom alocă două miliarde și vom construi case noi și centrale electrice. Au nevoie de un uragan bun la fiecare cinci ani.

— Am pregătit declarația despre dezastru.

— Bine. Ce e atât de important?

Coal îi dădu o copie a ceea ce va fi cunoscut de acum drept referatul „pelican”.

— Nu vreau să citesc, spuse Președintele. Spune-mi despre ce e vorba.

— Voyles și echipa lui pestriță au dat de un suspect pe care nimeni nu l-a pomenit până acum. Un suspect necunoscut și improbabil. O studentă ambițioasă de la drept, din Tulane, a scris blestemăția asta, care a ajuns cumva la Voyles, care l-a citit și a hotărât că merită atenție. Amintiți-vă că au mare nevoie de suspecti. Ipoteza e atât de forțată și de incredibilă încât nu mă neliniștește. Dar mă îngrijorează Voyles. A hotărât că trebuie să continue cu perseverență, iar presa îi urmărește fiecare mișcare. S-ar putea să fie scurgeri de informații.

— Nu putem să-i controlăm investigațiile.

— Le putem manipula. Gminski așteaptă la Casa Albă și...

— Gminski!

— Liniștiți-vă. I-am dat personal o copie lui Gminski acum trei ore și l-am pus să jure că va ține secretul. Am mai multă încredere în el decât în Voyles.

— Eu nu am încredere în nici unul.

Lui Coal îi făcea plăcere să audă așa ceva. Dorea ca Președintele să nu aibă încredere decât în el.

— Cred că ar trebui să cereți CIA să investigheze imediat. Aș vrea să știu tot înainte ca Voyles să înceapă cercetările, chiar dacă nu găsește nimic. Dar dacă știm mai mult decât Voyles, îl puteți convinge să dea înapoi. E logic.

Președintele era învins.

— E ceva intern. CIA nu are ce căuta în afacerea asta. Probabil că e și ilegal.

— Tehnic vorbind, e ilegal. Dar Gminski o va face pentru dumneavoastră și poate să acționeze repede, în secret și mult mai complet decât FBI-ul.

— E ilegal.

— S-a mai făcut până acum, de multe ori.

Președintele privi circulația. Ochii lui erau umflați și roșii, dar nu de oboseală. Dormise trei ore în avion. Dar își petrecuse ziua părănd trist și îngrijorat pentru uzul camerelor de filmat și își revenea cu greu.

Luă referatul și îl puse pe scaunul gol de lângă el.

— E cineva cunoscut?

— Da.

tăcut mult timp după apariția zorilor, apoi își scutură pânzele de păianjen și intră în dimineată. Nu există aglomerație matinală, cu excepția străzilor către și din suburbii și a străzilor aglomerate din centru. În toate orașele e la fel. Dar în Cartierul Francez, sufletul orașului New Orleans, mirosul de whisky, jambalaya ⁵ și pește din timpul nopții stăruie deasupra străzilor pustii până când apare soarele. O oră sau două mai târziu, îi ia locul aroma de cafea de la French Market și de clătite și, pe la această oră, trotuarele se animă încet.

Darby se ghemui pe un scaun din balconaș, bându-și cafeaua și așteptând soarele. Callahan era puțin mai departe, dincolo de ușa balconului, înfășurat în cearșafuri și dormind dus. Era o urmă de adiere, dar după-amiază va fi iar umed. Își strânse mai bine halatul în jurul gâtului și trase în piept aroma persistentă a coloniei lui. Se gândi la tatăl ei și la cămășile lui de bumbac, cu guler rășfrânt, pe care o lăsa să i le poarte când era adolescentă. Trebuia să-și suflece mânecile până la coate și poalele îi ajungeau la genunchi. Se plimba cu prietenele ei, sigură în credința că nici una nu era mai grozavă ca ea. Tatăl ei îi era prieten. Pe vremea când terminase liceul, avea voie să ia orice din dulapul lui, cu condiția ca lucrurile să fie spălate și bine călcate și puse la loc pe umerase, încă mai simțea mirosul de Grey Flannel cu care își dădea el pe față în fiecare zi.

Dacă ar fi trăit, ar fi avut cu patru ani mai mult decât Thomas Callahan. Mama ei se recăsătorise și se mutase la Boise. Darby avea un frate în Germania. Toți trei vorbeau adesea. Tatăl fusese elementul de legătură al unei familii dezmembrate și moartea lui îi împrăștiase.

În accidentul de avion mai muriseră douăzeci de oameni și, înainte ca funeraliile să se fi sfârșit, sunaseră avocații. Era primul ei contact adevărat cu lumea legii și nu era plăcut. Avocatul familiei se ocupa de bunuri imobiliare și nu știa nimic despre litigii. Un șmecher a venit la fratele ei și a convins familia să facă repede proces. Numele lui era Herschel. Timp de doi ani au suferit pentru că Herschel trăgea de timp, mințea și conducea prost cazul. Au căzut de acord, cu o săptămână înaintea procesului, pentru o jumătate de milion, după ce Herschel și-a luat partea, iar Darby a primit o sută de mii.

S-a hotărât să se facă avocat. Dacă un clovn ca Herschel putea să fie avocat și să câștige mulți bani prin înșelăciune, atunci putea și ea să fie, dar cu un scop mai nobil. Se gândea adesea la Herschel. După ce va intra în barou, primul ei proces va fi împotriva lui: îl va acuza de practică veroasă. Voia să lucreze pentru o firmă care se ocupă de mediu. Știa că nu va fi o problemă să-și găsească de lucru.

Cele o sută de mii erau neatinse. Noul soț al mamei ei, director la o companie, era puțin mai bătrân și mult mai bogat și, la scurtă vreme după căsătorie, ea își împărțise partea din despăgubire între Darby și fratele ei. Spunea că banii îi aminteau de soțul decedat, gestul fiind simbolic. Deși îl iubea încă pe tatăl lor, avea o viață nouă, într-un oraș nou, cu un alt soț, care va ieși la pensie peste cinci ani, cu destui bani. Darby fusese tulburată de gestul ei simbolic, dar îl aprecia și luase banii.

Cei o sută de mii se dublaseră. I-a plasat în fonduri speciale, dar numai în cele care nu aveau interese în companii chimice și petrolifere. Avea o mașină Accord și trăia modest. Garderoba ei era mai ales pentru facultate, haine luate de la magazinele de prezentare ale fabricilor. Ea și Callahan se

⁵Jambalaya — orez fiert cu șuncă, pui, cârnați, creveți sau stridii și aseasonat cu verdețuri aromate.

duceau la cele mai bune restaurante din oraș și nu mâncau de două ori în același loc. Fiecare își plătea partea.

Lui nu îi prea păsa de bani și nu o forțase să-i dea detalii despre situația ei. Avea mai mult decât studentul obișnuit de la drept, dar Tulane avea partea sa de copii bogați.

S-au întâlnit timp de o lună, înainte de a face dragoste. Ea îi pusese condițiile de bază, iar el fusese de acord cu ele. Nu va vedea și alte femei. Vor fi foarte discreți. Iar el nu trebuia să mai bea atât de mult.

Pe primele două le-a respectat, dar a continuat să bea. Tatăl, bunicul și frații lui erau mari băutori. De la el se aștepta același lucru. Dar, pentru prima dată în viața lui, Thomas Callahan era îndrăgostit nebunește și cunoștea punctul în care whisky-ul o deranja pe partenera lui. Era atent. Cu excepția ultimei săptămâni și a durerii personale de a-l fi pierdut pe Rosenberg, nu bea niciodată înainte de cinci după-amiaza. Când erau împreună, el nu mai bea Chivas dacă băuse destul și credea că-i va afecta virilitatea.

Era amuzant să vezi un bărbat de patruzeci și cinci de ani îndrăgostit pentru prima oară. Se străduia să mențină o oarecare indiferență, dar în viața lor intimă era ca un student în anul doi.

Darby îl sărută pe obraz și îl acoperi cu o pătură. Hainele ei erau puse în ordine pe un scaun. Închise fără zgomot ușa de la intrare. Acum, soarele era sus, luminând printre clădiri strada Dauphine. Trotuarul era pustiu.

Avea un curs de trei ore, apoi Callahan și dreptul constituțional la unsprezece. Trebuia să facă un referat pe săptămână pentru o simulare de proces la Curtea de Apel.

Era în urmă cu două cursuri. Venise timpul să fie din nou studentă. Pierduse patru zile jucându-se de-a detectivul și acum se admonesta singură pentru asta.

Mașina era după colț, la o jumătate de bloc.

O urmărire și era un spectacol plăcut. Pantaloni jeans strâmți, tricou larg, picioare lungi, ochelari de soare ca să-i ascundă ochii nemachiați. O urmărire cum închide ușa și pășește repede de-a lungul străzii Royale, apoi dispare după colț. Părul era lung până la umăr și părea roșu închis. Ea era.

Își luă prânzul într-o pungă de hârtie maro și găsi o bancă în parc, cu spatele către New Hampshire. Ura Piața Dupont cu vagabonzii, drogații, perversii, hippy îmbătrâniți și indivizi punk în haine de piele neagră, cu păr roșu zbârlit și limbi depravate. Dincolo de fântână, un bărbat bine îmbrăcat, cu o portavoce, îndemna un grup de militanți pentru drepturile animalelor să facă un marș spre Casa Albă. Cei îmbrăcați în piele îi luau în derâdere și-i înjurau, dar patru polițiști călare se aflau în apropiere pentru a preveni tulburările.

Se uită la ceas și coji o banană. Era amiaza și ar fi preferat să mănânce în altă parte. Întâlnirea urma să fie scurtă. Înregistră înjurăturile și bătaia de joc și-l văzu pe cel pe care-l aștepta străbătând mulțimea. Ochii lor se întâlniră, dădură din cap și curând stăteau pe bancă, unul lângă altul. Îl chema Booker și venea de la Langley. Se întâlneau rar, când liniile de comunicație deveneau încurcate sau neclare și când șefii lor

aveau nevoie să audă cuvinte pe care nimeni altcineva nu trebuia să le știe.

Booker nu mâncase de prânz. Începu să curețe alune prăjite și aruncă resturile sub banca circulară.

— Ce face domnul Voyles?

— Ticălos ca dracu'. Ca de obicei.

Aruncă alune în gură.

— Gminski a stat aseară la Casa Albă până la miezul nopții, spuse Booker.

Nu-i răspunse. Voyles știa.

Booker continuă:

— Au intrat în panică. Micul „pelican” i-a speriat. L-am citit și noi și suntem aproape siguri că nu v-a impresionat, dar — dintr-un motiv sau altul — Coal e îngrozit și l-a supărat și pe Președinte. Ne închipuim că voi vă distrați pe seama lui Coal și a șefului lui și — pentru că referatul po-menește și de fotografia aia, ne imaginăm ce distracție e pe voi. Înțelegi ce vreau să spun?

Muşcă doi centimetri din banană și nu spuse nimic.

Iubitorii de animale se puseră în mișcare în formație neregulată, iar iubitorii de haine de piele îi fluierară.

— Oricum, nu e treaba noastră și nu ar trebui să fie nici a voastră, dar Președintele vrea ca noi să facem în secret investigații asupra cazului „pelican”, înainte ca voi să ajungeți la el. E convins că nu vom găsi nimic și vrea să știe sigur că așa e, pentru a-l putea convinge pe Voyles să dea înapoi.

— Nu e nimic cu referatul.

Booker urmări un bețiv care urina în fântână. Polițiștii plecau.

— Deci Voyles se distrează un pic, nu-i așa?

— Urmărim toate piste.

— Nici un suspect adevărat, nu?

— Nu. Banana se terminase. De ce se tem atât de mult că cercetăm chestia asta?

Booker ronțai o alună mică încă în coajă.

— Pentru ei e foarte simplu. Sunt furioși că numele lui Pryce și MacLawrence au fost divulgate și — bineînțeles — e vina noastră. Nu au deloc încredere în Voyles. Și dacă voi începeți cercetările asupra cazului „pelican”, se tem că presa va afla și Președintele o va încasa. Alegerile sunt la anul etc, etc.

— Ce i-a spus Gminski Președintelui?

— Că nu vrea să se amestece în investigațiile FBI, că avem lucruri mai bune de făcut și că ar fi ilegal. Dar, de vreme ce Președintele ne roagă așa de tare și Coal ne amenință, o vom face. Și iată-mă stând de vorbă cu tine.

— Voyles apreciază asta.

— Vom începe cercetările azi, dar totul e absurd. Vom analiza în amănunt toate mișcările, vom sta deoparte și într-o săptămână vom spune Președintelui că toată povestea e o împușcătură în întuneric.

Îndoi marginea pungii maronii și se ridică.

— Bun. Îi voi raporta lui Voyles. Mulțumesc.

Porni spre Connecticut, departe de tinerii punk îmbrăcați în piele și dispăru.

Monitorul se afla pe o masă în dezordine, din mijlocul sălii redactorilor. Gray Grantham îl urmărea, ignorând zumzetul făcut de reporteri. Sună telefonul. Apăsă pe buton și luă receptorul fără să părăsească monitorul.

— Aici Gray Grantham.

— Sunt Garcia.

Uită de monitor.

— Da, ce s-a întâmplat?

— Am două întrebări. Întâi, înregistrezi convorbirile și, doi, poți să le localizezi?

— Nu și da. Nu înregistrăm fără să cerem permisiunea și putem să le localizăm, dar nu o facem. Parcă ai spus că nu mă suni la birou.

— Vrei să închid?

— Nu, e în regulă. Prefer să vorbesc de la birou, la ora trei după-masă, decât la ora șase dimineața, în pat.

— Scuză-mă. Sunt doar speriat, asta-i tot. Am să vorbesc atâta vreme cât am încredere în tine, dar dacă mă minți vreodată, domnule Grantham, nu mai vorbesc.

— S-a făcut. Când începi?

— Acum nu pot să vorbesc. Sunt la un telefon public în centru și mă grăbesc.

— Ziceai că ai o copie.

— Nu, am spus că s-ar putea să am o copie. Vom vedea.

— Bine. Când ai să poți să mă suni iar?

— Trebuie să stabilim o întâlnire?

— Nu. Dar eu circul foarte mult.

— Am să sun mâine, în timpul prânzului.

— Am să aștept aici.

Garcia închisese. Grantham apăsă pe șapte taste, apoi pe șase și pe urmă pe patru. Scrise numărul, apoi răsfoi prin paginile galbene până găsi Pay Phones Inc. Era un număr de pe Pennsylvania Avenue, lângă Ministerul de Justiție.

15

Cearța a început la desert, o parte a mesei când Callahan prefera să bea. Ea i-a amintit cât băuse până atunci la cină: două whisky-uri duble în timp ce așteptau să fie gata masa, unul înainte de a comanda și două sticle de vin la pește, din care ea băuse două pahare. El bea prea repede și se amețea, iar când ea termină numărătoarea, el era deja furios. A comandat Drambuie la desert, pentru că îl prefera și pentru că, deodată, devenise o chestiune de principiu. Îl înghiți și mai comandă unul; ea se înfurie.

Darby amestecă în cafea, nebăgându-l în seamă. Dorea să plece fără să aibă o scenă și să ajungă singură la apartamentul ei.

Cearța se înteeți pe trotuar, când se îndepărtau de restaurant. El scoase cheile de la Porsche din buzunar și ea îi spuse că e prea beat ca să conducă. Să-i dea ei cheile. El le ținu strâns și, clătinându-se, se îndreptă spre parcare, trei blocuri mai departe. Ea hotărâse să se ducă acasă pe jos. „Plimbare plăcută”, spusese el. Ea l-a urmat, la câțiva pași, jenată de silueta care se clătina în fața ei. Îl rugă. Tensiunea lui crescuse. Fir-ar să fie, era profesor de drept. O să omoare pe cineva. El se clătină, se apropie

repede de marginea trotuarului, apoi dădu înapoi. Îi strigă peste umăr că el conduce mai bine beat decât conduce ea când e trează. Ea rămase în urmă. Mai fusese cu el în asemenea situații și știa de ce e în stare un tip beat la volanul unei Porsche.

El traversă strada orbește, cu mâinile adânc băgate în buzunare, ca și cum le-ar fi apărut de vreun individ răătăcitor în noaptea târzie. Aprecie greșit distanța până la trotuar și îl lovi cu vârful piciorului în loc să pună talpa pe el și se rostogoli, împiedicându-se și înjurând, pe trotuar. Se ridică repede, înainte ca ea să-l ajungă. „Lasă-mă în pace, fir-ar să fie”, îi spuse. „Dă-mi cheile”, se rugă ea, „sau plec pe jos”. El o împinse. „Plimbare plăcută”, îi spuse el râzând. Nu îl văzuse niciodată atât de beat. Nu o atinsese niciodată la mână, indiferent dacă era sau nu beat.

Lângă parcare era o bombă slinoasă, cu reclame de neon pentru bere, care-i acopereau ferestrele. Se uită prin ușa deschisă căutând ajutor, dar se gândi că e o prostie. Era plină de bețivi.

Strigă după el, care se apropia de Porsche.

— Thomas! Te rog! Lasă-mă pe mine la volan!

Se afla pe trotuar și nu voia să meargă mai departe.

El se împiedică și îi făcu semn cu mâna, mormăind. Descuie ușa, se aplecă și dispăru printre mașini. Motorul porni și urlă la accelerație.

Darby se rezemă de zidul clădirii, care era la un metru și ceva de ieșirea din parcare. Se uită pe stradă și aproape speră să vadă un polițist. Prefera să-l vadă arestat decât mort.

Era prea departe să meargă pe jos. Îl va urmări cum pleacă, apoi va chema un taxi și îl va ocoli o săptămână. Cel puțin o săptămână. Plimbare plăcută, își spuse ea.

El accelera din nou și roțile scrâșniră.

Explozia o aruncă la pământ. Căzu în patru labe, cu fața în jos, năucită o clipă, apoi conștientă de căldura și de bucățelele de resturi în flăcări care cădeau în jur. Se uită îngrozită spre parcare. Mașina făcuse un salt violent și aterizase cu roțile în sus. Cauciucurile, roțile, ușile și aripile atârnavă. Mașina însăși era o minge de foc, înghițită cu zgomot de flăcări.

Darby porni într-acolo strigându-l. În jurul ei cădeau resturi și căldura o opri. Rămase la zece metri de mașină, țipând cu mâinile la gură.

Atunci izbucni a doua explozie și o azvârli înapoi.

Se poticni și se lovi tare cu capul de bara de protecție a unei mașini. Simțea asfaltul fierbinte sub obraz și aceasta fu ultima ei amintire.

Cârciuma se goli și bețivii se împrăștiară. Stăteau de-a lungul trotuarului și se uitau. Vreo doi încercară să înainteze, dar căldura le înroși fețele și îi ținu departe. Un fum gros, greu, se înălța din mingea de foc și în câteva secunde luară foc încă două mașini. Se auzeau strigăte și voci neliniștite.

— A cui e mașina?

— Sunați la 911!

— E cineva în mașină?

— Sunați la nouă unu unu!

O traseră de umeri până pe trotuar, în mijlocul mulțimii. Spunea întruna numele lui Thomas. Un șervet ud, adus de la cârciuma, îi fu pus pe frunte.

Mulțimea se îngroșă și strada se aglomeră. Sirenele, auzi sirenele când își reveni. Simțea un cucui la ceafă și ceva rece pe față. Gura îi era uscată.

— Thomas, Thomas, repeta ea mereu.

— E în regulă, e în regulă, spuse un chip întunecat aplecat deasupra ei.

Îi ținea cu grijă capul și o bătea ușor pe mână. Alte câteva chipuri erau aplecate asupra ei. Toate dădeau din cap în deplin acord: „E în regulă”.

Sirenele urlau. Dădu încet șervetul la o parte și ochii ei priviră atent. Pe stradă se apropiau lumini roșii și albastre. Sirenele erau asurzitoare. Se ridică. O sprijiniră de zidul de sub reclama de neon pentru bere. O liniștiră, privind-o cu atenție.

— Vă simțiți bine, domnișoară? întrebă negrul.

Ea nu putea să răspundă. Nici nu încerca. Avea capul spart.

— Unde e Thomas? întrebă, uitându-se la fisura din asfalt.

Ei se uitară unul la altul. Prima mașină de pompieri se opri la șase metri, scrâșnind din frâne, și mulțimea se dădu la o parte. Pompierii săriră jos și se împrăștiară în toate părțile.

— Unde e Thomas? repetă ea.

— Domnișoară, cine e Thomas? întrebă negrul.

— Thomas Callahan, spuse ea încet, ca și cum îl cunoșteau toți.

— Era în mașină?

Ea dădu din cap, apoi închise ochii. Sirenele urlară, apoi tăcură și atunci ea auzi strigăte de oameni neliniștiți și trosnetul focului. Simțea mirosul de ars.

Prima și a doua mașină de pompieri veniră din direcții diferite urlând din sirene. Un polițist își făcu drum prin mulțime.

— Poliția. La o parte. Poliția.

Împinse și-și făcu loc până o găsi. Se lăsă în genunchi și-i flutură o insignă pe sub nas.

— Doamnă, sunt sergentul Rupert, de la NOPD ⁶.

Darby îl auzi, dar nu reacționează. Stătea în fața ei, cu părul lui stufos, șapcă de base-ball, jachetă neagră cu auriu. Ea se uită în gol.

— E mașina dumneavoastră, doamnă? Cineva a spus că e a dumneavoastră.

Ea dădu din cap. Nu.

Rupert o apucase de umeri încercând să o ridice. Îi vorbea, o întreba dacă se simte bine și, în același timp, o trăgea în sus și pe ea o durea. Avea capul spart, făcut țandări, era în stare de șoc, dar ce-i păsa idiotului. Era în picioare. Genunchii îi erau moi și schiopăta. El continua s-o întrebe dacă se simte bine. Negrul se uită la Rupert ca la un nebun.

Așa, acum picioarele mergeau și ea și Rupert înaintau prin mulțime, în spatele mașinii pompierilor, ocolind o alta, spre mașina de poliție fără însemne. Ea lăsă capul în jos și refuză să se uite la parcare. Rupert trăncănea întruna. Ceva despre o ambulanță. Deschise ușa din față și o așeză cu grijă pe locul pasagerului.

Alt polițist, pe vine în fața ușii, începu să-i pună întrebări. Purta jeans și cizme de cow-boy, cu vârfuri ascuțite. Darby se aplecă înainte cu capul între mâini.

— Cred că am nevoie de ajutor, spuse ea.

— Sigur, doamnă. Ajutorul e pe drum. Numai câteva întrebări. Cum vă cheamă?

— Darby Shaw. Cred că sunt șocată. Sunt foarte amețită și-mi vine să vomit.

— Ambulanța vine imediat. Acea era mașina dumneavoastră?

— Nu.

Altă mașină de poliție, una cu desene, înscrisuri și lumini pe ea,

⁶NOPD — New Orleans Police Department (Poliția orașului New Orleans).

scrâșni oprindu-se în fața mașinii lui Rupert. Acesta dispăruse. Polițistul-cow-boy închise ușa și ea se trezi singură în mașină. Se aplecă și vomită. Începu să plângă. Îi era frig. Se întinse pe scaunul șoferului și se încolăci.

Cineva bătea în fereastra de deasupra ei. Deschise ochii și văzu omul — avea uniformă și pălărie cu insignă. Ușa era blocată.

— Deschideți, doamnă, zbieră el.

Ea se ridică și deschise ușa.

— Sunteți beată, doamnă?

Capul îi bubuia.

— Nu, spuse ea disperată.

El deschise ușa mai larg.

— E mașina dumneavoastră?

Ea își frecă ochii. Trebuia să se gândească.

— Doamnă, e mașina dumneavoastră?

— Nu! Se uită la el. E a lui Rupert.

— Bun! Cine dracu' e Rupert?

Mai rămăsese o singură mașină de pompieri și mulțimea se împrăștiase. Era clar că omul din ușă era polițist.

— Sergentul Rupert. Unul de-ai voștri, spuse ea.

Asta îl înfurie.

— Ieșiți din mașină, doamnă.

— Cu plăcere.

Darby se târî de pe locul pasagerului și se ridică în picioare lângă mașină. Mai departe, un pompier singuratic stropea caroseria arsă a mașinii.

Un alt polițist în uniformă i se alătură și amândoi veniră pe interval, lângă ea.

Primul polițist întrebă:

— Cum vă cheamă?

— Darby Shaw.

— De ce ați intrat în mașină?

Ea se uită la mașină.

— Nu știu. Am fost lovită și Rupert m-a dus în mașină. Unde e Rupert?

Polițiștii se uitară unul la altul.

— Cine naiba e Rupert? întrebă primul polițist.

Asta o înfurie și mânia îi limpezi gândurile.

— Rupert spunea că e polițist.

Al doilea polițist întrebă:

— Cum v-ați lovit?

Darby se uită la el. Arătă spre parcare de peste drum.

— Trebuia să fiu în mașina de acolo. Dar nu am fost, deci sunt aici și ascult întrebările astea tâmpite. Unde-i Rupert?

Polițiștii se priviră. Primul spuse:

— Stai aici.

Se duse peste drum, la alt polițist, unde un bărbat în costum se adresa unui mic grup. Vorbiră în șoaptă, apoi primul polițist și bărbatul în costum veniră spre trotuarul unde aștepta Darby. Bărbatul în costum spuse:

— Sunt locotenentul Olson. Poliția din New Orleans. Îl cunoșteați pe omul din mașină? Arătă spre parcare.

Genunchii i se înmuiară și ea își mușcă buzele. Dădu din cap.

— Cum îl cheamă?

— Thomas Callahan.

Olson se uită la primul polițist.

— Așa a spus și computerul. Acum, cine-i acest Rupert?

Darby țipă.

— Zicea că e polițist.

Olson părea compătimator.

— Iertați-mă, nu avem nici un polițist numit Rupert.

Ea plângea cu hohote. Olson o conduse spre mașina lui Rupert și o ținu de umeri în timp ce plânsul se potolea și Darby se străduia să-și recapete controlul.

— Verificați numerele, spuse Olson celui de-al doilea polițist, care copie repede numărul mașinii lui Rupert și îl comunică la telefon.

Olson o ținea cu grijă de umeri și se uita în ochii ei.

— Erați cu Callahan?

Ea dădu din cap, încă plângând, dar mult mai potolit. Olson aruncă o privire rapidă spre primul polițist.

— Cum ați ajuns în mașina asta? Întrebă rar și încet Olson.

Ea își șterse ochii cu degetul și se uită fix la Olson.

— Tipul ăsta, Rupert, care zicea că e polițist, a venit și m-a luat de acolo, m-a adus aici. M-a pus în mașină și celălalt polițist, cel cu cizme de cow-boy, a început să-mi pună întrebări. A apărut o altă mașină de poliție și ei au plecat. Apoi cred că am leșinat. Nu știu. Aș vrea să văd un doctor.

— Adu mașina mea, spuse Olson primului polițist.

Al doilea polițist i se adresă cu o privire nedumerită.

— Computerul nu are înregistrat numărul ăsta. Probabil că sunt tăblițe false.

Olson o luă de mână și o conduse la mașina lui. Vorbi repede cu cei doi polițiști.

— O duc la Charity. Terminați și ne întâlnim acolo. Puneți sigiliu pe mașină. O vom verifica mai târziu.

Luă loc în mașina lui Olson, ascultând zgomotul radioului și privind parcare. Arseseră patru mașini. Porsche era răsturnată în mijloc, o caroserie distrusă. Câțiva pompieri și alți patru lucrători se agitau în jur. Un polițist întindea bandă galbenă în jurul parării.

Atinse cucuiul de la ceafă. Nu curgea sânge. Lacrimile i se scurgeau pe obraz.

Olson trânti ușa și ieșiră din parcare, îndreptându-se spre St. Charles. Mașina avea luminile albastre pe capotă, dar nu pusese sirena.

— Vrei să vorbești? Întrebă el.

Erau pe St. Charles.

— Cred că da, spuse ea. A murit, nu-i așa?

— Da, Darby, îmi pare rău. Bănuiesc că era singur în mașină.

— Da.

— Cum te-ai lovit?

Îi dădu o batistă și ea își șterse ochii.

— Am căzut, așa ceva. Au fost două explozii și cred că a doua m-a dărâmat. Nu pot să-mi amintesc nimic. Te rog, spune-mi cine e Rupert.

— Habar nu am. Nu cunosc nici un polițist cu numele ăsta și nici un polițist cu cizme de cow-boy.

Se gândi o vreme la asta.

— Cum își câștiga Callahan existența?

— Era profesor de drept la Tulane. Sunt studentă acolo.

— Cine voia să-l omoare?

Ea privi luminile mașinilor și clătină din cap.

— Ești sigur că a fost ceva intenționat?

— Fără nici o îndoială. A fost un explozibil foarte puternic. Am găsit o bucată de picior într-un gard de fier forjat, la vreo douăzeci și cinci de metri mai încolo. Iartă-mă. A fost ucis.

— Poate că cineva a greșit mașina.

— Asta e întotdeauna posibil. Vom verifica tot. Cred că trebuia să fii în mașină cu el.

Ea încercă să spună ceva, dar nu-și putu reține lacrimile, își îngropa fața în batistă.

Olson parcă între două ambulanțe, aproape de camera de gardă a spitalului Charity și lăsă luminile albastre aprinse. O ajută să meargă înăuntru, într-o cameră murdară, unde se aflau vreo cincizeci de oameni cu dureri de diferite intensități. Găsi un loc lângă țâșnitoarea de apă. Olson vorbi cu femeia din spatele ghișeului și ridică vocea, dar Darby nu înțelegea ce spune. Un băiețel cu un șervet însângerat pe picior plângea în brațele mamei lui. O tânără negresă era gata să nască. Nu se vedea nici un doctor sau infirmieră. Nimeni nu se grăbea.

Olson se lăsă în jos în fața ei.

— Lipsesc câteva minute. Stai liniștită. Mă duc să mut mașina și mă întorc imediat. Ești în stare să vorbești?

— Sigur.

Plecăse. Ea controlă din nou dacă îi curgea sânge și constată că nu. Ușile duble se deschisera larg și două infirmiere nervoase veniseră după fata care năștea. O târâră de acolo, prin ușile duble, spre hol.

Darby așteaptă câteva clipe, apoi le urmă. Cu ochii ei congestionați și cu batista în mână părea mama unui copil suferind. Holul părea o grădină zoologică unde se foiau surori și infirmiere și unde răniții țipau. Dădu un colț și zări semnul de ieșire. Pătrunse într-un alt hol, mai liniștit, deschise o ușă și se trezi pe o rampă. Pe alee erau lumini. „Nu fugi. Fii tare. E în regulă. Nu se uită nimeni.” Era pe stradă, mergând vioi. Aerul rece îi limpezise ochii. Refuza să plângă.

Olson nu se va grăbi și când se va întoarce își va închipui că au chemat-o și că o consultau. Va aștepta. Va aștepta.

Coti și văzu Rampart. Cartierul Francez era chiar în față. Se putea rătăci. Pe Royal erau oameni, genul de turist care se plimbă. Se simți mai în siguranță. Intră la Holiday Inn, plăti cu cartea de credit și luă o cameră la etajul cinci. După ce încuie și puse lanțul la ușă, se ghemui pe pat, lăsând toate luminile aprinse.

Doamna Verheek își rostogoli fundul rotofei din mijlocul patului și ridică telefonul.

— E pentru tine, Gavin, strigă ea spre baie.

Gavin ieși cu spumă de ras pe jumătate de față și luă receptorul de la soția sa, care se băgă iar în pat. Ca un porc în noroi, se gândi el.

— Alo, se răsti nervos.

Era o voce de femeie pe care nu o mai auzise.

— Sunt Darby Shaw. Știi cine sunt?

El zâmbi și se gândi o clipă la un bikini mic, la St. Thomas.

— Da, cred că avem un prieten comun.

— Ai citit mica mea teorie?

— Da. Referatul „pelican”, cum îi spunem noi.

— Care „noi”?

Verheek se așează într-un fotoliu de lângă noptieră. Nu era un telefon modern.

— De ce mă suni, Darby?

— Vreau să-mi răspunzi la câteva întrebări, domnule Verheek. Sunt moartă de frică.

— Ce-ar fi să-mi spui Gavin?

— Gavin. Unde e acum referatul?

— Ici și colo. Ce s-a întâmplat?

— Îți spun imediat. Dar vreau să știu ce ai făcut cu referatul.

— L-am studiat și l-am trimis la alt serviciu, unde a fost citit de câțiva oameni de la FBI, apoi l-a văzut și directorul Voyles, căruia i-a plăcut

— A circulat și în afara FBI?

— Nu pot să-ți spun asta, Darby.

— Atunci nu am să-ți spun ce s-a întâmplat cu Thomas.

Verheek cântărește atent situația. Ea aștepta cu răbdare.

— Bine. A circulat în afara FBI. Nu știu câți l-au citit și cine.

— A murit, Gavin. A fost omorât aseară, la zece. Cineva a pus o bombă în mașină, pentru amândoi. Am avut noroc, dar acum sunt urmărită.

Verheek era aplecat peste telefon și lua notițe.

— Ești rănită?

— Din punct de vedere fizic sunt în regulă.

— Unde ești?

— La New Orleans.

— Ești sigură, Darby? Adică știu că ești sigură, dar cine să fi vrut să-l omoare, fir-ar să fie?

— Am întâlnit doi dintre ei.

— Cum ai...

— E o poveste lungă. Referatul a circulat și, peste patruzeci și opt de ore, el a murit. Și eu trebuia să mor cu el. A căzut în mâinile cui nu trebuia, nu crezi?

— Ești în siguranță?

— Dracu' știe!

— Unde stai? Care e numărul tău de telefon?

— Nu te grăbi, Gavin. Acum mă mișc foarte încet. Sunt la un telefon public, așa că nu face pe deșteptul.

— Ia mai lasă-mă, Darby, Thomas Callahan era cel mai bun prieten al meu. Trebuie să faci ceva.

— Ce ar putea să însemne asta?

— Ascultă, Darby, într-un sfert de oră, pot să pun zece agenți să te ridice! Iau avionul și ajung acolo înainte de douăsprezece. Nu poți să stai pe străzi.

— De ce, Gavin? Cine mă urmărește? Spune-mi, Gavin!

— O să-ți spun când ajung acolo.

— Nu știu. Thomas a murit pentru că a vorbit cu tine. Nu sunt chiar atât de nerăbdătoare să te văd.

— Uite, Darby, nu știu din cauza cui sau de ce, dar te asigur că ești într-o situație foarte periculoasă. Noi putem să-ți asigurăm protecția.

— Poate mai târziu.

El respiră adânc și se așează pe marginea patului.

— Poți să ai încredere în mine, Darby.

— Bine, am încredere în tine. Dar ceilalți? E greu, Gavin. Micul meu

referat a supărat rău pe cineva, nu crezi?

— A suferit?

Ea ezită.

— Nu cred.

Vocea ei se schimbase.

— Ai să mă suni peste două ore? La birou. Îți dau un număr secret.

— Dă-mi numărul și mă mai gândesc.

— Te rog, Darby. Mă duc direct la director, când ajung acolo. Sună-mă la opt.

— Dă-mi numărul.

Bomba explodase prea târziu pentru ca știrea să apară în ediția de dimineață a numărului de joi al ziarului *Times-Picayune*. Darby îl răsfoi în camera ei de hotel. Nimic. Se uitase la televizor; acolo știrea apăruse. O filmare a mașinii arse, încă în mijlocul resturilor din parcare, izolată cu o bandă galbenă. Poliția considera că e vorba de omucidere. Nici un suspect. Nici un comentariu. Apoi, numele lui Thomas Callahan, patruzeci și cinci de ani, profesor eminent de drept la Tulane. Deodată, apărură decanul, cu un microfon în față, și vorbi despre profesorul Callahan și despre șocul pe care-l suferiseră toți.

Șocul, oboseala, frica, durerea o copleșiră și Darby își afundă capul în pernă. Nu voia să plângă. Nu i-ar fi făcut decât rău.

16

Se săturase de criză și de prea desele întâlniri dinaintea zorilor, deși situația era favorabilă: procentele lui creșteau, Rosenberg era mort, imaginea lui lustruită și curățată de păcate îi făcea pe americani fericiți să-l aibă la conducere, democrații căutau să se pună la adăpost, în timp ce el avea alegerile de anul viitor în buzunar. Se săturase de F. Denton Voyles și de îngâmfarea și aroganța lui, de silueta lui bondoacă stând de cealaltă parte a biroului, îmbrăcată într-un trenchi boțit și privind afară pe fereastră, în timp ce se adresa Președintelui Statelor Unite. Va fi aici peste un minut, pentru încă o întâlnire înainte de micul dejun, altă ciocnire tensionată, în care Voyles îi va spune doar o mică parte din ceea ce știe.

Se săturase să fie ținut în neștiință și să fie informat cu fărâmurile și resturile pe care binevoia Voyles să i le arunce. Gminski îi va arunca și el câteva, iar el trebuia să se mulțumească cu ceea ce găsea și să-i ajungă. Nu știa nimic în comparație cu ei. Dar, cel puțin, îl avea pe Coal care să le citească rapoartele, să le țină minte și să-i oblige să fie cinstiți.

Se săturase și de Coal. Se săturase de perfecțiunea lui și de lipsa lui de somn. De inteligența lui. De tendința lui de a-și începe ziua când soarele era pe undeva peste Atlantic și de a-și planifica fiecare minut și fiecare oră, până când acesta ajungea deasupra Pacificului. Atunci el, Coal, umplea o cutie cu hârtoagele zilei, le lua acasă, le citea, le descifra, le memora și venea peste câteva ore să-l bombardeze cu tot amalgamul acela plicticos pe care-l înghițise. Când era obosit, Coal dormea cinci ore pe noapte, dar în mod normal nu dormea decât trei sau patru. Pleca din biroul lui din Aripa de Vest la unsprezece noaptea, citea tot drumul spre casă, stând pe bancheta din spate a limuzinei, apoi — motorul abia răcit

— Coal o aștepta, ca să se întoarcă la Casa Albă. Socotea că e un păcat să vină la birou după ora cinci dimineața. Și, dacă el putea să lucreze o sută douăzeci de ore pe săptămână, ceilalți trebuiau să fie în stare să lucreze cel puțin optzeci. După trei ani, nimeni din Administrație nu-și putea aminti de toți cei pe care îi concediasse Fletcher Coal pentru că nu lucrau optzeci de ore pe săptămână. Se întâmpla de cel puțin trei ori pe lună.

Coal era cel mai fericit dimineața, când tensiunea era mare și când avea în program o întâlnire neplăcută. În săptămână care trecuse, întâlnirile cu Voyles îi menținuseră zâmbetul pe buze. Stătea lângă birou, uitându-se prin corespondență, în timp ce Președintele frunzărea *Post*, iar două secretare se agitau.

Președintele îi aruncă o privire fugară. Costum negru perfect, cămașă albă, cravată roșie de mătase, părul puțin prea gras deasupra urechilor. Se săturase de el, dar va trece peste asta o dată cu terminarea crizei și se va putea întoarce la golf, lăsându-l pe Coal să asude punând la punct amănuntele, își spuse că la treizeci și șapte de ani și el avea acest gen de energie și rezistență, dar că știa mai multe.

Coal pocni din degete, se uită rapid la secretare și acestea fugiră ușurate din Biroul Oval.

— Și a spus că nu o să vină dacă sunt eu aici. E caraghios.

Coal era amuzat.

— Cred că nu te place, spuse Președintele.

— Îi plac oamenii pe care îi poate călca în picioare.

— Cred că trebuie să fiu blând cu el.

— Exagerați. Trebuie să dea înapoi. Teoria asta e atât de vulnerabilă, încât e comică, dar în mâinile lui ar putea să fie primejdioasă.

— Ce-i cu studenta la drept?

— O verificăm. Dar pare inofensivă.

Președintele se sculă în picioare și se întinse. Coal mută hârtiile. O secretară anunță pe interfon sosirea lui Voyles.

— Eu plec, spuse Coal.

Va asculta și va privi. La insistența lui, trei camere cu circuit închis fuseseră instalate în Biroul Oval. Monitoarele se aflau într-o cămăruță mică, mereu încuiată, din Aripa de Vest. Numai el avea cheia. Sarge știa de cameră, dar nu-și bătuse capul să intre. Nu încă. Camerele nu erau vizibile și totul era ținut secret.

Președintele se simțea mai bine știind că Coal va urmări întâlnirea. Îl întâmpină pe Voyles la ușă cu o strângere de mână caldă și-l conduse spre canapea, pentru un mic taifas prietenesc. Voyles nu era impresionat. Știa că Coal ascultă. Și vede.

Dar, pentru a face față momentului, Voyles își scoase trenziul și-l puse pe scaun. Nu dorea cafea.

Președintele își încrucișă picioarele. Purta puloverul maro. Bunicul.

— Denton, spuse el grav, vreau să-ți cer scuze pentru Fletcher Coal. Nu e prea abil.

Voyles dădu ușor din cap. Ticălos tâmpit! În biroul ăsta sunt destule sârme ca să electrocuteze jumătate din birocrații din D.C. Coal era undeva la subsol și asculta ce spuneau despre lipsa lui de abilitate.

— Uneori, e un mare tâmpit, nu-i așa? mârâi Voyles printre dinți.

— Da. Trebuie să fiu cu ochii pe el. E foarte inteligent și joacă tare, dar uneori exagerează.

— E un ticălos și am să i-o spun în față. Voyles se uită la o gură de aerisire de deasupra portretului lui Thomas Jefferson, unde se afla o

cameră.

— Da. O să-l țin departe de tine, până când se termină toate astea.

— Ar fi bine.

Președintele sorbi încet din cafea și cântări ceea ce avea să spună.

Voyles nu era prea tare la conversație.

— Aș vrea să-mi faci un serviciu.

Voyles se uită la el cu ochi neînduplecați și fără să clipească.

— Da, domnule.

— Vreau să fiu primul care află ce știi despre referatul acela. E o idee nebunească, dar într-un fel mă privește pe mine. Cât de serioase crezi că sunt lucrurile?

Ce distractiv era! Voyles se strădui să nu zâmbească. Mergea. Domnul Președinte și domnul Coal transpirau din cauza referatului „pelican”. Îl primiseră marți seara, își făcuseră sânge rău toată ziua de miercuri, iar acum, în zorii zilei de joi, erau în genunchi și cerșeau atenție pentru o glumă.

— Facem cercetări, domnule Președinte. Era o minciună, dar de unde să știe el? Urmărim toate piste, toți suspectii, nu vi l-aș fi dat dacă nu era ceva serios.

Fruntea bronzată se încreți și lui Voyles îi veni să râdă.

— Ce ai aflat?

— Nu prea multe, dar abia am început. Am primit referatul acum patruzeci și opt de ore și am repartizat paisprezece agenți la New Orleans pentru a începe cercetările. E ceva de rutină.

Minciunile sunau atât de bine, încât parcă îl auzea pe Coal înăbușindu-se.

Paisprezece! Lovitura fu atât de puternică, încât se ridică imediat și puse cafeaua pe masă. Paisprezece agenți FBI fluturându-și insigne, punând întrebări, și nu era decât o problemă de timp pentru ca totul să iasă la iveală.

— Paisprezece, zici. Pare ceva destul de serios.

Voyles era de neînduplecat.

— Suntem foarte serioși, domnule Președinte. Au murit de o săptămână și urmele se răcesc. Urmărim toate pistele cât putem de repede. Oamenii mei lucrează zi și noapte.

— Înțeleg toate astea, dar cât de serioasă e ipoteza din referat?

Drace, ce distracție! Referatul trebuia trimis și la New Orleans. De fapt, New Orleans nu fusese contactat. Îi dăduse instrucțiuni lui Eric East să trimită o copie prin poștă la biroul din New Orleans și să le ordone să pună întrebări discrete. Era o fundătură, ca și alte o sută de piste pe care le urmau.

— Mă îndoiesc că ar fi ceva, domnule Președinte, dar trebuie să verificăm.

Ridurile i se întinseră și aproape că zâmbea.

— Nu trebuie să-ți spun, Denton, ce mult rău ar face prostia asta dacă ar afla ziarele.

— Când facem investigații, nu consultăm presa.

— Știu. Să nu intrăm în amănunte. Doresc doar să nu se mai vorbească de chestia asta. Ce naiba, e absurd și m-aș putea arde. Înțelegi ce vreau să spun?

Voyles era brutal.

— Îmi cereți să ignor un suspect, domnule Președinte?

Coal se aplecă spre ecran. Nu, îți spun să uiți de „pelican"! Aproape că

spusese tare cuvintele. Ar fi putut să-i spună clar lui Voyles. Ar fi putut să-i spună pe litere, apoi să-l pălmuiască pe nenorocitul acela bondoc dacă făcea pe deșteptul. Dar se ascundea într-o cameră încuiată, departe de acțiune. Și știa că, pentru moment, acolo îi era locul.

Președintele își desfăcu picioarele și le încrucișă iar.

— Hai, Denton, știi ce vreau să spun. Sunt pești și mai mari în iaz. Presa urmărește cercetările și e nerăbdătoare să afle despre un suspect. Știi cum e. Nu trebuie să-ți mai spun că nu am prieteni în presă. Chiar și secretarul meu de presă mă detestă. Uită-l o vreme. Renunță la referat și urmărește adevărații suspecti. Chestia asta e o glumă, dar ar putea să-mi complice al naibii viața.

Denton se uită neînduplecat la el. Necruțător.

Președintele își desfăcu iar picioarele.

— Ce-i povestea asta cu Khamel? Pare destul de bună, ce zici?

— S-ar putea.

— Da. Pentru că tot vorbim de număr, câți oameni ai pus pe urmele lui Khamel?

— Cincisprezece, spuse Voyles, și aproape că râse. Președintele rămase cu gura căscată. Cel mai suspect individ are cincisprezece, iar blestematul de „pelican” are paisprezece.

Coal zâmbi și dădu din cap. Voyles se prinsese în propriile lui minciuni. În josul paginii a patra din raportul de miercuri, Eric East și K.O. Lewis indicau treizeci, nu cincisprezece. Liniștește-te, șefule, șopti Coal către ecran. Se joacă cu tine.

Președintele numai liniștit nu era.

— Dumnezeuule, Denton, numai cincisprezece? Credeam că e un punct important.

— Poate ceva mai mult decât atât. Eu conduc investigația, domnule Președinte.

— Știi, și faci o treabă bună. Doresc doar să-ți cheltuiești timpul cu altceva. Asta-i tot. Când am citit referatul „pelican” aproape că am vomitat. Dacă presa îl vede și începe să scotocească, sunt un om mort.

— Îmi cereți să dau înapoi?

Președintele se aplecă în față și se uită furios la Voyles.

— Nu-ți cer, Denton. Îți spun să-l lași baltă. Uită-l pentru două săptămâni. Cheltuiește-ți cu altceva timpul. Dacă izbucnește iar, reia investigațiile. Aici, eu sunt încă șeful, nu uita.

Voyles se mai domoli și schiță un zâmbet subțire.

— Vă propun o afacere. Mercenarul dumneavoastră, Coal, m-a distrus, împreună cu presa, din cauza securității pe care am asigurat-o noi pentru Rosenberg și Jensen.

Președintele încuviință solemn din cap.

— Mă scăpați de pacostea asta, îl țineți departe de mine și eu uit de referat.

— Nu fac afaceri.

Voyles zâmbi batjocoritor, dar rămase calm.

— Bun. Voi trimite cincizeci de agenți la New Orleans, mâine. Și încă cincizeci poimâine. Ne vom scoate insignele și vom face pe dracu' în patru ca să atragem atenția.

Președintele sări în picioare și se îndreptă spre ferestrele care dădeau spre Grădina de Trandafiri. Voyles aștepta nemișcat.

— Bine, bine. S-a făcut. Pot să-l țin în frâu pe Fletcher Coal.

Voyles se ridică și se duse încet spre birou.

— Nu am încredere în el și, dacă îl mai simt încă o dată în timpul investigațiilor, afacerea cade și vom face cercetări asupra cazului „pelican” cu toate forțele pe care pot să le adun.

Președintele ridică mâinile și zâmbi cu căldură.

— S-a făcut.

Voyles zâmbea, Președintele zâmbea, iar în camera monitoarelor de lângă birou Fletcher Coal zâmbea și el spre ecran. Mercenar, pacoste. Îi plăcea. Cuvintele dădeau naștere la legende.

Stinse ecranele și încuie ușa după el. Vor vorbi încă zece minute despre verificări și lista scurtă, dar va asculta din biroul lui, unde era instalată o stație audio, nu și video. Avea o adunare la nouă. O concediere la zece. Și avea și ceva de bătut la mașină. Dicta cele mai multe note pe bandă, pe care o dădea unei secretare. Dar, uneori, găsea necesar să recurgă la note-fantomă. Acestea aveau întotdeauna o circulație largă în Aripa de Vest, erau foarte controversate și de obicei erau strecurate presei. Deoarece nu veneau de undeva anume, puteau fi găsite zăcând pe aproape toate birourile. Coal va striga și va acuza. Dăduse mulți oameni afară pentru note-fantomă, toate provenind din mașina lui de scris.

Erau patru paragrafe la un rând, pe o pagină, care rezumau ceea ce știa despre Khamel și recenta lui plecare cu avionul de la Washington. Erau semnalate vagi legături cu libanezii și palestinienii. Coal admiră nota-fantomă. Cât va trece până când va apărea în *Post* sau în *Times*? Nu parie cu el însuși care ziar va pune întâi mâna pe ea.

Directorul era la Casa Albă și de acolo va zbura la New York; se va întoarce mâine. Gavin așteaptă în fața biroului lui K.O. Lewis până ce acesta se eliberă. Intră.

Lewis era nervos, dar rămânea gentleman.

— Pari speriat.

— Tocmai mi-am pierdut cel mai bun prieten.

Lewis așteaptă detalii.

— Îl cheamă Thomas Callahan. E tipul de la Tulane, care mi-a adus referatul „pelican”. După ce a circulat pe aici, a fost trimis la Casa Albă și cine știe unde altundeva, și acum el e mort. Făcut bucățele de explozia unei bombe puse în mașina lui, noaptea trecută, la New Orleans. Ucis, K.O.!

— Îmi pare rău.

— Nu-i vorba de asta. Evident, bomba a fost pusă acolo ca să-l omoare pe Callahan și pe studenta care l-a scris, o fată care se numește Darby Shaw.

— Am văzut numele ei pe referat.

— Așa e. Se întâlneau și ar fi trebuit să fie amândoi în mașină când a explodat. Dar ea a supraviețuit și cine mă sună azi dimineață la *cinci* — ea. Speriată de moarte.

Lewis asculta, dar deja respingea ideea.

— Nu ești sigur că a fost o bombă.

— Ea a spus că a fost o bombă. A făcut bum! și totul a explodat. Sunt sigur că el a murit.

— Și crezi că e vreo legătură între moartea lui și referat?

Gavin era avocat, nu cunoștea arta investigației și nu dorea să pară naiv.

— S-ar putea. Așa cred. Tu nu?

— Nu are importanță, Gavin. Adineauri am vorbit la telefon cu directorul. „Pelicanul” e scos de pe lista noastră. Nu sunt sigur nici că a fost, dar nu ne mai pierdem timpul cu el.

— Dar prietenul meu a fost omorât de o bombă plasată în mașină.

— Îmi pare rău. Sunt sigur că autoritățile de acolo fac investigații.

— Ascultă, K.O. Îți cer un serviciu.

— Ascultă-mă tu, Gavin. Nu fac nici un serviciu. Alergăm după mulți iepuri acum și, dacă directorul zice să ne oprim, ne oprim. Ești liber să vorbești cu el. Dar nu te-aș sfătui.

— Poate că nu am pus bine problema. Credeam că ai să mă ascuți sau măcar ai să te arăți interesat.

Lewis înconjură biroul.

— Gavin, arăți prost. Ia-ți o zi liberă.

— Nu. Mă duc în biroul meu, aștept o oră și mă întorc aici, să o iau de la cap. Putem să încercăm peste o oră?

— Nu. Voyles a vorbit limpede.

— Ca și fata, K.O. El a fost asasinat și acum ea se ascunde undeva la New Orleans, temându-se și de umbra ei, ne cheamă în ajutor și noi suntem prea ocupați.

— Îmi pare rău.

— Nu, nu îți pare rău. E vina mea. Ar fi trebuit să arunc blestemăția aia la gunoi.

— A servit unui scop înalt, Gavin.

Lewis puse mâna pe umărul lui, ca și cum audiența ar fi luat sfârșit și ca și cum ar fi obosit de atâtea aiureli. Gavin se scutură și se îndreptă spre ușă.

— Da, v-am dat ceva cu care să vă jucați. Ar fi trebuit să-l ard.

— Era prea bun ca să-l arzi, Gavin.

— Eu nu renunț. Mă întorc peste o oră și reluăm. Acum nu a fost bine. Verheek trânti ușa în urma lui.

Intră la Frații Rubinstein pe ușa dinspre Canal Street și rătăci printre rafturile cu cămăși bărbătești. Nu o urmărise nimeni în magazin. Luă repede un bluzon bleumarin, bărbătesc, măsură mică, o pereche de ochelari de soare de aviator unisex și o șapcă de șofer englezească, tot bărbătească, dar care-i venea bine. Plăti tot cu cartea de credit, în timp ce vânzătorul se ocupa cu cartea de credit, ea scoase etichetele și puse bluzonul. Era lălău, ca toate lucrurile pe care le purta la facultate. Își strânse părul sub gulerul cu glugă. Vânzătorul o urmărea discret. Ieși pe Magazine Street și se pierdu în mulțime.

Înapoi pe Canal. Turiștii dintr-un autocar roiau în Sheraton și ea li se alătură. Se duse la telefoanele publice, găsi numărul și o sună pe doamna Chen, vecina ei de apartament. Văzuse sau auzise pe cineva? Foarte devreme, se bătuse la ușă. Era încă întunerice și se trezise. Nu văzuse pe nimeni, auzise doar bătăile. Mașina ei era încă în stradă. Totul era în regulă? Da, totul era în regulă. Mulțumi.

Urmări turiștii și formă numărul secret al lui Gavin Verheek. Urmă o mică ciondăneală și, după trei minute, timp în care ea refuză să-și dea numele și-l repetă pe al lui, îl obținu la telefon.

— Unde ești? întrebă el.

— Să-ți spun ceva. Deocamdată, nu am să-ți spun ție și nimănui altcuiva unde sunt. Deci nu întreba.

— Bine. Tu stabilești regulile.

— Mulțumesc. Ce a spus domnul Voyles?

— Domnul Voyles a fost la Casa Albă și nu l-am găsit disponibil. Voi încerca să vorbesc cu el azi, mai târziu.

— E destul de puțin, Gavin. Ai stat la birou aproape patru ore și nu ai nimic nou. Mă așteptam la mai mult.

— Ai răbdare, Darby.

— Răbdarea o să mă omoare. Sunt pe urmele mele, nu-i așa, Gavin?

— Nu știu.

— Ce ai face dacă ai ști că ar fi trebuit să mori și că oamenii care vor să te omoare au asasinat deja doi judecători de la Curtea Supremă, au lichidat un simplu profesor și că au miliarde de dolari pe care e clar că îi folosesc ca să ucidă? Ce ai face, Gavin?

— Du-te la FBI.

— Thomas s-a dus la FBI și a murit.

— Mulțumesc, Darby. Nu e cinstit.

— Nu-mi pasă acum de cinste sau sentimente. Mă interesează mai mult să rămân în viață până la prânz.

— Să nu te duci la tine acasă.

— Nu sunt proastă. Au și fost acolo. Și sunt sigură că supraveghează și apartamentul lui.

— Unde e familia lui?

— Părinții trăiesc la Naples, în Florida. Cred că cei de la universitate îi vor contacta. Are un frate la Mobile și m-am gândit să-l sun și să-i explic toate astea.

Văzu un chip. Mergea printre turiștii de la recepție. Ținea un ziar împăturit și încerca să pară de-al casei, unul din noii-veniți, dar plimbarea lui era puțin ezitantă și ochii căutau ceva. Avea o față lungă și subțire, cu ochelari rotunzi și frunte lucitoare.

— Gavin, ascultă-mă. Notează. Observ un bărbat pe care l-am mai văzut, nu de mult. Acum o oră poate. Un metru optzeci și cinci sau optzeci și șapte, subțire, treizeci de ani, ochelari, început de chelie, păr negru. A plecat. A plecat.

— Cine dracu' e?

— Nu am făcut cunoștință, fir-ar să fie!

— Te-a văzut? Unde dracu' ești?

— În holul unui hotel. Nu știu dacă m-a văzut. Am plecat.

— Darby! Ascultă-mă. Orice ai face, rămâi în legătură cu mine, bine?

— O să încerc.

Toaleta era după colț. Se duse la ultima cabină, încuie ușa și rămase acolo o oră.

Numele fotografului era Croft și lucrase pentru *Post* șapte ani, până când fusese condamnat a treia oară pentru detenție de droguri și închis nouă luni. Eliberat pe cuvânt, se declarase artist liber-profesionist și-și făcuse reclamă în consecință în paginile galbene. Telefonul suna rar. Câștiga puțin cu această meserie; se furișa și prindea pe peliculă oameni care nu știau că sunt fotografiați. Mulți dintre clienții lui erau avocați care aveau nevoie de murdărie pentru procesele de divorț. După doi ani de

liber-profesionalism, prinsese câteva trucuri și acum se considera un detectiv particular prost. Cerea patruzeci de dolari pe oră, atunci când putea.

Un client era Gray Grantham, un vechi prieten de pe vremea când lucra la ziar și care apela la el când avea nevoie de ceva murdar. Grantham era un reporter serios, moral, dar cu o mică urmă de ticăloșie și, când avea nevoie de ceva murdar, îl suna. Îi plăcea de Grantham pentru că era sincer când vorbea de ticăloșia lui. Ceilalți erau prea cucernici.

Se afla în mașina lui Grantham, un Volvo, pentru că avea telefon. Era douăsprezece și își fuma prânzul, întrebându-se dacă se va simți mirosul, deși ținea ferestrele deschise. Când era pe jumătate drogat făcea cea mai bună treabă. Fiind nevoit să pândești motelurile ca să câștigi ceva, trebuie să te droghezi.

Dinspre „locul mortului” venea o briză plăcută, împrăștiind mirosul spre Pennsylvania. Parcase ilegal, se droga, dar nu-i prea păsa. Avea la el mai puțin de douăzeci și opt de grame de drog, dar și ofițerul care răspundea de el fuma, așa că ce dracu'!

Cabina de telefon era la un bloc și jumătate mai înainte, pe trotuar, dar departe de stradă. Aproape că putea să citească în cartea de telefon din raft cu teleobiectivul lui. Un fleac. Înăuntru se afla o femeie grasă, care umplea cabina și gesticula larg. Croft trase din țigară și se uită în oglindă după polițiști. Era o zonă interzisă pentru parcare. Pe Pennsylvania circulația era intensă.

La douăsprezece și douăzeci, femeia ieși cu greu din cabină și de undeva apăru un bărbat tânăr într-un costum frumos care închise ușa. Croft își luă Nikon-ul și sprijini obiectivul de volan. Era răcoare și însorit și trotuarul era aglomerat de circulația din timpul prânzului. Umerii și capetele se mișcau repede. Pauză. Clic. Pauză. Clic. Subiectul forma un număr și se uita mereu în jur. Era omul lor.

Vorbi cam treizeci de secunde; telefonul din mașină sună de trei ori și se opri. Era semnalul lui Grantham, de la *Post* Era omul lor și vorbea la telefon. Croft îi dădu drumul. „la câte poți”, spusese Grantham. Pauză. Clic. Clic. Capete și umeri. Pauză. Clic. Clic. Ochii i se plimbau în jur în timp ce vorbea, dar ținea spatele spre stradă. Fața, din plin. Clic. Croft termină un film de treizeci și șase de poziții în două minute, apoi luă un alt Nikon. Înșurubă obiectivul și așteaptă să treacă un grup mare.

Luă o ultimă gură de fum și aruncă țigara în stradă. Era ușor. Sigur, trebuia talent ca să faci o poză într-un studio, dar munca pe stradă era mult mai distractivă. Era un delict să furi chipul cuiva cu o cameră ascunsă.

Subiectul era un individ care vorbea succint. Termină, deschise ușa, privi în jur și porni spre Croft. Clic, clic, clic. În plină față, tot chipul, merge mai repede, se apropie, frumos, frumos. Croft lucra febril, apoi, în ultima clipă, puse aparatul pe scaun și privi Pennsylvania, în timp ce omul lor dispărea în mijlocul unui grup de secretare.

Ce prost! Când te ascunzi, nu folosi niciodată același telefon public de două ori.

Garcia se lupta cu umbrele. Avea soție și un copil și era speriat. Avea o carieră în față, mulți bani, și, dacă își plătea datoriile și-și ținea gura, va fi un om bogat. Dar el voia să vorbească. Bătea câmpii cum că vrea să

vorbească, că are ceva de spus și așa mai departe, dar nu putea să se hotărască. Nu avea încredere în nimeni.

Grantham nu îl grăbea. Îl lăsa să trăncănească suficient pentru ca Croft să-și facă treaba. Garcia va spune în cele din urmă ce știa. O dorea atât de mult! Îl sunase de acum de trei ori și se simțea tot mai bine cu noul lui prieten Grantham, care jucase rolul acesta de multe ori și știa cum merg lucrurile. Primul pas era calmarea și creșterea încrederii, îi trata cu căldură și respect, le vorbea despre purtări bune și rele. Apoi ei vorbeau.

Fotografiile erau reușite. Croft nu era chiar de prima mână. De obicei era atât de afumat încât puteai să îți dai seama după fotografie, dar era ticălos și discret, avea practica ziaristicii și, din întâmplare, era disponibil pe loc. Alesese douăsprezece poziții și le mărise la șapte pe cinci; erau remarcabile. Profil dreapta. Profil stânga. Din față, la telefon. Din față, privind spre cameră. Poză din față la mai puțin de șaiszeci de metri. Un fleac, spusese Croft.

Garcia avea sub treizeci de ani, era chipeș, cu trăsături bine conturate. Păr negru, scurt. Ochi negri. Poate era hispanic, dar pielea nu era închisă la culoare. Hainele erau scumpe. Costum bleumarin, probabil lână. Fără dungii sau modele din țesătură. Guler alb și cravată de mătase. Pantofi negri sau grenă cu lustru strălucitor. Absența servietei era deconcertantă. Dar era în timpul prânzului și probabil că plecase repede, ca să telefoneze, și se întorcea la birou. Departamentul Justiției se găsea la distanță de un bloc.

Grantham studie fotografiile supraveghind permanent ușa. Sarge nu întârzia niciodată. Era întineric și clubul se aglomera. Grantham era singurul alb cale de trei blocuri.

Între zecile de mii de avocați guvernamentali din D.C., văzuse câțiva care știau să se îmbrace, dar nu prea mulți. Mai ales cei tineri. Începeau cu patruzeci de mii pe an și hainele nu erau importante pentru ei. Pentru Garcia hainele erau importante și el era prea tânăr și prea bine îmbrăcat ca să fie avocat guvernamental.

Era avocat particular, la o firmă, de trei sau patru ani de acum, și cu un salariu în jur de optzeci de mii. Minunat. Asta restrângea cercul la cincizeci de mii de avocați și aria cercetărilor nu părea să se lărgască, deocamdată.

Ușa se deschise și intră un polițist. Prin fum și abur, își dădu seama că era Cleve. Era un local respectabil, unde nu se practicau jocuri de noroc și nu erau târfe, așa încât prezența unui polițist nu alarma pe nimeni. Se așează în separeu, în fața lui Grantham.

— Tu ai găsit locul ăsta? Întrebă Grantham.

— Da. Îți place?

— Să zicem. Vrem să trecem neobservați, nu-i așa? Eu sunt aici ca să culeg secrete de la un angajat la Casa Albă. E ceva serios. Spune-mi, Cleve, trec eu neobservat aici, în toată albeața mea?

— Nu-mi place că trebuie să-ți spun, Grantham, dar nu ești atât de celebru pe cât crezi. Vezi fanții ăia de la bar? Priviră barul, unde se înșiruiau muncitori din construcții. Aș paria pe o leafă că nici unul dintre ei nu a citit vreodată *Washington Post*, nu au auzit de Gray Grantham și nu dă o ceapă degerată pe ceea ce se întâmplă la Casa Albă.

— Bine, bine, unde e Sarge?

— Sarge nu se simte bine. Mi-a dat un mesaj pentru tine.

Nu o să meargă. Putea să-l folosească pe Sarge ca pe o sursă anonimă, dar nu pe fiul lui sau pe altcineva cu care vorbise Sarge.

— Ce-i cu el?

— Vârsta. Nu a vrut să vorbească cu tine astă-seară, dar e urgent, așa a zis.

Grantham asculta răbdător.

— Am un plic în mașină, lipit și sigilat bine. Sarge a fost foarte aspru când mi l-a dat și mi-a spus să nu-l deschid. „Du-i-l domnului Grantham”, a zis. Cred că e important.

— Să mergem.

Își croiră drum prin mulțime, până la ușă. Mașina de patrulare era parcată ilegal. Cleve deschise ușa dinspre „locul mortului” și scoase plicul din cutia de mănuși.

— A luat asta din Aripa de Vest.

Grantham băgă plicul în buzunar. Sarge nu era omul care să ridice ceva de jos și, în timpul legăturii lor, nu-i dăduse niciodată vreun document.

— Mulțumesc, Cleve.

— Nu mi-a spus ce este — mi-a cerut să aștept să citesc ziarul.

— Spune-i lui Sarge că-l iubesc.

— Sunt sigur că o să-i dea palpații.

Mașina de patrulare se îndreaptă și Grantham se grăbi spre mașina lui, un Volvo plin acum de duhoarea de marijuana arsă. Închise ușa, aprinse plafoniera și deschise plicul. Era clar că avea în mână o notă internă de la Casa Albă, în care era vorba de un asasin numit Khamel.

Zbura traversând orașul. Ieși din Brightwood, pe Strada 16, și o luă spre sud, spre strada Washington. Era aproape șapte treizeci și — dacă reușea să scrie într-o oră — va apărea în ultima ediție, cea mai mare din cele șase ediții, care începea să iasă de sub tipar la zece treizeci. Slavă Domnului că fusese obligat să cumpere micul telefon pentru mașină. Îl sună pe Smith Keen, asistentul redactorului-șef de la investigații, care era încă în biroul redactorilor de la etajul cinci. Acesta sună un prieten de la știri externe și-l rugă să lase tot spațiul pentru Khamel.

Nota nu îl convingea. Cuvintele erau prea precise pentru a fi puse pe o hârtie care să fie apoi aruncată pe birou ca o strategie oarecare privind vânzarea de cafea sau de apă îmbuteliată. Cineva, probabil Fletcher Coal, dorea ca lumea să știe că acest Khamel apăruse ca suspect și că era arab, că avea legături strânse cu Libia, Iran și Irak, țări conduse de idioți fanatici care urau America. Cineva de la Casa Albă de Nebuni dorea ca povestea să apară pe pagina întâi.

Dar era o poveste a dracului și era bună de pagina întâi. El și cu Smith Keen o terminară pe la nouă. Găsiră două poze vechi ale unui bărbat despre care se credea că ar fi Khamel, dar atât de neasemănătoare, încât păreau să fie doi indivizi diferiți. Keen a propus să le pună pe amândouă. Dosarul despre Khamel era subțire. Mai mult zvonuri și legende, dar puțină substanță. Grantham pomeni de Papă, de diplomatul englez, de bancherul german și de ambuscada în care căzuseră soldații israelieni. Și acum, conform unei surse confidentiale de la Casa Albă, o sursă dintre cele mai de încredere, Khamel era suspectat de uciderea judecătorilor de la Curtea Supremă, Rosenberg și Jensen.

După douăzeci și patru de ore de la explozie, ea era încă în viață. Dacă

scăpa până dimineață, putea să înceapă altă zi, cu idei noi în privința celor ce avea să facă și unde să se ducă. Deocamdată, era obosită. Se afla într-o cameră de la etajul cincisprezece, la Marriott, cu ușa încuiată, luminile aprinse și un spray mare Mace ⁷ lăsat pe cuvertură. Părul ei des, roșu, se afla acum într-o pungă de hârtie în dulap. Ultima oară își tăiasse părul la trei ani și mama ei o bătuse.

Petrecuse două ore grele cu o pereche de foarfeci tocite, ca să-l taie și să-i dea totuși o formă. Va putea să-l țină sub o șapcă sau pălărie până cine știe când. Durase alte două ore să-l vopsească negru. Ar fi putut să-l decoloreze și să se facă blondă, dar ar fi fost prea bătător la ochi. Presupunea că are de-a face cu profesioniști și pentru un motiv nelămurit se hotărâse să se facă brunetă. Apoi, ce naiba, dacă mâine se va scula cu alt gând, se va face blondă. Strategia cameleonului. Schimbă-ți culoarea în fiecare zi și înnebunește-i. Clairol avea cel puțin optzeci și cinci de nuanțe.

Era teribil de obosită, dar se temea să doarmă. Nu îl văzuse pe prietenul ei de la Sheraton în timpul zilei, dar cu cât umbla mai mult, cu atât i se părea că toate fețele seamănă. Era acolo, afară, știa. Și avea prieteni. Dacă puteau să-i asasineze pe Rosenberg și pe Jensen și să-l dea gata pe Thomas Callahan, cu ea o să le fie ușor.

Nu se va apropia de mașina ei și nu voia să închirieze una. Închirierea unei mașini lasă urme. Și probabil că ei stăteau la pândă. Putea doar să ia un avion, dar ei stăteau la pândă și în aeroporturi. Să ia un autobuz, dar nu-și cumpăraseră niciodată bilet și nici nu văzuse pe dinăuntru un autobuz Greyhound.

După ce și-au dat seama că a dispărut, ei se așteptau probabil ca ea să fugă. Era doar o amatoare, o fată de colegiu cu inima ființă după ce-și văzuse iubitul făcut bucățele și ars. Va face undeva o mișcare greșită, va ieși din oraș și vor pune mâna pe ea.

Dar, în clipa de față, ea prefera orașul. Avea un milion de camere de hotel, aproape tot atâtea alei, cârciumi și baruri, și întotdeauna erau mulți oameni care se plimbau de-a lungul străzilor Bourbon, Chartres, Dauphine și Royal. Le cunoștea bine, mai ales pe cele din Cartierul Francez, unde puteai merge oriunde pe jos. Câteva zile, putea să se mute din hotel în hotel, până când însă? Nu știa. Nu știa de ce. În împrejurările actuale, i se părea inteligent să se miște mereu. Va evita străzile în timpul dimineților, când va încerca să doarmă. Își va schimba mereu hainele, pălăriile și ochelarii. Va începe să fumeze, să aibă mereu o țigară aprinsă. Se va plimba până când va obosi de atâta mișcare, atunci s-ar putea s-o lase în pace. Era bine că era speriată. Trebuia să se gândească continuu. Va supraviețui.

Se gândi să anunțe poliția, dar nu era momentul. Ei luau nume și păstrau dosare; puteau fi periculoși. Putea să-l cheme pe fratele lui Thomas, de la Mobile, dar bietul om nu putea face nimic ca s-o ajute în clipa de față. Se gândi să-l sune pe decan, dar cum să-i explice povestea cu referatul, cum să-i spună de Gavin Verheek, FBI, mașina-capcană, Rosenberg și Jensen, și despre ea însăși, cum se ascundea, și să procedeze astfel, încât totul să sune credibil. Hotărî să-l lase pe decan în pace. Oricum nu-i plăcea. Se gândi să sune câteva prietene de la Facultatea de Drept, dar oamenii vorbesc și s-ar putea ca ei să audă. Trebuia să ia legătura cu Alice Stark, cea mai bună prietenă a ei. Alice era îngrijorată și se va duce la poliție, unde va spune că buna ei prietenă

⁷Mace — marcă de spray paralizant și lacrimogen.

Darby Shaw dispăruse. O va suna mâine pe Alice.

Formă numărul serviciului de cameră și comandă o salată mexicană și o sticlă de vin roșu. O va bea pe toată, apoi se va așeza în fotoliu cu sprayul Mace alături și va supraveghea ușa până când va adormi.

18

Limuzina lui Gminski făcu un viraj de o sută optzeci de grade, ca și cum strada i-ar fi aparținut, și se opri brusc în față la Sheraton. Ambele uși din spate se deschiseră larg, Gminski ieși primul, urmat rapid de trei aghiotanți, care alergară după el cu bagaje și serviete.

Era aproape ora două după-amiaza și directorul era evident grăbit. Nu se opri la recepție, ci se duse direct spre lifturi. Aghiotanții alergară după el și ținură ușa liftului deschisă; nu vorbi nimeni în timp ce urcau la etajul șase.

Trei dintre agenții lui îl așteptau într-o cameră pe colț. Unul dintre ei deschise ușa și Gminski intră fără să salute. Aghiotanții aruncară bagajele pe unul din paturi. Directorul își scoase haina și o aruncă pe un fotoliu.

— Unde e? se răsti el la un agent numit Hooten.

Cel numit Swank trase draperiile și Gminski păși spre fereastră.

Swank arăta spre Marriott, peste drum, și mai jos cu un bloc.

— E la etajul cincisprezece, a treia cameră dinspre stradă, luminile sunt aprinse.

Gminski se uită spre Marriott.

— Ești sigur?

— Da. Am văzut-o intrând, a plătit cu cartea de credit.

— Biata copilă, spuse Gminski plecând de la fereastră. Unde a fost noaptea trecută?

— La Holiday Inn, pe Royal. A plătit tot cu carte de credit.

— Ai văzut pe cineva urmărind-o? întrebă directorul.

— Nu.

— Vreau apă, spuse el aghiotantului, care sări spre vasul cu gheață și mânuie cu zgomot cuburile.

Gminski se așeză pe marginea patului, își împleti degetele și trosni fiecare încheietură.

— Ce părere ai? îl întrebă el pe Hooten, cel mai în vârstă dintre cei trei agenți.

— Sunt pe urmele ei. O caută peste tot. Ea folosește cărți de credit. În patruzeci și opt de ore e moartă.

— Nu e proastă, se amestecă Swank. Și-a tăiat părul și l-a vopsit negru. Se mișcă mereu. Aparent, nu are în plan să părăsească orașul curând. Îi dau șaptezeci și două de ore până s-o găsească.

Gminski sorbi apa.

— Asta înseamnă că micul ei referat a lovit direct la țintă. Și înseamnă că prietenul nostru e acum un om foarte disperat. Unde e?

Hooten răspunse repede.

— Nu știm.

— Trebuie să-l găsim.

— Nu a fost văzut de săptămâni întregi.

Gminski puse paharul pe birou și luă cheia camerei.

— Deci, ce părere ai? îl întrebă pe Hooten.

— S-o aducem aici? Întrebă Hooten.
— Nu va fi ușor, spuse Swank. Poate are o armă. Să nu fie rănit cineva.
— E o puștoaică speriată, spuse Gminski. E și civilă pe deasupra. Nu ne putem permite să răpim civili de pe stradă.
— Atunci n-o să reziste mult, spuse Swank.
— Cum o iei? Întrebă Gminski.
— Sunt mai multe soluții, răspunse Hooten. O prindem pe stradă. Mergem în camera ei. Aș putea ajunge în camera ei în mai puțin de zece minute dacă plec chiar acum. Nu e chiar așa de greu. Nu e o profesionistă.
Gminski se plimbă încet prin cameră și îl urmărește cu toții din ochi. Se uită la ceas.
— Eu aș înclina să nu o luăm. Să dormim patru ore și să ne întâlnim aici la șase treizeci. Noaptea e un bun sfătuitor. Dacă puteți să mă convingeți să o răpim, atunci o s-o facem. Bine?
Toți dădură ascultători din cap.

Vinul își făcu efectul. Moțai în fotoliu, apoi se mută în pat și dormi adânc. Suna telefonul. Cuvertura atârna pe podea și picioarele ei se aflau pe pernă. Telefonul suna. Avea pleoapele lipite. Mintea îi era amortită și pierdută în visuri, dar, undeva într-un colț, ceva lucra și îi spunea că sună telefonul.

Ochii se deschiseră, dar fără să vadă mare lucru. Soarele se ridicase, luminile erau aprinse și ea se uita la telefon. Nu, nu ceruse să fie trezită. Se gândise o clipă la această posibilitate, dar era sigură că nu ceruse să fie trezită. Se așeză pe marginea patului și ascultă soneria. De cinci ori, zece, cincisprezece, douăzeci. Nu se opri. Se putea să fie o greșeală, dar după ce suna de douăzeci de ori, se oprea.

Nu era greșeală. Ceața începu să se împrăstie și se mută lângă telefon. Cu excepția recepției și poate a proprietarului și a cameristei de serviciu, nimeni nu știa că se află în acest loc. Comandase mâncare, dar nu mai făcuse și alte apeluri.

Soneria se opri. Bun, era o greșeală. Se duse spre baie, dar telefonul sună din nou. Numără. După al paisprezecelea apel, ridică receptorul.

— Alo?
— Darby, sunt Gavin Verheek. Totul e în regulă?
Se așeză pe pat.
— De unde ai numărul?
— Avem mijloacele noastre. Ascultă, ai...
— Stai, Gavin. Stai o clipă. Să mă gândesc. Cartea de credit, nu-i așa?
— Da, cartea de credit Marcajul de hârtie. Suntem FBI-ul, Darby. Avem mijloace. Nu e chiar așa greu.
— Atunci și ei pot face la fel.
— Cred că da. Stai în hoteluri mici și plătește cu bani gheață.
Simțea un nod greu în stomac și se întinse pe pat. Chiar așa. Nu era greu. Marcajul de hârtie. Ar fi putut să fie moartă până acum. Ucisă datorită unor hârtii.
— Darby, ești acolo?
— Da. Se uită spre ușă ca să se asigure că are lanțul pus. Da, sunt aici.
— Ești teafără?
— Așa cred.
— Avem unele informații. Mâine, la campus, va avea loc o slujbă funerară, la trei, apoi urmează înmormântarea, în oraș. Am vorbit cu

fratele lui și familia dorește ca eu să fiu unul dintre cei ce duc sicriul. Diseară ajung acolo. Cred că trebuie să ne întâlnim.

— De ce să ne întâlnim?

— Trebuie să ai încredere în mine, Darby. Viața ta e în pericol acum și trebuie să mă ascuți.

— Ce urmăriți?

Se făcu tăcere.

— Ce vrei să spui?

— Ce a spus directorul Voyles?

— Nu am vorbit cu el.

— Credeam că ești avocatul lui, ca să zicem așa. Ce se întâmplă, Gavin?

— De data asta nu acționăm.

— Și ce ar putea să însemne asta, Gavin? Spune-mi!

— De aceea trebuie să ne întâlnim. Nu vreau să mai spun nimic la telefon.

— Telefonul funcționează foarte bine și asta e tot ce ai la dispoziție deocamdată. Așa că spune, Gavin.

— De ce nu ai încredere în mine? Era jignit.

— Acum o să închid. Nu-mi place. Dacă voi știți unde sunt, atunci s-ar putea să mă aștepte cineva în hol.

— Prostii, Darby. Folosește-ți capul! Am numărul camerei tale de o oră și nu am făcut decât să te sun. Suntem de partea ta, jur.

Se gândi puțin. Era logic, dar o găsiseră atât de ușor.

— Te ascult. Nu ai vorbit cu directorul, dar FBI-ul nu intră în acțiune. De ce?

— Nu știu sigur. Ieri a luat hotărârea să uite de „pelican”, a dat instrucțiuni să fie abandonat. Asta e tot ce pot să-ți spun.

— Nu e foarte mult. Știe despre Thomas? Știe că ar fi trebuit să fiu moartă pentru că l-am scris și că, la patruzeci și opt de ore după ce Thomas ți-a dat referatul ție, vechiul lui prieten de la Facultatea de Drept, ei — cine dracu' or fi ei — au încercat să ne omoare pe amândoi? Știe toate astea, Gavin?

— Nu cred.

— Asta înseamnă că nu, nu-i așa?

— Da. Înseamnă că nu.

— Bine, ascultă-mă. Crezi că a fost omorât din cauza referatului?

— Probabil.

— Asta înseamnă că da, nu-i așa?

— Da.

— Mulțumesc. Dacă Thomas a fost omorât din cauza referatului, atunci știm cine l-a omorât. Și dacă știm cine l-a omorât pe Thomas, atunci știm cine i-a omorât și pe Rosenberg și pe Jensen, nu-i așa?

Verheek ezită.

— Spune că da, fir-ar să fie! se repezi Darby.

— Aș spune că e probabil.

— Splendid! *Probabil* înseamnă da pentru un avocat. Știu că asta e tot ce poți face. E un *probabil* foarte puternic, totuși îmi spui că FBI renunță la micul meu suspect.

— Liniștește-te, Darby. Hai să ne întâlnim diseară și să stăm de vorbă. Aș putea să-ți salvez viața.

Puse cu grijă receptorul sub o pernă și se duse la baie. Se spălă pe dinți și perie ceea ce-i mai rămăsese din păr, apoi aruncă obiectele de

toaletă și schimburile într-o geantă nouă de voiaj, din prelată. Își puse bluzonul, șapca și ochelarii de soare și închise încet ușa după ea. Holul era pustiu. Urcă pe jos până la etajul șaptesprezece, luă liftul până la zece, apoi coborî pe scări zece etaje până în hol. Ușa de la casa scării era chiar lângă toaletă și ea se strecură repede în cea pentru femei. Holul părea să fie pustiu. Se duse într-o cabină, încuie ușa și așteptă un timp.

Vineri dimineața în Cartierul Francez. Aerul era rece și curat, fără urme de miros de mâncare și păcat. Ora opt dimineața — prea devreme pentru oameni. Merse pe jos ca să-și limpezească mintea și să-și facă planul zilei. Pe Dumaine, lângă Piața Jackson, găsi o cafenea pe care o ochise dinainte. Era aproape goală și avea un telefon public în spate. Își turnă cafea și o puse pe o masă de lângă telefon. Acolo putea vorbi.

Verheek veni la telefon în mai puțin de un minut.

— Unde stai la noapte? Întrebă ea cu ochii pe ușa de la intrare.

— Hotelul Hilton, lângă râu.

— Știu unde este. O să te sun diseară, târziu, sau mâine dimineață. Să nu mă urmărești iar. Acum plătesc cu bani gheață, nu cu carte de credit.

— Foarte inteligent, Darby. Nu sta pe loc.

— S-ar putea să fiu moartă când ajungi tu aici.

— Nu, nu ai să fii. Găsești acolo un *Washington Post*?

— Poate. De ce?

— Ia unul, repede. Unul de azi. E o poveste frumoasă despre Rosenberg și Jensen și poate despre cine i-a ucis.

— Nu mai pot să stau. Te sun mai târziu.

Primul stand de ziare nu avea *Post*. Merse în zigzag spre Canal, acoperindu-și urmele, supraveghindu-și spatele, spre St. Ann, de-a lungul magazinelor de antichități de pe Royal, printre barurile jerpelite de pe ambele părți ale străzii Bienville și în cele din urmă la French Market, de-a lungul străzilor Decatur și North Peters. Mergea repede, dar nepăsătoare. Avea aerul că e ocupată, ochii ei aruncau priviri iuți cercetând umbrele. Dacă erau undeva, acolo, în umbră, continuând s-o urmărească, erau foarte buni.

Cumpără *Post* și *Times-Picayune* de la un vânzător ambulant și găsi o masă într-un colț pustiu de la Café du Monde.

Pagina întâi. Citând o sursă confidențială, articolul insista pe legenda lui Khamel și pe implicarea lui în crime. În tinerețe, omorâse pentru credința lui, se spunea, dar acum o făcea numai pentru bani. Mulți bani, presupunea un expert de la contrainformații, acum la pensie, dar recunoscut ca atare, și el fără nume. Fotografiile erau cețoase și neclare, dar amenințătoare. Nu puteau fi ale aceleiași persoane. Dar atunci, spunea expertul, omul nu putea fi identificat și nu fusese fotografiat de peste zece ani.

Un chelner apărui în sfârșit și ea comandă cafea și un papanas glazurat. Expertul spunea că mulți îl considerau mort. Interpol-ul credea că fusese ucis nu mai departe decât acum șase luni. Expertul se îndoia că el călătorea cu avionul. FBI îl pusese în capul listei sale.

Deschise încet ziarul din New Orleans. Thomas nu era pe pagina întâi, dar fotografia lui era în pagina a doua, cu un articol lung. Polițiștii priveau cazul ca pe o omucidere, dar nu aveau prea multe indicii. O femeie albă fusese văzută în zonă, puțin înainte de explozie. Facultatea de Drept era zguduită, după declarațiile decanului. Poliția spunea puține lucruri. Mâine,

În campus, va avea loc o slujbă. Se făcuse o greșeală îngrozitoare, spunea decanul. Dacă e vorba de o crimă, atunci era clar că cineva omorâse pe cine nu trebuia.

Avea ochii umezi și deodată se simți din nou înfricoșată. Poate era doar o greșeală. Trăiau într-un oraș violent, cu oameni nebuni, și poate că cineva încurcase lucrurile și greșise în alegerea mașinii. Poate că nu o urmărea nimeni.

Își puse ochelarii de soare și se uită la fotografia lui. O luaseră din anuarul Facultății de Drept; avea acel zâmbet superior pe care îl arbora când era profesor. Era proaspăt tuns și foarte frumos.

Articolul lui Grantham despre Khamel a electrizat Washington-ul vineri dimineața. Nici nota internă, nici Casa Albă nu erau pomenite și în oraș se făceau pariuri privind sursa de informații.

Atmosfera era deosebit de încinsă în Hoover Building. În biroul directorului, Eric East și K.O. Lewis se plimbau nervoși, în timp ce Voyles vorbea cu Președintele pentru a treia oară în două ore. Voyles înjura, nu direct pe Președinte, dar pe cei din jurul lui. Îl înjura pe Coal și, când Președintele înjură și el, Voyles sugerează să folosească detectorul de minciuni pentru întreaga echipă, începând cu Coal, și să vadă de la cine veneau scurgerile de informații. Da, fir-ar al dracului, da, el, Voyles, va face testul, ca toți cei care lucrau în Hoover Building. Și înjurară iar amândoi. Voyles era roșu și transpirat, iar faptul că zbiera la telefon și Președintele îl auzea la celălalt capăt al firului nu conta deloc. Știa că, pe undeva, Coal asculta totul.

Evident, Președintele recapătă controlul asupra conversației și se lansă într-o predică plicticoasă. Voyles își șterse fruntea cu o batistă, se așeză în vechiul lui scaun de piele și începu să facă un exercițiu de respirație pentru a-și scădea tensiunea și pulsul. Supraviețuise unui atac de inimă și era pândit de altul, și-i spusese lui K.O. Lewis de multe ori că Flechter Coal și idiotul lui șef îl vor omorî. Dar spusese asta despre ultimii trei președinți. Își ciupi cutele grase de pe frunte și se afundă în scaun.

— Nu putem face asta, domnule Președinte.

Acum, era aproape agreabil. Fiind un om cu schimbări bruște și radicale de dispoziție, devenise deodată curtenitor. Un tip fermecător.

— Mulțumesc, domnule Președinte. Voi fi mâine acolo.

Închise ușor și vorbi cu ochii închiși.

— Vrea să punem pe reporterul de la *Post* sub supraveghere. Zice că am mai folosit această metodă, așa că o vom face din nou. I-am spus că sunt de acord.

— Ce fel de supraveghere? întrebă K.O.

— Să-l urmărim doar prin oraș. Douăzeci și patru de ore, cu doi oameni. Să vedem unde merge noaptea, cu cine se culcă. E burlac, nu-i așa?

— Divorțat, acum șapte ani, răspunse Lewis.

— Asigurați-vă că nu vă vede. Agenți în haine civile și schimbați la fiecare trei zile.

— Chiar crede că scurgerile vin de la noi?

— Nu, nu cred. Dacă ar veni de la noi, de ce ne-ar pune pe urmele reporterului? Cred că știe că sunt oamenii lui. Și vrea să-i prindă.

- E un mic serviciu, adăugă Lewis îndatoritor.
- Da. Să nu fiți văzuți, bine?

Biroul lui L. Matthew Barr era la etajul trei al unui bloc de birouri jalnic și dărăpănat de pe Strada M din Georgetown. Pe uși nu erau tăblițe. Un paznic înarmat, cu sacou și cravată, îndrepta oamenii de la lift. Covorul era uzat și mobila veche. Praful acoperea totul și era evident că Unitatea nu cheltuia bani pentru curățenie.

Barr conducea Unitatea, care era o mică secție neoficială, ascunsă, a Comitetului pentru Realegerea Președintelui. CRP avea o mulțime de birouri luxoase peste râu, în Rosslyn. Acolo, ferestrele se deschideau și secretarele erau zâmbitoare, iar femeile de serviciu făceau curat în fiecare noapte. Dar nu și aici.

Fletcher Coal ieși din lift și-l salută cu capul pe paznic, care-l salută la rândul său în același fel, fără să facă altă mișcare. Erau cunoștințe vechi. Străbătu micul labirint de birouri murdare, spre biroul lui Barr. Coal se mândrea că e cinstit cu el însuși și, sincer, nu se temea de nici un om din Washington, poate doar cu excepția lui Matthew Barr. Uneori se temea de el, alteori nu, dar îl admira întotdeauna.

Barr fusese la infanteria militară, la CIA, fusese spion cu două condamnări pentru trădare, din care câștigase milioane și îngropase banii. Lucrase câteva luni într-un club country, dar nu prea mult. Coal îl recrutase personal pe Barr pentru a conduce Unitatea, care nu exista în mod oficial. Avea un buget anual de patru milioane, bani gheață, proveniți din diferite fonduri secrete și Barr superviza o mică bandă de bătauși bine antrenați care făceau în liniște treaba ce revenea Unității.

Ușa lui Barr era întotdeauna încuiată. El o deschise și Coal intră. Întâlnirea urma să fie scurtă, ca de obicei.

— Lasă-mă să ghicesc, încep Barr. Vrei să găsim pe unde se scurg informațiile.

— Într-un fel, da. Vreau să-l urmărești pe reporter, pe Grantham, douăzeci și patru de ore din douăzeci și patru și să vezi cu cine vorbește. Are materiale al naibii de bune și mă tem că vin de la noi.

— De necrezut cât de multe scurgeri de informații sunt!

— Avem câteva probleme, dar cea cu Khamel a fost un truc. Eu am scris-o.

Barr zâmbi.

— Bănuiam eu. Părea prea curată și apărută la țanc.

— Ai avut vreodată de-a face cu Khamel?

— Nu. Acum zece ani eram siguri că a murit. Așa îi place lui. Nu are ego, deci nu va prins niciodată. Poate să trăiască într-o baracă de carton în Sao Paulo timp de șase luni, să mănânce rădăcini și șobolani, apoi să ia avionul până la Roma pentru a ucide un diplomat, după care să dispară la Singapore pentru câteva luni. Nu citește articolele din ziare care-l privesc.

— Câți ani are?

— De ce te interesează?

— Sunt fascinat. Cred că știu cine l-a angajat ca să-i omoare pe Rosenberg și Jensen.

— Adevărat? Poți să-mi împărtășești acest zvon?

— Nu. Nu încă.

— Are între patruzeci și patruzeci și cinci de ani, deci nu e așa bătrân, dar a ucis un general libanez la cincisprezece ani. Așa încât are o carieră

lungă. E o legendă, înțelegi? Poate să ucidă cu orice mână, cu orice picior, cu o cheie de mașină, un creion, cu orice. E expert cu orice armă. Vorbește douăsprezece limbi. Dar ai auzit toate astea, nu-i așa?

— Da, dar e amuzant

— Bine. Se crede că e cel mai eficace și cel mai scump asasin din lume. În tinerețe nu era decât un terorist, dar era prea talentat ca să arunce numai bombe. Și a devenit asasin plătit. Acum e cam bătrân și ucide doar pentru bani.

— Cât de mulți?

— Bună întrebare. Probabil că ia cam zece-douăzeci de milioane, și în treaba asta nu mai e altul ca el. Unele teorii spun că ar împărți banii cu alte grupuri teroriste. Nimeni nu știe cu adevărat. Stai să ghicesc: vrei să-l găsești pe Khamel și să-l aduc viu.

— Lasă-l în pace pe Khamel. Îmi place treaba pe care a făcut-o aici.

— E foarte talentat.

— Vreau să-l urmărești pe Gray Grantham și să afli cu cine vorbește.

— Ai vreo idee?

— Câteva. Există un om numit Milton Hardy, care lucrează ca om de serviciu în Aripa de Vest. Coal aruncă un plic pe birou. E acolo de mult timp, pare să fie pe jumătate orb, dar cred că vede și aude multe. Urmărește-l o săptămână-două. Toți îi spun Sarge. Mă gândesc să-l dau afară.

— Minunat, Coal. Cheltuim atâția bani ca să urmărim negri orbi!

— Fă cum îți spun. Timp de trei săptămâni.

Coal se ridică și se îndreaptă spre ușă.

— Deci știi cine l-a angajat pe ucigaș? spuse Barr.

— Suntem pe aproape.

— Unitatea e mai mult decât nerăbdătoare să te ajute.

— Sunt sigur.

19

Doamna Chen era proprietara unui duplex și închiria cealaltă jumătate, de cincisprezece ani, studentelor la drept. Era dificilă, dar retrasă, și trăia lăsându-i și pe ceilalți să trăiască, atâta vreme cât erau liniștiți. Duplexul era la șase cvartale de campus.

Era întuneric când răspunse la ușă. Persoana care se afla în prag era o tânără atrăgătoare, cu părul scurt și un zâmbet nervos. Foarte nervos.

Doamna Chen se încruntă la ea, până când fata vorbi.

— Sunt Alice Stark, o prietenă a lui Darby. Pot să intru?

Aruncă o privire peste umăr. Strada era liniștită și tăcută. Doamna Chen locuia singură, cu toate ușile și ferestrele bine închise, dar își spuse că era o fată foarte drăguță, cu un zâmbet nevinovat și, dacă era prietenă cu Darby, putea avea încredere în ea. Deschise ușa și Alice intră.

— S-a întâmplat ceva? spuse doamna Chen.

— Da. Darby are necazuri, dar acum nu putem să vorbim despre asta. V-a sunat la telefon în după-amiaza asta?

— Da. A spus că va veni o tânără să se uite prin apartament

Alice respiră adânc și încercă să pară calmă.

— Nu durează mult. A spus că undeva, în perete, e o ușă. Nu aș vrea să folosesc ușa din spate sau din față.

Doamna Chen se încruntă și ochii ei întrebau: „De ce?” dar nu spuse nimic.

— În ultimele două zile a fost cineva în apartament? Întrebă Alice.

O urmă pe doamna Chen într-un coridor îngust.

— N-am văzut pe nimeni. Ieri, devreme, înainte de răsărit, a bătut cineva la ușă, dar nu m-am uitat. Mută o masă din dreptul unei uși, o descuie și o deschise.

Alice păși în fața ei.

— A spus să mă duc singură, bine?

Doamna Chen voia să se uite și ea, dar încuviință din cap și închise ușa în spatele lui Alice. Ușa dădea într-un coridor mic, care se întunecă deodată. La stânga era camera de lucru și un comutator care nu putea fi folosit. Alice îngheță în întuneric. Apartamentul era cufundat în întuneric, era cald și plutea un miros greu de gunoi vechi. Se aștepta să fie singură, dar era studentă în anul al doilea la drept, fir-ar să fie, nu vreun detectiv particular dibaci.

Se stăpâni. Scotoci într-o geantă mare și găsi un pix-lanternă. Avea trei astfel de pixuri. Pentru orice eventualitate. Ce eventualitate? Nu știa. Darby vorbise limpede. Pe ferestre să nu se vadă nici o lumină. Poate că ei stăteau la pândă.

Cine dracu sunt ei? voia să știe Alice. Darby nu știa, spuse că o să-i explice mai târziu, dar întâi trebuia să se uite prin apartament.

Alice fusese în apartament de zeci de ori anul trecut, dar intrase pe ușa din față, cu o mulțime de lumini și alte înlesniri. Fusese în toate camerele și credea că se va descurca în întuneric. Acum încrederea se dusesse. Dispăruse. În locul ei simțea o teamă care o făcea să tremure.

„Stăpânește-te. Ești singură. Nu ar veni să stea aici, având o femeie băgăcioasă alături. Dacă fuseseră într-adevăr, făcuseră doar o scurtă vizită.”

După ce se uită atent, se convinse că lanterna funcționa. Lumina cu intensitatea unui chibrit care se stinge. O îndreptă spre podea și văzu un cerc slab, de mărimea unei portocale mici. Cercul tremura.

În vârful picioarelor, dădu colțul spre camera de lucru. Darby spunea că acolo era o lampă mică, pe raftul de cărți, aproape de televizor, și că lumina aceea era întotdeauna aprinsă. O folosea ca lampă de veghe și dădea o lumină slabă în cameră, până la bucătărie. Fie că Darby mințise, fie că becul se arse, sau îl deșurubase cineva. Nu avea importanță în momentul de față, pentru că bucătăria și camera erau în întuneric.

Se afla pe covor, în mijlocul camerei, înaintând centimetru cu centimetru spre masa din bucătărie, unde ar fi trebuit să fie computerul. Se lovi de marginea mesei de cafea și lanterna se stinse. O scutură. Nimic. Căută a doua lanternă în geantă.

În bucătărie mirosul era mai greu. Computerul se afla pe masă împreună cu o mulțime de dosare goale și agende. Examină computerul cu luminița ei slabă. Butonul de pornire era în față. Îl apăsă și monitorul monocrom se încălzi încet. Ecranul emitea o lumină verzuie care acoperea masa, dar nu depășea spațiul bucătăriei.

Alice se așeză în fața tastaturii și începu să bată. Găsi menu-ul, apoi listarea, apoi fișierele. Conținutul directorului acoperi ecranul. Îl studie cu atenție. Trebuia să cuprindă cam patruzeci de fișiere și văzu numai zece. Cea mai mare parte fuseseră șterse. Puse în funcțiune imprimanta laser și în câteva clipe directorul era trecut pe hârtie. O luă și o băgă în geantă.

Se ridică și, cu ajutorul lanternei, începu să examineze dezordinea din

jurul computerului. Darby apreciasse numărul de dischete la douăzeci, dar dispăruseră. Nu mai era nici o dischetă. Agendele erau pentru drept constituțional și procedură civilă și atât de plicticoase și pline de generalități încât nu le-ar fi vrut nimeni. Fișierele expandabile erau puse grămadă, la un loc, dar goale.

Era o treabă curată, făcută cu răbdare. Cineva petrecuse câteva ore ștergând și adunând, apoi plecase numai cu o geantă sau o pungă de plastic.

În cameră, lângă televizor, Alice se uită afară. Mașina roșie era acolo, la un metru și ceva de fereastră. Părea în regulă.

Înșurubă becul de la lumina de veghe, o aprinse și o stinse repede. Mergea perfect. Îl deșurubă la fel cum făcuse el sau ea.

Ochii ei se obișnuiseră; acum vedea canaturile ușilor și mobila. Închise computerul și se strecură prin cameră spre hol.

Doamna Chen o aștepta exact acolo unde o lăsase.

— E în regulă? întrebă ea.

— Totul e în regulă, spuse Alice. Dar fiți atentă. Am să vă sun peste o zi sau două, să văd dacă a trecut cineva. Și vă rog, nu spuneți nimănui că am fost aici.

Doamna Chen asculta atentă, în timp ce muta masa în fața ușii.

— Ce-i cu mașina ei?

— O să fie bine. Dar uitați-vă la ea.

— Ea e bine?

Erau în cameră, aproape de ușa din față.

— O să fie bine. Cred că se va întoarce în câteva zile. Mulțumesc, doamnă Chen.

Doamna Chen închise ușa, o încuie și se uită pe ferestruică. Fata era pe trotuar și în curând dispăru în întuneric.

Alice merse pe jos trei cvartale, până la mașina ei.

Vineri seara în Cartierul Francez! Tulane juca mâine la Dome, apoi duminică jucau The Saints și oamenii gălăgioși ieșiseră cu miile, parcând la întâmplare, blocând străzile, hoinărind în mulțimi zgomotoase, bând din pahare de plastic, înghesuindu-se în baruri și amuzându-se, făcând scandal și distrându-se. Pe la nouă, Inner Quarter era închis cu grilaje.

Alice parcă pe Poydras, departe de locul unde voia să parcheze și ajunsese cu o oră întârziere la barul aglomerat din St. Peter, în inima Cartierului Francez. Nu erau mese. Toți se înghesuiau la bar. Se retrase într-un colț cu o țigară și își trecu privirea peste oameni. Cei mai mulți erau studenți, veniți în oraș pentru meci.

Un chelner veni direct la ea.

— Căutați cumva o prietenă? întrebă el.

Ea ezită.

— Da.

El arată dincolo de bar.

— După colț, în prima cameră pe dreapta, sunt câteva mese mici. Cred că prietena dumneavoastră e acolo.

Darby era într-un separeu mic, aplecată peste o sticlă de bere, cu ochelari de soare și pălărie. Alice îi strânse mâna.

— Ce bine îmi pare că te văd!

Îi studie coafura, amuzându-se. Darby își scoase ochelarii. Avea ochii roșii și obosiți.

— Nu am știut pe cine altcineva să sun.

Alice ascultă cu fața fără expresie, incapabilă să se gândească la ceva potrivit și incapabilă să-și ia ochii de la părul ei.

— Cine ți-a făcut părul? Întrebă ea.

— Îți place? E puțin cam punk, ceea ce cred că e o revanșă și în mod sigur va impresiona oamenii când voi începe să caut o slujbă.

— De ce?

— Cineva a încercat să mă omoare, Alice. Niște oameni răi au o listă și numele meu e în capul ei. Cred că mă urmăresc.

— Să te omoare? Ai pronunțat cuvântul „omor”? Cine ar putea să vrea să te omoare, Darby?

— Nu sunt sigură. Ce e cu apartamentul meu?

Alice încetă să se mai uite la părul ei și-i dădu hârtia cu directorul. Darby o studie. Era adevărat. Nu era un vis sau o greșală. Bomba fusese pusă în mașina care trebuia. Rupert și cow-boy-ul puseseră mâna pe ea. Chipul pe care îl văzuse o căuta pe ea. Intraseră în apartamentul ei și șterseseră tot ceea ce doreau să șteargă. O așteptau afară.

— Ce e cu dischetele?

— Nu mai e nici una. Fișierele expandabile de pe masa din bucătărie au fost puse laolaltă, ordonat și sunt goale. În rest, totul pare să fie în ordine. Au deșurubat becul de la lampa de veghe și totul e în întuneric. Am controlat. Funcționează. Sunt tipi cu foarte multă răbdare.

— Ce e cu doamna Chen?

— Nu a văzut nimic.

Darby îndesă hârtia într-un buzunar.

— Ascultă, Alice, mi s-a făcut deodată foarte frică. Nu trebuie să fii văzută cu mine. Poate nu a fost o idee bună.

— Cine sunt oamenii ăștia?

— Nu știu. L-au omorât pe Thomas și au încercat să mă omoare și pe mine. Am avut noroc, iar acum mă urmăresc.

— De ce, Darby?

— Nu trebuie să știi și nu am să-ți spun. Cu cât știi mai mult, cu atât ești mai în pericol. Crede-mă, Alice, nu pot să-ți spun ce știi.

— Dar nu am să spun nimănui, jur!

— Dar dacă te fac ei să vorbești?

Alice se uită în jur, ca și cum totul ar fi fost în regulă. Își studie prietena. Fuseseră foarte apropiate încă de la cursurile de orientare. Studiaseră ore întregi împreună, schimbaseră notițe, transpiraseră la examene, făcuseră echipă la procesele înscenate, vorbiseră despre bărbați. Alice era singura studentă care știa de legătura lui Darby cu Callahan.

— Vreau să te ajut, nu mi-e frică.

Darby nu se atinsese de bere. Scoase încet dopul.

— Sunt îngrozită. Eram acolo când a murit, Alice. A tremurat pământul. El a fost făcut bucăți și eu ar fi trebuit să fiu cu el. Eu ar fi trebuit să mor.

— Atunci du-te la poliție.

— Încă nu. Poate mai târziu. Mi-e frică s-o fac. Thomas se dusesse la FBI și peste două zile ar fi trebuit să murim amândoi.

— Deci FBI-ul te urmărește?

— Nu cred. Dar au vorbit și cineva i-a ascultat foarte atent și a auzit cine nu trebuia.

— Au vorbit despre ce? Hai, Darby, eu sunt prietena ta cea mai bună. Nu te mai juca.

Darby luă o înghițitură mică din sticlă. Evita să o privească în ochi. Se uita la masă.

— Te rog, Alice. Lasă-mă să aștept. Nu are rost să-ți spun ceva care te-ar putea duce la moarte. O pauză lungă. Dacă vrei să mă ajuti, du-te la slujbă mâine. Fii cu ochii în patru. Împrăștie zvonul că te-am sunat de la Denver, unde stau cu o mătușă, al cărei nume nu-l cunoști, și că am lăsat baltă facultatea semestrul ăsta, dar că vin la primăvară. Asigură-te că zvonul ăsta se răspândește. Cred că unii vor asculta cu atenție.

— Bine. Ziarul spune că o femeie albă a fost zărită atunci când a fost ucis, că s-ar putea să fie suspectă sau așa ceva.

— Așa ceva. Eram acolo și trebuia să fiu și eu victimă. Citesc ziarele cu ochelari care măresc. Poliția nu are nici un indiciu.

— Bine, Darby. Ești mai deșteaptă decât mine. Ești mai deșteaptă decât oricare altă persoană pe care o cunosc. Și acum?

— Întâi: ieși pe ușa din spate. La capătul coridorului e o ușă albă, unde sunt toaletele. De acolo, într-o debara, apoi în bucătărie, apoi afară, pe ușa din spate. Nu te opri. Aleile duc la Royal. Ia un taxi și du-te la mașina ta. Supraveghează-ți spatele.

— Vorbești serios?

— Uită-te la părul meu, Alice. M-aș poci eu singură așa, doar ca să mă joc?

— Bine, bine. Și pe urmă?

— Du-te mâine la slujbă, răspândește zvonul, și o să te chem peste două zile.

— Unde stai?

— Ici și colo. Mă mișc mult.

Alice se ridică și o sărută pe obraz. Apoi plecă.

Timp de două ore, Verheek măsură podeaua, ridicând reviste, aruncându-le, dând comandă la serviciul de cameră, despachetând, plimbându-se prin cameră. Apoi, timp de alte două ore, stătu în pat, bând o bere caldă și uitându-se la telefon. Va face asta până la miezul nopții, își spusese el, și apoi?

Ea spusese că îl va suna.

La miezul nopții, aruncă încă o revistă și plecă din cameră. Un agent de la biroul din New Orleans îl ajutase puțin și-i dăduse câteva adrese de localuri frecventate de studenții de la drept, aproape de campus. Se va duce acolo, se va amesteca printre ei, va bea bere și va asculta. Studenții erau în oraș pentru meci. Ea nu va fi acolo, dar asta nu avea importanță, pentru că nu o văzuse niciodată. Dar poate că va auzi ceva și va putea să arunce un nume, să lase o carte de vizită, să-și facă un prieten care să o cunoască sau care să știe pe cineva care o cunoaște. O încercare mult mai eficientă decât contemplarea telefonului.

Găsi un scaun la bar într-un local numit La Tribunal, aflat la trei cvartale de campus. Avea un aer universitar, cu scheme de fotbal și poze cu fete pe pereți. Clienții, mulți, erau gălăgioși și sub treizeci de ani.

Barmanul părea a fi student. După două beri, mulțimea se rări și barul aproape se goli. Peste câteva clipe, sosi alt val.

Verheek comandă a treia oară. Era unu treizeci.

— Ești student la drept? îl întreabă el pe barman.

— Da.

— Nu e chiar așa rău, nu-i așa?

Curăța teigheaua de alune.

— M-am distrat și mai bine.

Verheek tânjea după barmanii care îl serveau cu bere în timpul studenției. Tipii cunoșteau arta conversației. Nimeni nu le era străin. Vorbeau despre orice.

— Eu sunt avocat, spuse Verheek disperat.

Oooo, hei, hei, tipul ăsta e avocat! Ce raritate! O persoană de excepție. Puștiul plecă.

Ticălos mic! Sper să fii exmatriculat. Verheek își luă sticla și se întoarse cu fața spre mese. Se simțea ca un bunic printre copii. Deși nu putea suferi Facultatea de Drept și amintirile de acolo, petrecuse câteva nopți de vineri lungi în barurile din Georgetown cu prietenul lui, Callahan. Plăcute amintiri.

— Ce fel de avocat?

Barmanul revenise. Gavin se întoarse spre bar și zâmbi.

— Consilier special la FBI.

Tot mai ștergea barul.

— Deci la Washington?

— Da, am venit aici pentru meciul de duminică. Țin cu Redskins. Nu putea să-i sufere pe Redskins și nici o altă echipă de fotbal. Puștiul nu reacționează. Unde faci facultatea?

— Aici, la Tulane. Termin în mai.

— Și pe urmă?

— Poate la Cincinnati, într-un birou, un an sau doi.

— Cred că ești un student bun.

El ridică din umeri.

— Mai vreți bere?

— Nu. Ai avut cursuri cu Thomas Callahan?

— Sigur. Îl cunoașteți?

— Am făcut împreună facultatea la Georgetown.

Verheek scoase o carte de vizită din buzunar și o dădu puștiului.

— Sunt Gavin Verheek.

Puștiul se uită la ea și o puse politicos lângă gheață. Barul era liniștit și puștiul obosise de conversație.

— Cunoști o studentă, Darby Shaw?

Puștiul se uită la mese.

— Nu, nu am făcut cunoștință, dar știu cine este. Cred că e în anul doi. O pauză lungă, bănuitoare. De ce?

— Trebuie să vorbim cu ea.

„Să vorbim”, ca la FBI. Nu pur și simplu el, Gavin Verheek. Pluralul suna mult mai plin de importanță.

— Vine pe aici?

— Am văzut-o de câteva ori. E greu să nu o remarci.

— Am auzit. Gavin se uită la mese. Crezi că tipii ăștia ar putea s-o cunoască?

— Nu cred. Toți sunt în anul întâi. Se cunoaște doar. Se contrazic asupra drepturilor de proprietate, de percheziție și de confiscare.

Da, ce zile! Gavin scoase câteva cărți de vizită din buzunar și le puse pe bar.

— Stau la Hilton câteva zile. Dacă o vezi sau auzi ceva, lasă-mi una.

— Sigur. Aseară a fost și un polițist, care a pus întrebări. Credeți că a fost amestecată în moartea lui?

— Nu, deloc. Pur și simplu trebuie să vorbim cu ea.

— O să țin ochii deschiși.

Verheek plăti berea, mulțumi din nou puștiului și o luă pe trotuar. Merse trei cvartale, spre Half Shell. Era aproape două. Era mort de oboseală, pe jumătate beat și o orchestră izbucni în clipa în care intră pe ușă. Locul era întunecos, aglomerat și vreo cincizeci de flăcăi începură imediat să danseze cu iubitele lor. Își croi drum prin mulțime și ajunse în siguranță lângă bar. Acolo era îmbulzeală, stăteau umăr lângă umăr și nu se mișca nici unul. Își făcu loc, luă o bere ca să se răcorească și-și dădu iar seama că era de departe cel mai bătrân din local. Se retrase într-un colț întunecos, dar aglomerat. Era fără speranță. Nu-și auzea nici gândurile, nemaivorbind de conversație.

Se uită la barmani: toți tineri, toți studenți. Cel mai în vârstă se apropia de treizeci de ani și dădea telefon după telefon, comunicând cecurile, ca și cum s-ar fi pregătit de închidere. Avea mișcări iuți, de parcă venise timpul să plece. Gavin îi pândea fiecare gest.

Își dezlegă șorțul, îl aruncă într-un colț, se aplecă sub bar și dispăru. Gavin își făcu loc cu coatele prin mulțime și-l prinse în clipa când trecea pe ușa de la bucătărie. Își pregătise legitimația de la FBI.

— Scuză-mă, sunt de la FBI. Îi băgă legitimația în ochi. Cum te cheamă?

Puștiul îngheță și îl privi speriat pe Verheek.

— Fountain, Jeff Fountain.

— Bine, Jeff. Nu s-a întâmplat nimic. Vreau să-ți pun doar câteva întrebări. Bucătăria își terminase activitatea acum câteva ore și erau singuri. Fă-ți timp.

— Bine. Ce s-a întâmplat?

— Ești student la drept, nu-i așa?

Te rog, spune da. Prietenul lui spusese că majoritatea barmanilor erau studenți la drept.

— Da. La Loyola.

Loyola! Ce dracu'!

— Da, așa credeam și eu. Ai auzit de profesorul Callahan de la Tulane? Înfirmământarea are loc mâine.

— Sigur. E în toate ziarele. Cei mai mulți dintre prietenii mei sunt la Tulane.

— Cunoști o studentă în anul doi de acolo numită Darby Shaw? O tipă foarte frumoasă.

Fountain zâmbi.

— Da, se întâlnea cu un prieten de-al meu, anul trecut. Uneori vine pe aici.

— Când a fost ultima dată?

— Acum o lună sau două. Ce s-a întâmplat?

— Trebuie să stăm de vorbă cu ea. Îi dădu lui Fountain niște cărți de vizită. Ține astea. Voi sta la Hilton câteva zile. Dacă o vezi pe aici, sau dacă auzi ceva, lasă-mi una la hotel.

— Ce să aud?

— Ceva despre Callahan. Trebuie să o vedem neapărat, bine?

— Sigur. Băgă cărțile de vizită în buzunar.

Verheek îi mulțumi și se întoarse la petrecere. Înaintă încet prin mulțime, ascultând crâmpie de conversații. Un alt grup mare intră și el își făcu greu drum spre ușă. Era prea bătrân pentru asta.

Șase cvartale mai încolo, parcă mașina ilegal în fața unui club studențesc de lângă campus. Ultima lui oprire din noaptea aceea avea să

fie într-o sală mică, întunecoasă, pentru biliard, goală în clipa aceea. Plăti la bar pentru o bere și studie locul. Erau patru mese de biliard și puțină mișcare. Un tânăr în tricou veni la bar și comandă încă o bere. Tricoul lui era verde cu gri, având imprimate pe partea din față cuvintele TULANE—FACULTATEA DE DREPT, deasupra a ceea ce părea a fi un număr de identificare.

Verheek vorbi fără să stea pe gânduri.

— Ești student la drept?

Tânărul se uită la el în timp ce scotea banii din jeans.

— Da.

— L-ai cunoscut pe Thomas Callahan?

— Cine ești?

— FBI. Callahan era prieten cu mine.

Studentul își bea berea și era bănuitor.

— Eram în grupa lui de drept constituțional.

Asta e! Ca și Darby. Verheek încercă să nu pară interesat.

— O cunoști pe Darby Shaw?

— De ce vrei să știi?

— Trebuie să vorbim cu ea. Asta-i tot.

— Cine?

Studentul era chiar foarte bănuitor. Se apropie cu un pas de Gavin, ca și cum ar fi vrut câteva răspunsuri clare.

— FBI, răspunse Verheek nepăsător.

— Ai o insignă sau altceva?

— Sigur, spuse el, scoțând cartea de vizită din buzunar.

Studentul o citi atent, apoi i-o înapoie.

— Ești avocat, nu agent.

Era un argument serios și avocatul știa că își va pierde postul dacă șeful lui află că pune întrebări și că în general face pe agentul.

— Da. Sunt avocat. Callahan și cu mine am fost împreună la facultate.

— Atunci de ce vrei s-o vezi pe Darby Shaw?

Barmanul se apropie ușor și trăgea cu urechea.

— O cunoști?

— Nu știu, spuse studentul, și era clar că de fapt o cunoștea, dar nu era dispus să vorbească. Are necazuri?

— Nu. O cunoști, nu-i așa?

— Poate că da, poate că nu.

— Ascultă, cum te cheamă?

— Arată-mi o legitimație și îți spun numele meu.

Gavin luă o înghițitură lungă din sticlă și zâmbi spre barman.

— Trebuie să o văd. E foarte important. Am să stau la Hilton câteva zile. Dacă o vezi, spune-i să mă sune.

Îi oferi studentului cartea de vizită, acesta o privi și se îndepărtă.

La ora trei, descuie ușa camerei și controlează telefonul. Nici un mesaj. Oriunde se afla, Darby nu sunase încă. Presupunând, bineînțeles, că mai era în viață.

pentru prima dată cu el. Renunță, spusese el. Nu era timpul potrivit. Dacă povestea răsufla, câțiva avocați foarte puternici și foarte bogații lor clienți vor pica și acești oameni, nefiind obișnuiți să cadă, vor trage și pe alții după ei. Și Garcia s-ar putea să o pățească. Avea o soție și o fetiță. Avea o slujbă pe care o suporta doar pentru că primea mulți bani. De ce să riște? Nu făcuse nimic rău. Avea conștiința curată.

— Atunci de ce continui să mă suni? Întrebă Grantham.

— Cred că știu de ce au fost omorâți. Nu sunt sigur, dar am o idee. Am văzut ceva.

— Vorbim despre asta cam de o săptămână, Garcia. Ai văzut ceva sau ai ceva concret. Dar nu mi-e de nici un folos până nu-mi arăți.

Grantham deschise un dosar și scoase fotografiile cinci pe șapte ale omului de la telefon.

— Ești cinstit, Garcia, de aceea vrei să vorbești.

— Da, dar există șansa ca ei să afle că eu știu. Se poartă ciudat cu mine, ca și cum ar vrea să mă întrebe dacă am văzut. Dar nu pot să întrebe, pentru că nu sunt siguri.

— Sunt de la firma ta?

— Da. Nu. Ia stai! De unde știi că lucrez la o firmă? Nu ți-am mai spus nimic despre asta.

— E ușor. Te duci la lucru prea devreme ca să fie vorba de guvern. Lucrezi deci la una din acele două sute de firme de avocați unde asociații și partenerii mai tineri lucrează o sută de ore pe săptămână. Prima dată m-ai sunat pe la cinci dimineața și erai în drum spre lucru.

— Ei bine, ce altceva mai știi?

— Nu prea mult. Te joci, Garcia. Dacă nu vrei să vorbești, închide și lasă-mă în pace. Vreau să dorm.

— Vise plăcute!

Garcia închise. Grantham se uită lung la telefon.

În ultimii opt ani își pusese de trei ori telefonul pe lista de numere secrete. Trăia de pe urma telefonului și subiectele lui cele mai bune apăreau la telefon. Dar pe lângă problemele mari mai erau încă o mie altele nesemnificative, din surse care se simțeau obligate să sune la orice ceas din noapte, cu amănuntele lor de ultimă oră. Era cunoscut ca un reporter care mai degrabă ar fi înfruntat plutonul de execuție decât să dezvăluie o sursă, așa că îl sunau și îl sunau mereu. Se săturase; își va lua un număr nou, care nu era în carte. Un timp nu va mai suna nimeni. Apoi se va strădui să fie iar trecut în cartea de telefon a D.C.

Acum era acolo. Gray S. Grantham. Singurul cu acest nume din carte. Îl puteau suna la ziar douăsprezece ore pe zi, dar era mult mai discret și mai confidențial să-l sune acasă, mai ales la ore nepotrivite, când încerca să doarmă.

Timp de o jumătate de oră îl stăpâni furia împotriva lui Garcia, apoi se culcă. Dormea dus când telefonul sună iar. Îl căută în întuneric.

— Alo!

Nu era Garcia. Era o femeie.

— Gray Grantham de la *Washington Post*?

— Da. Cine ești?

— Continui povestea despre Rosenberg și Jensen?

Se ridică pe întuneric și se uită la ceas. Cinci și treizeci.

— E o poveste interesantă. Mulți oameni lucrează la ea, dar fac

investigații.

— Ai auzit de referatul „pelican”?

El respiră adânc și încercă să se gândească.

— Referatul „pelican”. Nu. Ce este?

— O mică teorie inofensivă despre cine i-a omorât. A fost dus la Washington duminica trecută de un bărbat numit Thomas Callahan, profesor de drept la Tulane. L-a dat unui prieten care lucrează la FBI și teoria a circulat. Lucrurile au evoluat și Callahan a fost omorât într-o mașină-capcană miercuri noaptea în New Orleans.

Lampa era aprinsă și el lua notițe.

— De unde suni?

— New Orleans, de la un telefon public, fii liniștit.

— De unde știi toate astea?

— Eu am scris referatul.

Acum era treaz de-a binelea, cu ochii larg deschiși și respirând repede.

— Bine. Dacă l-ai scris, spune-mi despre ce e vorba.

— Nu vreau s-o fac, deoarece, chiar dacă ai avea o copie, tot nu l-ai putea publica.

— Pune-mă la încercare.

— Nu vei putea. Vor dura verificările.

— Bine. E Klanul, teroristul Khamel, Armata Subterană, arienii...

— Nu. Nu-i nici unul dintre ei. Sunt prea cunoscuți. E vorba despre un suspect necunoscut.

El se plimba în jurul patului, cu telefonul în mână.

— De ce nu-mi poți spune cine este?

— Poate mai târziu. Pari să ai surse de informații miraculoase. Să vedem dacă aflu.

— Povestea cu Callahan va fi ușor de verificat. Cu un telefon. Dă-mi douăzeci și patru de ore.

— O să încerc să sun luni dimineața. Dacă facem afacerea, domnule Grantham, trebuie să mă convingi. Data viitoare, când te sun, spune-mi ceva ce nu știu.

Era la un telefon public, în întuneric.

— Ești în pericol? Întrebă el.

— Așa cred. Dar deocamdată e în regulă.

Părea tânără, cam douăzeci și cinci de ani, poate. Scrisese un referat. Îl cunoștea pe profesorul de drept.

— Ești avocat?

— Nu. Nu-ți pierde vremea făcând cercetări în jurul meu. Ai o treabă de făcut, domnule Grantham, sau mă duc la altcineva.

— Bine. Îți trebuie un nume.

— Am unul.

— Un nume de cod, vreau să zic.

— Ca spionii? S-ar putea să fie amuzant.

— Fie asta, fie numele adevărat.

— Dibace încercare. Spune-mi Pelican.

Părinții lui erau irlandezi, buni catolici, dar el îi părăsise cu mulți ani în urmă. Erau o pereche frumoasă; puși în valoare de doliu, bine îmbrăcați și bronzăți. Mergeau mână în mână, alături de restul familiei, înspre capela Rogers. Fratele lui de la Mobile era mai scund și arăta mult mai bătrân. Thomas îi spusese că avea probleme cu băutura.

Timp de o jumătate de oră studenții și profesorii intraseră în capela mică. Meciul avea loc seara și în campus se afla o mulțime impresionantă. Un car de televiziune era parcat pe stradă. Un cameraman păstra o distanță respectabilă și filma fațada capelei. Un polițist din campus îl supraveghea atent și-l ținea la depărtarea potrivită.

Era ciudat să-i vezi pe studenții de la drept cu rochii și pantofi cu tocuri, sacouri și cravate.

Într-o cameră întunecoasă de la etajul trei din Newcomb Hall, Pelicanul stătea la fereastră și urmărea studenții care vorbeau încet, terminându-și țigările. Sub scaunul ei erau patru ziare desfăcute. Era acolo de două ore; citise la lumina soarelui, așteptând slujba religioasă. Nu putea să fie în altă parte. Era sigură că băieții răi stăteau ascunși prin tufișurile din jurul capelei, dar ea învățase să aibă răbdare. Venise devreme, va rămâne până târziu și va pleca pe întuneric. Dacă o găseau, poate o vor face repede și totul se va sfârși.

Ținea în mână un șervețel de hârtie mototolit, cu care își șterse ochii. Putea să plângă acum, dar era pentru ultima oară. Oamenii erau cu toții înăuntru și televiziunea plecase. Ziarul îi adusese informația că slujba și ceremonia de înmormântare vor avea loc doar în prezența familiei, mai târziu. În capelă nu era nici un sicriu.

Alesese acest moment ca să fugă, să închirieze o mașină și să conducă până la Baton Rouge, să sară apoi în primul avion care s-o ducă oriunde, departe de New Orleans. Ar fi plecat din țară, poate la Montreal sau Calgary. S-ar fi ascuns acolo timp de un an, sperând să se elucideze crima și băieții răi să fie îndepărtați.

Dar era un vis. Drumul cel mai scurt ducea direct la ea. Știa mai mult decât oricine. FBI-ul dăduse târcoale, apoi renunțase și acum vânau cine știe pe unde. Verheek nu ajunsese la nici un rezultat și era apropiat de director. Ar fi trebuit să facă legătura. Micul ei referat îl omorâse pe Thomas și acum o urmăreau pe ea. Cunoștea identitatea omului din spatele asasinului lui Rosenberg, al lui Jensen și Callahan, și acest lucru o făcea prețioasă.

Deodată, se aplecă înainte. Lacrimile i se uscară pe obraji. Era acolo! Bărbatul slab, cu față îngustă! În haină și cu cravată și arăta îndoliat, în timp ce pășea rapid spre capelă. El era! Omul pe care îl văzuse ultima dată în hol la Sheraton — când era asta? — joi dimineața. Vorbea la telefon cu Verheek, în timp ce el se plimba pe acolo bănuitor.

Se opri în ușă și-și roti capul nervos — era stângaci, într-adevăr, se trăda. Se uită o clipă la cele trei mașini nevinovat parcate pe stradă, la mai puțin de cincizeci de metri. Deschise ușa și intră în capelă. Frumos. Ticăloșii îl omorâseră și acum se alăturau familiei și prietenilor pentru ultimele omagii. Nasul ei atinse geamul. Mașinile erau mult prea departe, dar era sigură că într-una din ele era un bărbat care o pândea pe ea. Desigur, știa că nu e atât de proastă să vină să-și jelească iubitul. Știa asta. Timp de două zile și jumătate îi ocolise. Lacrimile dispăruseră.

Peste zece minute, bărbatul slab ieși singur, aprinse o țigară și o luă agale, cu mâinile în buzunare, spre cele trei mașini. Era trist. Ce individ!

Păși prin fața mașinilor, dar nu se opri. Când dispăru din vedere, o ușă se deschise și un bărbat, în tricoul verde al Universității Tulane, ieși din mașină. Porni în urma bărbatului slab. El nu era slab. Era scund, gras și puternic. Un adevărat butuc.

Dispăru pe trotuar, după bărbatul slab, în spatele capelei. Darby stătea în echilibru pe marginea scaunului pliant. După o clipă, apărură

amândoi pe trotuarul din spatele clădirii. Acum erau împreună, vorbind în șoaptă, dar numai pentru o clipă, căci bărbatul slab se îndepărtă și dispăru. Butucul porni repede spre mașină și se așeză la volan. Rămase acolo, așteptând să se termine slujba și să arunce o ultimă privire mulțimii, în speranța că ea era destul de proastă ca să vină acolo.

Durase mai puțin de zece minute ca bărbatul să se strecoare în capelă, să privească mulțimea de, să zicem, două sute de oameni și să constate că ea nu era acolo. Poate căuta pe cineva cu părul roșu. Sau cu părul blond. Nu, era mai logic ca oamenii lor să stea aici, aproape, părând să se roage și arătând triști, căutând-o pe ea sau pe cineva care să-i semene. Puteau să facă un semn cu capul sau să-i facă cu ochiul bărbatului slab.

Locul era plin de ei.

Havana era un refugiu perfect. Nu conta dacă zece sau o sută de țări pusese răscumăr pe capul lui. Fidel era un admirator al său și, din când în când, client. Băuseră împreună, avuseseră aceleași femei și fumaseră împreună. Avea tot ce putea oferi locul: un mic apartament frumos pe Căile de Torre, în cartierul vechi, o mașină cu șofer, un bancher care era un adevărat vrăjitor în ceea ce privește transferul banilor în toate țările lumii, orice mărime de vas și-ar fi dorit, un avion militar dacă avea nevoie și o mulțime de femei tinere. Vorbea limba lor și nu avea pielea albă. Îi plăcea locul.

Fusesse odată de acord să-l omoare pe Fidel, dar nu putuse s-o facă. Stătuse în locul fixat două ore, dar nu fusesse în stare să tragă. Avea prea multă admirație pentru el. Asta era în vremea când nu omora întotdeauna pentru bani. Își făcuse cruce de două ori și-i mărturisise totul lui Fidel. Însenăseră o ambuscadă și răspândiseră zvonul că marele Khamel fusese împușcat pe străzile Havanei.

Nu va mai călători niciodată cu companiile aeriene. Fotografiiile din Paris erau jenante pentru un profesionist de talia lui. Își pierdea îndemânarea; devenea neglijent la apusul carierei lui. Să-i apară fotografia pe pagina întâi a ziarelor din America. Ce rușine! Clientului său nu îi plăcea.

Vasul era un schooner de treisprezece metri, cu un echipaj format din doi bărbați și o fată tânără, toți cubanezi. Ea era jos, în cabină. Terminase cu ea cu câteva minute înainte de a se vedea luminile din Biloxi. Acum era cu capul numai la treabă, își inspecta barca, își pregătea sacul de voiaj, în tăcere. Membrii echipajului se ghemuiseră pe punte și stăteau departe de el.

Fix la nouă, lăsară barca la apă. Își lăsă și sacul să cadă în ea și dispăru. Auziră zgomotul motorului îndepărtându-se în întuneric. Vor rămâne la ancoră până în zori, apoi se vor întoarce la Havana. Aveau acte în regulă, care dovedeau că sunt americani, în eventualitatea că erau descoperiți și cineva le pune întrebări. Înaintă cu grijă pe apa liniștită, ocolind geamandurile și întâlnirea cu vase aflate întâmplător în zonă. Și el avea acte în regulă și trei arme în sacul de voiaj.

De ani de zile nu lovise de două ori într-o lună. De la așa-zisa lui împușcare în Cuba, trecuseră cinci ani. Răbdarea era punctul său forte. În medie, dădea o lovitură pe an.

Și această mică victimă va trece neobservată. Nu îl va suspecta nimeni. Era o treabă atât de neînsemnată, dar clientul lui era hotărât, iar el se afla, din întâmplare, în apropiere și i se ofereau mulți bani, așa că iar

se afla într-o barcă de cauciuc de un metru optzeci, îndreptându-se spre plajă și sperând din suflet că prietenul lui, Luke, era acolo, îmbrăcat de data aceasta nu ca un fermier, ci ca un pescar.

Va fi pentru ultima oară, pentru multă vreme de aici înainte, poate pentru totdeauna. Avea mai mulți bani decât putea să cheltuiască vreodată sau să dea. Și începuse să facă mici greșeli.

Văzu digul în depărtare și îl ocoli. Avea treizeci de minute de pierdut. Urmă linia malului cam patru sute de metri, apoi se îndreptă spre el. La două sute de metri, opri motorul, îl detașă și-l lăsă să cadă în apă. Se întinse pe burtă și, cu o vâslă de plastic, îndreptă barca spre o zonă de întuneric din spatele unui șir de clădiri ieftine, din cărămidă, aflate la zece metri de mal. Când apa atinse o jumătate de metru, se ridică și cu un briceag mic găuri barca. Aceasta se scufundă și dispăru. Plaja era pustie.

Luke era singur la capătul digului. Era unsprezece fix și se afla la locul stabilit, cu un băț și o sfoară în mână. Purta o șapcă albă și cozorocul i se mișca încet înainte și înapoi după cum Luke scruta zarea în căutarea bărcii. Își verifică ceasul.

Deodată, în spatele lui apăru, de nicăieri, ca un înger, un individ.

— Luke? Întrebă omul acesta.

Parola nu era asta. Luke era uimit. Avea o armă în cutia de scule de la picioarele lui, dar nu putea să o ia.

— Sam? Întrebă el. Poate îi scăpase ceva. Poate că Khamel nu putuse să găsească digul.

— Da, Luke, eu sunt. Îmi pare rău de ocol. Necazuri cu barca.

Lui Luke îi veni inima la loc și respiră ușurat.

— Unde e mașina? Întrebă Khamel.

Luke se uită la el în fugă. Da, era Khamel și se uita la ocean din spatele unor ochelari întunecați.

Luke arătă spre o clădire.

— E un Pontiac roșu, lângă magazinul de băuturi.

— Cât e până la New Orleans?

— O jumătate de oră, spuse Luke, întorcându-se.

Khamel se dădu înapoi un pas și îl lovi de două ori la baza gâtului. O dată cu fiecare mână. Vertebrele trosniră și striviră măduva spinării. Luke căzu și gemu o dată. Khamel îl privi murind, apoi căută cheile în buzunar. După aceea, împinse corpul în apă.

Edwin Sneller sau care i-o fi fost numele nu deschise ușa, dar strecură cheia pe sub ea, în tăcere. Khamel o ridică și deschise ușa camerei alăturate. Intră, se duse repede spre pat, unde își puse sacul, apoi la fereastra cu draperiile trase și de unde se putea distinge în depărtare râul. Trase draperiile și se uită la luminile Cartierului Francez, care se vedeau jos.

Se duse la telefon și formă numărul lui Sneller.

— Vorbește-mi despre ea, spuse Khamel încet.

— Sunt două fotografii în servietă.

Khamel o deschise și scoase fotografiile.

— Le-am luat.

— Sunt numerotate unu și doi. Unu e luată din anuarul facultății. E veche de un an și e cea mai recentă pe care o avem. E mărită după o

poză mică, deci s-au pierdut multe detalii. Cealaltă are doi ani vechime. Am luat-o din anuarul de la Universitatea din Arizona.

Khamel se uită la fotografia.

— Frumoasă femeie.

— Da. Frumoasă. Și tot părul acela minunat s-a dus. Joi noaptea a plătit o cameră de hotel cu cartea de credit. Vineri dimineața ne-a scăpat printre degete. Am găsit șuvițe lungi de păr pe podea și o mostră mică de ceva ce știm că este vopsea de păr neagră. Foarte neagră.

— Ce păcat!

— Nu am văzut-o de miercuri seara. S-a dovedit a fi abilă: a plătit camera de miercuri cu cartea de credit, alt hotel joi, plătit tot cu cartea de credit, apoi nimic. A retras cinci mii de dolari bani gheață din contul ei vineri după-amiază, deci urma s-a răcit.

— Poate a plecat.

— Poate, dar nu cred. Cineva a fost noaptea trecută în apartamentul ei. Am pus microfoane acolo și am întârziat cu două minute.

— Vă mișcați cam încet, nu-i așa?

— E un oraș mare. Ne-am postat la aeroport și la gară. Supraveghem casa mamei ei din Idaho. Nici un semn. Cred că e încă aici.

— Unde ar putea fi?

— Se mișcă întruna, schimbă hotelurile, folosește telefoanele publice, nu se duce în locurile obișnuite. Poliția din New Orleans o caută. Au vorbit cu ea după explozie, miercuri, apoi au pierdut-o. Noi o căutăm, ei o caută. Apare ea.

— Ce s-a întâmplat cu bomba?

— Foarte simplu. Nu s-a urcat în mașină.

— Cine a făcut-o?

Sneller ezită.

— Nu pot să-ți spun.

Khamel zâmbi ușor în timp ce lua hărțile străzilor din servietă.

— Vorbește-mi despre hărți.

— Sunt numai câteva puncte de interes în oraș. Locuința ei, locuința lui, Facultatea de Drept, hotelurile unde a stat, locul exploziei, câteva baruri mici unde se distra ca studentă.

— A rămas în același cartier.

— E deșteaptă. Acolo sunt un milion de ascunzișuri.

Khamel luă fotografia cea mai recentă și se așază pe celălalt pat. Îi plăcea fața ei. Chiar cu părul scurt și negru, avea probabil un chip interesant. O va omorî, dar nu va fi plăcut.

— Păcat, nu-i așa? spuse el, aproape pentru sine.

— Da. E păcat.

Gavin Verheek era obosit când sosise la New Orleans și, după două nopți petrecute prin baruri, era secătuit și slăbit. Puțin după înmormântare, intrase în primul bar și, timp de șapte ore, băuse bere cu tinerii și vorbise neobosit despre prejudicii, contracte și firmele de pe Wall Street, despre alte lucruri pe care le disprețuia. Știa că nu trebuie să spună unor străini că lucrează la FBI. El nu era de la FBI. Nu avea legitimație.

Sâmbătă noaptea colindase prin cinci sau șase baruri. Tulane pierduse din nou și, după meci, barurile se umpluseră. Totul era fără speranță și, la miezul nopții, plecă.

Dormea adânc, cu pantofii în picioare, când sună telefonul. Se întinse după el.

— Alo! Alo!

— Gavin? Întrebă ea.

— Darby! Tu ești?

— Cine altcineva?

— De ce nu m-ai sunat până acum?

— Te rog să nu începi să-mi pui întrebări tâmpite. Sunt la un telefon public, așa că lasă prostiile.

— Hai, Darby, jur că poți avea încredere în mine.

— Bine, am încredere în tine. Și acum?

El se uită la ceas și începu să-și dezlege șireturile.

— Tu să-mi spui ce urmează. Cât timp vrei să te ascunzi la New Orleans?

— De unde știi că sunt la New Orleans?

El se opri o secundă.

— Sunt la New Orleans, spuse ea. Și presupun că vrei să ne întâlnim, să devenim prieteni și să merg cu tine, să am încredere în voi că o să mă ocrotiți pe vecie.

— Așa e. Ai să mori în câteva zile dacă nu faci așa.

— Treci direct la subiect, nu-i așa?

— Da. Te joci și nu știi ce faci.

— Cine mă urmărește, Gavin?

— Pot să fie mai mulți.

— Cine sunt?

— Nu știu.

— Acum tu te joci, Gavin. Cum să am încredere în tine dacă nu-mi spui nimic?

— Bine. Cred că nu-i nici un pericol să-ți spun că referatul tău a nimerit pe cineva în punctul sensibil. Ai ghicit și s-a aflat despre asta; de aceea a murit Thomas. Te vor uide și pe tine în clipa în care te găsesc.

— Știm cine i-a ucis pe Rosenberg și pe Jensen, nu-i așa, Gavin?

— Cred că da.

— Atunci de ce nu acționează FBI-ul?

— Poate că cineva încearcă să ascundă ceva.

— Dumnezeu să te binecuvânteze că spui asta. Fii binecuvântat.

— S-ar putea să-mi pierd slujba.

— Cui aș putea spune eu asta, Gavin? Cine ascunde ce?

— Nu sunt sigur. Referatul ne interesa foarte mult până când Casa Albă a făcut presiuni și am renunțat la el.

— Înțeleg. De ce cred ei că, dacă mă omoară, nu se va afla nimic?

— Nu știu. Poate că ei consideră că știi mai mult.

— Vrei să-ți spun ceva? Puțin după explozie, când Thomas era în mașina care ardea, iar eu eram pe jumătate leșinată, un individ în uniformă de polițist și care spunea că se numește Rupert m-a dus la mașina lui și m-a băgat înăuntru. Un altul, cu cizme de cow-boy și jeans a început să-mi pună întrebări. Îmi era rău și eram șocată. Au dispărut și nu s-au mai întors. Nu erau polițiști, Gavin. Urmăreau explozia și urmau să treacă la aplicarea planului B, care avea în vedere situația în care nu eram și eu în mașină. Nu știam, dar m-am aflat probabil la un minut sau două

de un glonț în cap. Verheek asculta cu ochii închiși.

— Ce s-a întâmplat cu ei?

— Nu știu sigur. Probabil că s-au speriat când polițiștii adevărați au început să roiască în jur. Au dispărut. Eram în mașina lor, Gavin, puseseră mâna pe mine.

— Trebuie să vii la noi, Darby, ascultă-mă pe mine.

— Îți amintești de convorbirea noastră de joi dimineața, când am văzut pe cineva a cărui față mi se părea cunoscută și ți-am descris-o?

— Sigur.

— Tipul a fost și la slujba de ieri, împreună cu câțiva prieteni.

— Tu unde erai?

— Undeva. Mă uitam. A intrat peste câteva minute, a stat zece minute, apoi a șters-o împreună cu Butucul.

— Butucul?

— Da, alt individ din bandă. Butucul, Rupert, cow-boy-ul și Slăbănogul. Personaje importante. Sunt sigură că mai sunt și alții, dar nu i-am cunoscut.

— Următoarea întâlnire cu ei va fi și ultima, Darby. Mai ai cam patruzeci și opt de ore de trăit.

— O să vedem. Cât mai stai în oraș?

— Câteva zile. Am de gând să stau până te găsesc.

— Iată-mă. Poate te sun mâine.

Verheek răsuflă adânc.

— Bine, Darby. Cum spui tu. Dar ai grijă.

Ea închise telefonul. El aruncă aparatul și înjură.

Două blocuri mai departe și cincisprezece etaje mai sus, Khamel se uita la televizor și vorbea repede. Era un film despre viața oamenilor dintr-un mare oraș. Vorbeau englezește, a treia lui limbă, iar el repeta fiecare cuvânt în cea mai bună americană pe care putea s-o pronunțe. Patru ore se ocupă de acest lucru. Învățase limba când se ascunsese la Belfast și în ultimii douăzeci de ani urmărise mii de filme americane. Filmul lui favorit era *Cele trei zile ale Condorului*. Îl văzuse de patru ori până își dăduse seama cine pe cine omora și de ce. Ar fi putut să-l omoare pe Redford.

Repeta fiecare cuvânt cu glas tare. I se spusese că engleza lui putea trece drept americană; o singură scăpare, o greșeală cât de mică și ea va dispărea.

Mașina Volvo era parcată la un bloc și jumătate de proprietarul ei, care plătea o sută de dolari pe lună pentru acest spațiu și pentru că aici o credea în siguranță. Se strecurară pe poarta care ar fi trebuit să fie încuiată.

Era o mașină din 1986, fără sistem de siguranță și în câte-va secunde ușa șoferului fu deschisă. Unul dintre ei se sprijini de portbagaj și aprinse o țigară. Era duminică, aproape ora patru dimineața. Celălalt deschise o cutie mică de scule pe care o avea în buzunar și începu să lucreze la telefonul pe care Grantham își dăduse osteneala să-l cumpere pentru mașină. Plafoniera lumina de ajuns și el lucra repede. O treabă ușoară. După ce demontă receptorul, puse înăuntru un mic transmițător pe care-l lipi. Peste un minut, ieși din mașină și se ghemui lângă bara de protecție din spate. Cel cu țigara îi dădu un cub mic, negru, pe care-l fixă sub mașină, în spatele rezervorului. Era un emițător magnetic care emitea

semnale timp de șase zile, după care trebuia înlocuit.

În mai puțin de șapte minute plecaseră. Luni, de îndată ce va fi văzut intrând în clădirea ziarului *Post* de pe Strada 15, vor intra în apartamentul lui și îi vor aranja telefonul.

22

A doua noapte pe care o petrecu în hotelul de categoria „pat și mic dejun” fu mai bună decât prima. Dormi până la jumătatea dimineții. Poate că acum se obișnuise. Se uită la draperiile care acopereau fereastra mică și stabili că nu avusese coșmare, nu se furișa nimeni în întuneric cu arme și cuțite pentru a o ataca. Dormise adânc, greu; studie draperiile mult timp înainte ca mintea ei să se trezească.

Încercă să-și disciplineze gândurile. Era a patra zi de când era Pelican și, pentru a putea să o apuce și pe a cincea, trebuia să gândească întocmai ca un asasin meticulos. Era ziua a patra a restului vieții ei. Ar fi trebuit să fie moartă.

Dar după ce deschise ochii și-și dădu seama că într-adevăr era în viață și teafără, că ușa nu scârțâia și podeaua nu trosnea, că nici un individ înarmat nu era ascuns în dulap, primul ei gând fu la Thomas. Șocul morții lui se atenua și îi era mai ușor să nu se mai gândească la zgomotul exploziei și la pârâitul focului. Știa că fusese făcut bucățele, pe loc. Știa că nu suferise.

Se gândi la alte lucruri, la felul cum se simțea când era lângă el, la șoaptele și la râsul lui când erau în pat și el voia să o dezmiere. Era drăgăstos și voia să o sărute și să o mângâie după ce făceau dragoste. Și să râdă. O iubise nebunește, era îndrăgostit lulea și, pentru prima dată în viața lui, putea să se prostescă lângă o femeie. De multe ori, în timpul cursurilor lui, se gândea la gânguritul și la chicotele din orele lor de intimitate și își mușca buzele ca să nu râdă.

Și ea îl iubise. Era atât de dureros! Nu voia decât să stea în pat și să plângă o săptămână. În ziua de după înmormântarea tatălui ei, un psihiatru îi explicase că sufletul are nevoie de o scurtă dar foarte intensă perioadă de jale, după care trece la faza următoare. Dar trebuie să îndure suferința; trebuie să sufere fără reținere înainte de a merge mai departe. Ea îi ascultase sfatul și jelise cumplit timp de două săptămâni, apoi obosisese și trecuse la faza următoare. Mersese!

Dar cu Thomas nu putea să urla și să azvârle tot ce-i pica în cale, așa cum dorea. Rupert, Slăbănogul și ceilalți băieți îi refuzau o jale sănătoasă.

După ce se gândi la Thomas câteva minute, se întoarse la ei. Unde vor fi azi? Unde putea să se ducă fără să fie văzută? După două nopți petrecute în acest hotel, va mai trebui să-și caute altă cameră? Da, va trebui. După ce se va întuneca. Va suna și își va rezerva o cameră la altă pensiune mică. Ei unde stăteau? Băteau străzile în speranța că vor da de ea? Știa oare unde este? Nu. În acest caz, ar fi moartă. Știa că acum era blondă?

Gândul acesta o scoase din pat. Se duse la oglinda de deasupra măsuței și se privi. Acum, părul îi era și mai scurt și foarte alb. Nu arăta rău. Muncise la el trei ore, seara trecută. Dacă va mai trăi încă două zile, îl va mai tăia și va reveni la negru. Dacă va mai trăi o săptămână, s-ar putea să ajungă cheală.

Simți un junghi de foame și o clipă se gândi la ceva bun. Nu mâncase până acum, deci era o schimbare. Era aproape ora zece. Ciudat, la acest „pat și mic dejun” nu se gătea duminica dimineața. Va risca să iasă și să caute de mâncare și un *Post* de duminică și va vedea dacă o vor prinde, acum că era blondă, tunsă băiețește.

Făcu repede un duș, iar coafatul îi luă mai puțin de un minut. Nu se machie. Își puse o pereche nouă de pantaloni militărești și o jachetă de aviator și fu gata de luptă. Ochii îi erau ascunși de ochelarii de aviator.

Deși intrase de câteva ori, în patru zile nu ieșise din nici o clădire pe ușa din față. Se strecură prin bucătăria întunecată, descuie ușa din dos și apucă pe aleea din spatele micului hotel. Era destul de frig ca să poarte jacheta de zbor fără să trezească bănuiele. Ce prostie, se gândi ea. În Cartierul Francez ar fi putut să poarte pielea și capul unui urs polar, fără să trezească suspiciuni. Merse în pas vioi pe alee, cu mâinile adânc vârâte în buzunarele pantalonilor și cu ochii scrutând toate colțurile umbrite.

El o văzu mergând pe trotuar, aproape de strada Burgundy. Părul de sub șapcă arăta altfel, dar avea un metru și șaizeci și patru și asta nu se putea schimba. Picioarele ei erau lungi și mergea într-un anume fel; după patru zile ar fi putut să o distingă într-o mare de oameni, indiferent cum și-ar fi schimbat fața sau părul.

Era fată deșteaptă, dădea toate colțurile, schimba străzile la fiecare bloc, mergea în pas vioi, dar nu prea repede. El crezu că se îndreaptă spre Jackson Square, unde duminica era multă lume și avea posibilitatea să dispară. Acolo putea să se plimbe printre turiști și localnici, să mănânce ceva, să se bucure de soare, să ia un ziar.

Darby își aprinse neglijent o țigară și pufăi din ea în timp ce mergea. Nu putea să tragă în piept. Încercase cu trei zile în urmă și amețise. Ce obicei prostesc! Ce ironie ar fi să scape din toate astea ca să moară de un cancer la plămâni!

El se așezase la o masă, pe trotuarul aglomerat al unei cafenele, la colțul dinspre St. Peter și Chartres și era la mai puțin de trei metri când ea îl văzu. O secundă mai târziu, o văzu și el și probabil că nu ar fi observat-o dacă ea nu ar fi ezitat, înghițind în gol la vederea lui. Probabil că ar fi fost doar bănuitor, dar ea ezită pentru o clipă și îl privi curioasă, ceea ce o dădu de gol. Continuă să meargă, dar mai repede.

Era Butucul. Se ridicase și își făcea loc printre mese când ea îl pierdu din vedere. Privit la același nivel, era oricum, numai dolofan nu. Părea agil și musculos. Îl pierdu o clipă din ochi pe Chartres, când se strecura printre coloanele catedralei St. Louis. Biserica era deschisă și ea se gândi să intre înăuntru; el nu ar fi omorât-o într-un loc sfânt. Ba da, ar fi omorât-o acolo, sau pe stradă, sau în mulțime. Oriunde ar fi prins-o. Era în spatele ei și Darby voia să știe care era situația. Mergea foarte repede, încercând să pară calm? Sau alerga? Sau se grăbea, pregătindu-se să o atace de îndată ce avea posibilitatea? Continuă să meargă.

O luă la stânga pe St. Ann, trecu strada și aproape ajunsese pe Royal când aruncă o privire în urmă. Venea. Era pe cealaltă parte a străzii, dar o urmărea.

Privirea nervoasă, peste umăr, o trădase. Acum, el alerga.

Se hotărî s-o ia pe strada Bourbon. Meciul începea peste patru ore și fanii echipei Saints erau în stradă cu toții, bucurându-se înaintea jocului, deoarece nu vor avea ce sărbători după aceea. Coti pe Royal și alerga

câțiva pași, apoi încetini, continuând să meargă repede. El o luase pe Royal alergând. Se săturase să se tot oprească și apoi să alerge. Darby o luă pe mijlocul străzii, pe unde mergea un grup gălăgios de amatori de fotbal, care-și omorau timpul. Ea coti pe Dumaine și începu să fugă. Bourbon era în față și în jur erau mulți oameni.

Acum îl auzea. Nu avea rost să se mai uite. Era în spatele ei, alergând și câștigând teren. Când coti pe Bourbon, domnul Butuc era la cincisprezece metri în spatele ei și cursa se terminase. Își văzu îngerii salvatori ieșind gălăgioși dintr-un bar. Erau trei tineri solizi, îmbrăcați cu tricourile negru cu auriu ale echipei Saints. O luaseră pe mijlocul străzii și Darby alergă spre ei.

— Ajutor! strigă ea disperată și arată spre Butuc. Ajutați-mă! Omul ăla mă urmărește. Vrea să mă violeze!

Ei, fir-ar să fie, pe străzile din New Orleans nu era ceva neobișnuit, dar să fie al dracului dacă or să îngăduie ca fata asta să fie violată!

— Vă rog, ajutați-mă! strigă ea jalnic.

Pe stradă se făcu liniște. Se opriseră toți, inclusiv Butucul, care era la un pas sau doi, apoi se repezi înainte. Cei trei fani Saints se postară în fața lui cu mâinile încrucișate și ochii arzând. Totul se termină în câteva secunde. Butucul folosi ambele mâini deodată: cu dreapta îl lovi pe primul în beregată și pe al doilea în gură. Amândoi căzură scâncind. Dar al treilea nu avea de gând să fugă. Prietenii lui erau răniți și asta îl supără. Pentru Butuc ar fi fost un fleac să-l dea gata, dar numărul unu căzuse pe piciorul drept al Butucului, care fusese împins într-o parte. Încerca să-și elibereze piciorul. Domnul Benjamin Chop din Thibodaux, Louisiana, numărul trei, îl lovi exact între picioare și-l dădu gata pe Butuc. Darby îl auzi strigând de durere și-și făcu drum prin mulțime.

În timp ce cădea, domnul Chop îl lovi în coaste. Numărul doi, cu fața plină de sânge, se repezi cu ochii firoși în Butuc și masacrul continuă. Acesta stătea ghemuit peste mâini, cu care se ținea de testiculele grav vătămate. Îl loviră și-l înjură fără milă până când cineva strigă „Poliția!” și-i salvă viața. Domnul Chop și numărul doi îl ajutară pe numărul unu să se ridice și fură văzuți intrând într-un bar. Butucul se puse pe picioare și se târî de acolo ca un câine lovit de un camion Mack, dar încă în viață și hotărât să moară acasă.

Ea se ascunse într-un colț întunecat dintr-un local de pe Decatur, bău cafea, apoi bere, cafea și iar bere. Mâinile îi tremurau și stomacul i se contracta. Sandwichurile miroseau delicios, dar nu putea să mănânce. După ce bău trei beri în trei ore, comandă o farfurie de creveți și apă de izvor.

Alcoolul o liniștise și creveții o săturaseră. Se credea în siguranță, așa că de ce să nu se uite la meci și să stea aici poate până la închidere.

La începerea meciului, localul era ticsit. Se uitau la ecranul mare de deasupra barului și se îmbătau. Acum se număra și ea printre fanii echipei Saints. Spera că cei trei băieți erau teferi și că se distrau la meci. Mulțimea striga și-i înjura pe Redskins.

Darby rămase în colțișorul ei mult după terminarea jocului, apoi se strecură în întuneric.

Spre sfârșitul meciului, după ce cei de la Saints primiseră patru goluri, Edwin Sneller închise telefonul și stinse televizorul, apoi luă iar telefonul și-l sună în camera de alături pe Khamel.

— Fii atent la engleza mea, spuse asasinul. Spune-mi dacă auzi vreo urmă de accent.

— Bine. E aici, spuse Sneller. Unul dintre oamenii noștri a văzut-o

azi-dimineață în Jackson Square. A urmărit-o trei cvartale și a pierdut-o.

— Cum a pierdut-o?

— Nu contează, nu-i așa? A dispărut, dar e în oraș. Acum are părul foarte scurt și aproape alb.

— Alb?

Sneller nu suporta să se repete, mai ales față de această corcitură.

— A zis că nu era blond, ci alb, și că purta pantaloni militărești verzi și o jachetă maro de aviator. Nu știu cum l-a recunoscut și s-a făcut nevăzută.

— Cum putea să-l recunoască? Îl văzuse înainte?

Ce întrebări idioate! Greu să crezi că era considerat un superman.

— Nu știu.

— Cum e engleza mea?

— Perfectă. Sub ușa ta e o carte mică de vizită. Uită-te la ea.

Khamel lăsa telefonul pe pernă și se duse la ușă. Într-o clipă se întoarse la telefon.

— Cine e?

— Îl cheamă Verheek. Olandez, dar cetățean american. Lucrează pentru FBI, la Washington. Evident, era prieten cu Callahan. Au terminat împreună Facultatea de Drept, la Georgetown și Verheek a fost printre cei care au purtat sicriul la slujba de ieri. Noaptea trecută a fost într-un bar nu departe de campus și a pus întrebări despre fată. În urmă cu două ore, unul dintre oamenii noștri a fost în același bar și, dându-se drept agent FBI, a discutat cu barmanul, care e student la drept și o cunoaște pe fată. Au urmărit meciul și au vorbit câteva clipe, apoi puștiul a scos cartea de vizită. Uită-te pe spate. E în camera 1909, la Hilton.

— E la cinci minute de mers pe jos.

Hărțile erau împrăștiate pe pat.

— Da. Am dat câteva telefoane la Washington. Nu e agent, ci avocat. Îl cunoștea pe Callahan și poate o știe și pe fată. E clar că încearcă să dea de ea.

— Cu el ar vorbi, nu-i așa?

— Probabil.

— Cum e engleza mea?

— E perfectă.

Khamel așteptă o oră și pleacă de la hotel. Cu haină și cravată, arăta ca un oarecare, plimbându-se de-a lungul străzii Canal și îndreptându-se în amurg spre râu. Avea un sac de sport și fuma o țigară; peste cinci minute intra în hol la Hilton. Își făcu drum prin mulțimea de fani care se întorceau de la Dome. Liftul se opri la etajul douăzeci și Khamel coborî pe scări până la nouăsprezece.

La 1909 nu răspundea nimeni. Dacă ușa se deschidea și avea lanțul pus, își va cere scuze și va spune că a greșit camera. Dacă se deschidea și nu avea lanțul pus, va trebui să lovească rapid și să intre. Dar ușa nu se deschise.

Probabil că Verheek umbla prin baruri, arătându-și cartea de vizită și implorând puștimea să stea de vorbă cu el despre Darby Shaw. Ce prost!

Bătu iar și, în timp ce aștepta, strecură o linie de plastic de cincisprezece centimetri între ușă și canat, manevrând-o ușor până când încuietorea cedă. Broaștele erau un fleac pentru Khamel. Fără cheie, putea să deschidă o mașină încuiată și să pornească motorul în mai puțin

de treizeci de secunde.

Ajuns înăuntru, încuie ușa după el și-și puse sacul pe pat. Ca un chirurg, își scoase mânușile din buzunar și le trase bine pe degete. Puse un pistol de calibrul 22 și un amortizor pe masă.

Cu telefonul era treabă ușoară. Puse magnetofonul în priza de sub pat, unde putea să stea săptămâni în șir până să fie observat. Chemă robotul de două ori, pentru a încerca magnetofonul. Mergea perfect.

Noul lui prieten Verheek era un nepriceput. Majoritatea hainelor din cameră erau murdare și aruncate pur și simplu peste valiza care era pe masă. Nu despachetase. Un costum ieftin atârna în dulap, cu o cămașă singuratică.

Khamel șterse urmele și se așeză în dulap. Era un om răbdător și putea să aștepte ore întregi. Ținea în mână pistolul, pentru eventualitatea în care măscăriciului îi dădea prin cap să deschidă dulapul; în acest caz era nevoit să-l omoare. Dacă nu, va asculta doar.

23

Gavin nu se mai duse prin baruri duminică. Nu rezolva nimic. Ea îl sunase, nu rătăcea prin aceste baruri, așa că nu avea nici un rost. Băuse și mâncase prea mult și era sătul de New Orleans. Își reținuse deja loc la avion pentru luni după-amiază și, dacă ea nu-l va mai suna, nu se va mai juca de-a detectivii.

N-o găsisese și nu din vina lui. Era un oraș în care chiar și taximetriștii se rătăceau. Pe la amiază, Voyles va începe să urle. Făcuse tot ce putuse.

Se întinsese pe pat numai în chiloți, frunzărea o revistă și se uita la televizor. Era aproape unsprezece. Va aștepta până la miezul nopții, apoi va încerca să doarmă.

Telefonul sună fix la unsprezece. Închise televizorul cu telecomanda.

— Alo!

Era ea.

— Eu sunt, Gavin.

— Deci trăiești!

— Cu greu.

El se așeză pe marginea patului.

— Ce s-a întâmplat?

— Astăzi m-au văzut și unul dintre bătașii lor, prietenul meu Butucul, m-a urmărit prin Cartierul Francez. Nu ai făcut cunoștință cu Butucul, dar el e cel care i-a supravegheat pe cei care intrau în capelă.

— Dar ai scăpat.

— Da. O mică minune, dar am scăpat.

— Ce s-a întâmplat cu Butucul?

— A fost rănit. Probabil că zace într-un pat, pe undeva, cu gheață în chiloți. Era la câțiva pași de mine când a început să se bată cu niște tipi. Mi-e frică, Gavin.

— Te-a urmărit de undeva?

— Nu. Ne-am întâlnit pe stradă.

Verheek se opri o clipă. Vocea ei tremura, dar se stăpânea. Își pierdea calmul.

— Ascultă, Darby, mâine după-masă am avion. Am și eu o slujbă și șeful meu vrea să mă duc la birou. Nu mai pot să-mi pierd timpul la New

Orleans încă o lună în speranța că nu vei fi omorâtă, că îți vei regăsi bunul simț și vei avea încredere în mine. Măine plec și cred că trebuie să vii cu mine.

— Unde?

— La Washington. La mine acasă. În alt loc decât cel în care ești acum.

— Și ce se va întâmpla?

— Ai să rămâi în viață măcar. Am să-l rog pe director și-ți garantez că vei fi în siguranță. O să facem noi ceva, fir-ar să fie. Oricum va fi mai bine decât aici.

— Ce te face să crezi că vom putea pleca cu avionul?

— Vor fi trei agenți FBI în jurul tău. Nu sunt tâmpit. Ascultă, Darby, spune-mi unde vrei să ne întâlnim și în cincisprezece minute vin să te iau cu trei agenți. Băieții au arme și nu se tem de Butuc și prietenii lui. Te scoatem din oraș în noaptea asta și te ducem mâine la Washington. Îl vei întâlni personal pe șeful meu, onorabilul F. Denton Voyles, mâine. Va fi punctul de plecare.

— Credeam că FBI-ul nu e amestecat.

— Nu e, dar poate fi.

— Atunci de unde sunt cei trei agenți?

— Am prieteni.

Ea se gândi o clipă și vocea îi deveni deodată mai puternică.

— În spatele hotelului tău e un loc numit Riverwalk. E un complex cu restaurante și...

— Azi după-masă am stat acolo două ore.

— Bun. La etajul doi e un magazin de îmbrăcăminte numit Frenchmen's Bend.

— L-am văzut.

— Mine, la amiază, stai lângă intrare și așteaptă-mă cinci minute.

— Zău, Darby, nu ai să trăiești până mâine la doisprezece. Hai să încetăm jocul ăsta de-a șoarecele și pisica.

— Fă cum îți spun, Gavin. Nu ne-am întâlnit niciodată, așa că nu știu cum arăți. Pune-ți o cămașă neagră de orice fel și o șapcă de baseball roșie.

— De unde să le iau?

— Te descurci.

— Bine, bine, găsesc eu. Poate vrei să-mi pun o scobitoare în nas. Ce prostie!

— Nu sunt într-o dispoziție potrivită pentru glume și, dacă nu taci, încheiem discuția.

— E viața ta în joc.

— Te rog, Gavin.

— Iartă-mă. Fac cum spui tu. E un loc foarte aglomerat.

— Așa e. Mă simt mai în siguranță în mulțime. Stai lângă ușă cam cinci minute și ține în mână un ziar împăturit. Eu te voi vedea. După cinci minute, intră în magazin și mergi spre dreapta, în fund, unde e un raft cu jachete safari. Învârtește-te puțin pe acolo și te găsesc eu.

— Tu ce ai să porți?

— N-ai tu grija mea.

— Bine. Pe urmă ce facem?

— Tu și cu mine, numai noi doi, vom părăsi orașul. Nu vreau să mai știe nimeni de asta. Înțelege?

— Nu. Nu înțeleg. Pot să aranjez să fii în siguranță.

— Nu, Gavin. Eu sunt șeful acum. Nimeni altcineva. Lasă-i pe prietenii

tăi agenți. De acord?

— De acord. Cum propui să plecăm din oraș?

— Am și pentru asta un plan.

— Nu-mi place nici unul din planurile tale, Darby. Bandiții ăștia vor să te omoare și acum mă tragi și pe mine după tine. Nu asta am vrut. E mult mai sigur dacă procedăm cum zic eu. Ar fi mai bine pentru amândoi.

— Dar vei fi acolo la doisprezece, nu-i așa?

Stătea lângă pat și vorbea cu ochii închiși.

— Da. Am să fiu acolo. Sper că și tu.

— Ce înălțime ai?

— Un metru șaptezeci și șapte.

— Ce greutate?

— Mă temeam de întrebarea asta. De obicei mint. Nouăzeci de kilograme, dar vreau să slăbesc, jur.

— Ne vedem mâine, Gavin.

— Sper să te văd, dragă.

Plecuse. El închise.

— Fir-ar al dracului! zbieră el la pereți. Fir-ar al dracului!

Se duse până la capătul patului de câteva ori, apoi la baie, unde închise ușa și dădu drumul la duș.

O înjură sub duș timp de zece minute, apoi ieși și se șterse. Avea peste o sută zece kilograme și toate erau prost repartizate, pe partea din mijloc. Arăta jalnic. Era în ajunul întâlnirii cu o femeie minunată, care avea încredere în el și-i încredința viața, iar el era cât un munte.

Deschise ușa. Camera era în întuneric. Întuneric? Lăsase lumina aprinsă. Ce dracu? Se duse la întrerupătorul de lângă toaletă.

Prima lovitură îi zdrobi laringele. Era o manevră perfectă, care venea dintr-o parte, de lângă zid. El gemu de durere și căzu în genunchi, ceea ce ușură a doua lovitură, care căzu ca toporul pe butuc. Îl nimeri ca o piatră la baza craniului și Gavin muri.

Khamel aprinse lumina și privi la trupul gol și lamentabil, încremenit pe podea. Nu era omul care să-și admire opera. Nu voia nici pârlăieșe de sânge pe covoare, așa că ridică trupul dolofan pe umeri și-l întinse pe pat. Lucră repede, fără emoții inutile; deschise televizorul și-l dădu la maximum, trase fermoarul sacului de gimnastică, scoase un pistol automat de calibrul 25, ieftin, și-l puse pe tâmpla dreaptă a răposatului Gavin Verheek. Acoperi arma și capul cu două perne și trase. Acum venea partea cea mai delicată: luă o pernă, i-o puse sub cap, o aruncă pe cealaltă pe jos și-i puse degetele mâinii drepte în jurul pistolului, așezând-o la treizeci de centimetri de cap.

Luă magnetofonul de sub pat și apăsă un buton; și ascultă, închise televizorul.

De fiecare dată era altfel. Odată își urmărise prada trei săptămâni în Mexico City, apoi îl prinsese în pat cu două prostituate. Era o greșală prostească și în timpul carierei lui avusese de-a face cu numeroase asemenea gafe ale adversarilor. Tipul ăsta era o greșală idioată, un avocat tâmpit care aduna informații, își bătea gura, împărțea cărți de vizită pe spatele cărora scria numărul camerei lui. Își băgase nasul în lumea crimei din sferele înalte și uite-l acum.

Cu puțin noroc, poliția se va uita prin cameră câteva minute și va declara că e o sinucidere. Vor cerceta faptele și-și vor pune câteva întrebări la care nu vor putea răspunde, dar întotdeauna se întâmpla așa. Și, pentru că era un avocat important de la FBI, se va face o autopsie

peste o zi sau două și probabil marți un legist va descoperi că nu era o sinucidere.

Până marți fata va fi deja moartă și el va fi la Managua.

24

Sursele lui obișnuite de la Casa Albă negau că ar ști ceva despre referatul „pelican”. Sarge nu auzise niciodată de el. Telefoanele date la FBI nu relevară nimic. Un prieten de la Departamentul de Justiție îi spusese că nu deține nici o informație. Făcu cercetări tot weekend-ul, fără să afle nimic. Povestea cu Callahan se confirmă când găsi un exemplar al ziarului din New Orleans. Când apelul ei sună în camera redactorilor, luni, el nu avea nimic nou să-i spună. Dar măcar îl sunase.

Pelicanul spunea că se află la un telefon public, deci să nu-și bată capul.

— Încă mai fac cercetări, o înștiințăm el. Dacă există un astfel de referat în oraș, e foarte bine protejat.

— Te asigur că e acolo și cred că e bine apărat.

— Sunt sigur că poți să-mi spui mai multe.

— Mult mai multe. Referatul aproape că m-a omorât ieri, deci s-ar putea să fiu gata să vorbesc mai curând decât credeam. Trebuie să spun tot ce știu cât mai sunt în viață.

— Cine încearcă să te omoare?

— Aceiași oameni care i-au omorât pe Rosenberg, pe Jensen și pe Thomas Callahan.

— Știi cine sunt?

— Nu, dar am văzut cel puțin patru dintre ei de miercuri încoace. Sunt aici, în New Orleans, băgându-și nasul peste tot și sperând că voi face o prostie care să le permită să mă lichideze.

— Câți oameni știu despre referat?

— Bună întrebare. Callahan l-a dus la FBI și cred că de acolo a ajuns la Casa Albă, unde, evident, a creat zarvă și, de acolo, nu se știe. La două zile după ce s-a dus la FBI, Callahan a murit. Bineînțeles că eu ar fi trebuit să mor o dată cu el.

— Erai cu el?

— Eram aproape, dar nu suficient de aproape.

— Deci tu ești femeia neidentificată?

— Așa m-a descris ziarul.

— Atunci poliția are numele tău?

— Mă numesc Darby Shaw. Sunt studentă în anul doi la drept, la Tulane. Thomas Callahan a fost profesorul și iubitul meu. Am scris un referat, i l-am dat și restul îl știi. Înțelegi toate astea?

Grantham mâzgălea cu furie.

— Da, te ascult.

— M-am cam săturat de Cartierul Francez și mă gândesc să plec azi. Am să te sun mâine de undeva. Ai acces la informațiile privind campania prezidențială?

— Sunt publice.

— Știu. Dar cât de repede poți căpăta informația?

— Ce informație?

— Lista tuturor marilor contribuabili la ultimele alegeri prezidențiale.

— Nu e greu. Pot să obțin informația azi după-amiază.

— Fă asta și am să te sun mâine dimineață.

— Bine. Ai o copie a referatului?

Ea ezită.

— Nu, dar îl știu pe dinafară.

— Și știi cine e în spatele crimelor?

— Da și cu cât îți spun mai repede, cu atât mai curând îți vor pune numele pe lista lor.

— Spune-mi acum.

— Hai s-o luăm încet. Te sun mâine.

Grantham ascultă atent, apoi închise. Își luă carnetul de note și se strecură prin labirintul de birouri și oameni până la biroul de sticlă al redactorului-șef Smith Keen. Keen era un tip zdravăn și vesel, care lăsa ușa biroului mereu deschisă, ceea ce provoca un haos permanent în biroul lui. Tocmai termina o convorbire telefonică atunci când Grantham intră și închise ușa.

— Ușa aia rămâne deschisă, spuse Keen cu asprime.

— Trebuie să stăm de vorbă, Smith.

— O să vorbim cu ușa deschisă. Deschide ușa aia blestemată!

— O deschid imediat. Grantham vorbise cu ambele palme îndreptate spre redactorul-șef. Da, era ceva serios. Hai să vorbim.

— Bine. Ce e?

— E ceva foarte important, Smith.

— Știu. Doar ai închis ușa, deci știu că e important.

— Tocmai am terminat de vorbit cu o tânără pe nume Darby Shaw, care știe cine i-a omorât pe Rosenberg și Jensen.

Keen se așează încet și se uită la Grantham.

— Da, fiule, e important. Dar de unde știi? De unde știe ea? Cum poți să dovedești?

— Încă nu am materialul, Smith, dar e de acord să stăm de vorbă.

Citește asta. Grantham îi dădu o copie a articolului care relata moartea lui Callahan. Keen o parcurse încet.

— Bun. Cine e Callahan?

— Acum o săptămână, el a dat o hârtie, cunoscută sub numele de referatul „pelican”, cuiva de la FBI, de aici, din oraș. Evident, referatul implică o persoană necunoscută în aceste crime. Referatul a circulat, apoi a fost trimis la Casa Albă, după care nu se mai știe nimic de soarta lui. Peste două zile, Callahan își pornește mașina pentru ultima oară. Darby Shaw spune că este femeia neidentificată pomenită în articol. Era cu Callahan și ar fi trebuit să moară cu el.

— De ce ar fi trebuit să moară?

— Ea a scris referatul, Smith. Sau pretinde că l-a scris.

Keen se lăsă adânc în scaun și-și puse picioarele pe birou. Studie fotografia lui Callahan.

— Unde e referatul?

— Nu știu.

— Ce era în el?

— Nici asta nu știu.

— Atunci nu avem nimic, nu-i așa?

— Încă nu. Dar dacă îmi spune tot ce era în el?

— Și când o să facă asta?

Grantham ezită.

— Cred că în curând. Foarte curând.

Keen scutură din cap și aruncă copia pe birou.

— Dacă punem mâna pe referat, avem o bombă, Gray, dar nu o putem publica. Înainte de a publica ceva, trebuie să facem o verificare laborioasă, supărătoare, fără fisură și corectă.

— Dar am verde?

— Da, dar mă ții la curent oră de oră. Nu scrii nimic până nu stăm de vorbă.

Grantham zâmbi și deschise ușa.

Nu era o treabă de patruzeci de dolari pe oră. Nici măcar de treizeci sau douăzeci. Croft știa că va avea noroc dacă va stoarce cincisprezece de la Grantham pentru această treabă simplă de căutare a acului în carul cu fân. Dacă ar fi avut altă slujbă, i-ar fi spus lui Grantham să-și caute pe altcineva sau, și mai bine, s-o facă el însuși.

Dar lucrurile merseseră încet și putea fi și mai rău decât cincisprezece dolari pe oră. Termină o țigară de marijuana în ultima toaletă, trase apa după ea și deschise ușa. Își puse ochelarii întunecați de soare și intră în coridorul care da spre atrium, unde patru scări rulante duceau o mie de avocați spre cămăruțele lor, unde își vor petrece ziua înșelând și amenințând. Avea chipul lui Garcia în memorie. Chiar îl visa pe acest puști cu chip strălucitor și înfățișare frumoasă, subțire și îmbrăcat într-un costum scump. Îl va recunoaște de la prima vedere.

Stătea lângă o coloană, ținând în mână un ziar și încercând să-i prindă cu privirea pe toți din spatele ochelarilor întunecați. Peste tot avocați, grăbindu-se să ajungă sus, cu fețișoarele lor spilcuite și ducând serviete diplomat elegante. Doamne, cât îi ura pe avocați! De ce se îmbrăcau toți la fel? Costume închise la culoare. Pantofi negri. Fețe întunecate. Din când în când, câte un nonconformist, cu un papion îndrăzneț. De unde vin toți ăștia? La puțin timp după arestarea lui pentru droguri, primii săi avocați fuseseră niște tipi furioși angajați de *Post*. Apoi își angajase singur unul, un imbecil care cerea mult prea mult și care nu fusese în stare să găsească tribunalul. Apoi, procurorul era tot avocat, bineînțeles. Avocați, avocați.

Două ore dimineața, două ore la prânz, două ore seara, apoi Grantham va avea încă o clădire pe lângă care să patruleze. Nouăzeci de dolari pe zi nu era mult și va renunța la ei de îndată ce va găsi ceva mai bun. Îi spusese lui Grantham că nu era nici o speranță, era ca și cum ar fi tras pe întuneric. Fusese de acord, dar îi ceruse să tragă în continuare. Nu puteau face altceva. Credea că Garcia era speriat și că nu îl va mai suna. Trebuia să-l găsească.

Avea în buzunar două fotografii, pentru orice eventualitate, și făcuse o listă a firmelor din clădire, după cartea de telefon. Era o listă lungă. Clădirea avea douăsprezece etaje, ocupate mai ales de firme unde lucrau acești domnișori spilcuiți. Se afla într-un cuib de șerpi.

Pe la nouă și jumătate, afluența luase sfârșit și unele din chipurile care coborau cu scările rulante, îndreptându-se spre tribunale, instituții și comisii, i se păreau cunoscute. Croft se strecură prin ușile turnante și își târî picioarele pe trotuar.

Patru cvartale mai departe, Fletcher Coal se plimba prin fața biroului Președintelui și asculta atent la telefon. Se încruntă, închise ochii, apoi se

uită la Președinte ca pentru a spune „Vești rele, foarte rele”. Președintele citea o scrisoare și se uită la Coal peste ochelari. Mișcarea de du-te-vino a lui Coal, ca a Fuhrerului, îl enerva și-și puse în gând să spună ceva despre asta.

Coal trânti telefonul.

— Nu trânti telefonul! spuse Președintele.

Coal era netulburat.

— Scuzați-mă. Era Zikman. Gray Grantham l-a sunat acum o jumătate de oră și l-a întrebat dacă știe ceva despre referat.

— Minunat! Fantastic! De unde îl are?

Coal continua să se plimbe.

— Zikman nu știe nimic despre el, așa că ignoranța lui era sinceră.

— Ignoranța lui e întotdeauna sinceră. E cel mai tâmpit membru al echipei mele, Fletcher, vreau să plece.

— Nu are importanță.

Coal se așeză într-un scaun și-și strânse mâinile în fața bărbiei. Era adâncit în gânduri și Președintele încercă să nu-l bage în seamă. Se gândiră amândoi un timp.

— Voyles să fi vorbit? spuse în cele din urmă Președintele.

— Poate, dacă e vorba de asta. Grantham e cunoscut pentru cacealmale. Nu putem fi siguri că a citit referatul. Poate a auzit despre el și doar încearcă să mai afle ceva.

— Poate, pe dracu'! Și dacă scrie vreun articol despre blestemăția aia? Ce se întâmplă? Președintele lovi cu palma în birou și sări în picioare. Ce se întâmplă atunci, Fletcher? Ziarul ăla mă urăște! Se duse spre fereastră.

— Nu pot să publice nimic dacă nu mai au o sursă de informații și nu e posibil să existe o altă sursă, pentru că nimic nu e adevărat. E o idee nebunească și a mers mai departe decât merită.

Prost dispus, Președintele se uită pe fereastră.

— Cum a aflat Grantham despre el?

Coal se ridică și începu să măsoare camera, dar mai încet de data aceasta. Încă era adâncit în gânduri.

— Cine știe. Aici, în afară de mine și de dumneavoastră, nu știe nimeni de el. Au adus un exemplar, care e încuiat la mine în birou. Am tras personal o copie xerox și i-am dat-o lui Gminski, care a jurat să țină secretul.

Președintele zâmbi batjocoritor spre fereastră.

Coal continuă.

— Bine, aveți dreptate. S-ar putea să circule o mie de exemplare. Dar sunt inofensive, afară doar, bineînțeles, dacă prietenul nostru a făcut porcăriile alea și atunci...

— Atunci m-am ars.

— Da, așa zice că ne-am ars.

— Câți bani am luat?

— Milioane, direct și indirect.

Și legal și ilegal, dar Președintele nu știa mare lucru despre aceste tranzacții și Coal preferă să nu spună nimic. Președintele se duse încet spre canapea.

— De ce nu-l suni pe Grantham? Trage-l de limbă. Vezi ce știe. Dacă e o cacealma, o să se vadă limpede. Ce părere ai?

— Nu știu.

— Ai mai vorbit cu el până acum, nu-i așa? Toți îl cunosc pe Grantham. Acum, Coal se plimba în spatele canapelei.

— Da, am vorbit cu el. Dar, dacă îl chem așa, din senin, o să devină bănuitor.

— Da, cred că ai dreptate.

Președintele se plimba la un cap al canapelei, iar Coal la celălalt.

— Care e partea rea a lucrurilor? Întrebă în cele din urmă Președintele.

— S-ar putea ca prietenul nostru să fie implicat. I-ați cerut lui Voyles să-l lase în pace. Prietenul nostru ar putea fi demascată de presă. Voyles se apără și spune că dumneavoastră i-ați spus să urmărească alți suspecti. *Post* se înfurie că iar s-a ascuns publicului un fapt murdar. Și putem spune adio realegerii.

— Și altceva?

Coal se gândi o secundă.

— Da, toate astea sunt o nebunie. Referatul e o închipuire. Grantham nu va găsi nimic și eu întârzii la o întâlnire de lucru. Se îndreaptă spre ușă. Am o partidă de squash la prânz. Mă întorc la unu.

Președintele privi ușa închizându-se și respiră ușurat. Plănuise să facă o partidă de golf după-masă, așa că dă-l încolo de „pelican”. Coal nu era îngrijorat, așa că nici el nu trebuia să fie.

Apăsă tastele telefonului, așteptă răbdător și în cele din urmă Bob Gminski răspunse. Directorul CIA era un jucător groaznic, unul dintre puținii pe care Președintele putea să-i umilească; îl invită să joace cu el. Sigur, îi spuse Gminski, avea o mie de lucruri de făcut, dar îl invita Președintele, deci va fi încântat să i se alăture.

— Apropo, Bob, ce-i povestea aia cu „pelicanul” din New Orleans?

Gminski își dresă vocea și încercă să pară calm.

— I-am spus vineri lui Fletcher Coal că este o ficțiune. Cred că autorul ar trebui să părăsească Facultatea de Drept și să se apuce de romane. Ha, ha, ha!

— Minunat, Bob. Atunci nu e nimic.

— Facem cercetări.

— Ne vedem la trei.

Președintele închise telefonul și se duse direct la crosă.

25

Riverwalk se întinde pe patru sute de metri, de-a lungul apei, și e întotdeauna aglomerat. Adăpostește două sute de magazine, cafenele și restaurante, pe mai multe nivele, majoritatea sub același acoperiș, multe din ele având uși ce dau spre o terasă, lângă râu. Se află la capătul străzii Poydras, la o aruncătură de băț de Cartierul Francez.

Ajunse acolo la unsprezece și își bău cafeaua într-un mic bistro, în timp ce încerca să citească ziarul și să pară calmă. Frenchmen's Bend se afla cu un etaj mai jos, după colț. Era nervoasă și cafeaua nu o ajuta cu nimic.

Avea în buzunar o listă cu ce trebuia să facă, etape precise, momente precise, chiar și cuvinte și propoziții pe care le memorase în eventualitatea că lucrurile vor merge foarte prost și Verheek îi va scăpa de sub control. Dormise două ore și își petrecuse restul timpului cu un bloc-notes, făcând schițe și planuri. Dacă va muri, nu va fi din cauza lipsei de pregătire.

Nu putea să aibă încredere în Gavin Verheek. Era angajatul unei instituții de apărare a legii, care uneori lucra după legi proprii. Primea

ordine de la un paranoic și cu fapte murdare la activ. Șeful lui răspundea în fața Președintelui în exercițiu al unei administrații conduse de proști. Președintele avea prieteni bogați și imorali care îi ofereau o mulțime de bani. Dar acum nu avea la îndemână pe altcineva în care să aibă încredere. După cinci zile și două încercări nereușite de a fi ucisă, renunța. New Orleans își pierduse farmecul. Avea nevoie de ajutor și, dacă trebuia să aibă încredere în poliție, FBI-ul era la fel de bun ca oricare altă instituție.

Unsprezece patruzeci și cinci. Plăti cafeaua, așteptă un grup mare de cumpărători și merse în spatele lor. La Frenchmen's Bend era o duzină de oameni care scotoceau prin mărfuri în clipa când trecu de ușa în fața căreia, în zece minute, urma să se afle prietenul ei. Merse la o librărie, cu două uși mai departe. În apropiere erau cel puțin trei magazine în care putea să cumpere și să se ascundă pentru a supraveghea intrarea. Alege librăria deoarece aici vânzătorii nu erau grăbiți și se așteptau ca unii clienți să-și omoare timpul în magazin. Se uită prin reviste, apoi intră între două rafturi cu cărți de bucate și se uită după Gavin.

Thomas spunea că nu vine niciodată la timp. Pentru el, o oră de întârziere însemna să vină la timp, dar îi va acorda cincisprezece minute și va pleca.

Îl aștepta la douăsprezece fix; el era acolo. Tricou negru, șapcă roșie de base-ball, ziar împăturit. Era puțin mai subțire decât se aștepta, dar poate pierduse câteva kilograme. Inima ei bătea repede. Fii calmă, fir-ar să fie.

Ținea o carte de bucate în fața ochilor și se uita peste ea. Avea părul grizonat și pielea întunecată. Ochii îi erau ascunși în spatele ochelarilor de soare. Se plimba de colo-colo și părea nervos, așa cum fusese și la telefon. Muta ziarul dintr-o mână în cealaltă, își trecea greutatea de pe un picior pe altul și se uita nervos în jur.

Era în regulă. Îi plăcea cum arată. Avea o înfățișare vulnerabilă, neprofesională, care dovedea că și el era speriat.

După cinci minute, intră pe ușă, cum îi spusese ea, și merse în fundul magazinului, pe dreapta.

Khamel fusese antrenat să nu se sperie de moarte. Fusese aproape de ea de multe ori și nu se temuse. Și, după treizeci de ani de așteptare, nimic, absolut nimic nu îi producea încordare. Se mai excita când era vorba de sex, dar atât. Neastâmpărul era mimat. Micile mișcări nervoase erau un joc. Supraviețuise unor înfruntări cu bărbați aproape la fel de talentați ca și el și era sigur că se va descurca în această mică întâlnire cu o fetiță speriată. Scotoci printre jachetele safari și încercă să pară nervos.

Avea o batistă în buzunar, pentru a o convinge că răcise și vocea îi era puțin îngroșată și răgușită. Ascultase înregistrarea de o sută de ori și era sigur că are inflexiunile, ritmul și accentul din Vestul Mijlociu. Dar Verheek vorbea puțin pe nas; de aici batista, pentru a simula răceala.

Îi venea greu să lase pe cineva să se apropie de el din spate, dar știa că trebuie. Nu o văzu. Era foarte aproape, în spatele lui, când spuse „Gavin!”.

Se întoarse brusc. Ținea în mână o pălărie de panama albă.

— Darby, exclamă el, trăgând batista din buzunar pentru un strănut prefăcut. Părul ei era auriu și mai scurt decât al său. El strănută și tuși.

— Hai să ieșim de aici, spuse el. Nu-mi place deloc. Nici Darby nu era

încântată. Era luni și colegii ei se îndreptau spre facultate, iar ea era aici, deghizată la maximum și jucând un rol de capă și spadă alături de acest bărbat care putea să o ducă la moarte.

— Fă ce-ți spun eu, bine? Unde ai răcit?

El strănută în batistă și vorbește foarte încet. Părea că-l doare gâtul.

— Noaptea trecută. Am dat aerul condiționat prea tare. Hai să ieșim de aici.

— Vino după mine.

Ieșiră din magazin. Darby îl luă de mână și coborâră încet scările care duceau spre terasă.

— L-ai văzut? Întrebă el.

— Nu. Nu încă. Dar sunt sigură că sunt pe aici.

— Unde naiba mergem? Vocea era răgușită.

Erau pe terasă și aproape alergau, vorbind fără să se uite unul la celălalt.

— Vino cu mine.

— Mergem prea repede, Darby. Părem suspecti. Mergi mai încet.

Ascultă, e o nebunie. Lasă-mă să dau un telefon și vom fi în siguranță. Pot să chem trei agenți în zece minute.

Vocea suna bine. Mergea. Se țineau de mână și fugeau ca să-și scape viețile.

— Nu.

Ea încetini. Terasa era aglomerată. Lângă *Bayou Queen*, un vas cu zături, se formase coadă. Se opriră la capătul cozii.

— Ce naiba e asta? Întrebă el.

— Te plângi de orice? șopti ea.

— Da. Mai ales de lucrurile prostești, iar ce faci tu e ceva prostesc.

Urcăm pe vasul ăsta?

— Da.

— De ce?

Strănută iar și tuși scos din fire. Ar fi putut să o omoare cu o singură mână, dar și în față și în spate erau oameni, peste tot oameni. Mândria lui era că lucra curat și aici nu era un loc potrivit. „Urcă pe vas, mai joacă teatru câteva minute și vezi ce se întâmplă”. Vor urca pe puntea superioară, o va omorî, o va arunca în râu și va începe să țipe. Încă un accident groaznic. S-ar putea să meargă. Dacă nu, va avea răbdare. Într-o oră, fata va fi moartă. Gavin era plângăreț, așa că se va văicări.

— Pentru că am o mașină cu o milă mai sus, într-o parcare lângă care vom acosta într-o jumătate de oră, îi explică ea vorbind încet. Coborâm de pe vas, urcăm în mașină și plecăm.

Coadă începuse să se miște.

— Nu-mi plac vasele. Am rău de mare. E periculos, Darby. Tuși și privi în jur ca un om urmărit.

— Liniștește-te, Gavin. O să meargă.

Își trase pantalonii în sus. Aveau nouăzeci de centimetri în talie și acopereau opt straturi de chiloți și șorturi de gimnastică. Tricoul era foarte larg; arăta ca un tip de optzeci de kilograme. Părea că e în regulă.

Erau aproape de treptele vasului.

— Nu-mi place, mormăi el destul de tare ca ea să audă.

— Taci din gură, spuse fata.

Omul cu armă alergă spre capul cozii și începu să-și facă loc cu coatele printre turiștii cu bagaje și aparate de luat vederi. Erau îngrămădiți unul lângă altul, ca și cum o plimbare cu vasul pe râu era cea mai

extraordinară excursie din lume. Mai omorâse el, dar niciodată într-un loc atât de aglomerat, îi vedea capul prin mulțime. Își făcu disperat loc printre oamenii din coadă. Câțiva îl înjurară, dar nu-i păsa. Arma o avea în buzunar, dar apropiindu-se de fată o scoase și o ținu lângă piciorul drept. Ea era aproape de trepte, aproape de vas. Îmbrânci oamenii. Ei protestară furioși până când văzură arma, apoi începură să țipe. Ea ținea bărbatul de mână, iar acesta vorbea mereu. Ajunsese să pășească pe vas, când el dădu la o parte ultima persoană din drumul lui și-i puse arma la baza craniului, chiar sub șapca roșie de base-ball. Trase o dată și oamenii țipară și se aruncară la pământ.

Bărbatul căzu pe scări. Darby se dădu îngrozită înapoi. Urechile îi răsunau de la împușcătură, se auzeau țipete, toți erau înspăimântați. Ucigașul fugea spre un șir de magazine, acoperit de un grup mare de oameni. Un bărbat solid, cu un aparat de filmat striga după el, iar Darby îl urmări o secundă cum dispare. Poate că îl văzuse undeva înainte, dar acum nu putea să gândească. Țipa și nu putea să se oprească.

— Are o armă! strigă o femeie de lângă vas.

Mulțimea se îndepărtă de bărbatul împușcat, care era în patru labe și avea un pistol mic în mână. Se legăna jalnic, înainte și înapoi, ca un copil care încearcă să meargă de-a bușilea. Sângele i se scurgea de pe bărbie și forma un pârliaș. Capul lui atârna aproape de bord. Ținea ochii închiși. Înaintă câțiva centimetri, ajungând cu genunchii în balta roșie.

Mulțimea se dădu înapoi îngrozită la vederea omului rănit care lupta cu moartea. Se legăna și încerca să înainteze, numai din dorința de a se mișca, de a trăi. Începu să urle; vaiete de durere într-o limbă pe care Darby nu o recunoștea.

Sângele i se scurgea din nas și de pe bărbie. Se lamenta în limba aceea necunoscută. Doi membri ai echipajului rămăseseră nehotărâți pe scări, uitându-se, dar temându-se să se apropie. Îi îngrijora pistolul.

O femeie țipă, apoi alta. Darby se trase încet înapoi.

— E egiptean, spuse o doamnă scundă, cu pielea întunecată. Acest lucru nu însemna nimic pentru mulțime, care rămăsese încremenită.

El se clătină și se năpusti spre marginea pasarelei. Arma îi căzu în apă. Căzu pe burtă, cu capul atârând peste pasarelă. Sângele picura în râu. Din spate se auziră țipete și doi polițiști se repeziră spre el.

Vreo sută de oameni înaintau încet pentru a vedea mortul. Darby se strecură printre ei, apoi părăsi locul. Poliția va pune întrebări și, deoarece nu putea să răspundă la ele, prefera să dispară. Se simțea slăbită; trebuia să se așeze puțin și să se gândească. La Riverwalk era un bar unde se serveau fructe de mare. Era aglomerat, fiind ora prânzului. Se duse la toaletă. Încuie ușa și se așeză pe capacul WC-ului.

Puțin după căderea nopții, plecă de la Riverwalk. Hotelul Westin era la două cvartale și spera să ajungă acolo fără să fie împușcată pe trotuar. Avea alte haine și un trenchi nou, negru. Și ochelarii și pălăria erau noi. Se săturase să cheltuiască atâția bani pe haine inutile. Se săturase de o mulțime de lucruri.

Ajunse întreagă la Westin. Nu erau camere și se așeză în holul bine luminat, unde rămase o oră, bând cafea. Era timpul să plece, dar nu putea să o facă fără nici o precauție. Trebuia să se gândească.

Poate că se gândea prea mult. Poate că și ei se gândeau acum la ea ca la cineva care gândește și-și făceau planuri în consecință.

Plecă de la Westin și merse pe jos până la Poydras, unde făcu semn unui taxi. Un negru mai în vârstă stătea în spatele volanului.

— Trebuie să merg la Baton Rouge, spuse ea.

— Dumnezeule, fetițo, e un drum bun până acolo.

— Cât? întrebă ea repede.

El se gândi o clipă.

— O sută cincizeci.

Ea intră la spate și aruncă două bancnote peste spătarul din față.

— Uite două sute. Du-mă acolo cât poți de repede și uită-te mereu în spate. S-ar putea să fim urmăriți.

El opri aparatul de taxat și băgă banii în buzunarul cămășii. Darby se întinse în spate și închise ochii. Nu era o mișcare inteligentă, dar nu ajungea nicăieri tot cântărindu-și șansele. Bătrânul conducea repede și în câteva minute erau pe autostradă.

Țiuitul din urechi încetase, dar auzea încă împușcătura și-l vedea în patru labe, legănându-se înainte și înapoi, încercând să mai trăiască o clipă. Thomas vorbise odată despre el și-i spusese Olandezul Verheek, dar după facultate își pierduse porecla, deveniseră oameni serioși. Olandezul Verheek nu putea să fie egiptean.

Îl văzuse o clipă pe ucigașul lui, în timp ce fugea. Avea ceva ce îi era familiar. Se uitase la el numai o dată, în timp ce fugea, și îi picase fisa, dar era ceva neclar, căci țipa, isterizată.

Totul era neclar. La jumătatea drumului spre Baton Rouge, căzu într-un somn adânc.

26

Directorul Voyles stătea în picioare, în spatele scaunului lui rotativ. Nu avea haină și majoritatea nasturilor cămășii lui mototolite erau descheiați. Era ora nouă seara și, judecând după cămașă, se afla la birou de cel puțin cincisprezece ore. Și nu avea de gând să plece.

Ascultă în receptor, bombăni câteva instrucțiuni și închise telefonul. K.O. Lewis stătea de partea cealaltă a biroului. Ușa era deschisă, luminile aprinse; nimeni nu plecase. Toți erau foarte serioși, vorbeau puțin și în șoaptă.

— Era Eric East, spuse Voyles, așezându-se încet în scaun. E acolo de două ore, tocmai au terminat autopsia. A urmărit-o, e prima în viața lui. Un singur glonț în tâmpla dreaptă, dar moartea a survenit mai înainte, de la o singură lovitură între vertebrele cervicale doi și trei. Vertebrele au fost făcute bucățele. Pe mână nu avea praf de pușcă. Altă lovitură i-a zdrobit laringele, dar nu i-a cauzat moartea. Era gol. A murit între zece și unsprezece, noaptea trecută.

— Cine l-a găsit? întrebă Lewis.

— Cameristele, care au venit la unsprezece, azi-dimineață. Îi spui tu soției lui?

— Sigur, spuse K.O. Când îl aduc?

— East spunea că vor fi gata în câteva ore și că va fi aici pe la două noaptea. Spune-i că vom face tot ce dorește ea, că trimit o sută de agenți care să răscolească orașul, că vom găsi ucigașul etc, etc.

— Există vreo urmă?

— Probabil că nu. East spune că cercetează camera de hotel de la trei

după-amiază și că pare să fie o treabă curată. Ușa nu a fost forțată. Nu sunt semne de rezistență. Nimic care să ne ajute, dar e puțin cam devreme. Voyles își frecă ochii înroșiți și se gândi o clipă.

— Cum se poate să se fi dus la o simplă înmormântare și să moară? Întrebă Lewis.

— Și-a vârât nasul peste tot în legătură cu referatul „pelican”. Unul dintre agenții noștri, un tip numit Carlton, i-a spus lui East că Gavin încerca să găsească fata și că ea l-a sunat și i-a spus că s-ar putea să aibă nevoie de ajutor. Carlton a vorbit cu el de câteva ori și i-a dat numele câtorva localuri frecventate de studenți. Asta e tot. Carlton spune că a fost puțin îngrijorat de faptul că Gavin se lăuda peste tot că e de la FBI. Zicea că îl crede cam lipsit de tact.

— A văzut cineva fata?

— Probabil că a murit. Am dat instrucțiuni la New Orleans să fie găsită dacă e posibil.

— Micul ei referat omoară oameni în dreapta și în stânga. Când îl vom lua în serios?

Voyles arată spre ușă și Lewis se ridică și o închise. Directorul era din nou în picioare și-și pocnea încheieturile, gândind cu glas tare.

— Trebuie să ne luăm măsuri de precauție. Cred că ar trebui să punem cel puțin două sute de agenți pe urma „pelicanului”, dar să păstrăm tăcerea asupra lui. Aici e ceva, K.O., ceva cu adevărat murdar. Dar în același timp i-am promis Președintelui să nu ne mai ocupăm de „pelican”. El personal mi-a cerut asta, ține minte, iar eu am spus că așa vom face, în parte pentru că mă gândeam că e o glumă. Voyles reuși să zâmbească. Ei bine, am înregistrat mica noastră conversație când mi-a spus să nu mai facem cercetări. Cred că el și Coal au înregistrat totul pe o rază de opt sute de metri în jurul Casei Albe, așa că eu de ce să n-o fi făcut? Am avut cu mine cel mai bun microfon și am ascultat banda. Limpede ca apa de izvor.

— Nu înțeleg.

— Simplu. Continuăm să investigăm în draci. Dacă trebuie, tragem concluziile, stabilim capetele de acuzare și toată lumea e fericită. Dar va fi greu să o facem în grabă, între timp, idiotul și Coal nu vor ști nimic despre cercetări. Dacă presa prinde de veste și dacă „pelicanul” intră în atenția ziariștilor, atunci voi asigura țara că Președintele ne-a cerut să încetăm investigațiile deoarece unul dintre prietenii lui era implicat.

Lewis zâmbea.

— Asta o să-l omoare.

— Da! Coal va sângera și Președintele nu va mai recupera niciodată. Alegerile sunt la anul, K.O.

— Îmi place, Denton, dar trebuie să rezolvăm treaba asta.

Denton se plimba încet în spatele scaunului lui și își scoase pantofii. Părea și mai scund.

— Vom cerceta fiecare piatră, K.O., dar nu va fi ușor. Dacă e Mattiece, atunci e vorba de un om foarte bogat, amestecat într-un complot bine organizat, care folosește asasini foarte talentați pentru a scăpa de doi judecători la Curtea Supremă. Oamenii ăștia nu vorbesc și nu lasă urme. Uită-te la prietenul nostru Gavin. Vom petrece două mii de ore făcând cercetări în jurul hotelului și fac pariu că nu vom găsi nici cea mai neînsemnată urmă. Ca și în cazul lui Rosenberg și Jensen.

— Și Callahan.

— Și Callahan. Și probabil și în cazul fetei dacă îi găsim vreodată

cadavrul.

— Într-un fel sunt vinovat, Denton. Gavin a venit la mine joi dimineața, după ce a aflat de Callahan, și eu nu l-am ascultat. Știam că se duce acolo, dar nu l-am ascultat.

— Îmi pare rău că a murit. Era un avocat foarte bun și era loial. Apreciez asta. Am avut încredere în Gavin. Dar s-a dus singur la moarte, pentru că și-a depășit atribuțiile. Nu trebuia să facă pe polițistul și nu trebuia s-o caute pe fată.

Lewis se ridică și se întinse.

— Mai bine mă duc la doamna Verheek. Ce să-i spun?

— Spune-i că pare a fi un jaf, că poliția nu e sigură de asta, că încă se fac investigații, că mâine vom ști mai mult etc. Spune-i că sunt distrus și că vom face cum vrea ea.

Limuzina lui Coal se opri brusc lângă trotuar, pentru a face loc unei ambulanțe, care trecea urlând din sirene. Limuzina mergea fără țel prin oraș, un ritual obișnuit atunci când Coal și Matthew Barr se întâlneau pentru a discuta despre afaceri necurate. Stăteau în spate și-și sorbeau băuturile. Coal se răsfăța cu apă de izvor, iar Barr avea o sticlă de Bud luată dintr-un magazin aflat în drum.

Nu observară ambulanța.

— Trebuie să aflu ce știe Grantham, spunea Coal. Azi i-a sunat pe Zikman, pe Trandell, consilierul lui Zikman, pe Nelson De Van, unul din numeroșii mei foști asistenți, care lucrează acum la Comitetul Pentru Realegere. Și ăștia sunt numai cei de care am aflat. Toți într-o singură zi. Arde să afle ceva despre referat.

— Crezi că l-a văzut?

Limuzina se pusese din nou în mișcare.

— Nu. Sunt sigur. Dacă ar fi știut ce e în el, nu ar fi pus atâtea întrebări. Dar, fir-ar să fie, știe de el.

— E capabil. Îl urmăresc de ani de zile. Pare să se miște în umbră și ține legătura cu o rețea ciudată de informatori. A scris unele materiale slabe, dar de obicei e foarte la obiect.

— Tocmai asta mă îngrijorează. E tenace și în povestea asta simte sângele.

Barr sorbi din cutie.

— Bineînțeles, ar însemna să cer prea mult dacă aș vrea să știu ce e în referat.

— Nu întreba. E al dracului de confidențial și e înfricoșător.

— Atunci cum a aflat de el Grantham?

— O întrebare logică. Tocmai asta vreau să știu și eu. Cum a aflat și cât de multe știe? Ce surse are?

— I-am aranjat telefonul din mașină, dar nu am fost încă în apartament.

— De ce nu?

— Azi-dimineață era să ne prindă menajera lui. Încercăm mâine din nou.

— Să nu vă prindă, Barr. Amintește-ți de Watergate.

— Aia erau tâmpiți, Fletcher. Noi suntem destul de talentați.

— Așa e. Spune-mi, tu și destul de talentații tăi colaboratori puteți să puneți un microfon în telefonul lui Grantham de la *Post*?

Barr se întoarse spre Coal și se încruntă.

— Ți-ai pierdut mințile? Imposibil. Locul ăla e tot timpul aglomerat. Au paznici. Tipografia.

— Dar se poate face.

— Atunci fă-o tu, Coal. Dacă știi atât de multe, fă-o tu.

— Gândește-te la posibilitatea de a face asta, bine? Gândește-te puțin.

— Bine. M-am gândit. E imposibil.

Coal se distra gândindu-se la asta, dar Barr se enerva de amuzamentul lui. Limuzina se îndreptă spre centru.

— Interceptați-i convorbirile din apartament, îi spuse Coal. Vreau să mi se raporteze de două ori pe zi despre telefoanele pe care le primește.

Limuzina se opri și Barr coborî.

27

Mic dejun la Dupont Circle. Era destul de răcoare, dar măcar opiomanii și travestiții dormeau încă undeva în micile lor lumi bolnave. Câțiva bețivi zăceau ca niște bușteni. Dar soarele era sus și el se simțea în siguranță și, oricum, era încă agent FBI, cu un ham pe umăr și o armă sub braț. De cine să se teamă? Nu o folosise în cincisprezece ani și nu stătea mereu în birou, dar acum i-ar fi plăcut să o scoată și să tragă.

Se numea Trope și era asistentul foarte special al domnului Voyles. Era atât de special, încât nimeni, afară de el și de domnul Voyles, nu știa de aceste mici convorbiri secrete cu Booker de la Langley. Stătea pe o bancă circulară, cu spatele spre New Hampshire și despacheta un mic dejun cumpărat de la magazin, alcătuit dintr-o banană și o brioșă. Booker nu întârzia niciodată. Trope sosea întotdeauna primul; Booker venea cu cinci minute mai târziu. După ce stăteau de vorbă, Trope pleca primul, apoi pleca și Booker. Acum erau amândoi funcționari cu însărcinări destul de obscure, dar foarte apropiați de șefii lor care, din când în când, se săturau să-și tot închipuie ce naiba făcea celălalt, sau poate aveau doar nevoie să afle repede ceva.

Numele lui adevărat era chiar Trope și se întreba dacă Booker era un nume real. Probabil că nu. Booker lucra la Langley și cei de acolo erau atât de paranoici, încât chiar și contabilii aveau pseudonime. Mușcă puțin din banană. La dracu', secretarele aveau și ele probabil trei sau patru nume. Booker trecu pe lângă fântână cu un pahar înalt, alb, plin cu cafea. Se uită în jur, apoi se așeză lângă prietenul său. Voyles solicitase această întâlnire, deci Trope va vorbi primul.

— Am pierdut un om la New Orleans, spuse el.

Booker mângâie paharul și sorbi.

— A fost ucis.

— Da, dar tot mort se cheamă că e. Erai acolo?

— Da, dar nu știam că și el e acolo. Eram aproape, dar urmăream persoane diferite. Ce făcea?

Trope despachetă brioșa rece.

— Nu știm. S-a dus să ia parte la o înmormântare, a încercat să găsească fata, a găsit pe altcineva, și iată-ne. O mușcătură zdravănă și banana era gata. Acum brioșa. A făcut o treabă curată, nu-i așa?

Booker ridică din umeri. Ce știa FBI-ul despre asasinarea oamenilor?

— A fost în regulă. A încercat să însceneze o sinucidere, din câte am auzit. Sorbi din cafeaua fierbinte.

— Unde e fata? Întrebă Trope.
— Am pierdut-o la O'Hare. Poate e în Manhattan, dar nu suntem siguri.
O căutam.
Trope sorbi cafeaua rece.
— Și ei o caută.
— Sunt sigur.
Se uitară la un bețiv care se întoarse pe cealaltă parte și căzu de pe bancă, în cap, cu o bufnitură, dar probabil că nu simți nimic. Se rostogoli; fruntea îi sângera.
Booker se uită la ceas. Aceste întâlniri erau extrem de scurte.
— Ce planuri are domnul Voyles?
— A trimis cincizeci de oameni noaptea trecută și mai trimite și azi.
Nu-i place să piardă oameni, mai ales dacă îi cunoaște.
— Și Casa Albă?
— Nu le va spune și poate că nu vor afla. Ce știi?
— Îl cunosc pe Mattiece.
Trope reuși să zâmbească ușor la acest gând.
— Unde e domnul Mattiece?
— Cine știe? În ultimii trei ani, nu a prea fost văzut în țară. Are cel puțin șase reședințe în tot atâtea țări și are avioane și vase, așa încât nimeni nu știe.
Trope termină brioșa și îndesă ambalajul în pungă.
— Referatul îl acuză, nu-i așa?
— E o frumusețe. Și dacă ar fi rămas calm, referatul ar fi trecut neobservat. Dar își pierde mințile, începe să omoare oameni și, cu cât omoară mai mulți, cu atât mai multă credibilitate capătă referatul.
Trope se uită la ceas. Durase deja prea mult, dar erau informații utile.
— Voyles spune că s-ar putea să avem nevoie de ajutorul vostru.
Booker dădu din cap.
— S-a făcut. Dar va fi foarte greu. Întâi, presupusul terorist a murit. Al doilea, presupusul comis-voiajor e foarte evaziv. A fost o conspirație amănunțit elaborată, dar conspiratorii au murit. Vom încerca să-l găsim pe Mattiece.
— Și pe fată?
— Da. Vom încerca.
— Ce e în capul ei?
— Cum să rămână în viață.
— Nu poți s-o aduci aici? Întrebă Trope.
— Nu. Nu știm unde e și nu putem să ridicăm civili nevinovați de pe stradă. Acum nu mai are încredere în nimeni.
Trope se ridică cu cafeaua și punga în mână.
— Pe bună dreptate.
Plecă.

Grantham ținea în mână copia fax cețoasă a unei fotografii pe care o primise de la Phoenix. Era studentă la universitatea din Arizona, o fată foarte atractivă de douăzeci de ani. Se specializase în biologie la Denver. Sunase douăzeci de familii Shaw din Denver înainte de a se opri. Al doilea fax era trimis de la New Orleans. Era copia fotografiei din anul întâi la Tulane. Avea părul mai lung. Undeva, pe la mijlocul anuarului, corespondentul lui găsise o fotografie a lui Darby Shaw bând Cola la un picnic de la facultate. Era îmbrăcată cu un tricou larg, cu jeans decorați,

strâmți, și era clar că fotografia fusese pusă în anuar de un mare admirator al lui Darby. Părea ca scoasă din *Vogue*. Râdea la ceva sau la cineva. Avea dinți perfecți și o expresie caldă. O prinsese în pioneze de măsuța de lângă biroul lui.

Al patrulea fax era o fotografie a lui Thomas Callahan.

Își puse picioarele pe birou. Era aproape nouă și jumătate, marți. Biroul redactorilor zumzăia și vibra ca o răzmeriță bine organizată. Făcuse optzeci de apeluri telefonice în ultimele douăzeci și patru de ore și nu obținuse decât cele patru fotografii și o grămadă de formulare de finanțare a campaniei. Nu rezolva nimic și, la urma urmei, de ce să-și bată capul? Urma să-i spună ea tot.

Răsfoi *Post* și văzu ciudata poveste despre un anume Gavin Verheek și decesul lui. Sună telefonul. Era Darby.

— Ai văzut *Post*? întrebă ea.

— Scriu la acest ziar, îți amintești?

Ea nu avea chef de taifas.

— Ai văzut povestea despre avocatul de la FBI omorât la New Orleans?

— Tocmai o citesc. Îți spune ceva?

— Bineînțeles. Ascultă atent, Grantham. Callahan i-a dat referatul lui Verheek, care era prietenul lui cel mai bun. Vineri, Verheek a venit la New Orleans, la înmormântare. Am vorbit cu el la telefon în timpul weekend-ului. Dorea să mă ajute, dar eu eram speriată. Am căzut de acord să ne întâlnim azi la douăsprezece. Verheek a fost omorât în camera lui duminică noaptea, pe la unsprezece. Ai înțeles?

— Da, am înțeles.

— Verheek nu a venit la întâlnire. Bineînțeles, era mort la ora aceea. M-am speriat și am plecat din oraș. Sunt la New York.

— Bine. Grantham scria cu îndârjire. Cine l-a omorât pe Verheek?

— Nu știu. Povestea e mult mai lungă. Am citit *Post* și *New York Times* de la un cap la altul și nu am văzut nimic despre o altă crimă la New Orleans. Dar a mai fost una: un om cu care am stat de vorbă și despre care credeam că e Verheek. E o poveste lungă.

— Așa se pare. Și când o aflu și eu?

— Când poți să vii la New York?

— Pot să fiu acolo pe la douăsprezece.

— E cam repede. Să spunem mâine. Te sun mâine la ora asta și-ți dau instrucțiuni. Trebuie să ai mare grijă, Grantham.

El admiră pantalonii jeans și zâmbetul de pe măsuță.

— Gray, nu Grantham, bine?

— Nu are importanță. Niște oameni foarte puternici se tem de ceea ce știu eu. Dacă îți spun, s-ar putea să mori. Am văzut cadavrele, înțelegi, Gray? Am auzit bombe și împușcături. Am văzut ieri creierii unui om și nu știu cine era sau de ce a fost omorât, știu doar că aflase de referatul „pelican”. Am crezut că îmi e prieten. L-am încredințat viața mea și a fost împușcat în cap în fața a cincizeci de oameni. Privindu-l cum moare, mi-a dat prin cap că poate nu era prietenul meu. Am citit ziarul de azi-dimineață și mi-am dat seama că, sigur, nu era el.

— Cine l-a omorât?

— Vorbim despre asta când ajungi aici.

— Bine, Darby.

— Mai e ceva de stabilit. Îți spun tot ce știu, dar să nu folosești niciodată numele meu. Am scris deja destul ca să moară cel puțin trei oameni și sunt convinsă că eu voi fi ultima. Dar nu vreau să mai dau și de

alte necazuri. Trebuie să rămân necunoscută, bine, Gray?

— S-a făcut.

— Investesc multă încredere în tine și nu știu de ce. Dacă mă îndoiesc vreodată de tine, am să dispar.

— Ai cuvântul meu, Darby, jur.

— Cred că faci o mare greșeală. Nu e genul tău obișnuit de investigație. Asta s-ar putea să îți pricinuiască moartea.

— De la aceiași oameni care i-au ucis pe Rosenberg și Jensen?

— Da.

— Știi cine i-a omorât pe Rosenberg și Jensen?

— Știu cine a plătit să fie omorâți. Îi cunosc numele, știu ce afaceri face. Îi cunosc tactica.

— Și ai să-mi spui mâine?

— Dacă am să mai fiu în viață. Urmă o pauză lungă, ca și cum amândoi s-ar fi gândit la ceva deosebit.

— Poate ar trebui să stăm de vorbă imediat, spuse el.

— Poate. Dar am să te sun mâine dimineață.

Grantham închise și admiră pentru o clipă fotografia ușor cețoasă a acestei foarte frumoase studente la drept, care era convinsă că va muri. Pentru scurt timp, căzu pradă gândurilor de cavalerism și se gândi la salvarea ei. Avea puțin peste douăzeci de ani, îi plăceau bărbații mai în vârstă dacă era să judece după fotografia lui Callahan și, deodată, avea încredere în el și nu în alții. Va avea grijă ca totul să meargă bine. Și o va apăra.

Coloana de mașini părăsi centrul. Trebuia să țină un mic discurs la College Park peste o oră și acum se destindea în spatele limuzinei, fără haină și citind ceea ce scrisese Mabry. Dădu din cap și făcu note pe margine. Într-o zi normală ar fi fost o plimbare plăcută, afară din oraș, până la un campus impozant, ca să țină un discurs. Dar nu era așa. Coal stătea lângă el.

În general, șeful echipei prezidențiale evita aceste călătorii. Îi plăceau momentele când Președintele nu era la Casa Albă și el avea firmele în mână. Dar acum trebuia să stea de vorbă cu șeful său.

— M-am săturat de discursurile lui Mabry, spuse Președintele dezamăgit. Toate sunt la fel. Jur că l-am citit pe ăsta săptămâna trecută la convenția cluburilor Rotary.

— E omul cel mai bun pe care îl avem, dar caut altul, spuse Coal fără să-și ridice ochii de pe notele lui. Citise discursul și nu era chiar atât de rău. Dar Mabry scria de șase luni și ideile lui se învechiseră, iar Coal voia oricum să-l dea afară.

Președintele se uită la nota lui Coal.

— Ce ai acolo?

— Lista scurtă.

— Cine a mai rămas?

— Siler-Spence, Watson și Calderon.

Coal lovi ușor pagina.

— E splendid, Fletcher. O femeie, un negru și un cubanez. Ce s-o fi întâmplat cu albi? Parcă spusesem că vreau tineri albi. Tineri, dar conservatori, judecători cu scrisori de recomandare impecabile și cu ani mulți de viață înaintea lor. N-am spus așa?

Coal continuă să citească.

— Trebuie să fie confirmați.
— Vom face noi să fie confirmați. Am să succed mâini până se rup, dar vor fi confirmați. Îți dai seama că nouă din zece albi din această țară au votat pentru mine?

— Optzeci și patru la sută.

— Exact. Deci ce au albi?

— Aici nu e vorba chiar de protecție.

— Ei, nu, pe dracu'. E protecție pur și simplu. Îmi răsplătesc prietenii și îi pedepsesc pe dușmanii mei. Așa se supraviețuiește în politică. Intri în horă cu cei pe care i-ai adus tu. Nu pot să cred că vrei o femeie și un negru. Te-ai muiat, Fletcher.

Coal lovi ușor altă foaie. Mai auzise asta până acum.

— Sunt mai îngrijorat de realegere, spuse el repede.

— Și eu nu sunt? M-am întâlnit cu atâția asiatici, hispanici, femei și negri, încât ai fi putut crede că sunt un democrat. Fir-ar să fie, Fletcher, ce nu e în regulă cu albi? Trebuie să existe o sută de judecători buni, conservatori, de ce nu găsești doi, numai doi, care să arate și să gândească așa ca mine?

— Aveți nouăzeci la sută din voturile cubanezilor.

Președintele aruncă discursul pe scaun și luă ediția de dimineață a ziarului *Post*.

— Bun, să vedem ce-i cu Calderon. Câți ani are?

— Cincizeci și unu. Căsătorit, opt copii. Catolic, provenit dintr-un mediu sărac, a studiat la Yale, foarte serios. Foarte conservator. Nici un defect, nici un secret rușinos, afară de faptul că s-a tratat pentru alcoolism acum douăzeci de ani. De atunci nu a mai băut. E abstinent.

— A luat vreodată droguri?

— Neagă acest lucru.

— Îmi place.

Președintele citea pagina întâi.

— Și mie. Departamentul de Justiție și FBI-ul i-au verificat și rufele de corp și e curat. Acum pe cine vreți, pe Siler-Spence sau pe Watson.

— Ce nume e ăsta Siler-Spence? Ce-i cu femeile astea care folosesc cratima? Ce s-ar fi făcut dacă s-ar fi numit Skowinski și s-ar fi măritat cu un tip care s-ar fi numit Levondowski? Micul ei suflet feminist ar fi stăruit să treacă prin viață sub numele de F. Gwendolyn Skowinski-Levondowski? Ia mai slăbește-mă! Nu o să aprob niciodată o femeie cu cratimă în mijlocul numelui.

— Ați și făcut-o.

— Cine e?

— Kay Jones-Roddy, ambasadoare în Brazilia.

— Recheam-o și dă-o afară.

Coal zâmbi ușor și puse notele pe scaun. Urmări circulația pe fereastră. Vor hotărî asupra celui de al doilea mai târziu. Îl avea deja în buzunar pe Calderon și voia ca Linda Siler-Spence să fie aprobată, de aceea îl va susține pe negru pentru a-l forța pe Președinte să aprobe femeia. Evident, era o manipulare elementară.

— Cred că ar trebui să mai așteptăm două săptămâni înainte de a-i anunța, spuse el.

— Nu are importanță, mormăi Președintele, citind un articol de pe pagina întâi. Îi va anunța când va fi el gata, indiferent de orarul lui Coal. Nu era convins că trebuie anunțați amândoi odată.

— Watson e un judecător negru, foarte conservator, care are reputația

de a fi dur. Ar fi ideal.

— Nu știu, mormăi Președintele, care citea despre Gavin Verheek.

Coal văzuse articolul din pagina a doua. Verheek fusese găsit mort într-o cameră la Hilton, în New Orleans, în împrejurări ciudate. Conform articolului, FBI nu avea nimic de spus despre prezența lui Verheek la New Orleans. Voyles era adânc întristat. Un angajat minunat, loial etc.

Președintele frunzări ziarul.

— Prietenul nostru Grantham e foarte tăcut.

— Face cercetări. Cred că a auzit despre referat, dar nu poate să pună mâna pe el. A sunat pe toată lumea din oraș, dar nu știe ce să întrebe. Urmărește fantome.

— Am jucat golf cu Gminski ieri, spuse Președintele plin de el. Și mi-a dat asigurări că totul e sub control. Am avut o convorbire sinceră, în timp ce jucam. E un jucător groaznic, mereu nimerea în nisip și în apă. A fost foarte distractiv.

Coal nu se atinsese niciodată de o crosă de golf și nu putea să sufere conversațiile stupide despre handicapuri și altele de acest fel.

— Credeți că Voyles face investigații în direcția asta?

— Nu, mi-a dat cuvântul că nu va face. Nu că aş avea încredere în Voyles, dar Gminski nu a pomenit de el.

— Câtă încredere aveți în Gminski? întrebă Coal cu o privire fugară și încruntată spre Președinte.

— Nici un pic. Dar, dacă ar fi știut ceva despre referatul „pelican”, cred că mi-ar fi spus...

Președintele târăgână ultimele cuvinte, știind că pare naiv.

Coal mormăi a neîncredere.

Traversară râul Anacostia și intrară în districtul Prince Georges. Președintele își luă discursul și se uită pe fereastră. La două săptămâni după crime, procentele se mențineau la cincizeci la sută. Democrații nu aveau nici un candidat care să facă agitație. Era puternic și devenea tot mai sigur pe sine. Americanii se săturaseră de droguri și crime, de minorități gălăgioase care să concentreze toată atenția și idioți liberali care interpretează Constituția în favoarea criminalilor și a radicalilor. Acum era momentul. Două nominalizări la Curtea Supremă în același timp. Aceasta va fi moștenirea lui.

Zâmbi. Ce tragedie splendidă!

Taxiul se opri brusc la colțul lui Fifth Avenue cu Strada 52 și Gray, făcând exact ce i se indicase, plăti repede și ieși cu sacul în mână. În spate, mașina claxona și gonia păsările, iar el se gândea ce plăcut era să fii din nou în New York.

Era aproape cinci după-amiaza și pe Fifth Avenue erau mulți trecători, iar el își spuse că exact asta dorea ea. Vorbise clar: „la avionul de la National la La Guardia. Ia un taxi până la hotelul Vista în World Trade Center. Du-te la bar, comandă o băutură, poate două, supraveghează-ți spatele, apoi, după o oră, ia un taxi până la colțul Străzii 52 cu Fifth Avenue. Mișcă-te repede, poartă ochelari de soare și fii atent la orice

pentru că, dacă vei fi urmărit, s-ar putea să te omoare".

Îl pusese să scrie tot. Era cam prostesc, cam exagerat, dar avea o voce pe care nu o puteai contrazice. Nici nu voia. Avea noroc că mai era în viață, spunea ea, și nu va mai risca. Și dacă voia să stea de vorbă cu ea, atunci să facă exact ce i se cere.

Scrisese tot. Străbătea cu greu mulțimea, dar merse cât putea de repede pe Fifth Avenue, până la Strada 59, la Piaza, sus, pe scări și în hol, apoi afară, până la Central Park South. Nu se putea să-l fi urmărit cineva. Și, pentru că era atât de grijulie, probabil că nici ea nu fusese urmărită.

De-a lungul Parcului Central trotuarul era aglomerat; apropiindu-se de Sixth Avenue, mergea și mai repede. Era tulburat și, deși încerca să se stăpânească, era nerăbdător s-o întâlnească. La telefon fusese rece și metodică, dar cu o urmă de frică și incertitudine. Nu era decât o studentă la drept, spunea ea, nu știa ce face și probabil că va muri într-o săptămână dacă nu mai devreme, dar, oricum, așa trebuie făcut jocul. Să presupui întotdeauna că ești urmărit. Supraviețuise șapte zile, deși era urmărită de agenți. Așa că trebuia să acționeze cum îi indicase ea.

Îi spusese să cotească pe St. Moritz la colțul cu Strada 6 și așa făcuse. Îi rezervase cameră pe numele Warren Clark. El plătitise camera cu bani gheață și urcase cu liftul până la etajul nouă. Trebuia să aștepte. Să stea să aștepte, așa îi ceruse ea.

Stătea în picioare în fața ferestrei de o oră și se uita cum se lasă întunericul în Central Park. Telefonul sună.

— Domnul Clark? Întrebă o voce de femeie.

— Da.

— Eu sunt. Ai venit singur?

— Da. Unde ești?

— Cu șase etaje mai sus. la liftul până la optsprezece, apoi coboară pe scări până la cincisprezece. Camera 1520.

— Bine. Acum?

— Da. Aștept.

Se spală din nou pe dinți, își cercetă părul și peste zece minute stătea în fața camerei 1520. Se simțea ca un student la prima întâlnire. Nu-i mai bătuse așa inima de la meciurile de fotbal din liceu.

Dar el era Gray Grantham de la *Washington Post* și nu avea de-a face decât cu un nou subiect, iar ea nu era decât o femeie, așa că apucă hățurile, amice, își zise.

Bătu și așteaptă.

— Cine e?

— Grantham, spuse el.

Se auzi zăvorul și ușa se deschise încet. Părul se dusesse, dar ea zâmbea și arăta ca un manechin. Îi scutură mâna cu fermitate.

— Intră.

Închise ușa și o încuie.

— Vrei să bei ceva? Îl întrebă.

— Sigur, ce ai?

— Apă cu gheață.

— Splendid.

Intră într-o cameră mică de zi, unde funcționa un televizor, cu sonorul dat încet.

— Vino aici, spuse ea.

El își puse sacul pe masă și se așeză pe canapea. Ea era în picioare, lângă bar și, o clipă, îi admiră pantalonii. Nu era încălțată. Avea un tricou

foarte larg, al cărui decolteu cădea pe un umăr, dezvelind breteaua sutienului.

Îi dădu apa și se așeză într-un fotoliu, lângă ușă.

— Mulțumesc, spuse el.

— Ai mâncat? îl întreabă ea.

— Nu mi-ai spus să mănânc.

Ea râse.

— Iartă-mă. Am trecut prin multe. Să comandăm ceva la serviciul la cameră.

El aprobă din cap și-i zâmbi.

— Bine. Îmi convine orice vrei tu.

— Aș vrea un cheeseburger, cartofi prăjiți și o bere rece.

— Perfect.

Ea ridică receptorul și comandă mâncarea. Grantham se duse la fereastră și se uită la luminile care se târau pe Fifth Avenue.

— Eu am douăzeci și patru de ani. Tu câți ai?

Acum stătea pe sofa și bea înghițituri mici de apă cu gheață.

El se așeză în cel mai apropiat fotoliu.

— Treizeci și opt. Căsătorit. Divorțat acum șapte ani și trei luni. Nu am copii. Locuiesc singur, cu o pisică. De ce ai ales tocmai St. Moritz?

— Avea camere libere și i-am convins să plătesc cu bani gheață și să nu mă identific. Îți place?

— E minunat. Nu mai e chiar atât de nou.

— Nu suntem în vacanță.

— E minunat. Cât crezi că vom sta aici?

Se uită atentă la el. Publicase o carte cu șase ani mai înainte și ea găsisese un exemplar într-o bibliotecă publică din New Orleans. Arăta cu șase ani mai bătrân decât în fotografia de pe supracopertă, dar îmbătrânirea frumos, cu câteva fire albe deasupra urechilor.

— Nu știu cât ai să stai tu, spuse ea. Planurile mele se schimbă de la o clipă la alta. S-ar putea să văd pe stradă pe cineva care să mă facă să zbor în Noua Zeelandă.

— Când ai plecat din New Orleans?

— Luni noaptea. Am luat un taxi până la Baton Rouge și ar fi fost ușor să fiu urmărită. Am zburat la Chicago, unde am cumpărat patru bilete pentru patru orașe diferite, inclusiv Boise, unde locuiește mama mea, am luat avionul spre La Guardia în ultima clipă și cred că nu m-a urmărit nimeni.

— Ești în siguranță.

— Poate pentru moment. Vom fi amândoi vânați când va apărea în ziar povestea asta. Presupunând că va apărea.

Gray ronțăi gheața, studiind-o.

— Depinde de ceea ce îmi vei spune. Și depinde de ceea ce poate fi verificat cu alte surse.

— Verificarea depinde de tine. O să-ți spun ce știu și, după aceea, e treaba ta.

— Bine. Când începem?

— După ce mâncăm. Prefer să vorbim cu stomacul plin. Nu ne grăbim, nu-i așa?

— Sigur că nu. Eu am la dispoziție toată noaptea, ziua de mâine și de poimâine și ziua următoare și următoarea. Vreau să spun că e subiectul cel mai tare de douăzeci de ani încoace, de aceea o să stau cu tine cât timp ai să vorbești.

Darby zâmbi. Exact acum o săptămână, ea și cu Thomas așteptau să ia cina într-un bar la Mouton's. El purta un sacou negru de mătase, cămașă de drill, cravată roșie în carouri și pantaloni kaki foarte apretați. Pantofi, fără șosete. Cămașa era descheiată și cravata lărgită. Vorbiseră despre Insulele Virgine, despre Ziua Recunoștinței și despre Gavin Verheek, în timp ce așteptau să li se pregătească masa. El bea repede, dar ăsta era un lucru obișnuit. Mai târziu, se va îmbăta, ceea ce îi va salva ei viața.

În ultimele șapte zile trăise cât într-un an și acum vorbea cu o persoană care nu-i dorea moartea. Își încrucișa picioarele pe măsuta de cafea. Se simțea bine cu el în cameră. Se relaxă. Fața lui spunea: „Ai încredere în mine”. De ce nu? în cine altcineva să aibă încredere?

— La ce te gândești? întrebă el.

— A fost o săptămână lungă. Acum șapte zile eram o studentă oarecare la drept, care se zbătea să ajungă în vârf. Și uită-te acum la mine.

Se uita la ea. Încercând să rămână calm, nu ca un boboc fără experiență, dar se uita. Părul ei era negru și foarte scurt, dar șic, însă lui îi plăcea versiunea lungă din faxul de ieri.

— Povestește-mi despre Thomas Callahan, spuse el.

— De ce?

— Nu știu. Face parte din poveste, nu-i așa?

— Da. O să ajung la asta mai târziu.

— Minunat. Mama ta stă la Boise?

— Da, dar nu știe nimic. Mama ta unde e?

— Short Hills, New Jersey, răspunse el zâmbind.

Ronțai o bucățiță de gheață și așteptă ca ea să vorbească, dar ea se gândea.

— Ce-ți place la New York? îl întrebă.

— Aeroportul. E mijlocul cel mai rapid de a scăpa de aici.

— Am fost aici cu Thomas, astă-vară. E mai cald decât la New Orleans.

Deodată, Grantham își dădu seama că nu era doar o studentă frumoasă, ci era o văduvă în doliu. Biata de ea suferea. Nu se uitase la părul, hainele sau ochii lui. Era îndurerată. Fir-ar să fie!

— Îmi pare foarte rău pentru Thomas, spuse el. Nu o să te mai întreb nimic de el.

Ea zâmbi, dar nu spuse nimic.

Se auzi o lovitură puternică în ușă. Darby sări în picioare și se uită la ușă. Apoi respiră adânc. Venise mâncarea.

— Mă duc eu, spuse Gray. Liniștește-te.

Secole întregi, de-a lungul coastei a ceea ce se va numi mai târziu Louisiana, se dăduse o luptă tăcută dar uriașă a naturii, pe care nimic nu o oprise. Era o luptă pentru teritoriu. Nici un om nu se amestecase, până de curând. Fluviul Mississippi aducea din nord o provizie nesecată de apă proaspătă și sedimente și hrănea mlaștinile cu pământul de care aveau nevoie pentru a rodi și a prospera. Apa sărată din Golf eroda coastele și ardea mlaștinile de apă dulce, omorând ierburile care le țineau împreună. Râul răspundea prin drenarea a jumătate din continent și depozitând

aceste soluri în Louisiana inferioară. El construise astfel un șir lung de delte de sedimentare, fiecare din ele, la rândul ei, blocând calea râului și obligându-l să-și schimbe iar cursul. Bogatele mlaștini fuseseră create de delte.

Era o luptă epopeică, în care fiecare lua și dădea pe rând, în care forțele naturii se stăpâneau perfect. Primind mereu materii din partea puternicului râu, deltele nu numai că rezistau în fața Golfului, dar se și dezvoltau.

Mlaștinile erau o minune de evoluție naturală. Folosind bogatele sedimente ca hrană, ele se transformaseră într-un rai verde cu chiparoși, stejari și petice dese de ierburi înflorite, pipirig și papură. Apa era plină de raci, crustacee, stridii, plătici, roșioare și alți pești, crabi și aligatori. Câmpia de coastă era un sanctuar pentru sălbăticiuni. Sute de specii de păsări migratoare veneau aici să scoată pui.

Pământurile inundate erau întinse, bogate și fertile.

Apoi, în 1930, în aceste locuri s-a descoperit petrol și cotropirea regiunii a început. Companiile petroliere au dragat peste șaisprezece mii de kilometri de canale, pentru a ajunge la aceste bogății. Au împânzit delta cu o rețea de șanțuri mici și îngrijite. Au tăiat mlaștina în fâșii.

Au forat, au găsit petrol, apoi au dragat ca nebunii ca să aibă acces la sonde. Canalele lor erau niște conducte perfecte pentru apa sărată a Golfului, care au înghițit treptat mlaștinile.

Din momentul în care s-a găsit petrol, zeci de mii de acri de pământuri inundabile au fost înghițite de ocean. Anual, din Louisiana dispar șaiszeci de mii de hectare. La fiecare cincisprezece minute, încă un acru dispare sub apă.

În 1979, o companie petrolieră a săpat o gaură adâncă în Terrebonne Parish și a dat de petrol. Era o zi obișnuită, o forare obișnuită, dar descoperirea nu mai era obișnuită. Era un zăcământ bogat. Au forat din nou la două sute de metri mai departe și au dat de unul și mai mare. S-au îndepărtat cu un kilometru și jumătate, au forat și au dat de un zăcământ mult mai mare. La cinci kilometri depărtare, au dat iar de petrol.

Compania petrolieră a astupat puțurile și a cântărit situația: aveau toate semnele că dăduseră de un câmp important.

Compania petrolieră era proprietatea lui Victor Mattiece, descendent din emigranți francezi, din Lafayette, care câștigase și pierduse mai multe averi forând după petrol în Louisiana de Sud. În 1979 se întâmplase să fie bogat și, ceea ce era mult mai important, avea acces la banii altor oameni. S-a convins repede că dăduse peste un zăcământ important. A început să cumpere pământuri în jurul puțurilor astupate.

În afacerile cu petrol, păstrarea secretului are o importanță crucială, dar e foarte dificilă. Iar Mattiece știa că, dacă începe să arunce cu prea mulți bani, în curând se vor rezezi mulți să foreze în jurul noii lui mine de aur. Știind să aibă răbdare și să facă planuri de lungă durată, cântări situația și spuse nu câștigului rapid. Hotărî să pună mâna pe tot. Împreună cu avocații săi și alți consilieri puse la punct un plan de cumpărare metodică a regiunii din jur în numele unui mare număr de companii. Formă noi companii, folosi numele unora vechi și începu să achiziționeze terenurile.

Cei care făceau afaceri cu Mattiece îl cunoșteau și erau siguri că avea bani și că putea să aibă și mai mulți. Mattiece știa că ei știau, de aceea

atacă liniștit proprietarii de pământuri din Terrebonne Parish cu două duzini de companii anonime. Totul a mers fără nici un impediment major.

Făcuse planul să consolideze terenul, apoi să dragheze încă un canal prin nefericita mlaștină, astfel încât oamenii și echipamentul să poată ajunge la instalații și petrolul să fie transportat repede. Canalul urma să aibă cincizeci și șase de kilometri și să fie de două ori mai lat decât celelalte. Circulația urma să fie intensă.

Având bani, Mattiece era simpatizat de politicieni și birocrați. Le făcea cu îndemânare jocul. Cheltuia bani acolo unde era nevoie. Îi plăcea politica, dar ura publicitatea. Era paranoic și retras.

Cumpărarea pământurilor se făcuse fără greutate și, deodată, Mattiece se trezi fără bani gheață. În primii ani ai deceniului opt, industria era în regres și instalațiile lui încetară să mai pompeze petrol. Avea nevoie de mulți bani și dorea niște parteneri care să investească și să-și țină gura. De aceea, nu se duse în Texas. Traversă oceanul și găsi câțiva arabi, care studiară hărțile și crezură în estimările lui asupra mărimii rezervei de petrol și gaze naturale. Cumpărare acțiuni și Mattiece avu din nou mulți bani gheață.

Dădu bani acolo unde trebuia și obținu permisiunea oficială de a-și tăia drum prin delicatele mlaștini și crânguri de chiparoși. Victor Mattiece simțea miliardul aproape. Poate chiar două sau trei miliarde.

Atunci se întâmplă ceva ciudat. I se intentă un proces pentru a înceta dragările și forările. Reclamantul era o organizație ecologică cunoscută sub numele de Green Fund.

Procesul era neașteptat, deoarece timp de cincizeci de ani Louisiana fusese distrusă și poluată de companiile petroliere și de oameni ca Victor Mattiece. Era un troc. Industria petrolului avea mulți angajați și plătea bine. Taxele pe petrol și gaze adunate în Baton Rouge acopereau salariile angajaților de stat. Micile sate din bayou ⁸ se transformaseră în orașe în plin avânt. Politicienii, de la guvernatori în jos, luau banii petroliștilor și le făceau jocul. Totul era bine, ce dacă sufereau mlaștinile.

Green Fund înscrie procesul la Tribunalul Districtual din Lafayette. Un judecător federal opri proiectul în așteptarea procesului.

Mattiece se înfurie. Petrecu săptămâni întregi cu avocații lui, complotând și urzind planuri. Va cheltui oricât ca să câștige. „Faceți orice, le spuse el. Încălcați orice lege, violați orice etică, angajați orice expert, împuterniciți orice agenție, tăiați orice gât, cheltuiți oricât. Numai să câștigăm blestematul ăla de proces”.

Pentru a nu fi remarcat, se dădu și mai mult la fund. Se mută în Bahamas și conduse operațiunile dintr-o fortăreață înarmată de la Lyford Cay. Zbura la New Orleans o dată pe săptămână, pentru a se întâlni cu avocații, apoi revenea pe insulă.

Deși nu putea fi văzut, se asigură că sumele pentru politicieni creșteau. Marele lui câștig era în siguranță în Terrebonne Parish și într-o zi îl va extrage, dar nu se știe niciodată când va avea nevoie să ceară unele servicii.

Atunci când avocații de la Green Fund se puseră pe treabă, identificară peste treizeci de acuzați. Unii erau proprietari de terenuri. Alții făceau explorări. Alții instalau conductele. Alții forau. Societățile pe acțiuni și partenerii cu răspundere limitată și corporațiile formau un labirint impenetrabil.

Acuzații și armata lor de avocați bine plătiți răspunseră pe măsură.

⁸bayou — teren mlăștinos sau inundabil.

Înaintară un dosar gros și cerură judecătorului să respingă procesul ca fiind nefondat. Respins. Îi cerură să permită continuarea forărilor până la proces. Respins. Gemură de durere și explicară în alt dosar voluminos ce mulți bani erau investiți în explorări, foraje etc. Respins din nou. Când toate demersurile lor fură respinse și devenise evident faptul că într-o zi va avea loc un proces cu juri, avocații petroliștilor făcură unele cercetări și începură să joace murdar.

Din fericire pentru Green Fund, inima noii rezerve de petrol se afla lângă un inel de mlaștini care erau de ani de zile refugiul natural al păsărilor de apă. Vulturi-pescar, egrete, pelicani, rațe, stârci, găște și multe alte păsări migraseră aici. Deși Louisiana nu fusese niciodată foarte darnică cu pământul ei, arătase ceva mai multă simpatie animalelor. Din moment ce verdictul urma să fie dat într-o zi de un juriu format din oameni obișnuiți, Green Fund și avocații săi mizară pe păsări.

Pelicanul deveni un erou. După treizeci de ani de contaminare insidioasă cu DDT și alte pesticide, pelicanul brun din Louisiana se afla aproape de extincție. Aproape prea târziu, el a fost clasificat drept specie pe cale de dispariție și i s-a acordat o clasă superioară de protecție. Green Fund se folosi de maiestuoasa pasăre și angajă vreo șase experți din toată țara pentru a face teste în numele său.

Procesul se derula încet, fiind implicați o sută de avocați. Uneori se împotmolea, ceea ce convenea celor de la Green Fund. Instalațiile de foraj stăteau.

Procesul pelicanului se judecă la Lake Charles, la șapte ani după ce Mattiece zburase prima dată peste Terrebonne Bay cu elicopterul lui și urmăse traseul pe care urma să-l aibă prețiosul său canal. Fu un proces amar, care dură zece săptămâni. Green Fund dorea să obțină despăgubiri în bani pentru distrugerile deja provocate și o interdicție permanentă a viitoarelor forări.

Companiile petroliere aduseră un avocat excentric de la Houston, să vorbească juriului. Purta cizme din piele de elefant și un Stetson și, dacă era necesar, putea să vorbească precum un cajun⁹. Era ca un medicament puternic, mai ales în comparație cu avocații de la Green Fund, care aveau amândoi bărbi și chipuri foarte sensibile.

Green Fund pierdu procesul, ceea ce era de așteptat. Companiile petroliere cheltuiseră milioane. Deși David se descurcase, totuși pariurile cele mai bune se puneau pe Goliat. Jurații nu erau impresionați de groaznicele amenințări cu poluarea și fragilitatea pământurilor inundabile. Petrolul însemna bani, iar oamenii aveau nevoie de locuri de muncă.

Judecătorul nu ridică interdicția de a foră din două motive, întâi, pentru că Green Fund dovedise că pelicanul, o specie protejată pe plan federal, era în primejdie. Și pentru toți era evident că Green Fund va face recurs, deci totul era departe de a fi încheiat.

Praful se așază pentru o vreme. Mattiece repurtase o mică victorie. Dar știa că vor urma alte zile prin tribunale. Era un om cu o răbdare infinită și știa să urzească planuri.

⁹Cajun — locuitor din Louisiana, descendent din emigranți vorbitori de limbă franceză.

În timp ce ea vorbea, el lua notițe.

— Cine ți-a spus despre proces?

— Un tip numit John Del Greco. E student la drept, la Tulane, cu un an înaintea mea. Vara trecută a lucrat pentru o firmă mare din Houston, care era la periferia ostilităților. Nu a fost aproape de proces, dar rumorile și zvonurile au fost numeroase.

— Și toate firmele erau din New Orleans și Houston?

— Da, principalele firme aflate în litigiu. Dar erau companii din orașe diferite și și-au adus fiecare avocații lor. Erau avocați din Dallas, Chicago și multe alte orașe. A fost un adevărat circ.

— Care e acum stadiul procesului?

— Va fi judecat în recurs la al Cincilea Circuit de Curți de Apel. Recursul nu a fost încă stabilit, dar va fi, într-o lună sau două.

— Unde e al Cincilea Circuit?

— La New Orleans. La douăzeci și patru de luni după ce ajunge acolo, un juriu de trei judecători va audia și va da o sentință. Partea care pierde va cere, fără îndoială, încă o audiere de către un întreg juriu, ceea ce va mai dura încă trei sau patru luni. În verdict sunt destule imperfecțiuni care să asigure modificarea sau rejudecarea.

— Ce înseamnă rejudecarea?

— Curtea de Apel poate să facă trei lucruri. Poate să mențină verdictul, să-l modifice sau să găsească suficiente erori pentru a trimite procesul înapoi pentru o nouă judecată. În acest din urmă caz, e vorba de o rejudecare. Toate astea se pot face și numai pentru o parte a verdictului.

În timp ce scria, Gray dădu din cap.

— Mă întreb de ce vor unii să se facă avocați?

— Și eu m-am întreb de câteva ori săptămâna trecută.

— Ai idee ce ar putea face al Cincilea Circuit?

— Nu. Încă nu l-au văzut. Reclamanții susțin că sunt multe greșeli de procedură făcute de pârâți și, dată fiind natura conspirației, probabil că e adevărat. S-ar putea să fie modificat.

— Atunci ce se întâmplă?

— Atunci începe distracția. Dacă nici una dintre părți nu e mulțumită de al Cincilea Circuit, vor merge la Curtea Supremă.

— Mare surpriză mare!

— În fiecare an, Curtea Supremă primește mii de recursuri, dar e foarte selectivă. Din cauza banilor și a presiunii care se face, procesul ăsta are șanse să fie audiat.

— Începând de azi, cât timp va dura până când Curtea Supremă se va pronunța asupra cazului?

— Oricât între trei și cinci ani.

— Rosenberg ar fi murit de moarte naturală.

— Da, dar s-ar fi putut ca la Casa Albă să fie un democrat, când el va fi murit de moarte bună. Mai bine să fie îndepărtat acum, când poți să prezici cu cine va fi înlocuit.

— Pare logic.

— E foarte frumos. Dacă ești Victor Mattiece și ai numai cincizeci de milioane, vrei să fii miliardar și nu-ți faci probleme dacă mor câțiva judecători de la Curtea Supremă, acum e timpul.

— Dar dacă Curtea Supremă refuză să audieze cazul?

— Dacă al Cincilea Circuit menține verdictul procesului, e bine. Dar dacă îl modifică și Curtea Supremă îl respinge, va avea probleme. Cred că o va lua de la început, cu un nou litigiu, și va încerca din nou. Sunt prea

mulți bani în joc ca să-și permită să-și lingă rănilor acasă la el. Dacă a avut grijă de Rosenberg și Jensen, e de presupus că s-a dedicat unei cauze.

— Unde a fost el în timpul procesului?

— Nu s-a arătat deloc. Amintește-ți că nu se știe că el e în fruntea litigiului. Atunci când a început procesul, erau treizeci și opt de companii pârâte. Nu a fost numită nici o persoană particulară, numai companii. Din treizeci și opt, șapte sunt publice și el posedă nu mai mult de douăzeci la sută din fiecare. Sunt doar firme mici. Celelalte treizeci și una sunt particulare. Nu am putut să găsesc mai multe informații, dar am aflat că multe din aceste companii particulare se dețin între ele, iar unele sunt chiar proprietatea unor companii publice. E foarte complicat.

— Dar el controlează tot.

— Da. Cred că deține sau controlează optzeci la sută din proiect. Din patru companii particulare verificate de mine, două sunt înregistrate în Bahamas și una în insulele Cayman. Del Greco a auzit că Mattiece operează în spatele unor bănci și companii din insule.

— Îți amintești cele șapte companii publice?

— Pe cele mai multe. Bineînțeles că erau înșirate în referat, a cărui copie nu o am. Dar am rescris aproape totul de mână.

— Pot să văd?

— O să ți-l dau. Dar e mortal.

— O să-l citesc mai târziu. Spune-mi ce-i cu fotografia.

— Mattiece e dintr-un oraș mic de lângă Lafayette și în tinerețe dădea mulți bani politicienilor din Louisiana de Sud. Pe atunci era un tip misterios, care oferea bani din umbră. A cheltuit mult cu democrații locali și cu republicanii pe plan național și, de-a lungul anilor, a fost invitat de ștabi mari de la Washington. Nu a căutat niciodată publicitatea, dar e greu să ascunzi atâtea bani, mai ales atunci când îi dai politicienilor. Acum șapte ani, când Președintele era vicepreședinte, a fost la New Orleans, pentru o strângere de fonduri pentru republicani. Toți marii ștabi erau acolo, inclusiv Mattiece. Tacâmul costa zece mii de dolari, așa că presa a încercat să se strecoare. Un fotograf a reușit să-l fotografieze pe Mattiece dând mâna cu vicepreședintele. Ziarul din New Orleans a publicat-o a doua zi. E o fotografie minunată. Își zâmbeau unul altuia ca doi prieteni buni.

— O să o găsesc ușor.

— Am pomenit de ea în ultima pagină a referatului, așa, de distracție. E amuzant, nu-i așa?

— Mă stric de râs.

— Mattiece a dispărut din viața publică acum câțiva ani și se crede că trăiește în mai multe locuri. E foarte ciudat. Del Greco zice că majoritatea oamenilor îl cred nebun.

Magnetofonul dădu un semnal și Gray schimbă benzile. Darby se ridică și-și întinse picioarele lungi. În timp ce meșterea la magnetofon, el o privi. Alte două casete erau înregistrate și însemnate.

— Ești obosită? Întrebă el.

— Nu am dormit prea bine. Mai ai întrebări?

— Ce mai știi?

— Ți-am spus esențialul. Mai sunt unele lacune pe care le vom umple mâine dimineață.

Gray opri magnetofonul și se ridică. Ea era la fereastră și se întindea căscând. El se așează pe canapea.

— Ce s-a întâmplat cu părul tău? Întrebă el.

Darby se tolăni într-un fotoliu și-și trase picioarele sub ea. Avea

unghiile roșii. Își ținea bărbia pe genunchi.

— L-am lăsat într-un hotel din New Orleans. De unde știi de el?

— Am văzut o fotografie.

— De unde?

— De fapt, am văzut trei. Două din anuarul de la Tulane și una de la universitatea statului Arizona.

— Cine ți le-a dat?

— Am oamenii mei. Mi le-au trimis prin fax, nu erau prea bune. Dar părul era splendid.

— Aș fi vrut să nu faci asta.

— De ce?

— Orice comunicare telefonică lasă urme.

— Hai, Darby, acordă-mi puțin credit.

— Ai făcut cercetări despre mine.

— Puține.

— Să nu mai faci. Dacă vrei ceva de la mine, întreabă-mă. Dacă refuz, las-o baltă.

Grantham ridică din umeri și acceptă. Lasă părul. Să revenim la lucruri mai importante.

— Cine i-a ales pe Rosenberg și pe Jensen? Mattiece nu e avocat.

— Cu Rosenberg era ușor. Jensen a scris ceva despre procesele privind mediul, dar vota în mod constant împotriva oricărui tip de dezvoltare.

Dacă aveau ceva în comun, aceasta era protejarea mediului.

— Și crezi că Mattiece a plănuit totul singur?

— Sigur că nu. O minte periculoasă de avocat a ales cele două nume.

Are o mie de avocați.

— Nici unul în D.C.?

Darby ridică bărbia și se încruntă.

— Ce ai de spus?

— Nici unul dintre avocați nu-i în D.C.?

— N-am spus asta.

— Parcă ziceai că firmele de avocați erau mai ales din New Orleans și Houston. Nu ai spus nimic de D.C.

Darby scutură din cap.

— Presupui prea multe. Pot să-ți spun cel puțin două firme din D.C. peste care am dat. Una este White și Blazeovich, o firmă foarte veche, puternică, republicană, cu patru sute de avocați.

Gray se trase spre marginea canapelei.

— Ce s-a întâmplat?

El manifestă deodată interes. Era în picioare și se plimba între ușă și canapea.

— Se potrivește. S-ar putea să fie asta, Darby.

— Te ascult.

— Mă ascuți?

— Jur că ascult.

El era la fereastră.

— Bine. Săptămâna trecută am primit trei apeluri telefonice de la un avocat din D.C. numit Garcia, dar ăsta nu era numele lui adevărat. Spunea că știe ceva, că a văzut ceva în legătură cu Rosenberg și Jensen și că vrea să-mi spună ce. Dar s-a speriat și a dispărut.

— În D.C. sunt un milion de avocați.

— Două! Dar știu că lucrează la o firmă particulară. Într-un fel, a și recunoscut. Era sincer și foarte speriat, credea că e urmărit. L-am întrebat

cine îl urmărește și, bineînțeles, nu mi-a spus.

— Ce s-a întâmplat cu el?

— Aveam o întâlnire stabilită pentru sâmbătă dimineața, dar m-a sunat și a spus că nu vine. Zicea că e căsătorit, că are o slujbă bună și că nu vrea să riște. Nu a recunoscut niciodată, dar cred că are o copie pe care era gata-gata să mi-o arate.

— El ar putea să-ți ofere verificarea pe care o vrei.

— Dacă lucrează la White și Blazeovich? Ai restrâns deodată cercul la patru sute de avocați.

— Carul cu fân e mult mai mic.

Grantham se repezi la sacul lui, frunzări printre hârtii și scoase repede o fotografie cinci pe șapte, alb-negru. I-o aruncă în poală.

— Iată-l pe domnul Garcia.

Darby examinează fotografia unui bărbat aflat pe un trotuar aglomerat. Fața i se vedea clar.

— Presupun că nu a pozat pentru asta.

— Nu chiar, spuse Grantham, măsurând camera.

— Atunci cum ai luat-o?

— Nu pot să-mi dezvălui sursele.

Ea o aruncă pe măsuta de cafea și-și frecă ochii.

— Mă sperii, Grantham. E dezgustător. Spune-mi că nu e așa!

— Ei bine, e puțin dezgustător. Puștiul a folosit același telefon public. E o greșeală.

— Da, știu. E o greșeală.

— Și voiam să știu cum arată.

— I-ai cerut voie să-l fotografiezi?

— Nu.

— Atunci e al dracului de scârbos.

— Bine, așa e. Dar am făcut-o și ar putea fi legătura noastră cu Mattiece.

— Legătura noastră?

— Da. Credeam că vrei să-l încolțim pe Mattiece.

— Am spus eu asta? Vreau să plătescă, dar mai degrabă l-aș lăsa în pace. Am devenit o persoană credincioasă, Gray. Am văzut destul sânge ca să-mi ajungă multă vreme. Distrează-te singur.

El nu o auzi. Se duse în spatele ei, la fereastră, apoi reveni spre bar.

— Ai spus că știi două firme. Care e cealaltă?

— Brim, Stearns și încă cineva. Nu am avut prilejul să le verific. E cam ciudat, pentru că nici o firmă nu e înregistrată drept consilier juridic pentru nici unul dintre pârâți, dar ambele firme, mai ales White și Blazeovich, apar în tot dosarul.

— Cât de mare e Brim, Stearns și nu știu cine?

— Pot să aflu mâine.

— La fel de mare ca White și Blazeovich?

— Nu cred.

— Totuși, cât de mare?

— Două sute de avocați.

— Bun. Acum avem șase sute de avocați la două firme. Tu ești avocatul, Darby. Cum să-l găsim pe Garcia?

— Nu sunt avocat și nu sunt detectiv particular. Tu ești reporterul care face investigații. Nu-i plăcea acest „găsim” pus la plural.

— Da, dar nu am fost niciodată într-un birou de avocați, cu excepția zilei când am divorțat.

— Atunci ești foarte norocos.

— Cum să-l găsim?

Ea căscă din nou. Vorbeau de aproape trei ore și era frântă. Puteau să reia convorbirea a doua zi dimineată.

— Nu știu cum să-l găsim și nici nu m-am gândit serios. Noaptea e un sfetnic bun. Îți spun mâine dimineată.

Grantham se calmă brusc. Se ridică și se duse la bar să ia un pahar cu apă.

— O să-mi iau lucrurile, spuse el adunând benzile.

— Îmi faci un serviciu? întrebă ea.

— Poate.

Ea făcu o pauză și privi spre canapea.

— Te superi dacă te rog să dormi pe canapea la noapte? Nu am dormit bine de multă vreme și am nevoie de odihnă. Ar fi... ei bine, ar fi grozav să te știu aici.

El înghiți în sec și privi spre canapea. O priveau amândoi. Avea cel mult un metru și jumătate și nu părea câtuși de puțin confortabilă.

— Sigur, spuse el zâmbindu-i. Te înțeleg.

— Mi-e frică.

— Înțeleg.

— Ce bine e să am pe cineva ca tine în preajmă.

Ea zâmbi sfios și Gray se topi.

— Nu-i nimic, spuse el. Nici o problemă.

— Mulțumesc.

— Încuie ușa, bagă-te în pat și dormi. Eu o să stau aici și totul va fi bine.

— Mulțumesc.

Ea dădu din cap și-i zâmbi din nou, apoi închise ușa de la dormitor. El ascultă atent — nu încuiase ușa.

Se așeză pe canapea, în întineric, uitându-se mereu la ușa ei. Puțin după miezul nopții ațipi și dormi cu genunchii nu departe de bărbie.

31

Șeful ei era Jackson Feldman, redactorul-șef adjunct și se aflau pe terenul ei; nu ar fi acceptat nici o ingerință din partea nimănui, în afară de domnul Feldman. Mai ales de la un individ insolent ca Gray Grantham, care stătea în picioare în fața ușii domnului Feldman, păzind-o ca un doberman. Se uită la el, iar el îi zâmbi batjocoritor și jocul acesta dura de zece minute, de când intraseră aici și închiseseră ușa. Nu înțelegea de ce Grantham aștepta afară. Dar aici era pe terenul ei.

Sună telefonul și Grantham zbieră:

— Nu-i da legătura!

Fața ei se înroși brusc și rămase cu gura deschisă. Ridică receptorul, ascultă o clipă, apoi spuse:

— Îmi pare rău, dar domnul Feldman e într-o ședință. Se uită la Grantham, care scutura din cap ca pentru a o descuraja. Da, îi voi spune să vă sune de îndată ce va putea, închise.

— Mulțumesc! spuse Grantham, ceea ce o dezarmă.

Era cât pe ce să spună o răutate, dar acest „mulțumesc” o amuți. El îi zâmbi, ceea ce o înfurie și mai tare.

Era cinci și jumătate, ora ei de plecare, dar domnul Feldman o rugase să rămână. Iar el continua să-i zâmbescă superior din fața ușii șefului. Nu-i plăcuse niciodată Gray Grantham. Dar la *Post* nici nu erau prea mulți oameni care să-i placă. Un secretar de redacție se apropie și se îndreaptă spre ușă, iar dobermanul se postă în fața lui.

— Îmi pare rău, nu poți să intri acum, spuse Grantham.

— De ce nu?

— Are o ședință. Lasă-i ei ce ai.

Și arată spre secretară care nu putea să sufere să fie arătată cu degetul și să fie desemnată cu un simplu „ea”. Era aici de douăzeci și unu de ani.

Secretarul de redacție nu era ușor de intimidat.

— Foarte bine, dar domnul Feldman mi-a dat instrucțiuni să-i aduc articolele astea la cinci și jumătate fix. E cinci și jumătate și iată-mă cu articolele.

— Suntem foarte mândri de tine. Dar nu ai voie să intri, înțelegi? Lasă articolele la frumoasa doamnă de acolo.

Grantham se postă în fața ușii, părând gata de luptă dacă puștiul ar fi insistat.

— Dă-mi-le mie, spuse secretara.

Le luă și secretara plecă.

— Mulțumesc, spuse din nou Grantham.

— Cred că ești foarte bădăran, spuse ea tăios.

— Am zis „mulțumesc”.

Încercă să pară jignit.

— Ești un încrezut!

— Mulțumesc!

Ușa se deschise deodată și o voce strigă:

— Grantham!

El îi zâmbi și intră. Jackson Feldman stătea în picioare lângă birou. Cravata îi era lărgită, mânecile suflecate până la cot. Avea aproape doi metri și nici un pic de grăsime pe el. La cincizeci și opt de ani, participa la două maratoane pe an și lucra cincisprezece ore pe zi.

Smith Keen era și el în picioare și avea în mână articolul de patru pagini și o copie după referatul scris din memorie de Darby. Exemplarul lui Feldman era pe birou. Amândoi păreau năuci.

— Închide ușa, îi spuse Feldman lui Grantham.

Gray se execută și se așează pe marginea mesei. Nu vorbea nimeni.

Feldman își frecă ochii cu putere, apoi se uită la Keen.

— Drace! spuse el în cele din urmă.

Grey zâmbi.

— Asta-i tot? Îți dau articolul cel mai senzațional de douăzeci de ani încoace și ești atât de emoționat încât spui doar „Drace!”

— Unde e Darby Shaw? întrebă Keen.

— Nu pot să-ți spun. Așa ne-a fost înțelegerea.

— Ce înțelegere? întrebă Keen.

— Nici asta nu pot să-ți spun.

— Când ai vorbit cu ea?

— Astă-noapte și azi-dimineață.

— Și asta se întâmpla la New York? întrebă Keen.

— Ce importanță are unde am stat de vorbă? Am stat de vorbă și gata. Ea a vorbit. Eu am ascultat. Am luat avionul, am scris rezumatul. Ce părere ai?

Feldman se îndoi încet și se afundă în scaunul lui.

— Cât de mult se știe la Casa Albă?

— Nu știu sigur. Verheek i-a spus lui Darby că referatul a fost dat la Casa Albă săptămâna trecută și, în același timp, FBI-ul s-a gândit că trebuie cercetate faptele. Apoi, nu știu din ce motiv, după ce Casa Albă l-a văzut, FBI l-a abandonat. Asta-i tot ce am aflat.

— Cât de mult i-a dat Mattiece Președintelui acum trei ani?

— Milioane. Totul prin intermediul mai multor companii particulare pe care le controlează. Tipul e foarte isteț. Are tot felul de avocați care își bat capul să găsească modalități de a infiltra bani. Probabil că e legal.

Redactorii meditau. Erau amețiți, ca și cum ar fi supraviețuit exploziei unei bombe. Grantham era mândru de el și-și legăna picioarele sub masă ca un puști.

Feldman luă hârtiile prinse împreună și le frunzări până găsi fotografia lui Mattiece și a Președintelui. Scutură din cap.

— Asta-i curată dinamită, Gray, spuse Keen. Nu-i putem da drumul fără să facem o mulțime de verificări. E un volum uriaș de muncă. E un material excepțional, fiule.

— Cum ai să verifici? Întrebă Feldman.

— Am câteva idei.

— Aș vrea să le aud. S-ar putea să fii omorât.

Grantham sări în picioare și-și vârî mâinile în buzunar.

— Mai întâi încercăm să-l găsim pe Garcia.

— Cine? Cum să-l găsim?

— Bine, să-l gălesc. Eu. O să-l caut pe Garcia.

— E și fata amestecată? Întrebă Keen.

— La asta nu răspund. Am o înțelegere cu ea.

— Răspunde la întrebare, spuse Feldman. Gândește-te ce facem dacă e omorâtă în timp ce te ajută. E prea riscant. Spune unde e și ce naiba ați pus la cale.

— Nu vă spun unde e. E sursa mea de informații și întotdeauna mi-am protejat sursele. Și nu mă ajută la cercetări. E doar o sursă de informații.

Se uitară neîncrezători la el. Apoi unul la altul și Keen ridică din umeri.

— Vrei să fii ajutat? Întrebă Feldman.

— Nu. Ea a insistat să fac totul singur. E foarte speriată și nu o condamn.

— Eu m-am speriat numai citind blestemăția asta, spuse Keen.

Feldman se lăsă pe spate și-și încrucișă picioarele pe birou. Măsura patruzeci și șase. Zâmbi pentru prima dată.

— Trebuie să începi cu Garcia. Dacă nu-l găsești, poți să cauți luni de zile ceva despre Mattiece și să nu reușești. Și, înainte de a face cercetări asupra lui Mattiece, să stăm de vorbă. Îmi placi, Grantham, și nu merită să fii omorât pentru asta.

— Îmi arăți fiecare vorbă pe care o scrii, bine? zise Keen.

— Și vreau un raport zilnic, adăugă Feldman.

— Nici o problemă.

Keen se duse la peretele de sticlă și urmări nebunia din camera redactorilor. În timpul fiecărei zile, haosul se instala de vreo șase ori. La cinci și jumătate, nebunia era în toi. Se scriau știrile, iar la șase și jumătate avea loc a doua ședință de redacție.

Feldman se uita și el, de la biroul său.

— Asta s-ar putea să fie sfârșitul crizei, îi spuse el lui Gray, fără să-l privească. Cât a durat? Cinci, șase ani?

— Șapte, spuse Keen.
— Am scris câteva articole bune, spuse Gray în defensivă.
— Sigur, spuse Feldman, uitându-se în continuare în camera redactorilor. Dar uneori ai scris și de două-trei ori despre același lucru. Marele șlem a fost de mult.
— Și au fost și o mulțime de mingi afară din teren, îi sări Keen în ajutor.
— Ni se poate întâmpla tuturor, spuse Gray. Dar acest mare șlem va fi în game-ul șapte din Campionatul Mondial. Deschise ușa.
Feldman îi aruncă o privire rapidă.
— Ai grijă să nu pățești ceva și nici ea să nu pățească nimic. Ai înțeles?
Gray zâmbi și ieși din birou.

Era aproape de Thomas Circle când văzu luminile albastre în spatele lui. Polițistul nu îl depăși, ci rămase în spatele lui. Uitase de limita de viteză și de vitezometru. Îi va lua al treilea talon în șase luni.

Parcă într-o parcare mică de lângă casa lui. Era întuneric și luminile albastre străluceau în oglinzi. Își frecă tâmplele.

— Ieși afară! îi spusese polițistul de lângă bara de protecție.

Gray deschise ușa și făcu ce i se spusese. Polițistul era negru și zâmbea. Era Cleve. Arătă spre mașina lui.

— Intră.

Se așezară în mașină, sub luminile albastre, și se uitară spre Volvo.

— De ce îmi faci asta? întrebă Gray.

— Avem norme, Grantham. Trebuie să oprim cât mai mulți albi și să-i hărțuim. Șeful vrea să fim egali. Polițiștii albi opresc pe bieții negri nevinovați și săraci, iar noi, polițiștii negri, trebuie să-i oprim pe albi bogați și nevinovați.

— Cred că acum o să-mi pui cătușele și ai să scoți untul din mine.

— Numai dacă mi-o ceri tu. Sarge nu poate să-ți mai spună nimic.

— Te ascult.

— A mirosit ceva. A surprins câteva priviri ciudate și a auzit două sau trei lucruri.

— De exemplu?

— Au vorbit despre tine, despre cât de mare nevoie au să știe ce ai aflat. Crede că s-ar putea să te pună sub ascultare.

— Hai, Cleve, vorbești serios?

— I-a auzit vorbind despre tine și despre întrebările pe care le pui despre un „pelican”, sau cam așa ceva. I-ai cam speriat.

— Ce a auzit despre chestia cu „pelicanul”?

— Doar că te interesează și că ei sunt foarte îngrijorați. Sunt indivizi ticăloși și paranoici, Gray. Sarge zice să fii atent unde te duci și cu cine vorbești.

— Și nu putem să ne mai întâlnim?

— O vreme, nu. Vrea să se dea la fund și să-ți transmită totul prin mine.

— Așa o să facem. Am nevoie de ajutorul lui, dar spune-i să fie atent. E o afacere foarte delicată.

— Ce-i cu „pelicanul” ăla?

— Nu pot să-ți spun. Dar spune-i lui Sarge că e ceva care ucide.

— Nu lui Sarge. E mai deștept decât toți cei de acolo.

Gray deschise ușa și ieși.

— Mulțumesc, Cleve.

El stinse luminile albastre.

— Am să fiu pe aici, pe aproape. Următoarele șase luni lucrez de noapte și o să fiu cu ochii pe tine.

— Mulțumesc.

Rupert plăti bomboanele de scorțișoară și se așeză pe scaunul unui bar, supraveghind trotuarul. Era miezul nopții și Georgetown se liniștea. Câteva mașini străbăteau Strada M și trecătorii se grăbeau spre casă. Cafeneaua era plină, dar nu aglomerată. Bău din cafeaua neagră.

Recunoscă individul de pe trotuar; peste câteva clipe acesta se așeza pe scaunul alăturat. Se întâlneau cu câteva zile în urmă la New Orleans.

— Deci, care e rezultatul? întrebă Rupert.

— Nu o găsim. Și asta ne îngrijorează, pentru că azi am primit vești proaste.

— Și?

— Am auzit zvonuri — neconfirmate — că băieții răi sunt surescitați și că băiatul rău numărul unu vrea să omoare pe toată lumea. Banii nu contează și ni s-a mai spus că va cheltui oricât ca să distrugă chestia aia. Trimite oameni înarmați. Ni s-a spus că e nebun, dar e ticălos ca dracu' și banii pot să ucidă mulți oameni.

Conversația despre asasinare nu-l descumpăni pe Rupert.

— Cine e pe listă?

— Fata. Și cred că toți cei care știu de hârtiuța aia.

— Ce trebuie să fac eu?

— Să stai pe aici. Ne întâlnim mâine seară, la aceeași oră. Dacă o găsesc pe fată, o să fie rândul tău.

— Cum ai s-o găsești?

— Credem că e la New York. Avem metodele noastre.

Rupert scoase o bomboană și o băgă în gură.

— Unde ai să fii?

Mesagerul se gândi la vreo douăsprezece locuri unde ar fi putut să se ducă dar, fir-ar să fie, erau ca Parisul și Roma sau Monte Carlo, locuri unde mergea toată lumea. Nu putea să se gândească la acel loc exotic unde se va ascunde pentru tot restul vieții.

— Nu știu. Tu unde ai să fii?

— La New York. Acolo poți să trăiești ani de zile și să nu fii văzut. Vorbești limba și cunoști regulile. E un loc perfect unde să se ascundă un american.

— Da, ai dreptate. Crezi că ea e acolo?

— Nu știu. Uneori e deșteaptă. Dar are și momente proaste.

Mesagerul se ridicase.

— Pe mâine seară, spuse el.

Rupert îi făcu cu mâna. Ce jăvriță toantă, gândi el. Alerga de colo colo, șoptindu-și mesajele prin cafenele și berării. Apoi dădea fuga la stăpânul lui și-i relata totul, în cele mai mici amănunte.

Aruncă paharul de cafea în coșul de gunoi și plecă.

conform ultimei ediții a Anuarului de drept publicat de Martindale-Hubbell, iar White și Blazeovich avea patru sute doisprezece. Spera că Garcia era unul dintre cei șase sute doi posibili avocați. Dar dacă Mattiece folosea și alte firme din D.C., numărul s-ar putea să fie mai mare și nu aveau nici o șansă.

Așa cum se aștepta, la White și Blazeovich nu era nimeni cu numele de Garcia. Darby căută alt nume hispanic, dar nu găsi nici unul. Era una din acele firme albe ca zăpada și cu mulți membri ai Ligii Ivy, cu nume lungi care se terminau cu numerale. Erau și câteva femei rătăcite în mulțime, dar numai două erau asociate. Majoritatea lor veniseră după 1980. Dacă trăia destul ca să termine dreptul, nu se va gândi să lucreze pentru o firmă ca White și Blazeovich.

Grantham îi sugerase să se uite după numele hispanice, deoarece Garcia era puțin cam neobișnuit pentru un pseudonim. Poate că tipul era hispanic și, Garcia fiind foarte comun la ei, fusese primul nume care-i venise în gând. Nu mersese. La această firmă nu existau hispanici.

Conform anuarului, clienții lor erau persoane importante și bogate. Bănci, milionari și multe companii petroliere. Între ele, se aflau și patru dintre companiile pârâte, dar domnul Mattiece nu. Erau companii chimice și navale:

White și Blazeovich reprezenta, de asemenea, și guvernele Coreii de Sud, Libiei și Siriei. Ce prostie, se gândi ea. Unii dintre dușmanii noștri angajează avocații noștri ca să influențeze guvernul. Atunci, poți să angajezi un avocat ca să facă orice.

Brim, Stearns și Kidlow era o versiune mai mică a firmei White și Blazeovich, dar aici găsi patru nume hispanice. Le notă. Doi bărbați și două femei. Se gândi că firma trebuie să fi fost dată în judecată pentru discriminări rasiale și de sex. În ultimii zece ani angajaseră tot felul de oameni. Lista clienților era previzibilă: companii de petrol și gaze, asigurări, bănci, relații guvernamentale. Destul de neinteresant.

Stătea de o oră într-un colț al bibliotecii de drept Fordham. Era vineri dimineața, ora zece la New York și nouă la New Orleans și, în loc să se ascundă într-o bibliotecă pe care nu o mai frecventase, ar fi trebuit să se afle la cursul de procedură federală al lui Alleck, un profesor care nu-i plăcuse niciodată, dar de care îi era amarnic de dor acum. Alice Stark ar fi stat lângă ea. Unul dintre favoriții ei, D. Ronald Petrie, s-ar fi postat în spatele ei, făcând comentarii obscene. Și de el îi era dor. Îi era dor de diminețile liniștite petrecute pe balconul lui Thomas în tovărășia unei cafele, când aștepta trezirea Cartierului Francez. Îi era dor de mirosul de colonie din halatul lui de baie.

Mulțumi bibliotecarului și ieși din clădire. Pe Strada 62, se îndreptă spre est, spre parc. Era o dimineață strălucitoare de octombrie, cu un cer limpede și un vânt rece. O schimbare plăcută după New Orleans, dar greu de apreciat în împrejurările date. Avea haine noi și un fular până sub bărbie. Părul îi era tot închis la culoare, dar nu-l va mai tăia. Era hotărâtă să meargă fără să se uite în urmă. Probabil că ei nu erau acolo, dar ea știa că vor trece ani de zile până când va putea să meargă pe stradă fără nici o teamă.

În parc, pomii făceau o minunată risipă de galben, portocaliu și roșu. Frunzele cădeau ușor în vânt. O luă prin Central Park West. Măine va pleca să stea câteva zile la Washington. Dacă va supraviețui, va părăsi țara, poate se va duce în Caraibe. Fusese de două ori acolo și știa că sunt mii de insulițe, unde majoritatea locuitorilor vorbeau un pic de engleză.

Era timpul să plece din țară. fi vor pierde urma. Verificase deja zborurile spre Nassau și Jamaica. Putea să ajungă acolo la căderea întunericului.

Găsi un telefon public în spatele unui magazin cu dulciuri de pe Strada 6 și formă numărul lui Gray de la *Post*.

— Eu sunt, spuse ea.

— Ei bine, mă temeam că ai plecat din țară.

— Mă gândesc cum s-o fac.

— Poți să aștepti o săptămână?

— Poate. Măine sunt acolo. Ce ai aflat?

— Adun material. Am făcut copii după declarațiile anuale ale celor șapte companii publice aflate în procedură.

— E proces, nu procedură.

— Ai să poți să mă ierți vreodată? Mattiece nu e nici în comitetul de conducere, nici directorul vreuneia din ele.

— Altceva?

— Numai o mie de telefoane de rutină. Am petrecut trei ore ieri căutându-l pe Garcia prin tribunale.

— Nu ai să-l găsești prin tribunale, Gray. Nu e genul acela de avocat. Lucrează la o companie.

— Pariez că ai o idee mai bună.

— Am mai multe idei.

— Ei bine, atunci stau aici și te aștept.

— O să te sun când ajung.

— Nu mă suna acasă.

Ea se opri o clipă.

— Pot să te întreb de ce?

— S-ar putea ca cineva să asculte și, poate, să mă urmărească. Una din cele mai bune surse ale mele crede că am zbârlit destule pene ca să fiu pus sub supraveghere.

— Minunat! Și vrei ca eu să vin acolo și să fac echipă cu tine?

— Vei fi în siguranță, Darby. Trebuie doar să avem mare grijă.

Ea strânse telefonul în mână și-și încleștă dinții.

— Îndrăznești să-mi vorbești mie de grijă? A trebuit să mă feresc de bombe și de gloanțe timp de zece zile, iar tu ești destul de îngâmfat ca să-mi spui să fiu atentă. Pupă-mă-n fund, Grantham! Poate că ar trebui să mă feresc de tine.

Făcu o pauză, în timp ce se uita prin micuța cafenea. Doi bărbați de la cea mai apropiată masă se uitau la ea. Vorbise prea tare. Se întoarse și respiră adânc.

Grantham vorbi rar.

— Îmi pare rău, eu...

— Lasă. Lasă asta.

El așteaptă o clipă.

— Te simți bine?

— Minunat. Nu m-am simțit niciodată mai bine.

— Vii aici?

— Nu știu. Aici sunt în siguranță și voi fi mult mai în siguranță când voi lua un avion și voi pleca din țară.

— Sigur, dar parcă tu ai avut ideea aceea minunată să-l găsim pe Garcia și apoi să-l încolțim pe Mattiece. Credeam că ești jignită și indignată, că motivația ta era răzbunarea. Ce s-a întâmplat cu tine?

— Ei bine, mai întâi am o dorință arzătoare să apuc cea de a douăzeci

și cincea aniversare. Nu sunt egoistă, dar poate mi-ar plăcea să o apuc și pe a treizecea. Ar fi frumos.

— Înțeleg.

— Nu cred că înțelegi. Cred că te interesează mai mult premiile Pulitzer și gloria decât căpșorul meu frumos.

— Te asigur că nu e adevărat. Ai încredere în mine, Darby. Vei fi în siguranță. Mi-ai spus povestea ta. Trebuie să ai încredere în mine.

— O să mă mai gândesc.

— Deci nu te-ai hotărât.

— Nu. Mai dă-mi puțin timp.

— Bine.

Ea închise și comandă un papanas cu glazură de ciocolată, în jurul ei, pe măsură ce cafeneaua se aglomera, se auzeau vreo douăsprezece limbi. Fugi, fetițo, fugi, părea să-i spună bunul ei simț. Ia un taxi până la aeroport. Plătește cu bani gheață un bilet până la Miami. Lasă-l pe Grantham să facă cercetări și urează-i numai bine. A fost foarte bun și se va descurca. Și într-o zi vei citi articolul stând pe o plajă inundată de soare, bând pina colada și privind surfiștii.

Butucul mergea șchiopătând pe trotuar. Îl zări pe fereastră, în mijlocul mulțimii. Deodată, își simți gura uscată și fu năucită. El nu se uită înapoi. Mergea agale, părând dezorientat. Alergă printre mese și se uită după el. Șchiopată ușor până la colțul dintre Străzile 6 și 58 și așteptă la stop. Vru să treacă Strada 6, apoi se răzgândi și traversă Strada 58. Un taxi aproape că se frecă de el.

Nu se ducea nicăieri, se plimba doar tacticos, cu un șchiopătat ușor.

Croft îl văzu ieșind din lift. Era împreună cu alt avocat tânăr și nu-și luaseră servietele, deci era clar că se duceau să ia masa. După cinci zile în care urmărise avocați, Croft le învățase obiceiurile.

Clădirea se afla pe strada Pennsylvania, iar Brim, Stearns și Kidlow ocupa etajele trei-unsprezece inclusiv. Garcia ieși din clădire cu prietenul său și-și continuă drumul râzând. Era ceva foarte amuzant. Croft îi urmărea cât mai aproape cu putință. Merse râzând cale de cinci blocuri apoi, așa cum își închipuise, intrară într-un bar pentru o gustare rapidă.

Croft îl sună pe Grantham de cinci ori până-l prinse la telefon. Era aproape două și prânzul se apropia de sfârșit; dacă Grantham voia să-l prindă pe tip, trebuia să stea dracului lângă telefon. Gray îl calmă. Se vor întâlni în clădire.

Garcia și prietenul lui se întoarseră, mergând agale. Era o zi frumoasă și era vineri, iar ei se bucurau de această pauză în corvoada de a da oamenii în judecată, sau ce făceau ei acolo pentru două sute de dolari pe oră. Croft se ascunse în spatele ochelarilor săi de soare și rămase la distanță.

Gray aștepta în hol, lângă lifturi. Croft îi urma de aproape când trecură prin ușa turnantă. Arătă repede spre omul lor. Gray prinse semnalul și apasă pe butonul liftului. Acesta se deschise și el intră înaintea lui Garcia și a prietenului său. Croft rămase în hol.

Garcia apăsă pe butonul din dreptul etajului șase cu o secundă înaintea lui Gray. Se prefăcea că citește ziarul și-i asculta pe cei doi avocați vorbind despre fotbal. Tânărul nu avea mai mult de treizeci și șapte — treizeci și opt de ani. Vocea sa îi era vag cunoscută, doar îl auzise la telefon, dar nu avea nimic deosebit. Fața avocatului era aproape de el,

dar nu putea s-o studieze. Trebuia să încerce. Semăna foarte mult cu omul din fotografie, lucra pentru Brim, Stearns și Kidlow, iar unul dintre nenumărații clienți ai firmei era domnul Mattiece. Va încerca, dar cu prudență. Era reporter, meseria lui era să pună întrebări.

Ieșiră din lift la etajul șase, continuând să vorbească despre Redskins. Gray rămase în urma lor, citind ziarul. Holul firmei era opulent, cu candelabre și covoare orientale. Pe un perete, numele firmei scris cu litere aurii. Avocații se opiră în fața biroului din hol și-și luară mesajele telefonice. Gray trecu prin fața recepționerei fără grabă. Ochii acesteia îl urmăriră atent

— Pot să vă ajut, domnule? întrebă ea cu un ton care voia să spună „Ce dracu' vrei?”

Gray nu fu luat prin surprindere.

— Mă duc la Roger Martin.

Găsise numele acestuia în cartea de telefoane și sunase din hol cu un minut mai devreme pentru a se asigura că avocatul Martin era la firmă. Anuarul clădirii cuprindea lista firmelor, dar nu și lista celor o sută nouăzeci de avocați. Folosindu-se de paginile galbene, făcuse rapid douăsprezece apeluri pentru a găsi câte un avocat la fiecare etaj. Roger Martin era omul de la șase.

Se încruntă la recepționeră.

— Avem o discuție de terminat.

Această afirmație o zăpăci; nu mai găsi nimic de spus. Gray era deja după colț, pentru a-l vedea intrând în biroul lui, cu patru uși mai departe.

Pe ușă era trecut un nume: David M. Underwood. Gray nu bătu. Voia să-l ia prin surprindere și — poate — să iasă repede. Domnul Underwood își punea sacoul pe umeraș.

— Bună. Sunt Gray Grantham de la *Washington Post*. Îl caut pe un anume Garcia.

Underwood îngheță și păru năucit.

— Cum ai ajuns aici? întrebă el.

Vocea îi sună deodată cunoscută.

— Pe picioare. Ești Garcia, nu-i așa?

— El arată o plăcuță de pe birou cu numele lui scris cu litere aurii.

— David M. Underwood. La acest etaj nu e nici un Garcia. Nu cunosc nici un Garcia la firmă.

Gray zâmbi ca pentru a continua jocul. Underwood era speriat. Sau enervat.

— Ce face fata ta? întrebă Gray.

Underwood înconjură biroul, părând foarte tulburat.

— Care?

Ceva nu mergea. Garcia ținea foarte mult la fiica lui, care era micuță și, dacă ar fi avut mai multe, i-ar fi pomenit de ele.

— Cea mai mică. Și soția?

Underwood era acum aproape și continua să se apropie. Era limpede că omul nu se temea de un contact fizic.

— Nu am soție. Am divorțat.

Ținea pumnul stâng ridicat și pentru o clipă Gray se gândi că îl va ataca. Apoi văzu cele patru degete fără verighetă. Nu avea soție. Nu avea verighetă. Garcia își adora soția și ar fi purtat verighetă. Era timpul să plece.

— Ce vrei? întrebă Underwood.

— Credeam că Garcia e la etajul ăsta, spuse el, retrăgându-se.

— E avocat?

— Da.

Underwood se liniști puțin.

— Nu e la firma asta. Avem un Perez și un Hernandez, dar nici un Garcia.

— E o firmă mare, spuse Gray din ușă. Scuze pentru deranj.

Underwood îl urmă.

— Ascultă, domnule Grantham, nu suntem obișnuiți ca reporterii să pună întrebări pe aici. Am să chem paza, poate ei te vor ajuta.

— Nu e nevoie. Mulțumesc. Grantham era în hol, în timp ce Underwood vorbea cu paza.

În lift, Grantham se admonestă. Liftul era gol, așa că înjură tare. Apoi se gândi la Croft și-l înjură pe el, când liftul se opri și se deschise. Îl văzu pe Croft în hol, lângă telefoanele publice. Liniștește-te, își spuse el.

Părăsiră împreună clădirea.

— N-a mers, spuse Gray.

— Ai vorbit cu el?

— Da, nu e omul nostru.

— Fir-ar să fie! El e! E puștiul din fotografie.

— Nu. Semăna doar cu el. Mai încearcă.

— M-am săturat, Grantham. Am...

— Te plătesc, nu-i așa? Continuă încă o săptămână. O să mă mai gândesc la ceva mai serios.

Croft se opri pe trotuar, iar Gray își continuă drumul.

— Încă o săptămână și gata, strigă Croft după el.

Grantham îi făcu semn cu mâna.

Descuie mașina, pe care o parcase într-un loc nepermis, și se duse repede la ziar. Nu fusese prea inteligent din partea lui. Fusese chiar o prostie, iar el avea suficientă experiență ca să o fi putut ocoli. O va omite din conversația lui de fiecare zi cu Jackson Feldman și Smith Keen.

Îl căutase Feldman, îi comunică un reporter. Se duse imediat în biroul acestuia. Zâmbi dulce secretarei, care se pregătise de atac Keen și Howard Krauthammer îl așteptau, împreună cu Feldman. Keen închise ușa și-i dădu lui Gray un ziar.

— L-ai văzut?

Era *Times-Picayune*, din New Orleans, care relata în pagina întâi despre moartea lui Verheek și a lui Callahan și publica niște fotografii mari. Citi repede, în timp ce ei îl urmăreau. Se vorbea despre prietenia lor și despre ciudata lor dispariție, survenită la șase zile distanță. Se vorbea și despre Darby Shaw, care nu mai fusese văzută. Dar nu se făcea nici un comentariu despre referat.

— Cred că ne-au luat-o înainte, spuse Feldman.

— Sunt numai faptele de bază, spuse Gray. Puteam să publicăm asta acum trei zile.

— Și de ce n-am făcut-o? întrebă Krauthammer.

— Pentru că nu înseamnă nimic. Două cadavre, numele unei fete și o mie de întrebări la care nu putem răspunde. Au găsit un polițist care nu și-a ținut gura, dar care nu știe nimic dincolo de crime.

— Dar fac cercetări, Gray, spuse Keen.

— Și vreți să-i opresc eu?

— *Times* a dat lovitura, spuse Feldman. Mâine sau duminică vor mai publica ceva. Oare cât de multe știi?

— De ce mă întrebi pe mine? E posibil să fi pus mâna pe o copie a

referatului. Destul de neverosimil, dar posibil. Dar ei nu au vorbit cu fata. Noi avem mărturia ei. Fata e a noastră.

— Sperăm, spuse Krauthammer.

Feldman își frecă ochii și se uită în tavan.

— Să zicem că au o copie a referatului, că știu că ea l-a scris și că acum a dispărut. Nu au posibilitatea să verifice nimic, dar nu se tem să pomenească de referat, fără să-l implice pe Mattiece. Să zicem că au aflat că Thomas Callahan a fost profesorul ei, printre altele, și că el a adus referatul aici și l-a dat bunului lui prieten Verheek. Și că acum sunt amândoi morți, iar ea a fugit. E o poveste destul de bună, nu-i așa, Gray?

— E o bombă, spuse Krauthammer.

— E un fleac în comparație cu ceea ce urmează, spuse Gray. Nu vreau să-l publicăm, pentru că e numai partea vizibilă a aisbergului și va atrage toate ziarele din țară. Nu ne trebuie o mie de reporteri care să se înghesuie pe aici.

— Eu zic să-l publicăm, spuse Krauthammer. Dacă nu, *Times* ni-l suflă.

— Nu putem să publicăm povestea asta.

— De ce? Întrebă Krauthammer.

— Pentru că eu nu am să scriu articolul și, dacă îl scrie altcineva, o pierdem pe fată. Simplu. În clipa de față, ea nu știe ce să facă: să ia avionul și să plece din țară, sau să rămână. O singură greșeală din partea noastră poate s-o hotărască să plece.

— Dar ne-a spus deja ce știe, zise Keen.

— I-am dat cuvântul. Nu voi scrie articolul până când nu vom ști destul pentru a-l putea încolți pe Mattiece. E foarte simplu.

— Te folosești de ea, nu-i așa? Întrebă Keen.

— E o sursă de informații. Dar nu e în oraș.

— Dacă *Times* are referatul, atunci știu și de Mattiece, zise Feldman. Și dacă știu de Mattiece, fii sigur că fac cercetări ca să-l verifice. Dacă ne-o iau înainte?

Krauthammer spuse scârbit printre dinți:

— Stăm cu mâinile încrucișate și pierdem bomba secolului. Eu zic să publicăm ce avem. E ceva de suprafață, dar chiar și așa e formidabil.

— Nu, spuse Gray. Nu scriu nimic până nu am toate datele.

— Și cât o să mai dureze? Întrebă Feldman.

— Poate o săptămână.

— Nu avem la dispoziție o săptămână, spuse Krauthammer.

Gray era disperat.

— Pot să aflu dacă *Times* mai știe și altceva. Dați-mi patruzeci și opt de ore.

— Vor publica ceva mâine sau duminică, spuse din nou Feldman.

— Să publice. Pariez că va fi același lucru, cu aceleași fotografii de arhivă. Faceți o mulțime de presupuneri. Presupuneți că au o copie a referatului, dar nici autorul nu are una. Nu avem nici noi copia. Să așteptăm și să citim ce publică, apoi pornim din punctul acela.

Redactorii se uitară unul la altul. Krauthammer era dezamăgit. Keen era neliniștit. Dar Feldman era șeful, iar el spuse:

— Bine. Dacă publică ceva mâine, ne întâlnim aici la douăsprezece și vedem ce-i de făcut.

— Minunat, spuse Gray repede și se îndreptă spre ușă.

— Trebuie să te miști repede, Grantham, spuse Feldman. Nu putem să așteptăm prea mult.

Grantham plecase.

Limuzina se strecură încet prin aglomerația de pe Beltway. Era întuneric și Matthew Barr citea la lumina plafonierei. Coal bea un Perrier și privea pe fereastră. Știa referatul pe dinafară și ar fi putut să-i explice tot lui Barr, dar voia să vadă ce reacție are.

Barr nu reacționa până nu văzu fotografia. Atunci dădu încet din cap. Îl puse pe scaun și se gândi o clipă.

— E de rău, spuse el. Coal mormăi ceva.

— Cât e de adevărat? întrebă Barr.

— Aș vrea să știu.

— Când l-ai văzut prima oară?

— Marțea trecută. Ne-a parvenit prin FBI, într-unui din rapoartele lor zilnice.

— Ce a spus Președintele?

— Nu s-a bucurat, dar nu avea de ce să se alarmeze. A crezut că au încercat, la noroc. A vorbit cu Voyles despre referat, iar Voyles a fost de acord să nu-i acorde atenție un timp. Acum, nu mai sunt așa sigur că a fost o idee bună.

— Președintele i-a spus lui Voyles să nu-i acorde atenție? întrebă rar Barr.

— Da.

— Asta-i ceva al dracului de asemănător cu obstrucționarea justiției, desigur, presupunând că referatul se dovedește a fi adevărat.

— Și dacă e adevărat?

— Atunci Președintele va avea probleme. Eu am fost condamnat pentru obstrucție, așa că știu. E ca fraudă poștală. E evidentă și ușor de dovedit. Ești și tu amestecat?

— Tu ce zici?

— Atunci, cred că și tu ai probleme.

Continuă drumul în liniște, privind pe fereastră. Coal cântărise lucrurile prin prisma obstrucției, dar voia să știe și părerea lui Barr. Nu era îngrijorat de acuzațiile de delict. Președintele avusese o mică discuție cu Voyles, îi spusese să se uite în altă parte deocamdată și atâta tot. Ar fi fost greu să fie acuzat de ceva. Dar Coal era îngrijorat de realegeri; un scandal în care era implicat un susținător atât de important ca Mattiece ar fi fost dezastruos. Era un gând revoltător — un om pe care Președintele îl cunoștea și de la care lua milioane, plătea ca doi judecători la Curtea Supremă să fie îndepărtați, astfel ca prietenul lui, Președintele, să poată numi oameni mai înțelegători în locul lor, în așa fel încât el să-și poată extrage petrolul. Democrații se vor îmbăta de bucurie. Toate subcomisiile Congresului vor face audieri. Toate ziarele vor avea ce publica un an întreg. Departamentul de Justiție va fi obligat să facă cercetări. Coal va fi obligat să-și recunoască vina și să-și dea demisia. Fir-ar să fie, toți cei de la Casa Albă, cu excepția Președintelui, vor trebui să plece.

Era un coșmar de proporții înspăimântătoare.

— Trebuie să aflăm dacă referatul e adevărat, spuse Coal cu fața întoarsă spre fereastră.

— Dacă mor oameni din cauza lui, e adevărat. Dă-mi un motiv mai bun pentru moartea lui Verheek și Callahan.

Nu exista alt motiv și Coal știa.

— Vreau să faci ceva.

— Să găsesc fata.

— Nu. Fie a murit, fie se ascunde pe undeva. Vreau să stai de vorbă cu Mattiece.

— Sunt sigur că e în anuar.

— Ai să-l găsești tu. Trebuie să fim siguri că Președintele nu e informat. Trebuie să știm ce e adevărat.

— Și crezi că Victor o să aibă încredere în mine ca să-mi spună secretele lui.

— Da, în cele din urmă. Nu ești polițist. Să presupunem că e adevărat și că el crede că e în primejdie. E disperat și ucide oameni. Ce-ar fi să-i spui că povestea e în mâinile presei, că sfârșitul e aproape și că, dacă vrea să dispară, acum e momentul? Vii de la Washington, nu-i așa? Te afli în centrul problemelor. Lângă Președinte, sau cel puțin așa crede el. Te va asculta.

— Bine. Și dacă îmi spune că e adevărat? Ce facem?

— Am câteva idei, toate din categoria pierderilor controlate. Primul lucru pe care va trebui să-l facem e să numim doi iubitori ai naturii la Curtea Supremă. Dar dintre cei radicali. Lucru care va demonstra că suntem ecologiști convinși. Asta îi va da lovitura de grație lui Mattiece și câmpului lui petrolier. Putem face asta în câteva ore. Aproape simultan, Președintele îi va chema pe Voyles, pe ministrul justiției și pe președintele Curții Supreme și le va cere să înceapă cercetările asupra lui Mattiece. Vom strecura copii ale referatului tuturor reporterilor din oraș, apoi vom aștepta să treacă furtuna.

Barr zâmbea cu admirație.

Coal continuă.

— Nu e frumos, dar în orice caz mai bine decât să stăm cu mâinile încrucișate și să sperăm că referatul e o ficțiune.

— Cum îți explici fotografia?

— Nu știu. E neplăcut, dar e făcută acum șapte ani, iar oamenii se schimbă. Vom demonstra că Mattiece era un cetățean corect atunci, dar că acum a înnebunit.

— A înnebunit.

— Da. Acum e ca un câine rănit și încolțit. Trebuie să-l convingi să arunce prosopul în ring și să o șteargă. Cred că o să te asculte. Și cred că vom afla de la el dacă e adevărat.

— Cum să-l găsesc?

— Am omul meu care lucrează în direcția asta. O să trag și eu niște sfori, o să luăm legătura. Fii gata de plecare duminică.

Barr zâmbi. I-ar plăcea să-l cunoască pe Mattiece.

Circulația nu mai era atât de intensă. Coal mai sorbi din apă.

— Noutăți despre Grantham?

— Nu. Îl ascultăm și-l urmărim, dar nu am aflat nimic interesant. Vorbește la telefon cu maică-sa și cu câțiva prieteni, dar nimic despre ziar. Muncește mult. A plecat din oraș miercuri și s-a întors joi.

— Unde a fost?

— La New York. Poate că lucrează la un articol.

Cleve ar fi trebuit să fie la intersecția Străzii 6 cu Rhode Island fix la zece seara. Gray ar fi trebuit să meargă pe Rhode Island până când Cleve

l-ar fi ajuns din urmă, astfel ca — în cazul în care ar fi fost urmăriți — să se creadă că e doar un șofer periculos. Merse pe Rhode Island, trecu Strada 6 cu optzeci la oră și se uită după luminile albastre. Nu erau nicăieri. Făcu un ocol și, peste cincisprezece minute, trecu din nou pe Rhode Island. De data aceasta văzu luminile albastre și trase lângă trotuar.

Nu era Cleve. Era un polițist alb, foarte agitat. Ceru permisul lui Gray, îl examinează și-l întreabă dacă băuse. Nu, domnule, spuse el. Polițistul scrisese ceva pe talon și i-l dădu mândru lui Gray, care stătea la volan și se uita fix la el, până când auzi voci în spatele mașinii.

Apăruse încă un polițist și acum se certau. Era Cleve, care-l ruga pe alb să lase naibii talonul, dar acesta îi spuse că-l și scrisese și, în afară de asta, „idiotul mergea cu optzeci la oră prin intersecție”. „E prietenul meu”, spuse Cleve.

„Atunci învață-l să conducă, înainte de a omorî pe cineva”, spuse polițistul alb și plecă în mașina lui de patrulare.

Uitându-se la Gray, Cleve râse.

— Îmi pare rău, spuse el.

— E vina ta.

— Data viitoare mergi mai încet.

Gray aruncă talonul pe podeaua mașinii.

— Ziceai că Sarge i-a auzit pe cei din Aripa de Vest vorbind despre mine, nu-i așa?

— Exact.

— Vreau să știu dacă i-a auzit comentând despre alți reporteri, mai ales de la *New York Times*. Trebuie să știu dacă ei cred că ar mai fi și alții interesați de referat.

— Asta-i tot?

— Da, dar vreau să știu repede.

— Mergi încet, spuse Cleve tare și se duse la mașina lui.

Darby plăti camera pentru încă șapte zile, mai întâi pentru că voia să aibă un loc sigur de refugiu, la nevoie, apoi pentru că voia să-și lase acolo câteva din hainele noi pe care și le cumpăraseră. Era o prostie să tot renunțe la lucrurile ei. Hainele nu aveau nimic deosebit, dar costau mult la New York și i-ar fi plăcut să le păstreze. Nu ar fi riscat numai pentru asta, dar îi plăcea camera, îi plăcea orașul și voia și hainele.

Venise timpul să fugă și din acest loc și-și luă bagaj puțin. Un sac de călătorie mic. Urcă într-un taxi la St. Moritz. Era aproape unsprezece seara, vineri, și Central Park South era aglomerat. Peste drum, un șir de cai înhămați la trăsuri își așteptau clienții pentru scurte plimbări prin parc.

Taxiul făcu zece minute până în Strada 72 și Broadway, care nu era ținta ei, dar nu voia să fie ușor de urmărit. Merse zece metri și dispăru în gura metroului. Studiase harta și o carte a metroului și spera că se va descurca. Metroul nu o încânta; nu-l folosisese niciodată și despre el circulau povești puțin încurajatoare. Dar era linia cea mai circulată în Manhattan și auzise că ar fi sigură. Și apoi, nici la suprafață nu era chiar așa grozav. Metroul nu putea să fie mai puțin sigur.

Așteptă în locul indicat, împreună cu un grup de adolescenți beți, dar bine îmbrăcați; trenul sosi în câteva minute. Nu era aglomerat și ea se așeză pe un scaun de lângă ușile din mijloc. „Uită-te la podea și ține bine sacul”, își repeta întruna. Se uita la podea, dar studia oamenii din spatele ochelarilor întunecați. Era noaptea ei norocoasă. Nu remarcă nici un

individ punk cu cuțit. Nici un cerșetor. Nici perversi, cel puțin ea nu vedea nici unul. Dar, pentru o novice, totul era teribil de stresant.

Tinerii beți coborâra la Times Square, iar ea la stația următoare. Nu văzuse niciodată Penn Station, dar nu avea timp să o admire. Poate că într-o zi va putea să petreacă o lună admirând orașul, fără să-i pese de Butuc, de Slăbănog și de mai știe ea cine. Acum nu.

În cinci minute ajunse la tren; călătorii se îmbarcau. Se așeză în spate și se uită la fiecare pasager. Nici un chip familiar. În mod sigur, nu o reperaseră în această cursă în zig-zag. Din nou, câștigase datorită unei mișcări abile. Cumpărase patru bilete la O'Hare cu American Express și așa ei știau că e la New York. Era sigură că Butucul nu o văzuse, dar era în oraș, ca și prietenii lui, bineînțeles. Puteau să fie vreo douăzeci. Dar nu mai era sigură de nimic.

Trenul plecă peste șase minute. Era aproape gol. Scoase un ziar din sac și se prefăcu adâncită în lectură.

Peste un sfert de oră, trenul opri la Newark și ea coborî. Era o fată norocoasă. Afară, taxiurile erau aliniate în fața stației și, peste zece minute, era la aeroport.

34

Era sâmbătă dimineața și Regina se afla în Florida, pentru a strânge bani de la cei bogați. Afară era senin și rece. Ar fi vrut să doarmă târziu, apoi să joace golf. Dar era ora șapte și el stătea la birou, cu cravata la gât, și-l asculta pe Fletcher Coal. Richard Horton, ministrul de justiție, vorbise cu Coal și acum Coal era alarmat.

Ușa se deschise și intră Horton. Își dădură mâinile și ministrul se așeză în fața biroului. Coal stătea alături, în picioare, ceea ce îl enerva pe Președinte.

Horton era plictisitor, dar sincer. Nu era prost sau lent, doar se gândea cu grijă la toate înainte de a acționa. Își cântărea fiecare cuvânt, înainte de a vorbi. Îi era credincios Președintelui și se putea avea încredere în judecata lui.

— Ne gândim serios la o investigație formală a marelui juriu în afacerea morții lui Rosenberg și Jensen, spuse el grav. Având în vedere ce s-a întâmplat la New Orleans, credem că ar trebui să înceapă imediat.

— FBI face cercetări, spuse Președintele. Au trei sute de agenți care lucrează la cazul ăsta. De ce ar trebui să ne amestecăm și noi?

— Fac cercetări și asupra referatului „pelican”? întrebă Horton. Cunoștea răspunsul. Știa că Voyles era la New Orleans cu sute de agenți. Aflase că vorbiseră cu sute de oameni, că adunaseră grămezi de probe fără folos. Știa că Președintele îi ceruse lui Voyles să nu mai investigheze în această direcție și, de asemenea, că Voyles nu spunea totul Președintelui.

Horton nu vorbise niciodată cu Președintele despre referatul „pelican” și simplul fapt că știa de el era exasperant. Câți mai știau? Probabil mii.

— Urmăresc toate piste, spuse Coal. Ne-au dat și nouă o copie acum aproape două săptămâni, așa încât presupunem că cercetează și referatul.

Exact ceea ce se aștepta Horton din partea lui Coal.

— Cred că Administrația ar trebui să facă imediat cercetări. Vorbise ca

și cum ar fi învățat totul pe dinafară, ceea ce îl enerva pe Președinte.

— De ce? întrebă Președintele.

— Dacă referatul spune adevărul? Dacă nu facem nimic și adevărul iese la iveală, pierderile vor fi ireparabile.

— Crezi sincer că e adevărat? întrebă Președintele.

— E al dracului de suspect. Primii doi oameni care l-au văzut au murit, iar persoana care l-a scris a dispărut. E perfect logic dacă cineva are interes să omoare judecători de la Curtea Supremă. Nu există alți suspecți credibili. Din câte am auzit, FBI s-a încurcat în date. Da, trebuie cercetat.

Cercetările lui Horton aveau scurgeri mai mari decât subsolul Casei Albe și Coal era îngrozit la gândul că acest clown va forma un juriu și va chema martori. Horton era un om onorabil, dar Departamentul de Justiție era plin cu avocați care vorbeau prea mult.

— Nu crezi că e puțin cam prematur? întrebă Coal.

— Nu cred.

— Ai văzut ziarele de azi-dimineață? întrebă Coal.

Horton aruncase o privire pe pagina întâi din *Post* și citise rubrica de sport. La urma urmei, era sâmbătă. Auzise că Coal citise opt ziare înaintea zorilor, așa că nu-i plăcu această întrebare.

— Am citit câteva, zise el.

— Eu m-am uitat prin mai multe, spuse Coal modest. Și nicăieri nu apare nici un cuvânt despre cei doi avocați morți, despre fată sau despre Mattiece și nimic legat de referat. Dacă începi acum o investigație formală, va ține pagina întâi o lună.

— Crezi că o să dispară pur și simplu? îl întrebă Horton pe Coal.

— S-ar putea. Evident, noi așa sperăm.

— Cred că ești optimist, domnule Coal. În mod normal, noi nu așteptăm ca presa să facă investigații în locul nostru.

Coal zâmbi, aproape că izbucni în râs auzindu-l. Zâmbi spre Președinte, care-i aruncă o privire iute. Horton începu să-și piardă răbdarea.

— Ce se întâmplă dacă mai așteptăm o săptămână? întrebă Președintele.

— Nimic, spuse repede Coal.

Hotărârea de a mai aștepta o săptămână fusese deja luată și Horton știa.

— Într-o săptămână s-ar putea să iasă totul la iveală, spuse el fără convingere.

— Așteaptă o săptămână, ordonă Președintele. Ne întâlnim aici vinerea viitoare și vedem atunci. Nu spun nu, Richard, dar mai așteaptă șapte zile.

Horton ridică din umeri. Era mai mult decât se așteptase. Oricum, avea acoperire. Se va duce direct la biroul său și va dicta o notă lungă, relatând amănunțit tot ce-și amintea despre această întâlnire. Așa, își va apăra capul.

Coal îi dădu o hârtie.

— Ce-i asta?

— Încă niște nume. Îi cunoști?

Era lista ecologiștilor: patru judecători care erau mult prea liberali ca să fie comozi, dar Planul B cerea numirea unor ecologiști radicali la Curte.

Horton clipi de câteva ori și o studie atent.

— Cred că glumești.

— Verifică-i, spuse Președintele.

— Tipii ăștia sunt liberali extremiști, bombăni Horton.

— Da, dar adoră luna și soarele, copacii și păsările, îi explică îndatoritor Coal.

Horton înțelese și zâmbi.

— Înțeleg. Le plac pelicanii.

— O specie pe cale de dispariție, spuse Președintele.

Coal se îndreptă spre ușă.

— Aș fi vrut să fi dispărut cu totul acum zece ani.

Nu sunase încă, la ora nouă, când Gray sosi la ziar. Citise *Times*, unde nu apăruse nimic. Întinse ziarul din New Orleans pe birou și-l parcurse. Nimic. Spuseseră tot ce știau. Callahan, Verheek, Darby și o mie de întrebări fără răspuns. Trebuia să-și închipuie că *Times* și poate și *Times-Picayune* din New Orleans văzuseră sau auziseră de referat și aflaseră astfel despre Mattiece. Și presupunea că acum dezgropau orice puteau pentru a-l verifica. Dar el o avea pe Darby și-l vor găsi și pe Garcia și, dacă Mattiece putea fi verificat, o vor face.

Deocamdată, nu mai avea alt plan. Dacă Garcia plecase sau refuza să-i ajute, vor fi obligați să exploreze lumea întunecată și de nepătruns a lui Victor Mattiece. Darby nu va rezista mult și nu o condamna. Nu știa cât va dura.

Smith Keen își făcu apariția cu un pahar de cafea în mână și se așeză pe birou.

— Dacă ar avea ceva, *Times* l-ar păstra până mâine?

Gray își scutură capul.

— Nu. Dacă ar fi avut mai mult decât *Times-Picayune*, ar fi publicat azi tot.

— Krauthammer vrea să publicăm ce avem. Crede că putem să amintim și de Mattiece.

— Nu înțeleg.

— Contează pe Feldman. Părerea lui e că putem să publicăm toată povestea despre Callahan și Verheek, omorâți din cauza referatului, și să pomenim și de Mattiece, care — întâmplător — e prieten cu Președintele, fără să-l acuzăm direct însă. El zice că trebuie să fim extrem de prudenți și să dăm asigurări că referatul îl numește pe Mattiece, nu noi. Din moment ce referatul a provocat atâția morți, înseamnă că a fost verificat într-un fel.

— Vrea să se ascundă în spatele referatului.

— Exact.

— Dar toate astea sunt speculații neconfirmate. Să presupunem o clipă că domnul Mattiece nu e în nici un fel implicat. Că e complet nevinovat. Publicăm articolul cu numele lui și pe urmă? O să părem idioti și o să fim târâți ani de zile prin tribunale. Eu nu scriu articolul.

— El vrea să-l scrie altcineva.

— Dacă ziarul publică ceva despre acest subiect, pe care nu l-am scris eu, fata dispăre. Parcă v-am explicat ieri.

— Da. Și Feldman te-a auzit. El e de partea ta, Gray, ca și mine. Dar dacă ce se spune în referat e adevărat, va ieși la iveală în câteva zile. Toți credem asta. Știi ce mult urăște Krauthammer *Times*; se teme că ticăloșii ăia ne-o vor lua înainte.

— Nu pot, Smith. E posibil ca ei să aibă mai multe date decât *Times-Picayune*, dar nu vor să-l pomenească pe Mattiece. Ascultă, vom verifica înaintea tuturor. Și când îl vom avea la mână, voi scrie articolul cu

toate numele participanților și cu poza lui Mattiece și a prietenului lui de la Casa Albă.

— Ai spus „vom verifica”. Cine?

— Sursa mea de informații și cu mine.

Gray deschise un sertar și luă poza lui Darby bând Diet Coke. I-o dădu lui Keen, care o admiră.

— Unde e? Întrebă el.

— Nu știu. Cred că vine aici, de la New York.

— Vezi să nu fie ucisă.

— Avem foarte mare grijă. Gray se uită peste umăr și se aplecă spre el. De fapt, Smith, cred că sunt urmărit. Voiam doar să știi.

— Cine crezi că e?

— Am aflat dintr-o sursă de la Casa Albă. Nu mai folosesc telefonul.

— Să-i spunem lui Feldman.

— Nu cred că e periculos deocamdată.

— Trebuie să știe.

Keen se ridică și dispăru.

Ea îl sună peste câteva minute.

— Am ajuns, spuse. Nu știu câți am adus după mine, dar sunt aici și în viață, deocamdată.

— Unde ești?

— La Tabard Inn, pe Strada N. Ieri am văzut un prieten vechi pe Strada 6. Ți-am povestit de Butuc, cel care a fost grav rănit pe strada Bourbon? Ți-am povestit?

— Da.

— Ei bine, acum merge. Șchiopătează puțin, dar ieri hoinărea prin Manhattan. Nu cred că m-a văzut.

— Vorbești serios? E înfricoșător.

— E mai rău decât atât. Am lăsat șase urme când am plecat și, dacă-l văd în acest oraș, șchiopătând pe trotuar, am să mă predau. Am să mă duc la el de bunăvoie.

— Nu știu ce să spun.

— Spune cât mai puține, pentru că oamenii ăștia au radar. Am să fac pe detectivul particular timp de trei zile, apoi plec. Dacă trăiesc până miercuri dimineață, iau un avion spre Araba sau Trinidad, sau alt loc cu plajă. Vreau să mor pe o plajă.

— Când ne întâlnim?

— La asta mă gândesc. Vreau să faci două lucruri.

— Ascult.

— Unde îți parchezi mașina?

— Aproape de casă.

— Las-o acolo și închiriază alta. Nu ceva modern, un Ford obișnuit sau ceva asemănător. Poartă-te ca și cum te-ar urmări cineva printr-o pușcă cu lunetă. Du-te la hotelul Marbury din Georgetown și ia o cameră pentru trei nopți. Poți să plătești cu bani gheață — am verificat. Înregistrează-te sub alt nume.

Gramham lua note dând din cap.

— Poți să te strecorei afară din apartamentul tău după căderea întunericului? Întrebă ea.

— Cred că da.

— Așa să faci. Apoi iei un taxi până la Marbury. Mașina de închiriat să-ți

fie livrată acolo. la două taxiuri până la Tabard Inn și intră în restaurant fix la nouă, diseară.

— Bine. Altceva?

— Ia-ți haine. Fă-ți planul să lipsești de acasă cel puțin trei zile. Și nu te apropia de birou.

— Zău, Darby, biroul e un loc sigur.

— Nu sunt dispusă să mă cert. Dacă te lași greu, Gray, dispar. Sunt convinsă că am să trăiesc cu atât mai mult cu cât plec mai repede din țară.

— Am înțeles, să trăiți.

— Bravo.

— Presupun că ai un plan dibaci în minte.

— Poate. Vorbim la cină.

— E un fel de întâlnire?

— O să mâncăm și o să vorbim de afaceri.

— Am înțeles, să trăiți.

— Acum închid. Fii prudent, Gray. Sunt cu ochii pe noi.

Și închise.

Stătea la masa treizeci și șapte, într-un colț întunecat al micului restaurant, când sosi el, fix la nouă. Primul lucru pe care-l remarcă fu rochia ei. Dar nu-i vedea picioarele. Poate mai târziu, când se va scula în picioare. El avea haină și cravată și formau un cuplu frumos.

Se așază lângă ea în întuneric, în așa fel încât să poată supraveghea amândoi lumea din restaurant. Tabard Inn părea destul de vechi ca să-l fi hrănit și pe Thomas Jefferson. Un grup gălăgios de germani râdea și vorbea în fața restaurantului. Ferestrele erau deschise și aerul era rece și, pentru o clipă, puteau să uite de ce se ascundeau.

— De unde ai luat rochia?

— Îți place?

— E foarte frumoasă.

— Am făcut cumpărături după-masă. Și, ca pe cele mai multe din achizițiile mele din ultima vreme, o voi părăsi probabil în cameră când voi fugi ca să-mi scap viața.

Chelnerul era în fața lor cu listele de bucate. Comandară băuturi. Restaurantul era liniștit și sigur.

— Cum ai ajuns aici?

— Am făcut înconjurul lumii.

— Aș vrea să știu.

— Am luat un tren spre Newark, un avion până la Boston, alt avion până la Detroit și încă un avion până la Dulles. Am zburat toată noaptea și de două ori am uitat unde mă aflu.

— Cum ar fi putut să te urmărească?

— N-au putut. Am plătit cu bani peșin, un articol care începe să-mi lipsească.

— De cât ai nevoie?

— Aș vrea să cer telegrafic niște bani de la banca mea din New Orleans.

— O vom face luni. Cred că ești în siguranță, Darby.

— Așa credeam și eu. De fapt, mă simțeam foarte în siguranță când eram aproape de vas, cu Verheek, numai că nu era Verheek. Și m-am simțit în siguranță la New York. Dar Butucul a apărut pe trotuar și de

atunci nu am mai mâncat.

— Pari slabă.

— Mulțumesc, știu. Ai mâncat aici?

Se uită la lista ei. Se uită și el la a lui.

— Nu, dar am auzit că se mănâncă bine. Iar ți-ai schimbat părul.

Acum era castaniu deschis. Își pusese puțin rimel și roșu în obraz. Și ruj.

— O să înceapă să-mi cadă dacă-i mai văd pe oamenii ăștia.

Li se aduseră băuturile și făcură comanda.

— Așteptăm ca *Times* să publice ceva mâine. Nu pomeni de ziarul din New Orleans din cauza fotografiilor lui Callahan și Verheek. Presupunea că le văzuse.

Dar părea să nu o intereseze.

— Ce? Întrebă ea privind în jur.

— Nu știm sigur. Nu ne-ar plăcea să ne întreacă *Times*. E o veche rivalitate.

— Nu mă interesează. Nu știu nimic despre ziaristică și nu vreau să aflu. Sunt aici pentru că am o idee, una singură, să-l găsesc pe Garcia. Și dacă nu am să pot, repede, am să plec de aici.

— Iartă-mă. Despre ce ai vrea să vorbim?

— Europa. Care e locul tău preferat din Europa?

— Nu pot să sufăr Europa și urăsc europenii. Merg în Canada, în Australia și în Noua Zeelandă, uneori. De ce îți place Europa?

— Bunicul meu era emigrant scoțian. Am o grămadă de veri acolo. I-am vizitat de două ori.

Gray stoarse lămâia în ginul cu apă tonică. Șase petrecăreți veniră de la bar și ea îi urmări atentă. Vorbi uitându-se repede în jur.

— Cred că ai nevoie de câteva pahare, ca să te liniștești, spuse Gray.

Ea aprobă din cap, dar nu spuse nimic. Cei șase se așezară la o masă apropiată și începură să vorbească franțuzește. Îi făcea plăcere să-i audă.

— Ai auzit vreodată vreun cajun vorbind franțuzește? Întrebă ea.

— Nu.

— E un dialect care dispare repede, ca și pământurile inundate. Se zice că francezii nu-i înțeleg.

— E corect. Sunt sigură că nici un cajun nu înțelege franțuzește.

Luă o înghițitură lungă de vin alb.

— Ți-am povestit despre Chad Brunet?

— Nu cred.

— E un cajun sărac din Eunice. Familia lui a supraviețuit punând capcane și pescuind în bălți. A fost un copil foarte inteligent, care a ajuns la Louisiana State University cu o bursă întreagă, apoi a fost primit la Facultatea de Drept din Stanford, unde a terminat cu cel mai mare punctaj din istoria facultății. Avea douăzeci și unu de ani când a intrat în baroul din California. Ar fi putut să lucreze pentru orice firmă de avocați din țară, dar și-a luat o slujbă la o firmă care se ocupa cu probleme de apărare a mediului, din San Francisco. Era strălucit, un adevărat geniu în materie de drept. Muncea din greu și a câștigat procese mari împotriva companiilor petroliere și chimice. La douăzeci și opt de ani, era un avocat pledant de un desăvârșit profesionalism. Companiile petroliere și alți mari agenți poluanți se temeau de el.

Luă o sorbitură de vin.

— A făcut mulți bani și a înființat o grupare pentru a conserva pământurile inundate ale Louisianei. Dorea să participe la procesul

„pelicanului”, cum i se spunea, dar avea multe alte obligații. A dat la Green Fund o mulțime de bani pentru cheltuieli de judecată. La puțin timp după procesul care se judeca la Lafayette, a anunțat că va veni acasă pentru a asista avocații de la Green Fund. Au apărut câteva articole despre el în ziarul din New Orleans.

— Ce i s-a întâmplat?

— S-a sinucis.

— Ce?

— Cu o săptămână înainte de proces, a fost găsit într-o mașină, cu motorul pornit. Un furtun de grădină lega țeava de eșapament cu scaunul din față. O simplă sinucidere cu monoxid de carbon.

— Unde era mașina?

— Într-o regiune împădurită de lângă orașul Galliano, în Bayou Lafourche. El cunoștea bine zona. Avea în portbagaj echipament de camping și de pescuit. Nici o scrisoare. Poliția a făcut cercetări, dar nu a găsit nimic care să dea de bănuț. Cazul a fost închis.

— Incredibil.

— Avusese probleme cu alcoolul, se trata la un psihanalist din San Francisco. Dar sinuciderea a fost o surpriză.

— Crezi că a fost ucis?

— Mulți oameni cred asta. Moartea lui a dat o mare lovitură celor de la Green Fund. Pasiunea lui pentru pământurile inundabile ar fi fost convingătoare la tribunal.

Gray își termină băutura și ronțai gheața. Ea se apropie mai mult de el. Chelnerul apărui și ei făcură comanda.

35

Holul hotelului Marbury era pustiu duminică, la ora șase dimineața, când Gray căută un exemplar din *Times*. Avea doisprezece centimetri grosime și cântărea vreo șase kilograme. El se întrebă cât mai aveau de gând să-l mărească. Fugii în camera lui de la etajul opt, întinse ziarul pe pat și se aplecă peste el pentru a-l citi cu atenție. Pagina întâi nu conținea nimic de interes, lucru de importanță crucială. Dacă ar fi avut marea știre, acolo ar fi apărut. Se temea să nu vadă fotografii ale lui Rosenberg, Jensen, Callahan sau Verheek, ale lui Darby și Khamel, cine știe, poate și o poză frumoasă a lui Mattiece, toate aliniate pe pagina întâi, ca portretele unor personaje de film. *Times* i-ar fi învins astfel din nou. Așa visase în timp ce dormea și nu trecuse mult de atunci.

Dar nu era nimic din toate acestea. Și, cu cât nu găsea nimic, cu atât mai repede frunzărea ziarul, până ajunse la rubrica de sport și publicitate. Se opri și se îndreptă aproape dansând spre telefon. Îl sună pe Smith Keen, care era treaz.

— L-ai văzut? Întrebă el.

— Nu-i așa că e frumos? spuse Keen. Mă întreb ce s-a întâmplat.

— Nu au nimic, Smith. Fac cercetări cu sufletul la gură, dar nu au încă nimic. Cu cine a vorbit Feldman?

— Nu spune niciodată. Dar se presupune că e de încredere.

Keen divorțase și trăia singur într-un apartament nu departe de Marbury.

— Ești ocupat? Întrebă Gray.

- Nu chiar. E aproape șase și jumătate, duminică dimineața.
- Trebuie să stăm de vorbă. Vino și ia-mă din fața hotelului Marbury peste un sfert de oră.
- Hotelul Marbury?
- E o poveste lungă. Îți explic eu.
- A, fata! Norocosule!
- Aș vrea eu. Ea e la alt hotel.
- Aici? în Washington?
- Da. Ne vedem peste un sfert de oră.
- O să fiu acolo.

Gray își bău nervos cafeaua din paharul de hârtie și așteaptă în hol. O să facă din el un paranoic, aproape că se aștepta să vadă tâlhari ascunși pe trotuar, cu arme automate. Asta îl înfurie. Văzu Toyota lui Keen venind pe Strada M și se grăbi spre ea.

- Ce-ai vrea să vezi? spuse Keen, plecând de lângă trotuar.
- Nu știu. E o zi frumoasă. Ce-ai zice de Virginia?
- Cum dorești. Te-au dat afară din apartament?
- Nu. Urmez ordinele fetei. Gândește ca un general și sunt aici pentru că ea mi-a spus așa. Trebuie să stau până marți sau până când ea se sperie și îmi spune să mă mut. Sunt în camera 833 dacă ai nevoie de mine, dar să nu spui nimănui.

- Îmi închipui că vrei să ți-o plătească *Post*, spuse Keen zâmbind.
- Nu mi-e capul la bani acum. Aceiași oameni care au încercat s-o ucidă la New Orleans au ajuns la New York, sau așa crede ea. Au un talent uimitor într-ale filajului și ea e extrem de prudentă.

— Când ești urmărit de cineva — și ea este — poate că știi ce ai de făcut.

- Ascultă, Smith, știe exact ce face. E atât de bună încât te îngrozește și pleacă miercuri dimineața. Avem deci două zile ca să-l găsim pe Garcia.

— Dar dacă Garcia e încăpățânat? Dacă îl găsești și nu vrea să vorbească? Sau nu știe nimic? Te-ai gândit?

— Am și coșmaruri în legătură cu asta. Cred că știe ceva foarte important. Există un document, o hârtie, ceva tangibil, și el îl are. A vorbit despre el o dată sau de două ori, dar când l-am presat nu a vrut să recunoască. Dar voia să mi-l arate în ziua când stabilisem întâlnirea. Sunt convinși. Are ceva, Smith.

— Dar dacă nu vrea să-ți arate?

— Îi rup gâtul.

Trecură peste Potomac și o luară pe lângă cimitirul Arlington. Keen își aprinse pipa și deschise fereastra.

— Dar dacă nu-l găsești pe Garcia?

— Aplicăm Planul B. Ea pleacă și înțelegerea noastră cade. După ce pleacă din țară, am permisiunea să fac ce vreau cu referatul, fără să folosesc numele ei. Biata fată e convinsă că o să moară, indiferent dacă punem noi mâna pe ceva sau nu, dar vrea cât de multă protecție se poate. Nu voi putea să folosesc niciodată numele ei, nici măcar ca autor al referatului.

— Vorbește mult despre referat?

— A fost o idee trăsnită, pe care a urmat-o și pe care aproape a urât-o când au început să explodeze bombele. Îi pare rău că l-a scris. Ea și Callahan se iubeau cu adevărat, iar acum e doborâtă de durere și de sentimentul de vinovăție.

— Care e Planul B?

— Atacăm avocații. Mattiece e prea prefăcut și alunecos ca să ajungem la el fără citații, mandate de percheziție și altele, dar știm cine sunt avocații lui. E reprezentat de două firme mari din oraș; la ei vom merge. Un avocat sau un grup de avocați a sugerat numele lui Rosenberg și Jensen. Mattiece nu ar fi știut pe cine să ucidă. I-au spus avocații lui.

— Dar nu poți să-i faci să vorbească.

— Nu vor vorbi despre un client. Dar dacă avocații sunt vinovați și începem să le punem întrebări, până la urmă tot aflăm ceva de la ei. Ne trebuie vreo doisprezece reporteri care să dea un milion de telefoane la avocați, consilieri, funcționari, secretare, conțopiști, la toți. Trebuie să-i asediem.

Keen pufăi din pipă și nu spuse nimic.

— Care sunt firmele?

— White și Blazeovich și Brim, Stearns și Kidlow. Documentează-te la biblioteca noastră despre ei.

— Am auzit de White și Blazeovich. E o mare firmă republicană.

Gray aprobă din cap și bău ultima înghițitură de cafea.

— Dar dacă e altă firmă? Întrebă Keen. Dacă firma nu e în Washington? Dacă avocații nu cedează? Dacă e vorba de o singură minte de avocat și aceasta e a unuia care nu lucrează în barou și e la Shreveport? Dacă unul dintre avocații lui Mattiece a făcut planul?

— Știi că uneori mă scoți din minți?

— Sunt întrebări întemeiate. Ce se întâmplă atunci?

— Trecem la Planul C.

— În ce constă?

— Încă nu știu. Fata nu s-a gândit atât de departe.

Ea îi dăduse instrucțiuni să nu stea mult pe străzi și să mănânce în camera lui. Avea un sandviș și cartofi prăjiți într-o pungă și se îndrepta, ascultător, spre camera lui de la etajul opt al hotelului Marbury. O cameristă asiatică își împinse căruciorul cu unelte lângă ușa lui. El se opri și scoase cheia din buzunar.

— Ați uitat ceva, domnule? Întrebă camerista.

Gray se uită la ea.

— Poftim?

— Ați uitat ceva?

— Nu. De ce?

Camerista se mai apropie cu un pas.

— Abia ați plecat și v-ați și întors.

— Am plecat acum patru ore.

Ea dădu din cap și se apropie și mai mult, ca să se uite bine la el.

— Nu, domnule. Un bărbat a ieșit din camera asta acum zece minute. Ezită și se uită atentă la el. Dar cred că era altcineva, domnule.

Gray se uită la numărul camerei. 833. Apoi se întoarce spre femeie.

— Ești sigură că a mai fost un bărbat în cameră?

— Da, domnule, acum câteva minute.

Intră în panică. Se duse la scări și coborî repede opt etaje. Ce era în cameră? Nimic, în afară de haine. Nimic privitor la Darby. Se opri și băgă mâna în buzunar. Nota cu adresa și telefonul ei era în buzunar. Răsufă ușurat și intră în hol.

Trebuia s-o găsească, dar repede.

Darby găsi o masă goală în sala de lectură de la etajul doi al bibliotecii de drept Edward Bennett Williams din Georgetown. Găsea că e cea mai frumoasă dintre toate bibliotecile pe care le vizitase; satisfăcea noul ei hobby de critic al bibliotecilor de drept. Era o clădire de cinci etaje, situată de partea cealaltă a curții Facultății de Drept. Era nouă, strălucitoare și modernă, dar nu era decât o bibliotecă de drept, care se umplea repede cu studenți care se gândeau de acum la examenele de sfârșit de an.

Deschise volumul cinci al ediției Martindale-Hubbell la capitolul firme din D.C. White și Blazeovich acoperea douăzeci și opt de pagini. Nume, date de naștere, locuri de naștere, școli, organizații profesionale, distincții, premii, comitete și publicații, lista celor patru sute doisprezece avocați, parteneri ai firmei și asociați. Luă notițe pe un bloc-notes.

Firma avea optzeci și unu de parteneri; restul erau asociați, îi aranja după alfabet și scrise fiecare nume pe notesul ei. Părea o studentă la drept care trecea în revistă firmele, într-o neobosită căutare de slujbă.

Era o ocupație plicticoasă, în timpul căreia gândul ei hoinărea. Thomas studiase aici acum douăzeci de ani. Fusesse un student foarte bun și pretindea că petrecuse multe ore în bibliotecă. Scrisese pentru un ziar de drept, corvoadă pe care și ea ar fi făcut-o în împrejurări normale.

În ultimele zece zile, moartea fusese un subiect pe care-l analizase din diferite puncte de vedere. Nu se hotărâse care e moartea cea mai bună, în afara celei din timpul somnului. O boală lentă, o agonie era un coșmar atât pentru victimă cât și pentru cei apropiați, dar aveai măcar timp să te pregătești și să-ți iei adio. O moarte violentă avea loc în câteva secunde și — probabil — era cea mai bună pentru cel dus. Dar șocul era năucitor pentru cei rămași în urmă. Se iveau atâtea întrebări dureroase. Suferise? Care fusese ultimul lui gând? De ce se întâmplase așa? Și să fii de față la moartea fulgerătoare a unei persoane dragi era ceva de nedescris.

Îl iubea și mai mult, deoarece îl văzuse murind. Își spunea mereu că trebuia să înceteze să mai audă zgomotul exploziei și să mai simtă mirosul fumului, că trebuie să alunge imaginea obsedantă a morții lui. Dacă va mai trăi trei zile, va ajunge într-un loc unde va putea plânge în voie, până când jalea va lua sfârșit. Era hotărâtă să ajungă în locul acela. Era hotărâtă să bocească și să se lecuiască. Măcar atâta merita și ea.

Învăță numele pe dinafară, până când știu mai multe despre White și Blazeovich decât oricine din afara firmei. Ieși în întunericul de afară și luă un taxi până la hotel.

Matthew Barr merse la New Orleans, unde se întâlni cu un avocat, care îi dădu instrucțiuni să ia avionul și să se ducă la un anumit hotel din Fort Lauderdale. Avocatul nu-i spusese nimic clar cu privire la ce se va întâmpla la hotel, dar Barr ajunsese acolo duminică noaptea și găsi o cameră rezervată și o notă lăsată la recepție, care îl înștiința că va primi un telefon a doua zi dimineață.

La zece, îl sună pe Fletcher Coal acasă și-l informă asupra călătoriei. Coal era dus pe gânduri.

— Grantham a înnebunit. El și un tip numit Rifkin, de la *Times*, dau telefoane peste tot. S-ar putea să le fie fatale.

— Au văzut referatul?

— Nu știu dacă l-au văzut, dar au auzit de el. Rifkin a sunat pe unul dintre consilierii mei, ieri, și l-a întrebat ce știe despre referatul „pelican”.

Consilierul nu știa nimic și a avut impresia că Rifkin știa și mai puțin. Nu cred că l-a văzut, dar nu putem fi siguri.

— Fir-ar să fie, Fletcher. Nu putem ține piept unei bande de reporteri. Tipii ăștia dau o sută de telefoane pe minut.

— Numai două. Grantham și Rifkin. Pe Grantham l-am și pus pe ascultare. Facem la fel și cu Rifkin.

— O fi el Grantham ascultat, dar nu folosește nici telefonul din apartament, nici pe cel din mașină. L-am sunat pe Bailey de la aeroportul din New Orleans. Grantham nu a fost acasă de douăzeci și patru de ore, dar mașina lui e tot acolo. Au sunat, au bătut la ușă. Poate că e mort în casă, sau poate că s-a strecurat afară noaptea trecută.

— Poate că a murit.

— Nu cred. L-am urmărit atât noi cât și FBI-ul. Cred că a prins de veste.

— Trebuie să-l găsim.

— Se întoarce el. Nu poate să stea prea mult departe de biroul redactorilor de la etajul cinci.

— Să fie pus pe ascultare și Rifkin. Sună-l la noapte pe Bailey și spune-i, bine?

— Da, domnule, spuse Barr.

— Ce crezi că ar face Mattiece dacă ar crede că Grantham știe tot și că e gata să publice povestea în pagina întâi din *Washington Post*? Întrebă Coal.

Barr se întinse pe patul de hotel și închise ochii. Cu luni în urmă, luase hotărârea să nu-l contrazică niciodată pe Fletcher Coal. Era un animal.

— Nu se dă înapoi să ucidă oameni, nu-i așa? spuse Barr.

— Crezi că ai să-l vezi mâine pe Mattiece?

— Nu știu. Tipii ăștia sunt foarte secretoși. Vorbesc pe șoptite, în spatele ușilor închise. Mi-au spus foarte puțin.

— De ce au vrut să te duci la Fort Lauderdale?

— Nu știu, dar poate pentru că e mai aproape de Bahamas. Mă duc mâine acolo, sau poate vine el aici. Nu știu.

— Poate ar trebui să exagerezi istoria cu Grantham. Mattiece o să muște din momeală.

— O să mă mai gândesc.

— Sună-mă mâine dimineață.

Când deschise ușa, călcă pe un bilețel în care citi: „Darby, sunt în curtea interioară. E urgent. Gray.” Respiră adânc și îndesă biletul în buzunar. Încuie ușa și merse de-a lungul coridorului strâmt, străbătut de curent, până în hol, apoi prin salonul întunecat, pe lângă bar, prin restaurant, până în curtea interioară. El era la o masă mică, în parte ascuns de un zid de cărămidă.

— Ce cauți aici? Întrebă ea în șoptă, așezându-se lângă el. Părea obosit și îngrijorat.

— Unde ai fost? Întrebă el.

— Nu e la fel de important ca motivul pentru care te afli aici. Nu trebuia să vii aici, până nu-ți spuneam eu. Ce se întâmplă?

El îi făcu un tablou succint al felului cum își petrecuse dimineața, de la primul telefon dat lui Smith Keen, până la episodul cu camerista de la hotel. Își petrecuse restul zilei rătăcind prin tot orașul cu mai multe taxiuri — cheltuisese optzeci de dolari — și așteptase căderea întunericului ca să se

strecoare în Tabard Inn. Era sigur că nu fusese urmărit.

Ea ascultă fiecare cuvânt, supraveghind restaurantul și intrarea în curtea interioară.

— Nu știu cum au aflat numărul camerei mele.

— L-ai spus cuiva?

El se gândi o clipă.

— Numai lui Smith Keen. Dar el nu l-a spus nimănui.

Ea nu se uita la el.

— Unde erai când i l-ai spus?

— În mașina lui.

Ea clătină încet din cap.

— Ți-am spus să nu spui nimănui. Nu-i așa?

El nu răspunse.

— Pentru tine e o distracție, nu-i așa, Gray? Încă o zi de vacanță. Ești viteazul reporter care a mai primit amenințări cu moartea, dar care nu se teme de nimic. Gloanțele vor ricoșa, nu-i așa? Vom petrece câteva zile zburând prin oraș și jucându-ne de-a detectivii, pentru ca tu să poți să câștigi premiul Pulitzer și să devii bogat și celebru. Dar băieții răi nu stat chiar așa răi pentru că tu ești Gray Grantham de la *Washington Post* și ești un mare nemernic.

— Zău, Darby!

— Am încercat să te impresionez spunându-ți cât sunt oamenii ăștia de periculoși. Am văzut de ce sunt în stare. Știu ce mă așteaptă dacă mă găsesc. Dar nu, pentru tine, Gray, totul e un joc. De-a hoții și vardiștii. De-a v-ați ascunselea.

— M-ai convins!

— Ascultă, viteazule, ar fi bine să fii convins. Încă o prostie ca asta și suntem morți. Mi-am terminat rezerva de noroc. Înțelegi?

— Da! Jur că înțeleg.

— Ia-ți o cameră aici. Măine seară, dacă mai trăiesc, o să-ți găsesc alt hotel mic.

— Și dacă nu mai au camere aici?

— Ai să dormi în baia mea, cu ușa închisă.

Era foarte serioasă. El se simți ca un elev în clasa întâi, care primește prima săpuneală. Timp de cinci minute, nu vorbi nici unul.

— Cum m-au găsit? Întrebă el în cele din urmă.

— Cred că telefonul din apartamentul tău are un microfon, că ai un microfon și în mașină. Și cred că și mașina lui Smith Keen are un microfon. Oamenii ăștia nu sunt amatori.

36

Își petrecu noaptea în camera 14 de la etaj, dar dormi puțin. Restaurantul se deschise la șase și el coborî să ia o cafea, apoi se întoarse în camera lui. Hotelul era demodat și vechi și era format prin alăturarea a trei case cu un aer vetust. Uși mici și coridoare strâmte străbăteau spațiul în toate direcțiile. Era o atmosferă atemporală.

Va avea o zi lungă și obositoare, dar o va petrece cu ea; abia aștepta. Făcuse o greșală prostească, dar ea îl iertase. Bătu la ușa ei fix la opt și jumătate. Fata deschise repede, apoi închise ușa după el.

Se îmbrăcase din nou ca o studentă la drept, cu pantaloni jeans și

cămașă de flanelă. Îi turnă cafea și se așază la măsuța mică pe care se afla telefonul, înconjurat de file dintr-un bloc-notes.

— Ai dormit bine? Îl întrebă, dar numai din politețe.

— Nu.

Aruncă pe pat un exemplar din *Times*. Îl frunzărise, dar nu apăruse nimic.

Darby luă telefonul și formă numărul Facultății de Drept din Georgetown. Îl privi, apoi ascultă și spuse:

— Biroul de plasare, vă rog. Urmă o pauză lungă. Sunt Sandra Jernigan. Sunt parteneră la firma White și Blazeovich de aici, din oraș și am probleme cu computerele. Încerc să reconstitui câteva state de plată. Contabilii m-au rugat să vă cer numele studenților dumneavoastră care au lucrat la noi vara trecută. Cred că au fost patru. Ascultă o clipă.

— Jernigan. Sandra Jernigan, repetă ea. Înțeleg. Cât va dura? Pauză. Numele dumneavoastră e Joan. Mulțumesc, Joan.

Darby acoperi receptorul și respiră adânc. Gray o privea atent, dar cu un zâmbet admirativ.

— Da, Joan. Au fost șapte? Datele noastre sunt o porcărie. Aveți adresele lor și numerele de asigurări sociale? Avem nevoie de ele pentru taxe. Sigur. Cât va dura? Minunat. Avem un curier în zonă. Îl cheamă Snowden și va fi acolo într-o jumătate de oră. Mulțumesc, Joan.

Darby închise ochii și puse receptorul jos.

— Sandra Jernigan? Întrebă el.

— Nu mint prea bine, spuse ea.

— Ești grozavă. Presupun că eu sunt curierul.

— Poți să fii luat drept curier. Pari un student la drept întârziat și ești foarte drăguț, gândi ea.

— Îmi place cămașa ta de flanelă.

Ea luă o înghițitură zdravănă de cafea.

— S-ar putea să avem o zi grea.

— Cu atât mai bine. Eu iau lista și ne întâlnim la bibliotecă. Bine?

— Da. Biroul de plasare e la etajul cinci al Facultății de Drept. la un taxi. Ne întâlnim acolo în cincisprezece minute.

— Am înțeles, să trăiți.

Grantham ieși. Darby așteptă cinci minute, apoi plecă și ea, cu geanta de pânză în mână.

Călătoria cu taxiul fu scurtă, dar anevoioasă, din cauza circulației matinale. Era greu să trăiești ascunzându-te, dar să faci și pe detectivul, în același timp, era prea mult. Se afla de cinci minute în taxi, când se gândi că s-ar putea să fie urmărită. Poate că era totuși bine. Poate că o zi grea petrecută în stilul unui reporter o va ajuta să uite de Butuc și de ceilalți. Azi va lucra din greu, mâine la fel și miercuri după-masă se va afla pe o plajă.

Vor începe cu facultatea din Georgetown. Dacă nu vor găsi nimic, vor încerca la Facultatea George Washington. Dacă vor mai avea timp, vor merge și la American University. Trei încercări și gata, va pleca.

Taxiul se opri la McDonough Hall, la poalele Capitolului. Geanta și cămașa de flanelă o făceau să pară una din multele studente la drept care se învârtteau pe acolo înainte de cursuri. O luă pe scări până la etajul trei și închise ușa camerei după ea. Era o încăpere folosită uneori pentru ore, alteori pentru interviuri, în vederea obținerii unor slujbe. Își împrăștie notițele pe masă, părăd o studentă care se pregătește pentru ore.

Peste câteva minute, Gray se strecură pe ușă.

— Joan e o dulceață, spuse el punând lista pe masă. Nume, adrese și numerele de asigurări sociale. Ce zici ce frumos e?

Darby se uită la listă și scoase o carte de telefon din geantă. Găsiră cinci nume. Se uită la ceas.

— E nouă și cinci. Pariez că jumătate dintre ei sunt acum la cursuri. Unii vor avea ore mai târziu. Îi sun la telefon pe ăștia cinci, ca să vedem cine e acasă. Tu îi iei pe cei care nu au telefon și le afli orarul de la secretariat.

Gray se uită la ceas.

— Ne întâlnim aici peste un sfert de oră.

El plecă primul, apoi Darby. De la telefoanele publice de la etajul întâi, îl sună pe James Maylor.

Răspunse o voce bărbătească.

— Dennis Maylor? întrebă ea.

— Nu, sunt James Maylor.

— Scuzați-mă.

Închise. Tipul stătea la zece minute de facultate. Nu avea cursuri la ora nouă și, dacă avea unul la zece, în următoarele patruzeci de minute va sta acasă. Poate.

Sună și la celelalte patru numere. La două i se răspunse, la celelalte două nu.

Gray aștepta nerăbdător la secretariatul de la etajul trei. O studentă, care lucra acolo ca funcționară cu program redus, încerca să găsească orarul. Studenta îl informase că nu era sigură că poate să dea orarul cursurilor. Gray îi spuse că era sigur că putea dacă voia.

Secretara apăru, bănuitoare.

— Pot să vă ajut?

— Da. Sunt Gray Grantham, de la *Washington Post* și vreau să dau de doi dintre studenții dumneavoastră, Laura Kaas și Michael Akers.

— S-a întâmplat ceva? întrebă ea nervoasă.

— Deloc Vreau să le pun doar câteva întrebări. Au cursuri acum, dimineața?

Zâmbea și era zâmbetul lui cald și încrezător pe care îl folosea când avea de-a face cu femeii bătrâne. Îl ajutase adesea.

— Aveți o legitimație, ceva?

— Sigur.

Își deschise portvizitul și-l flutură încet prin fața ei, ca unul care știe că e polițist și nu-și dă osteneala să-și spună numele pe litere.

— Ar trebui să-l întreb pe decan, dar...

— Minunat. Unde-i biroul lui?

— Dar nu e aici. Nu e în oraș.

— Nu vreau decât orarele lor, ca să-i pot găsi. Nu cer adresa de acasă sau copii după acte. Nimic confidențial sau personal.

Secretara se uită la studentă, care ridică din umeri ca și cum ar fi zis: „Ce importanță are?”.

— O clipă, spuse ea, și dispăru.

Darby îl aștepta deja, când el întinse imprimarele de la computer pe masă.

— După orar, Akers și Kaas au cursuri acum, spuse el.

Darby se uită la orar.

— Akers are procedură criminalistică, iar Kaas drept administrativ.

Amândoi de la ora nouă la zece. O să încerc să-i găsesc. Îi arată lui Gray însemnările ei. Maylor, Reinhart și Wilson sunt acasă. Nu am dat de Ratliff

și Linney.

— Maylor stă cel mai aproape. Ajung acolo în câteva minute.

— Dar mașina? Întrebă Darby.

— Am sunat la Herz. Trebuie să mi-o livreze la parcare a ziarului *Post*, într-un sfert de oră.

Apartamentul lui Maylor era la etajul trei al unui depozit transformat în locuință pentru studenți și alții ca ei, cu bugete mici. Răspunse după prima ciocănitură. Vorbi prin ușa întredeschisă, cu lanțul pus.

— Îl caut pe James Maylor, spuse Gray, cu tonul unui vechi prieten.

— Eu sunt.

— Sunt Gray Grantham, de la *Washington Post*. Aș vrea să-ți pun câteva întrebări scurte.

Băiatul deschise ușa. Gray intră într-un apartament de două camere. Bicicleta se afla în mijloc și ocupa aproape tot spațiul.

— Ce s-a întâmplat? Întrebă Maylor.

Era intrigat și părea dornic să răspundă la întrebări.

— Ai lucrat vara trecută la White și Blazeovich.

— Așa e. Trei luni.

Gray lua notițe.

— La ce secție?

— Internațională. Muncă de rutină. Nimic spectaculos. O mulțime de cercetări și ciorne de contracte.

— Cine era șeful tău?

— Nimeni. Trei asociați îmi dădeau de lucru. Erau coordonați de Stanley Coopman, care le era partener.

Gray scoase o fotografie din buzunar. Era Garcia.

— Îl recunoști?

Maylor luă fotografia și se uită la ea. Scutură din cap.

— Nu cred. Cine e?

— E avocat. Cred că lucrează la White și Blazeovich.

— E o firmă mare. Sunt peste patru sute de avocați, iar eu am fost înghesuit într-un colț al unui serviciu.

— Da, am auzit. Ești sigur că nu-l cunoști?

— Da. Firma are douăsprezece etaje și la majoritatea nu am fost.

Gray puse fotografia în buzunar.

— Ai cunoscut și alți studenți care au lucrat acolo?

— Da. Erau doi colegi din Georgetown, pe care îi cunoșteam dinainte, Laura Kaas și JoAnne Ratliff. Doi tipi de la George Washington, Patrick Franks și un anume Vanlandingham; o fată de la Harvard, Elizabeth Larson; o fată din Michigan, Amy MacGregor; și unul de la Emory, numit Moke, dar cred că pe el l-au dat afară. Vara, au mulți studenți care lucrează pentru ei.

— Ai de gând să lucrezi acolo când termini?

— Nu știu. Nu cred că-mi plac firmele mari.

Gray zâmbi și-și băgă carnețelul în buzunar.

— Ascultă, ai idee cum să-l găsim pe tip?

Maylor cântări o clipă lucrurile.

— Cred că nu puteți să vă duceți acolo și să întrebați în dreapta și în stânga.

— Așa e.

— Și nu aveți decât fotografia asta?

— Da.
— Atunci cred că sunteți pe calea cea bună. Unul dintre studenți îl va recunoaște.
— Mulțumesc.
— Ce s-a întâmplat cu omul?
— Nimic. Poate a fost martor la ceva. Poate nu. Gray deschise ușa.
Mulțumesc.

Darby se uită pe lista cursurilor afișată la avizierul din hol. Nu era sigură cum să procedeze când se vor termina cursurile de la ora nouă, dar încerca să se gândească la o soluție. Avizierul era exact ca cel de la Tulane: lista cursurilor aliniată ordonat; reclame pentru cărți, anunțuri pentru vânzarea de biciclete, închirieri de camere, pentru căutarea de colegi de cameră și alte nevoi, toate puse la întâmplare; anunțuri de petreceri, meciuri și întâlniri la club. O tânără cu rucsac și cărți de călătorie se opri lângă ea și se uită la avizier. Fără îndoială, era studentă.

Darby îi zâmbi.
— Scuză-mă. O cunoști pe Laura Kaas?
— Da.
— Trebuie să-i transmit un mesaj. Poți să mi-o arăți?
— E la curs?
— Da, are drept administrativ cu Ship, la camera 207. Porniră vorbind spre locul unde își ținea Ship cursul.
Holul se aglomeră deodată, cu studenții care ieșeau de la ore. Tânăra îi arată o față înaltă, solidă, care venea spre ele. Darby îi mulțumi și o urmări pe Laura Kaas prin mulțimea care se împrăstia.
— Scuză-mă, Laura. Ești Laura Kaas, nu-i așa?
Fata se opri și se uită la ea.
— Da.
Urma ceva ce nu-i plăcea: o minciună.
— Sunt Sara Jacobs și fac un articol pentru *Washington Post*. Pot să-ți pun câteva întrebări?

O alesese pe Laura Kaas pentru că nu avea curs la zece. Michael Akers avea. Va încerca să dea de el la unsprezece.

— Despre ce?
— Nu durează mult. Vrei să intrăm aici?
Darby arată spre camera goală și intră. Laura o urmă.
— Ai lucrat la White și Blazeovich vara trecută.
— Da. Vorbea încet, bănuitoare.
Darby încercă să-și stăpânească nervii. Era groaznic.
— Unde?
— La „taxe”.
— Îți plac taxele? Era un efort anemic de conversație.
— Îmi plăceau. Acum nu mai pot să le sufăr.

Darby zâmbi de parcă ar fi fost lucrul cel mai amuzant pe care-l auzise. Scoase fotografia din buzunar și i-o dădu fetei.

— Îl recunoști?
— Nu.
— Cred că e avocat la White și Blazeovich.
— Sunt o grămadă acolo.
— Ești sigură?
I-o dădu înapoi.

- Da. Nu am mers decât la etajul cinci. Acolo îți ia ani de zile ca să cunoști pe cineva și toată lumea se grăbește. Știi cum sunt avocații.
- Laura se uită în jur. Conversația se terminase.
- Îți mulțumesc foarte mult, spuse Darby.
- Pentru puțin, spuse Laura în drum spre ușă.

La zece și jumătate fix, se întâlniră din nou în camera 336. Gray o prinsese pe Ellen Reinhart când pleca de la cursuri. Lucrase la secția litigii, sub conducerea unui anume Daniel O'Malley și stătuse aproape toată vara la Miami, unde se judeca un caz. Lipsise din Washington aproape două luni și petrecuse puțin timp în biroul de aici. White și Blazeovich avea birouri în patru orașe, inclusiv Tâmpa. Nu-l recunoștea pe Garcia și se grăbea.

Judith Wilson nu era acasă, dar colega ei de cameră spusese că va veni la unu.

Îi tăiară de pe listă pe Maylor, Kaas și Reinhart. Își făcură planurile în șoaptă și se despărțiră din nou. Gray trebuia să-l caute pe Edward Linney, care lucrase două veri la White și Blazeovich. Nu era în cartea de telefon, dar stătea în Wesley Heights, în nordul campusului principal din Georgetown.

La zece patruzeci și cinci, Darby era din nou în fața avizierului, sperând să se întâmple din nou o minune. Akers era bărbat și avea mai multe posibilități să-l agațe. Spera că se află în locul unde trebuia să fie — în camera 201, la cursul de procedură penală. Se îndreptă într-acolo și așteptă puțin până când se deschiseră ușile și cincizeci de studenți ieșiră în hol. Nu va putea să fie niciodată reporter. Nu era în stare să abordeze pe cineva străin și să-i pună întrebări. Era stângace și nu se simțea în largul ei. Dar se apropie de un tânăr timid, cu ochi triști și ochelari cu sticlă groasă:

— Scuză-mă, îl cunoști cumva pe Michael Akers? Cred că e în grupa asta.

Băiatul zâmbi. Îi făcea plăcere că îl bagă cineva în seamă. Arătă spre un grup care se îndrepta spre ieșire.

— El e, cel în pulover gri.

— Mulțumesc.

Grupul se destrămă la ieșirea din clădire. Akers rămase cu un prieten.

— Domnule Akers! strigă ea după el.

Amândoi se opriră și se întoarseră zâbind, în timp ce ea se apropia nervoasă de ei.

— Ești Michael Akers?

— Eu sunt. Cine ești?

— Sara Jacobs și lucrez pentru *Washington Post*. Putem să vorbim între patru ochi?

— Sigur.

Prietenul înțelese aluzia și plecă.

— Despre ce? întrebă Akers.

— Ai lucrat pentru White și Blazeovich vara trecută?

— Da. Akers era prietenos și îi făcea plăcere să vorbească.

— Unde?

— La „proprietăți”. Plicticos ca dracu', dar era o slujbă. De ce te interesează?

Darby îi dădu fotografia.

— Îl recunoști? Lucrează la White și Blazeovich.

Akers dorea să-l recunoască. Dorea să o ajute și să stea mai mult de vorbă cu ea, dar chipul nu-i spunea nimic.

— Suspectă fotografie, nu-i așa? spuse el.

— Poate. Îl cunoști?

— Nu. Nu l-am văzut niciodată. E o firmă foarte mare. Asociații poartă insigne la adunări. Îți vine să crezi? Tipii care dețin firma nu se cunosc între ei. Cred că sunt o sută de asociați.

Optzeci și unu, mai precis.

— Ai avut un șef?

— Da, unul numit Walter Welch. Un mucos. Nu mi-a plăcut deloc firma.

— Îți mai amintești și de alți studenți care au lucrat acolo?

— Sigur. Vara, locul e plin de ei.

— Dacă aş avea nevoie de numele lor, mi le-ai da?

— Oricând. Tipul ăsta a dat de dracu'?

— Nu cred. S-ar putea să știe ceva.

— Sper să fie toți dați afară din barou. O adunătură de vagabonzi. Tare împuștit loc de muncă. Totul e legat de politică.

— Mulțumesc.

Îi zâmbi și-i întoarse spatele.

El admiră priveliștea și spuse:

— Sună-mă oricând vrei.

— Mulțumesc.

Darby reporterul urcă pe scări, în clădirea de lângă bibliotecă, până la etajul cinci, unde ziarul *Georgetown Law Journal* avea un șir de birouri aglomerate. Găsi ultima ediție a ziarului în bibliotecă și remarcă faptul că JoAnne era redactor-șef adjunct. Bănuia că majoritatea revistelor și ziarelor cu caracter juridic erau la fel. Studenții cei mai buni își făceau acolo veacul și-și pregăteau cursurile și comentariile. Erau superiori celorlalți studenți și formau un clan care aprecia mințile strălucite. Ziarul era a doua lor casă.

Intră și-l întrebă pe primul-venit unde este JoAnne Ratliff. El îi arătă după colț. A doua ușă pe dreapta. A doua ușă se deschise spre o cameră de lucru plină cu rafturi de cărți. Două fete erau adâncite în lucru.

— JoAnne Ratliff, spuse Darby.

— Eu sunt, spuse cea mai în vârstă.

— Bună. Mă numesc Sara Jacobs și lucrez la *Washington Post*. Pot să-ți pun câteva întrebări?

Puse încet pixul pe masă și se încruntă spre cealaltă. Făceau ceva teribil de interesant și această întrerupere era o pacoste. Erau persoane importante.

Darby fu cât pe ce să zâmbească atotcunoscătoare și să spună ceva usturător. Era a doua în grupa ei, fir-ar să fie, așa că să nu facă pe deșteptele cu ea.

— Despre ce scrii? întrebă Ratliff.

— Putem să vorbim între patru ochi?

Iar se încruntară una spre cealaltă.

— Sunt foarte ocupată, spuse Ratliff.

Și eu, se gândi Darby. Tu controlezi niște citate pentru vreun articol fără sens, iar eu încerc să-l încolțesc pe omul care a ucis doi judecători de la Curtea Supremă.

— Îmi pare rău, spuse. Jur că nu ia decât un minut.

Ieșiră în hol.

— Îmi pare rău că te deranjez, dar sunt foarte grăbită.

— Și ești reporter la *Post*?

Era mai mult o provocare decât o întrebare și ea fu obligată să mintă încă o dată. Își spuse că mai putea să mintă încă două zile, apoi va pleca în Caraibe.

— Da. Ai lucrat vara trecută pentru White și Blazeovich?

— Da. De ce?

Îi arată fotografia. Ratliff o luă și se uită la ea.

— Îl recunoști?

Ea clătină încet din cap.

— Nu cred. Cine e?

O să fie o avocată minunată. Pune atâtea întrebări! Dacă ar fi știut cine e, nu ar mai fi stat în coridorul ăsta strâmt și n-ar mai fi făcut pe reporterul cu încrezuta asta.

— E avocat la White și Blazeovich, spuse Darby cât putu de sincer. Credeam că îl cunoști.

— Nu.

Îi dădu fotografia înapoi.

Ajunge!

— Bine, mulțumesc. Iartă-mă că te-am deranjat.

— Nu-i nimic, spuse Ratliff și dispăru pe ușă.

Sări în mașina nouă Hertz Pontiac care se oprise la colț și se angajară în circulație. Se săturase de Facultatea de Drept din Georgetown.

— N-am nimerit, spuse Gray. Linney nu era acasă.

— Am vorbit cu Akers și Ratliff și ambii au spus nu. Din șapte, cinci studenți nu l-au recunoscut pe Garcia.

— Mi-e foame. Vrei să mănânci ceva?

— Ar fi minunat.

— Cum se poate ca cinci oameni să lucreze trei luni la o firmă și nici unul să nu recunoască un tânăr avocat?

— Nu numai că e posibil, dar e foarte probabil. Patru sute de avocați înseamnă o mie de oameni, dacă adaugi și secretarele, funcționarii, practicanții și tot felul de conțopiști. Avocații rămân între ei, în micile lor birouri.

— Secțiile sunt despărțite?

— Da. E posibil ca un avocat de tranzacții bancare de la etajul trei să nu vadă cu săptămânile o cunoștință de la „litigii” de la etajul zece. Sunt oameni foarte ocupați, știi doar.

— Crezi că am greșit firma?

— Poate firma, sau poate facultatea.

— Primul tip, Maylor, mi-a dat două nume de la George Washington, studenți care au lucrat acolo vara trecută. Hai să-i căutăm după ce mâncăm.

Încetini și parcă mașina în loc nepermis, în spatele unui șir de clădiri mici.

— Unde suntem? întrebă ea.

— Aproape de Mount Vernon Square, în centru. *Post* e la șase blocuri de aici. Banca mea, la patru. Și putem să

Se îndreptară spre local, care se aglomera repede pentru prânz. Ea așteptă la o masă de lângă fereastră, în timp ce el stătea la rând, ca să comande sandvișurile. Trecuse o jumătate de zi și — deși nu-i plăcuse genul ăsta de treabă — era agreabil să fii ocupată și să nu te mai gândești

că ești urmărită. Nu va putea fi reporter și, deocamdată, cariera de avocat i se părea nesigură. Nu cu mult timp în urmă, se gândise să devină judecător, după câțiva ani de avocatură. Las-o baltă! E mult prea primejdios.

Gray aduse o tavă cu mâncare și ceai cu gheață și începură să mănânce.

— E o zi tipică pentru tine? Întrebă ea.

— Așa îmi câștig existența, toată ziua îmi bag nasul peste tot, scriu articolele după-amiaza, apoi fac alte cercetări până noaptea târziu.

— Câte articole scrii pe săptămână?

— Uneori trei sau patru, alteori nici unul. Selecționez, apoi intervine și supervizarea. Acum e altceva. Nu am mai scris nimic de zece zile.

— Dacă nu poți să-l prinzi pe Mattiece? Despre ce ai să scrii?

— Depinde cât de departe o să ajung. Am fi putut publica povestea despre Verheek și Callahan, dar nu merita. Era ceva important, dar nu făcea decât să zgârie puțin suprafața lucrurilor.

— Și acum ai să dai marea lovitură.

— Sper. Dacă putem să verificăm micul tău referat, o să publicăm un articol formidabil.

— Parcă și vezi titlurile, nu-i așa?

— Da. Simt adrenalina în vine. O să fie cea mai mare lovitură de la...

— Watergate?

— Nu. Watergate a reprezentat o serie de articole care au pornit de la ceva neînsemnat, care au tot crescut în importanță. Tipii au urmărit piste de luni de zile și au tot adunat până au pus totul laolaltă. O mulțime de oameni știau părți diferite ale afacerii. De data asta, draga mea, e altceva. E o afacere mult mai importantă și adevărul e cunoscut doar de un grup foarte mic de oameni. Watergate a fost o prostie, o cârpăceală. Acum e vorba de crime puse la cale de oameni foarte bogați și inteligenți.

— Și acoperirea?

— Asta vine pe urmă. După ce facem legătura dintre Mattiece și asasinate, publicăm articolul. Atunci, vreo șase cazuri vor fi elucidate peste noapte. Locul ăsta va fi zguduit, mai ales la vestea că Președintele și Mattiece sunt prieteni vechi. În timp ce praful se va așeza, noi vom încerca să aflăm cine din Administrație știa, ce și când.

— Să-l găsim întâi pe Garcia.

— Da. Știi că e pe aici. E avocat în orașul ăsta și știe ceva foarte important.

— Dar dacă nu vorbește, chiar dacă dăm de el?

— Avem mijloace să-l facem să vorbească.

— De exemplu?

— Tortura, răpirea, amenințările de tot felul.

Un bărbat îndesat, cu o față schimonosită, apăru deodată lângă masă.

— Mai repede! zbieră el. Vorbiți prea mult!

— Mulțumesc, Pete, spuse Gray fără să-l privească.

Pete se și îndepărtase în mulțime, dar putea fi auzit zbierând la altă masă. Darby lăsa sandvișul jos.

— El e proprietarul, îi explică Gray. Face parte din atmosferă.

— Fermecător. Costă ceva în plus?

— Nu. Mâncarea e ieftină, așa încât trebuie să vândă mult. Refuză să servească cafea, deoarece nu vrea să se stea de vorbă aici. Vrea să mâncăm ca niște refugiați și să o ștergem.

— Am terminat.

Gray se uită la ceas.

— E doisprezece și un sfert. Trebuie să fim la Judith Wilson acasă la unu. Vrei să scoți acum banii?

— Cât timp durează?

— Putem să-i cerem acum, dar să venim mai târziu după ei.

— Să mergem.

— Cât vrei să scoți?

— Cincisprezece mii.

Judith Wilson locuia la etajul doi al unei case vechi cu apartamente studentești de două camere. La unu nu venise încă și trebuia să mai piardă o oră. Gray o convinsese să facă un tur al orașului. Conduse încet pe lângă Montrose Theatre, încă acoperit cu scânduri și ars. Îi arată circul zilnic de la Dupont Circle.

La trei fără zece, erau parcați pe stradă, când o Mazda roșie se opri pe străduța strâmtă.

— Uite-o, zise Gray și ieși.

Darby rămase în mașină.

O prinse pe Judith lângă scările din față. Fu prietenoasă. Statură de vorbă, el îi arată fotografia, ea o privi câteva clipe și începu să dea din cap. Peste câteva clipe era în mașină.

— Nu îl cunoaște, zise el.

— Mai rămâne Edward Linney, care e poate cea mai bună achiziție, a lucrat acolo două veri.

Găsiră un telefon public la un magazin cu trei blocuri mai departe și Gray formă numărul lui Linney. Nici un răspuns. Trânti telefonul și se întoarse la mașină.

— La zece dimineața nu era acasă și nu-i nici acum.

— Poate are cursuri, spuse Darby. Ne trebuie programul lui. Ar fi trebuit să-l notezi când l-ai luat și pe al celorlalți.

— Nu mi-ai spus atunci.

— Cine e detectivul aici? Cine e reporterul formidabil de la *Washington Post*? Eu sunt doar o fostă studentă la drept, care te urmărește fascinată cum lucrezi, stând în primul rând de scaune.

Dar în scaunul din spate? aproape că spuse el.

— N-are importanță. Acum încotro?

— Înapoi la facultate, spuse ea. O să aștept în mașină, iar tu te duci înăuntru și iei orarul lui Linney.

— Am înțeles, să trăiți.

La birou se afla acum altă studentă. Gray ceru orarul lui Edward Linney și fata se duse să se uite în registru. După cinci minute, secretara veni în cameră și se uită la el.

El îi zâmbi cuceritor.

— Bună, vă amintiți de mine? Gray Grantham, de la *Post*. Am nevoie de încă un orar.

— Decanul a spus să nu-l mai dăm.

— Credeam că nu e în oraș.

— Nu e. Asistentul decanului a spus să nu mai dăm orarele. Mi-ați făcut deja destule necazuri.

— Nu înțeleg. Doar nu cer date personale.

— Asistentul a spus „nu!”

— Unde e asistentul decanului?

— E ocupat.

— O să aștept. Unde e biroul lui?

— O să fie mult timp ocupat.

— O să aștept mult timp!

Ea își încrucișa brațele, rămânând pe poziție.

— Nu va permite să vă dăm alte orare. Studenții noștri au dreptul la intimitate.

— Sigur că au. Ce fel de necazuri v-am făcut?

— Ei bine, vă voi spune.

— Vă rog.

Studenta se strecură afară din cameră.

— Unul dintre studenții cu care ați vorbit azi-dimineață a anunțat la White și Blazeovich. Ei l-au sunat pe asistentul decanului, iar acesta mi-a cerut să nu mai dau orarele nici unui reporter.

— Dar ce le pasă lor?

— Le pasă! Avem de mult timp relații cu White și Blazeovich. Ei angajează mulți dintre studenții noștri.

Gray încercă să arate jalnic și neajutorat.

— Eu încerc doar să dau de Edward Linney. Jur că nu are nici un fel de necazuri. Vreau doar să-i pun câteva întrebări.

Ea simți victoria aproape. Învinsese un reporter de la *Post* și era mândră de asta. Îi oferì o fărâmătură.

— Domnul Linney nu mai e înscris la noi. Asta e tot ce vă pot spune.

El se retrase spre ușă și mormăi:

— Mulțumesc.

Aproape ajunsese la mașină, când îl chemă cineva pe nume. Era studenta de la secretariat.

— Domnule Grantham, spuse ea, și alergă după el. Îl cunosc pe Edward. A abandonat școala pentru o vreme. Are probleme personale.

— Unde e?

— Părinții lui l-au internat într-un spital particular. Face o cură de dezintoxicare.

— Unde e?

— La Silver Spring. În spitalul Parklane.

— De când e acolo?

— Cam de o lună.

Grantham dădu mâna cu ea.

— Mulțumesc. Nu am să spun nimănui că mi-ai dat această informație.

— Nu o să pățească nimic, nu-i așa?

— Nu, jur!

Se opriră apoi la bancă și Darby plecă cu cincisprezece mii bani gheață. O speria faptul că avea banii cu ea. Linney o speria și el. White și Blazeovich, de asemenea.

Parklane era un centru de dezintoxicare pentru cei bogați sau pentru cei cu asigurări mari. Era o clădire mică, înconjurată de copaci și izolată, la o depărtare de opt sute de metri de șosea. Căzură de acord că nu va fi ușor.

Gray intră primul și întrebă la recepție de Edward Linney.

— E pacientul nostru, spuse recepționera cu o morgă oficială.

Puse la bătaie zâmbetul lui cel mai frumos.

— Da, știu. Mi-au spus la Facultatea de Drept că e internat. La ce cameră e?

Darby intră și se duse să bea apă de la fântâna din hol. Bău îndelung.

— E în camera 22, dar nu puteți să-l vedeți.

— La facultate mi-au spus că e posibil.

— Cine sunteți, mă rog? Ce prietenos era!

— Gray Grantham, de la *Washington Post*. La facultate mi-au spus că voi putea să-i pun câteva întrebări.

— Îmi pare rău că v-au spus asta. Domnule Grantham, aici e un spital, nu o facultate de drept.

Darby luă o revistă și se așeză pe o canapea.

Zâmbetul lui se șterse, dar rămase pe loc.

— Înțeleg, spuse el, tot curtenitor. Pot să-l văd pe administrator?

— De ce?

— Pentru că e vorba de ceva foarte important și trebuie să-l văd pe domnul Linney azi după-amiază. Dacă dumneavoastră nu-mi permiteți, trebuie să vorbesc cu șeful dumneavoastră. Nu plec de aici până nu discut cu el.

Ea îi aruncă privirea cea mai feroasă de care era capabilă și se depărta de birou.

— O clipă. Luați loc.

— Mulțumesc.

Plecă. Gray se întoarse spre Darby. Îi arătă o ușă dublă, care părea să ducă spre un coridor. Ea respiră adânc și intră repede pe ușă. Ajunse într-un hol de unde se despărțeau trei coridoare sterilizate. O plăcuță de alamă arăta spre camerele 18 — 30. Era aripa de mijloc a spitalului, iar holul era întunecat și liniștit, cu un covor gros, industrial și tapet cu flori.

Va fi arestată. O va prinde un paznic sau o soră solidă și o va depune într-o cameră zăvorâtă; polițiștii vor fi bătărași cu ea, iar prietenul ei va sta și va privi neputincios cum o scot afară pe brânci. Numele ei va apărea în ziare, în *Post*, și, dacă Butucul era alfabetizat, îl va vedea și va termina cu ea.

În timp ce se furișa pe lângă ușile închise, plaja și pina colada păreau foarte îndepărtate. Ușa cu numărul 22 era închisă și numele lui Edward L. Linney și al medicului lui, doctor Wayne McLatchee, erau prinse de ea. Bătu.

Administratorul era mult mai încuiat decât femeia de la recepție. Dar era bine plătit pentru asta. Îi explică poziția lor față de vizitatori. Pacienții lui erau oameni foarte delicați și foarte bolnavi; trebuia să-i protejeze. Iar doctorii, care erau cei mai buni în domeniu, alegeau cu grijă vizitatorii bolnavilor. Vizitele aveau loc numai sâmbăta și duminica, și chiar și atunci numai cei cu grijă aleși, mai ales familia și prietenii, puteau să stea cu bolnavul și numai o jumătate de oră. Aveau datoria să fie foarte drastici.

Erau bolnavi foarte sensibili și nu puteau suporta să fie interogați de un reporter, indiferent cât de grave erau împrejurările.

Grantham întrebă când va ieși din spital domnul Linney. E absolut confidențial, îi spuse administratorul. Probabil că la expirarea asigurării, sugerează Grantham, care trăgea de timp, așteptând să audă voci furioase în

spatele ușii duble.

Faptul că pomenise de asigurare îl duse pe administrator într-o stare de agitație. Grantham vru să știe dacă el, administratorul, îl poate chestiona pe domnul Linney dacă e dispus să răspundă la două întrebări ale sale, totul durând mai puțin de treizeci de secunde.

Dinăuntru îi răspunse o voce calmă. Intră în cameră. Covorul era mai gros decât cel de pe hol, iar mobila era din lemn. El stătea în pat, îmbrăcat cu jeans, fără cămașă și citea un roman gros. Fu surprinsă de înfățișarea lui plăcută.

— Iartă-mă, spuse ea cu căldură, închizând ușa.

— Poftim, spuse el cu un zâmbet blând.

Era primul chip care nu aparținea unui cadru medical pe care îl vedea de două zile. Și era frumos. Închise cartea.

Ea se opri la capul patului.

— Sunt Sara Jacobs și lucrez pentru *Washington Post*.

— Cum ai intrat? Întrebă el, evident bucuros că reușise.

— Am intrat, pur și simplu. Vara trecută ai lucrat la White și Blazeovich?

— Da, și vara dinainte. Mi-au oferit o slujbă pentru după absolvire.

Dacă voi absolvi.

Ea îi dădu fotografia.

— Îl recunoști?

El o luă și zâmbi.

— Da. Îl cheamă... stai o clipă. Lucrează la secția petrol și gaze, la etajul nouă. Cum îl cheamă?

Darby își ținu respirația.

Linney închise ochii și încercă să-și amintească. Privi fotografia și spuse:

— Morgan. Cred că îl cheamă Morgan. Da.

— Numele de familie e Morgan?

— El e. Nu-mi amintesc numele mic. Ceva cam ca Charles, dar nu e ăsta. Cred că începe cu C.

— Și ești sigur că e la „petrol și gaze”?

Deși nu-și amintea exact, era sigură că erau mai mulți Morgan la White și Blazeovich.

— Da.

— La nouă?

— Da. Eu am lucrat la secția falimente de la etajul opt, iar „petrol și gaze” ocupă jumătate din opt și tot etajul nouă.

Îi dădu fotografia înapoi.

— Când ieși din spital? Întrebă ea.

Ar fi fost o necuviință să fugă acum din cameră.

— Sper că săptămâna viitoare. Ce a făcut tipul?

— Nimic. Trebuie doar să vorbim cu el.

Se îndepărtă de pat.

— Trebuie să fug. Mulțumesc și noroc.

— Da. Mi-a făcut plăcere.

Închise încet ușa după ea și se îndreptă spre hol. Auzi o voce în spate.

— Hei, ce cauți aici?

Darby se întoarse și dădu nas în nas cu un paznic negru, care avea o armă la șold. Părea foarte vinovată.

— Ce faci? o întrebă el din nou; ea se retrase spre perete.

— Îmi vizitez fratele, spuse. Și nu mai țipa la mine.

— Cine e fratele tău?

Ea arată spre ușă.

— Camera 22.

— Nu ai voie să-l vizitezi acum. Nu e oră de vizită.

— Era ceva important. Acum plec.

Ușa 22 se deschise și Linney se uită la ei.

— E sora ta? îl întrebă paznicul.

Darby îl imploră din ochi.

— Da, las-o în pace, spuse Linney. Pleacă.

Ea răsuflă ușurată și-i zâmbi băiatului.

— Mama vine la sfârșitul săptămânii.

— Bine, spuse Linney.

Paznicul se retrase și Darby aproape că o luă la fugă spre ușa dublă.

Grantham îi ținea administratorului o predică despre costul sănătății. Ieși repede în hol și era aproape în fața ieșirii când administratorul i se adresă:

— Domnișoară! Cum vă numiți?

Darby nu-l băgă în seamă și se îndreptă spre mașină. Grantham ridică din umeri spre administrator și ieși nepăsător din clădire. Se suiră în mașină și plecară.

— Numele de familie al lui Garcia e Morgan. Linney l-a recunoscut imediat, dar nu-și amintește numele mic, care începe cu C. Căută printre notițele ei din Martindale-Hubbell. Zice că lucrează la etajul nouă, la „petrol și gaze”.

Grantham se îndepărtă cu viteză de Parklane.

— Petrol și gaze!

— Așa a spus. Găsi ce căuta. Curtis D. Morgan, secția petrol și gaze, treizeci și nouă de ani. Mai e un Morgan la „litigii”, dar e asociat și are cincizeci și unu de ani.

— Garcia e Curtis Morgan, zise Gray ușurat. Se uită la ceas. E patru fără un sfert. Trebuie să ne grăbim.

— Abia aștept.

Rupert îi prinse din urmă când ieșiră în șosea. Pontiac-ul închiriat parcă zbura. Conduse ca un nebun ca să nu-i piardă, apoi îi semnală prin radio celor din față.

37

Matthew Barr nu mai mersese niciodată cu o șalupă. După cinci ore de călătorie pe ocean era ud și îl dureau toate oasele. Își simțea corpul amorțit și, când zări pământul, spuse o rugăciune, prima de câteva zeci de ani. Apoi începu iar să-l blesteme în gând pe Fletcher Coal.

Acostară într-un mic port de lângă un oraș pe care îl credea a fi Freeport. Căpitanul spusese ceva de Freeport omului numit Larry, când plecaseră din Florida. Nici un alt cuvânt nu mai fu pronunțat în timpul cât duraseră chinurile. Rolul lui Larry nu-i era clar. Avea peste un metru nouăzeci, un gât subțire ca un băț și nu făcea decât să-l privească pe Barr, căruia nu-i păsa la început, dar după cinci ore i se păru o pacoste.

Când barca se opri, se ridicară cu stângăcie. Larry coborî primul și-i

făcu semn lui Barr să-l urmeze. Pe dig se apropia alt bărbat solid și îl escortară amândoi până la o camionetă care-i aștepta. Camioneta era suspect de lipsită de ferestre.

În acest moment, Barr ar fi preferat să-și ia rămas bun de la noii săi prieteni și să dispară în direcția orașului Freeport. Ar fi luat un avion spre D.C. și l-ar fi pălmuit pe Coal în clipa când i-ar fi văzut fruntea lucioasă. Dar trebuia să-și păstreze calmul. Nu vor îndrăzni să-i facă nici un rău.

Camioneta se opri peste câteva clipe pe o mică pistă de aterizare și Barr fu însoțit până la un Lear negru. Înainte de a-l urma pe Larry, îl admiră o clipă. Era calm și relaxat. La urma urmei, fusese unul dintre cei mai buni agenți CIA în Europa. Fusese în infanteria marină. Putea să aibă singur grijă de el.

Era singur în cabină. Ferestrele erau acoperite, lucru care-l plictisea. Dar înțelegea. Domnul Mattiece își apăra intimitatea, iar Barr respecta acest lucru. Larry și celălalt individ de categorie grea se aflau în față, răsfoind reviste și ignorându-l cu totul.

După o jumătate de oră de zbor, avionul începu să coboare și Larry veni greoi spre el.

— Pune-ți asta, îi spuse, dându-i o legătură groasă să se lege la ochi. În acest moment, un începător ar fi intrat în panică. Un amator ar fi pus întrebări. Dar Barr mai fusese legat la ochi în viața lui și, deși începea să aibă serioase îndoieli cu privire la misiunea lui, luă calm legătura și-și acoperi ochii.

Bărbatul care îi desfăcu legătura se prezentă ca fiind Emil, unul dintre asistenții domnului Mattiece. Era un individ mic, vânos, cu păr negru și cu o mustață subțire deasupra buzei de sus. Se așeză într-un fotoliu și își aprinse o țigară.

— Oamenii noștri mi-au spus că ai un fel de misiune, spuse el cu un zâmbet prietenos. Barr se uită în jur. Camera nu avea pereți, ci numai ferestre, în ochiuri mici. Soarele strălucea. Lumina prea puternică îl orbea. O grădină bogată înconjura mai multe fântâni și bazine, aflate în spatele uriașei case.

— Am venit din partea Președintelui, spuse Barr.

— Te credem, dădu Emil din cap.

Fără îndoială, era cajun.

— Cine ești? întrebă Barr.

— Sunt Emil și atât. Domnul Mattiece nu se simte bine. Poate îmi lași mie mesajul.

— Am ordin să vorbesc cu el.

— Ordin de la domnul Coal, cred. Emil zâmbea întruna.

— Exact.

— Înțeleg. Domnul Mattiece preferă să nu te vadă. Dorește să-mi spui mie.

Barr clătină din cap. Dacă s-ar fi întâmplat ceva și ar fi scăpat problemele din mină, la nevoie ar fi vorbit bucuros și cu Emil. Dar deocamdată se menținea pe poziție.

— Nu sunt autorizat să vorbesc decât cu domnul Mattiece, spuse Barr.

Zâmbetul aproape că dispăru. Emil arătă dincolo de bazine și fântâni, spre o clădire în formă de pavilion, cu ferestre înalte, din podea până în tavan. Șiruri de garduri vii și straturi de flori îngrijite înconjurau clădirea.

— Domnul Mattiece e în turnul lui. Urmează-mă.

leșiră din camera inundată de soare și merseră pe lângă un bazin. Barr simțea un nod în stomac, dar îl urmă pe micul lui prieten liniștit, de parcă s-ar fi aflat în biroul lui, într-o zi obișnuită. Prin toată grădina se auzea zgomotul apei în cădere. O pasarelă strâmtă ducea spre pavilion. Se opriră la ușă.

— Trebuie să te descalți, spuse Emil, zâmbind. El era cu picioarele goale. Barr își dezlegă șireturile și puse pantofii lângă ușă.

— Nu călca pe prosoape, spuse Emil serios.

Prosoape?!

Emil îi deschise ușa și Barr intră singur înăuntru. Camera era perfect rotundă și avea cincisprezece metri diametru. Cele trei fotolii și canapeaua erau acoperite cu prosoape albe. Pe jos, erau prosoape groase din bumbac, care formau șiruri perfecte. Soarele intra strălucitor pe luminatoare. Se deschise o ușă și Victor Mattiece ieși dintr-o cămăruță.

Barr încremeni cu gura căscată. Era un individ slab, numai piele și os, cu păr lung, cenușiu și o barbă murdară. Avea pe el doar niște pantaloni scurți de sport și pășea cu grijă pe prosoape, fără să-l privească pe Barr.

— Stai acolo, arată el spre un fotoliu. Nu călca pe prosoape.

Barr ocoli prosoapele și se așază. Mattiece îi întoarse spatele și privi pe fereastră. Avea pielea foarte bronzată. Pe picioare se reliefau vene urâte. Unghiile de la picioare erau lungi și galbene. Era nebun de-a binelea.

— Ce vrei? întrebă el calm, uitându-se pe fereastră.

— M-a trimis Președintele.

— Nu el. Fletcher Coal te-a trimis. Mă îndoiesc că Președintele știe că ești aici.

Poate că nu era nebun. Vorbea fără să-și miște nici un mușchi al corpului.

— Fletcher Coal e șeful echipei prezidențiale. El m-a trimis.

— Știu cine e Coal. Știu și cine ești tu. Și știu și de mica voastră alianță. Ce vrei?

— O informație.

— Nu te juca cu mine. Spune ce vrei.

— Ați citit referatul „pelican”? întrebă Barr.

Trupul sfrijit nu se clinti.

— Tu l-ai citit?

— Da, răspunse repede Barr.

— Crezi că e adevărat?

— Poate. De aceea sunt aici.

— De ce e atât de îngrijorat domnul Coal din cauza referatului?

— Pentru că au aflat de el doi reporteri. Și — dacă e adevărat, trebuie să știm imediat.

— Cine sunt reporterii?

— Gray Grantham de la *Washington Post*. El a aflat primul și știe mai mult decât oricine. Coal crede că o să publice curând ceva.

— Putem să avem grijă de el, nu-i așa? spuse Mattiece spre ferestre. Cine e celălalt?

— Rifkin de la *Times*.

Mattiece tot nu se clintise. Barr se uită în jur la prosoape și cearșafuri. Da, hotărât era nebun. Camera era sterilizată și totul era frecat cu spirt. Poate că era bolnav.

— Domnul Coal crede că e adevărat?

— Nu știu. E foarte îngrijorat. De aceea sunt aici, domnule Mattiece. Trebuie să știm.

— Și dacă e adevărat?

— În cazul ăsta, avem probleme.

Mattiece se mișcă în sfârșit. Își trecu toată greutatea pe piciorul drept și-și încrucișă brațele pe pieptul îngust. Dar ochii tot nu i se mișcară. În depărtare se vedeau dune de nisip și ierburi.

— Știi ce cred eu? spuse el calm.

— Ce?

— Cred că adevărata problemă e Coal. A dat referatul la prea mulți oameni. L-a dat la CIA. Te-a lăsat pe tine să-l vezi. Asta mă neliniștește.

Barr nu știa ce să-i răspundă. Era absurd să afirmi că Fletcher Coal dorea să răspândească referatul. Problema ești tu, Mattiece. Tu ai ucis judecătorii. Ai intrat în panică și l-ai omorât și pe Callahan. Tu ești lacomul care nu s-a mulțumit cu aproape cincizeci de milioane.

Mattiece se întoarse încet și-l privi pe Barr. Avea ochii roșii. Nu semăna deloc cu cel din fotografia cu vicepreședintele, dar asta era cu șapte ani în urmă, timp în care îmbătrânise cu douăzeci de ani și poate se apropia de finis.

— Voi, clovnii de la Washington, sunteți de vină, spuse el, ceva mai tare.

Barr nu putea să se uite la el.

— E adevărat, domnule Mattiece? Asta e tot ce vreau să știu.

În spatele lui Barr, se deschise fără zgomot o ușă. Larry, în ciorapi și călcând printre prosoape, făcu doi pași și se opri.

Mattiece se îndreptă spre o ușă de sticlă, călcând pe prosoape și o deschise. Privi afară și vorbi blând:

— Bineînțeles că e adevărat.

Leși pe ușă și o închise încet după el. Barr îl urmări din ochi cum se îndreptă spre dune târându-și picioarele.

Și acum? se gândi el. Poate că va veni Emil după el. Poate.

Larry înaintă câțiva centimetri cu o frânghie în mână și Barr nu auzi nimic decât când fu prea târziu. Mattiece nu voia să curgă sânge în pavilionul lui, așa încât Larry îi rupse doar gâtul și-l sugrumă până când muri.

Conform planului, în acest punct al căutărilor, ea trebuia să se afle în lift, dar se gândea că interveniseră destule evenimente neașteptate pentru ca schimbarea planului să fie justificată. El credea că nu. Se angajaseră într-o discuție aprinsă cu privire la folosirea liftului și iat-o în lift. El avea dreptate: era drumul cel mai rapid până la Curtis Morgan. Avea și ea dreptate: era un drum periculos până la Curtis Morgan. Dar și celelalte căi puteau fi la fel de primejdioase. Tot planul era periculos.

Era îmbrăcată cu singura ei rochie și purta singura ei pereche de pantofi cu tocuri. Gray spunea că arată foarte bine; așa și trebuia. Liftul se opri la etajul nouă și, când cobori din el, o durea stomacul și abia mai respira.

Recepționera se afla într-un hol luxos. Numele firmei, WHITE și BLAZEVICH acoperea peretele din spatele ei cu literele sale de alamă. Își simțea genunchii moi, dar se îndreptă spre biroul secretarei și-i zâmbi. Era cinci fără zece.

— Doriți ceva? întrebă ea.

Insigna deconspira faptul că se numește Peggy Young.

— Da, reuși să spună Darby, dregându-și vocea. Am întâlnire la ora cinci cu Curtis Morgan. Mă numesc Dorothy Blythe.

Secretara era uimită. Rămase cu gura căscată și se uită fix la Darby, acum Dorothy. Nu era în stare să vorbească.

Inima lui Darby se opri.

— S-a întâmplat ceva?

— Nu. Scuzați-mă o clipă.

Peggy Young se ridică și dispăru în fugă.

Fugi! Inima îi bătea ca o tobă. Fugi! Încercă să-și controleze respirația. Avea picioarele moi. Fugi!

Se uită în jur, încercând să pară nepăsătoare, ca o clientă care își așteaptă avocatul. Nu o vor împușca aici, în holul unei firme de avocați.

Întâi apăru el, urmat de secretară. Avea cam cincizeci de ani, păr stufoș, cenușiu și privirea foarte încruntată.

— Bună ziua, spuse el, dar numai din obligație. Sunt Jarreld Schwabe, asociatul firmei. Spuneți că aveți întâlnire cu Curtis Morgan.

Ține-te bine!

— Da. La cinci. S-a întâmplat ceva?

— Numele dumneavoastră e Dorothy Blythe?

— Da, așa am spus. Ce s-a întâmplat?

Părea pradă unei enervări autentice.

El se mai apropie puțin.

— Când ați stabilit întâlnirea?

— Nu știu. Cam acum două săptămâni. L-am întâlnit pe Curtis la o petrecere la Georgetown. Mi-a spus că e avocat specializat în probleme de petrol și gaze și, întâmplător, aveam nevoie de unul. Am sunat aici și am stabilit o întâlnire. Acum, vreți să-mi spuneți ce se întâmplă?

Era uimită cum de-i ieșiseră aceste cuvinte din gura uscată.

— De ce aveți nevoie de un avocat specialist în probleme de petrol și gaze?

— Nu cred că trebuie să mă justific în fața dumneavoastră, spuse ea, ca o femeie a dracului.

Liftul se deschise și un bărbat într-un costum ieftin se apropie, părând să vrea să intre în vorbă. Darby se încruntă la el. Picioarele aveau s-o lase dintr-o cupă în alta.

Schwabe o dăduse gata.

— Nu avem nici o înregistrare a acestei întâlniri.

— Atunci concediați secretara care se ocupă de asta. Așa întâmpinați toți clienții? O, ce indignată era, dar Schwabe nu se lăsă.

— Nu puteți să-l vedeți pe Curtis Morgan, spuse el.

— De ce nu? Întrebă ea.

— A murit.

Genunchii îi tremurau ca piftia. Simți o durere ascuțită în stomac. Se gândi că era foarte bine dacă părea șocată. La urma urmei, era vorba de cel ce ar fi trebuit să fie noul ei avocat.

— Îmi pare rău. De ce nu m-a sunat nimeni?

Schwabe era în continuare bănuitor.

— V-am spus că întâlnirea cu Dorothy Blythe nu e înregistrată nicăieri.

— Ce s-a întâmplat cu el? Întrebă ea năucă.

— A fost atacat acum o săptămână și împușcat de vagabonzi.

Tipul în costum ieftin se mai apropie cu un pas.

— Aveți un act de identitate?

— Cine dracu' ești? se răsti ea.

— E de la serviciul de pază, spuse Schwabe.

— Ce păzește? întrebă ea și mai tare. E o firmă sau o închisoare?

Schwabe îl privi pe omul în costum ieftin și era clar că nici unul nu știa exact ce să facă în acest moment. Era foarte frumoasă și ei o supăraseră, iar povestea ei era credibilă. Se destinseseră puțin.

— De ce nu plecați, doamnă Blythe? spuse Schwabe.

— Abia aștept!

Omul cu paza o ajunse din urmă.

— Veniți, spuse el.

Ea îi dădu una peste mână.

— Atinge-mă numai și primul lucru pe care-l fac mâine dimineață va fi să te dau în judecată. Nu te apropia de mine!

Ei fură puțin speriați. Era furioasă. Poate că fuseseră cam duri.

— Ne vedem jos, spuse omul de la pază.

— Știu pe unde să plec. Mă mir că niște clovni ca voi au și clienți.

Se dădu înapoi. Avea fața roșie, dar nu de furie, ci de frică.

— Am avocați în patru state și nu am fost niciodată tratată astfel, le strigă ea. Se afla în mijlocul holului. Anul trecut am plătit o jumătate de milion pentru cheltuieli juridice, anul viitor voi plăti un milion, dar voi, idioților, nu veți primi nimic.

Cu cât era mai aproape de lift, cu atât striga mai tare. Era nebună. O priviră cum intră în lift și cum dispăre.

Gray se plimba prin fața patului, cu telefonul în mână, așteptând să vorbească cu Smith Keen. Darby se întinsese pe pat și ținea ochii închiși.

Gray se opri.

— Bună, Smith. Vreau să verifici repede ceva.

— Unde ești? întrebă Keen.

— La un hotel. Uită-te în ziarul de acum șase sau șapte zile. Am nevoie de anunțul mortuar al lui Curtis D. Morgan.

— Cine-i tipul?

— Garcia.

— Garcia! Ce s-a întâmplat cu Garcia?

— A murit, evident. Împușcat de bandiți.

— Îmi amintesc. Am publicat săptămâna trecută un articol despre un tânăr avocat care a fost jefuit și ucis.

— Probabil că el e. Vrei să verifici, te rog? Am nevoie de adresa nevestei lui și de numele ei.

— Cum l-ai găsit?

— E o poveste lungă. Vom încerca să vorbim cu văduva la noapte.

— Garcia — mort. E cam ciudat.

— Mai mult decât ciudat. Puștiul știa ceva și ei i-au închis gura.

— Crezi că voi sunteți în siguranță?

— Cine știe?

— Unde e fata?

— E cu mine.

— Și dacă îi supraveghează casa?

Gray nu se gândise.

— Va trebui să riscăm. Te sun peste un sfert de oră.

Puse telefonul pe podea și se așeză într-un balansoar vechi. Luă de pe masă o bere caldă și bău. O privi. Își acoperise ochii cu antebrățul. Era

îmbrăcată în jeans și tricou. Aruncase rochia într-un colț. Pantofii cu toc împărtășiseră aceeași soartă.

— Te simți bine? Întrebă el blând.

— Minunat.

Era într-adevăr dată naibii și-i plăcea lucrul ăsta. Bineînțeles, asta învățau la Facultatea de Drept, iar ea era aproape avocat. Mai bău o bere și admiră pantalonii ei jeans. Se bucură de acest scurt moment, când putea să o privească fără să fie observat.

— La mine te uiți? Întrebă ea.

— Da.

— Numai la sex nu-mi stă capul.

— Atunci de ce vorbești de asta?

— Simt că râvnești la unghiile mele roșii de la picioare.

— Adevărat.

— Mă doare capul. E o migrenă autentică, ascuțită.

— Ți-ai câștigat-o din greu. Vrei să-ți dau ceva?

— Da. Un bilet pentru Jamaica.

— Poți să pleci la noapte. Te duc imediat la aeroport

Ea își luă mâna de la ochi și-și masă încet tâmpilele.

— Îmi pare rău că am plâns.

El își termină berea cu o înghițitură lungă.

— Ți-ai câștigat acest drept.

Când ieșise din lift, plângea. El o aștepta ca un soț la maternitate, numai că avea în buzunar un revolver calibrul 38, despre care ea nu știa nimic.

— Ce părere ai de munca de investigație a unui reporter? Întrebă el.

— Prefer să căsălesc porci.

— Ca să fiu cinstit, nu toate zilele sunt atât de aglomerate. Uneori stau pur și simplu la biroul meu și dau sute de telefoane unor birocrați care nu au nimic de spus.

— Pare minunat. Hai să facem așa mâine.

El se descălță și-și puse picioarele pe pat. Ea închise ochii și respiră adânc. Trecură mai multe minute fără să scoată o vorbă.

— Știi că Louisiana e cunoscută drept statul pelicanului? Întrebă ea cu ochii închiși.

— Nu, nu știam.

— E mare păcat, pelicanii bruni au fost practic exterminați la începutul anilor '60.

— Ce li s-a întâmplat?

— Pesticidele. Ei nu mănâncă decât pește, iar peștele trăiește în ape pline de hidrocarburi clorurate, de la pesticide. Ploile spală solul de pesticide și le cară în râuri, care se varsă în Mississippi. Pelicanii din Louisiana au mâncat pești infestați cu DDT și alte substanțe chimice, care se acumulează în țesuturile grase ale păsărilor. Moartea e rareori imediată, dar pe vreme rea sau când e foamete, pelicanii, vulturii și cormoranii trăiesc din propriile lor rezerve; atunci sunt realmente otrăviți de propria lor grăsime. Dacă nu mor, de obicei nu mai sunt în stare să se reproducă. Coaja ouălor este atât de subțire și fragilă, încât ele se sparg în timpul clocitului. Știai asta?

— De ce să fi știut?

— În ultimii ani ai deceniului șapte, Louisiana a început să aducă pelicani bruni din Florida de Sud și, de-a lungul anilor, numărul lor a crescut. Dar păsările sunt în mare pericol. Acum patruzeci de ani erau mii

de exemplare. Mlaștinile cu chiparoși, pe care Mattiece vrea să le distrugă, sunt căminul a numai câtorva zeci de pelicani.

Gray cântări ceea ce aflase. Ea tăcu un timp.

— Ce zi e azi? Întrebă, fără să deschidă ochii.

— Luni.

— Acum o săptămână am plecat din New Orleans. Thomas și Verheek au cinat împreună acum două săptămâni. Atunci a fost momentul hotărâtor, când referatul a trecut dintr-o mână în alta.

— Iar mâine sunt trei săptămâni de când au fost omorâți Rosenberg și Jensen.

— Eram o mică studentă nevinovată, care îmi vedeam de treburi și aveam o minunată poveste de dragoste cu profesorul meu. Cred că zilele acelea s-au dus.

Facultatea și profesorul de drept se duseseră, poate, se gândi el.

— Ți-ai făcut vreun plan?

— Nici unul. Încerc doar să scap din porcăria asta în viață. Am să fug undeva și am să mă ascund câteva luni, poate câțiva ani. Am destui bani și pot să trăiesc mult timp din ei. În clipa când n-o să mă mai uit în urmă să văd dacă sunt urmărită, s-ar putea să mă întorc.

— La facultate?

— Nu cred. Dreptul și-a pierdut atracția.

— De ce voiai să fii avocat?

— Din idealism și pentru bani. Credeam că pot să schimb lumea și să și câștig.

— Dar sunt atât de mulți avocați deja. Ce-i aduce pe toți studenții ăștia străluciți la Facultatea de Drept?

— Simplu: lăcomia. Vor BMW-uri și cărți de credit cât mai bine garnisite. Dacă faci o facultate bună de drept, termini printre primii zece la sută și găsești o slujbă la o firmă mare, vei avea în câțiva ani un venit anual de șase cifre, care va crește, în mod sigur. La treizeci și cinci de ani, vei fi asociat și vei câștiga cel puțin două sute de mii pe an. Unii câștigă și mai mult.

— Dar ceilalți nouăzeci la sută?

— Pentru ei, afacerea nu e grozavă. Lor le rămân resturile.

— Majoritatea avocaților pe care-i cunosc nu pot să sufere avocatura. Ar prefera să facă altceva.

— Dar nu se pot lăsa din cauza banilor. Chiar și un avocat prost, de la o firmă mică, poate câștiga o sută de mii pe an, după zece ani de practică și poate că nu-i place, dar de unde altundeva să câștige atâția bani?

— Nu pot să sufăr avocații.

— Poate crezi că reporterii sunt adorați.

Punct marcat. Gray se uită la ceas și luă telefonul. Formă numărul lui Keen. Acesta îi citi necrologul și articolul din *Post* despre uciderea tânărului avocat. Gray notă câteva amănunte.

— Încă ceva, spuse Keen. Feldman e foarte îngrijorat. Aștepta un raport azi și a fost furios când nu l-a găsit. Până mâine la prânz să primească raportul. Clar?

— O să încerc.

— Fă mai mult decât atât, Gray. Suntem foarte nervoși, aici.

— *Times* nu a făcut mai mult ca noi, nu-i așa?

— Acum nu-mi pasă de *Times*. Sunt foarte îngrijorat pentru tine și pentru fată.

— Noi suntem bine. Totul e minunat. Ce mai ai să-mi spui?

— În ultimele trei ore te-a căutat un bărbat numit Cleve. Spune că e polițist. Îl cunoști?

— Da.

— Ei bine, vrea să vorbească diseară cu tine. Zice că e urgent.

— Îl sun eu mai târziu.

— Bine. Aveți grijă. Noi rămânem aici până târziu.

Gray închise și se uită la notițe. Era aproape șapte.

— Mă duc s-o văd pe doamna Morgan. Vreau să rămâi aici.

Ea se așeză între perne și își încrucișa mâinile pe genunchi.

— Mai bine vin cu tine.

— Și dacă supraveghează casa? întrebă el.

— De ce ar supraveghea casa? El a murit.

— Poate că acum sunt bănuitori, pentru că a apărut deodată un client misterios care-l caută, deși e mort.

Ea se gândi o clipă.

— Nu. Vin cu tine.

— E prea riscant, Darby.

— Nu-mi vorbi mie de riscuri. Am supraviețuit douăsprezece zile în câmpul minat. E ușor.

O așteptă la ușă.

— Unde am să stau eu la noapte?

— Hotelul Jefferson.

— Ai numărul de telefon?

— Tu ce crezi?

— Tâmpită întrebare!

Avionul particular care-l avea la bord pe Edwin Sneller ateriza la Washington, pe Aeroportul Național, la șapte și câteva minute. Era încântat să plece din New York. Petrecuse șase zile între zidurile apartamentului său din Piaza. Timp de aproape o săptămână, oamenii lui căutaseră prin hoteluri, pândiseră pe aeroporturi, bătuseră străzile și știau al naibii de bine că își pierdeau timpul, dar ordinele erau ordine. Li se spusese să stea pe loc până când apărea ceva; nu puteau să plece. Era o prostie să încerce să găsească fata în Manhattan, dar trebuia să stea pe aproape pentru cazul în care ea făcea o prostie — să dea un telefon, să folosească cartea de credit ca să plătească ceva — care să le permită să-i ia urma.

Dar ea nu făcuse nici o greșală până la două și jumătate în această după-amiază, când avusese nevoie de bani și se dusese la bancă. Știau că așa se va întâmpla, mai ales dacă dorea să plece din țară și se temea să folosească o carte de credit. Va avea nevoie de bani gheață și va trebui să-i ceară telegrafie de la banca ei din New Orleans. Clientul lui Sneller deținea optzeci la sută din această bancă. Nu era mult, un mic pachet de acțiuni de douăsprezece milioane de dolari, care făcuse totul posibil. Câteva minute după ora trei, primise un telefon de la Freeport.

Nu crezuseră că este la Washington. Era o fată isteasă, care fugea de necazuri, nu le căuta. Și, desigur, nu se așteptau să ia legătura cu reporterul. Nu știau, dar acum totul părea logic. Situația era mai mult decât critică.

Cincisprezece mii fuseseră trecute din contul ei în al lui și, deodată, Sneller avea iar de lucru. Avea doi oameni cu el. De la Miami, venea alt avion particular. Cerase încă doisprezece oameni, imediat. Vor face treaba

repede sau nu o vor face deloc. Nu aveau nici o clipă de pierdut.

Sneller nu-și făcea iluzii. Când Khamel era în echipa lui, totul părea posibil. El îi omorâse pe Rosenberg și pe Jensen atât de curat, apoi dispăruse fără urme. Acum, el era mort, împușcat în cap din cauza unei studente la drept nevinovate.

Casa lui Morgan se afla într-un cartier periferic, îngrijit, din Alexandria. Vecinii săi erau tineri și bogați, în fiecare curte se vedeau biciclete și tricicluri.

Pe drumul de acces erau parcate trei mașini. Una avea numere de Ohio. Gray sună și privi strada. Nimic suspect.

Un bărbat mai în vârstă deschise ușor ușa.

— Da? Întrebă încet.

— Sunt Gray Grantham, de la *Washington Post*, iar domnișoara e asistenta mea, Sara Jacobs. Darby se strădui să zâmbească. Am dori să vorbim cu doamna Morgan.

— Nu cred că se poate.

— Vă rog. E foarte important.

El îi privi cu atenție.

— O clipă. Închise ușa și dispăru.

Casa avea un portic îngust de lemn, cu o mică verandă. Se aflau în întuneric și nu puteau fi văzuți din stradă. O mașină trecu încet.

Ușa se deschise din nou.

— Sunt Tom Kupcheck, tatăl ei. Nu vrea să vorbească cu dumneavoastră.

Gray dădu din cap ca și cum ar fi fost de înțeleș.

— Nu va dura mai mult de cinci minute. Promit.

Bătrânul ieși și închise ușa după el.

— Cred că nu auziți bine. Am spus că nu vrea să vorbească cu dumneavoastră.

— V-am auzit, domnule Kupcheck. Și îi respect intimitatea. Știu prin ce a trecut.

— De când respectați voi intimitatea cuiva?

Evident, domnului Kupcheck îi sărea ușor țandăra. Era gata să izbucnească.

Gray își păstră calmul. Darby se dădu înapoi. Fusese amestecată în destule certuri pe ziua de azi.

— Soțul ei m-a sunat cu trei ore înainte de a muri. Am vorbit cu el la telefon și nu cred că a murit ucis din întâmplare de bandiți.

— A murit Fiica mea e îndurerată. Nu vrea să stea de vorbă. Acum plecați dracului de aici.

— Domnule Kupcheck, spuse Darby cu căldură. Avem motive să credem că ginerele dumneavoastră a fost martor la unele acțiuni ale crimei organizate.

Aceasta îl calmă puțin și se uită la Darby.

— Chiar așa? Ei, pe el nu puteți să-l întrebați, nu-i așa? Fiica mea nu știe nimic. A avut o zi proastă și a luat medicamente. Acum plecați.

— Mâine putem s-o vedem? Întrebă Darby.

— Nu cred. Dați un telefon înainte.

Gray îi dădu o carte de vizită.

— Dacă vrea să vorbească cu mine, să sune la numărul de pe spate. Stau la acest hotel. O voi suna mâine, la prânz.

— Așa să faceți. Acum plecați. Ați supărat-o destul.

— Iertați-ne, spuse Gray, în timp ce ieșeau de sub portic.

Domnul Kupcheck deschise ușa, dar îi urmări plecând. Gray se opri și se întoarse spre el.

— A mai sunat sau a trecut vreun reporter pe aici?

— Au sunat o mulțime în ziua care a urmat morții lui. Voiau să știe tot felul de lucruri. Erau bădărani.

— Dar nici unul în ultimele zile?

— Nu. Plecați.

— Nimeni de la *New York Times*?

— Nu.

Intră în casă și trânti ușa.

Se grăbiră spre mașina parcată cu patru case mai departe. Strada era pustie. Gray merse în zigzag pe străzile scurte și, la ieșirea din cartier, se încrucișa cu propriul lui traseu. Se uită în oglindă până se convinse că nu erau urmăriți.

— Gata cu Garcia, spuse Darby, când intrau pe Strada 395 și se îndreptau spre oraș.

— Încă nu. Vom face o ultimă și mortală încercare mâine; poate va vorbi cu noi.

— Dacă ar cunoaște ceva, ar fi știut și tatăl ei. Și dacă tatăl ar ști, de ce nu ar coopera? Nu, aici nu e nimic de aflat, Gray.

Părea perfect logic. Merseră câteva minute în tăcere. Îi cuprindea oboseala.

— Putem să ajungem la aeroport într-un sfert de oră, spuse el. Te duc acolo și într-o jumătate de oră ai scăpat. Iei orice avion și dispari.

— Plec mâine. Am nevoie de odihnă și vreau să mă gândesc unde să mă duc. Mulțumesc.

— Te simți în siguranță?

— În clipa asta, da. Dar situația se poate schimba oricând.

— O să dorm bucuros în camera ta, la noapte. Ca la New York.

— La New York nu ai dormit în camera mea. Ai dormit pe canapea, în camera de zi.

Zâmbea; era semn bun.

Și el zâmbea.

— Bine. La noapte o să dorm în camera de zi.

— Nu am așa ceva.

— Ei, atunci unde o să dorm?

Brusc, ea încetă să zâmbească. Își mușcă buzele și ochii i se umplură de lacrimi. Iar se gândise la Callahan.

— Încă nu sunt pregătită, spuse.

— Și când o să fii?

— Gray, te rog, las-o baltă.

Darby privi mașinile din jur și nu mai spuse nimic.

— Iartă-mă, spuse el.

Încet, ea se lăsă în jos pe scaun și puse capul în poala lui. El îi mângâie ușor umărul, iar ea îi strânse mâna.

— Sunt moartă de frică, spuse Darby simplu.

Plecaseră din camera ei pe la zece, după ce băuseră o sticlă de vin și mâncaseră rulouri umplute. Sunase la *Post*, vorbise cu Mason Paypur, reporterul de noapte, și-l rugase să verifice cu ajutorul surselor lui de informații ce se întâmplase cu Morgan. Crima avusese loc în centru, într-un loc unde, de obicei, nu se întâmpla așa ceva, poate doar câteva jafuri și bătăi.

Era obosit și descurajat și era nefericit, deoarece ea urma să plece mâine. *Post* îi datora șase săptămâni de concediu și era tentat să plece cu ea. Mattiece nu avea decât să-și extragă petrolul. Se temea că nu se va mai întoarce, ceea ce nu ar fi fost sfârșitul lumii, dar era supărător faptul că ea avea bani și el nu. Puteau să zburde pe plajă și să se distreze la soare cam două luni pe banii lui, apoi cheltuielile vor cădea în sarcina ei. Și, lucrul cel mai important, ea nu-l invitase să i se alăture în această escapadă. Era în doliu. Când vorbea de Thomas Callahan, parcă îi simțea durerea.

Urmând instrucțiunile ei, se afla acum la hotelul Jefferson, pe Strada 16. Îl sună pe Cleve acasă.

— Unde ești? îl întreabă acesta nervos.

— La hotel. E o poveste lungă. Ce s-a întâmplat?

— L-au scos pe Sarge în concediu medical pentru nouăzeci de zile.

— Ce-i cu el?

— Nimic. Spune că au vrut să scape de el pentru o vreme. Acolo, parcă e un bunker. Li s-a spus tuturor să-și țină gura și să nu vorbească cu nimeni. Toți sunt speriați de moarte. I-au spus lui Sarge să plece azi la prânz. El crede că s-ar putea să fii în mare pericol. A auzit numele tău de o mie de ori săptămâna trecută. Sunt obsedați de tine, de ceea ce știi și de cât știi.

— Cine?

— Coal, bineînțeles, și consilierul lui, Birchfield. Conduc Aripa de Vest cu metode gestapoviste. Uneori li se alătură și veverița aia mică de la Interne, cu papion, cum îl cheamă?

— Emmitt Waycross.

— El. Dar mai ales Coal și Birchfield amenință și complotează.

— Cum amenință?

— Nici o persoană de la Casa Albă, cu excepția Președintelui, nu poate să se adreseze presei fără aprobarea lui Coal. Inclusiv purtătorul de cuvânt. Coal aprobă totul.

— De necrezut!

— Toți sunt îngroziți. Iar Sarge crede că sunt periculoși.

— Bine. Mă ascund.

— M-am oprit la apartamentul tău noaptea trecută. Aș vrea să-mi spui și mie când dispari.

— Am să trec pe acolo mâine seară.

— Ce mașină conduci?

— Am închiriat un Pontiac roșu cu patru uși, sport.

— Am controlat după-masă Volvo-ul. E în regulă.

— Mulțumesc, Cleve.

— Tu ești bine?

— Așa cred. Spune-i lui Sarge că e în regulă.

— Sună-mă mâine. Sunt îngrijorat.

Dormi patru ore și, când sună telefonul, era treaz. Afară era întuneric

și ar mai fi lenevit două ore, cel puțin. Se uită la telefon și-l ridică la al cincilea apel.

— Da? spuse el bănuitor.

— Sunteți Gray Grantham?

Era o femeie foarte timidă.

— Da. Cine e acolo?

— Beverly Morgan. Ați trecut pe la mine aseară.

Gray era deja în picioare, ascultând atent și treaz de-a binelea.

— Da. Îmi pare rău dacă v-am deranjat.

— Nu. Tatăl meu e foarte protector. Și furios. După moartea lui Curtis, reporterii au fost îngrozitori. Sunau de peste tot. Doreau fotografiile vechi ale lui, fotografiile noi ale mele și ale copilului. Sunau la orice oră. A fost oribil și tata s-a săturat. A îmbrâncit doi dintre ei pe ușă afară.

— Cred că noi am avut noroc.

— Sper că nu v-a jignit.

Vocea era dogită și indiferentă, dar încerca să fie puternică.

— Deloc.

— Acum doarme pe o canapea, la parter. Așa că putem sta de vorbă.

— Dumneavoastră de ce nu dormiți? Întrebă el.

— Iau pilule ca să dorm și de aceea am pierdut noțiunea timpului.

Dorm ziua, iar noaptea veghez.

Era limpede că nu putea să doarmă și că avea chef de vorbă.

Gray se așează pe pat și încercă să se destindă.

— Îmi închipui prin ce ați trecut.

— Ți trebuie mai multe zile ca să crezi că e adevărat. La început, durerea e groaznică. Pur și simplu groaznică. Nu puteam să mă mișc fără să mă doară tot trupul. Nu puteam să gândesc din cauza șocului și a speranței că poate nu e adevărat. Iar înmormântarea mi se pare acum un vis urât. Vă plictisesc?

— Deloc.

— Trebuie să iau pilulele astea. Dorm atât de mult, încât nu mai am cu cine să vorbesc. Și apoi, tata are tendința de a fi tiranic. Înregistrați?

— Nu. Ascult doar.

— A fost omorât acum o săptămână, în timpul nopții. Credeam că lucrează până târziu, ceea ce era un lucru obișnuit. L-au împușcat și i-au luat portofelul, așa încât poliția nu a putut să-l identifice. Am văzut la știrile de noapte că un avocat tânăr fusese ucis în centru și am știut că era Curtis. Nu mă întrebați cum de au știut că e avocat fără să-i cunoască numele. Ce multe lucruri ciudate însoțesc o crimă!

— De ce lucra atât de târziu?

— Lucra optzeci de ore pe săptămână, uneori și mai mult. White și Blazevich scot untul din oameni. Încearcă să-i omoare pe avocați timp de șapte ani și, dacă nu reușesc, îi fac asociați. Curtis nu putea să sufere firma. Se săturase să fie avocat

— De când lucra acolo?

— De cinci ani. Câștiga nouăzeci de mii pe an, așa că suporta frecușul.

— Știați că m-a sunat?

— Nu. Mi-a spus tata că a aflat de la dumneavoastră și m-am gândit toată noaptea la asta. Ce a spus?

— Nu și-a dat numele real. Folosea un nume de cod — Garcia. Nu mă întrebați cum i-am aflat identitatea — e poveste lungă. A spus că s-ar putea să știe ceva despre asasinarea judecătorilor Rosenberg și Jensen și dorea să-mi comunice ce aflase.

— Randy Garcia a fost cel mai bun prieten al lui la școala elementară.

— Am avut impresia că aflase ceva și poate că cineva știa asta. Era foarte nervos și mă suna întotdeauna de la telefoane publice. Credea că e urmărit îmi promisese să ne întâlnim duminică, dar m-a sunat foarte de dimineață ca să contramandeze. Era speriat și spunea că trebuie să-și protejeze familia. Știți ceva despre asta?

— Nu. Știam că e foarte stresat, dar așa era de cinci ani. Acasă nu vorbea niciodată despre ce se întâmplă la birou. Nu putea să sufere locul acela.

— De ce?

— Lucra pentru o bandă de ucigași și de tâlhari, care îți iau și sângele pentru un dolar. Cheltuiesc tone de bani pentru lucruri de fațadă și pentru o aparentă respectabilitate, dar sunt ticăloși. Curtis a fost un student foarte bun și a avut de unde să-și aleagă o slujbă. Când i-au oferit locul erau atât de amabili, iar când a început să lucreze au devenit niște monștri. Cu totul lipsiți de etică.

— De ce rămânea acolo?

— Bani îi făceau să se simtă mai bine. Acum un an, aproape că plecase, dar nu a găsit altă slujbă. Era foarte nefericit, dar încerca să nu arate. Cred că se simțea vinovat că făcuse o greșală atât de mare. Aveam micul nostru ritual. Când venea acasă, eu îl întrebam cum fusese ziua. Uneori, venea la zece seara, așa că știam că avusese o zi groaznică. Dar întotdeauna îmi spunea că fusese o zi rodnică; ăsta era cuvântul: rodnică. Apoi discutam despre copil. Refuza să vorbească despre birou și eu nu voiam să știu ce se întâmplă acolo.

Cam atât despre Garcia. Murise și nu-i spusese nimic soției.

— Cine a făcut curat în biroul lui?

— Cineva de acolo. Mi-au adus vineri lucrurile, împachetate frumos și aranjate în trei cutii. Dacă vreți să le vedeți, sunteți binevenit.

— Nu, mulțumesc. Sunt sigur că s-a uitat cineva prin ele. Ce asigurare de viață avea?

Ea se opri o clipă.

— Sunteți un tip inteligent, domnule Grantham. Acum două săptămâni, a cumpărat o poliță de asigurare de un milion de dolari, care se dublează în cazul morții prin accident.

— Deci două milioane de dolari.

— Da. Aveți dreptate. Cred că bănuia ceva.

— Nu cred că a fost omorât de bandiți, doamnă Morgan.

— Nu-mi vine să cred.

Se înecă puțin, dar se stăpâni.

— Poliția v-a pus multe întrebări?

— Nu. Pentru ei nu era decât un caz oarecare de tâlhărie. Nu era cine știe ce. Se întâmplă în fiecare zi.

Faptul că avea asigurare era interesant, dar nu-i folosea. Gray începea să se plictisească de doamna Morgan și de relatarea ei monotona și calmă. Îi părea rău pentru ea, dar nu știa nimic, era timpul să-i spună la revedere.

— Ce credeți că aflase? Întrebă ea.

Putea să dureze ore întregi.

— Nu am idee, răspunse Gray uitându-se la ceas. Spunea că știe ceva despre asasinat, dar nu a mers niciodată mai departe. Eram convins că ne vom întâlni undeva și că-mi va relata ce a aflat, îmi va arăta ceva. M-am înșelat.

- De unde era să știe ceva despre judecătorii aceia?
- Nu știu. Dar m-a sunat din proprie inițiativă.
- Dacă ar fi avut ceva să vă arate, ce ar fi putut fi? Întrebă ea. Era reporter, el ar fi trebuit să pună întrebările!
- Nu știu. Nu mi-a spus niciodată.
- Unde ar fi putut să ascundă așa ceva?

Întrebarea era sinceră, dar enervantă. Deodată, îi pică fisa. Ea nu pune degeaba toate aceste întrebări.

- Nu știu. Unde își ținea hârtiile importante?
- Avem un seif la bancă, pentru acte, testamente și chestii din astea. El se ocupa de toate treburile juridice, domnule Grantham. M-am uitat în seif joia trecută, cu tata, și nu era nimic neobișnuit în el.

- Dar nu vă așteptați la ceva neobișnuit, nu-i așa?
- Nu. Dar sâmbătă dimineață, devreme, era încă întuneric, mă uitam printre hârtiile din biroul lui din dormitor. Avem un birou vechi, cu rulou, pe care îl folosea pentru corespondența lui personală și pentru acte, și am găsit ceva.

Gray sări în picioare, cu telefonul în mână, și se uita crunt la podea. Îl sunase la patru dimineața. Trăncănisera douăzeci de minute. Și așteptase până când el fusese aproape să închidă, ca să dea drumul bombei.

- Ce anume? Întrebă el cât se poate de indiferent.
- O cheie.
- Avea un nod în gât.
- O cheie de unde?
- De la alt seif.
- De la ce bancă?
- First Columbia. Nu am lucrat niciodată cu ei.
- Înțeleg. Și dumneavoastră nu știți nimic despre acest seif?
- Nu. Nu am știut până sâmbătă dimineața. Am rămas năucită și încă mai sunt, dar cum găsisem toate actele noastre în vechiul seif, nu aveam motiv să mă uit în acesta. Mi-am spus că o s-o fac când voi fi în stare.
- Vreți să mă uit eu pentru dumneavoastră?
- Mă așteptam să spuneți asta. Ce se întâmplă dacă găsiți ceea ce căutați?
- Nu știu ce caut. Dar dacă el a pus acolo ceva care se dovedește a fi — să zicem — demn de interes pentru ziar?
- Îl folosiți.
- Fără nici o condiție?
- O singură condiție. Dacă îl compromite pe soțul meu în vreun fel, nu publicați nimic.
- S-a făcut. Jur.
- Când vreți cheia?
- O aveți în mână?
- Da.
- Dacă stați la intrare, voi fi acolo în trei secunde.

Avionul particular care sosise de la Miami adusese numai cinci oameni, așa încât Edwin Sneller avea numai șapte la dispoziție. Șapte oameni, timp puțin și extrem de puțin echipament. Nu dormise luni noaptea. Apartamentul lui de la hotel devenise un fel de minicartier general. Consultaseră hărți toată noaptea și încercaseră să facă un plan pentru următoarele douăzeci și patru de ore. Câteva lucruri erau sigure.

Grantham deținea un apartament, dar nu era acolo. Avea o mașină, de care nu se folosea. Lucra la *Post*, care era pe Strada 15. White și Blazeovich își avea sediul într-o clădire de pe Strada 10, dar ea nu se va mai duce acolo. Văduva lui Morgan locuia în Alexandria. În afară de asta, căutau doi oameni într-un oraș de trei milioane.

Nu erau tipul de oameni pe care să-i scoți din cazarmă și să-i arunci în luptă. Trebuia să-i găsești și să-i angajezi, iar lui i se promiseseră cât mai mulți cu putință până la sfârșitul zilei.

Sneller nu era un începător în jocul de-a crima, dar în cazul acesta se simțea dezarmat. Era disperat. Îi cădea cerul în cap. Va face tot ce va putea în împrejurările date, dar nu se simțea în largul lui.

Fata îl obseda. Se întâlnise cu Khamel, în condițiile impuse de el, și scăpase. Ocolise gloanțele și bombele și scăpase de cel mai bun în meserie. O să-i facă plăcere să o vadă, nu ca să o ucidă, ci ca să o felicite. O amatoare care le scăpa printre degete și trăia ca să povestească și altora.

Se vor concentra asupra clădirii în care se afla *Post*. Acesta era locul unde el trebuia să apară.

40

În centru se circula bară la bară, ceea ce-i convenea de minune lui Darby. Nu se grăbea. Holul băncii se deschidea la nouă și jumătate. În jurul orei șapte, în camera ei, la o cafea cu papanași glazurați, care rămăseseră neatinși, el îi spusese că ar fi bine să fie cercetat seiful de la bancă. Ea nu era convinsă, dar treaba asta trebuia s-o facă o femeie și nu erau prea multe disponibile. Beverly Morgan îi spusese lui Gray că banca ei, First Hamilton, îi sigilase seiful de îndată ce aflase de moartea lui Curtis și că i se permisesse doar să vadă conținutul și să facă un inventar. I se permisesse, de asemenea, să copieze testamentul, dar originalul fusese pus înapoi în seif și încuiat. Va avea voie să ia totul după ce inspectorii financiarî vor termina treaba.

Deci, prima întrebare era dacă First Columbia știa sau nu de moartea lui. Familia Morgan nu depusese nimic la ei. Beverly nu știa de ce alesese el această instituție. Era o bancă uriașă, cu un milion de clienți și nu erau șanse ca ei să știe.

Darby se săturase să lupte cu norocul. Noaptea trecută scăpase o ocazie minunată să ia un avion și acum era pe cale să joace rolul lui Beverly Morgan, să păcălească banca First Columbia și să fure de la un mort Darby ce făcea partenerul ei? El urma să o protejeze. Purta o armă, care o speriasse de moarte și care avea același efect și asupra lui, deși nu recunoștea, și avea de gând să facă pe garda de corp în fața ușii, în timp ce ea jefuia seiful.

— Și dacă ei știu că a murit, întrebă ea, și eu le spun că nu e adevărat?

— Atunci îi dai tipei una în mutră și fugi ca din pușcă. Eu te aștept la ușa din față. Am o armă și ne vom face drum până la trotuar.

— Zău, Gray, nu știu dacă pot să fac asta.

— Poți. Fii calmă. Fii hotărâtă. Fii deșteaptă. Ar trebui să pară ceva natural.

— Mulțumesc foarte mult. Și dacă cheamă pe cineva de la pază? Am o fobie pentru cei de la pază.

— Te salvez eu. Am să trag în hol ca o echipă de la SWAT.

— Și or să ne omoare pe amândoi.

— Fii calmă, Darby, o să meargă.

— De ce ești atât de bine dispus?

— Simt după miros că e ceva în seif, Darby. Și tu trebuie să-l recuperezi, fetițo. Totul depinde de tine.

— Îți mulțumesc. Parcă a scăzut presiunea!

Erau pe Strada E, aproape de Strada 9. Gray încetini, apoi parcă mașina într-un loc nepermis, la vreo doisprezece metri de intrarea în bancă. Sări afară. Darby ieși ceva mai încet. Merseă împreună până la ușă. Era aproape zece.

— Te aștept aici, arătă el spre o coloană de marmură. Du-te și fă-o!

„Du-te și fă-o!” mormăi ea, intrând pe ușa turnantă, întotdeauna nimerea în gura lupului. Holul era mare cât un teren de fotbal, cu coloane, candelabre și imitații de covoare persane.

— Unde sunt seifurile personale? Întrebă ea o tânără de la biroul de informații.

Fata îi arătă spre colțul din dreapta.

— Mulțumesc, spuse ea și porni într-acolo.

La stânga ei se aflau cozile din fața ghișeelelor, iar la dreapta vreo sută de vicepreședinți ocupați, care vorbeau la telefon. Era cea mai mare bancă din oraș și nimeni nu se uita la ea.

Camera blindată se afla în spatele a două uși masive de bronz, care erau atât de lustruite încât păreau aproape de aur, fără îndoială, ca să dea impresia de absolută siguranță și de invulnerabilitate. Ușile erau deschise atât cât să lase trecerea câtorva aleși. La stânga, o doamnă cu o înfățișare impozantă, de vreo șaiszeci de ani, stătea în spatele unui birou pe care stătea scris SEIFURI PERSONALE. Se numea Virginia Baskin.

Virginia Baskin se uita la Darby, în timp ce se apropia de biroul ei. Nu zâmbea deloc.

— Vreau să intru la seiful meu, spuse Darby fără suflare.

Nu respirase deloc în ultimele două minute și jumătate.

— Numărul, vă rog, spuse doamna Baskin, punând calculatorul în funcțiune.

— F566.

Femeia formă numărul și așteptă ca ecranul să afișeze cuvintele. Se încruntă și-și apropie fața la câțiva centimetri de el. Fugi! își spuse Darby. Se încruntă și mai tare și se scărpină sub bărbie. Fugi, înainte să cheme paznicii. Fugi, înainte ca alarma să sune și să apară în hol idiotul meu de însoțitor, trăgând cu arma.

Doamna Baskin își trase capul înapoi.

— A fost închiriat acum două săptămâni, spuse ea ca pentru sine.

— Da, zise Darby, ca și cum ea l-ar fi închiriat.

— Presupun că sunteți doamna Morgan, spuse ea, bătând în taste. Poți să tot presupui, iubito.

— Da, Beverly Anne Morgan.

— Care e adresa dumneavoastră?

— 891, Pembroke, Alexandria.

Dădu din cap spre ecran, ca și cum el ar fi văzut-o și i-ar fi dat aprobarea. Bătu iar în taste.

— Numărul de telefon?

— 703-664-5980.

Și asta îi plăcu doamnei Baskin. Și computerului la fel.

— Cine a închiriat seiful?

— Soțul meu, Curtis D. Morgan.

— Care e numărul lui de asigurare socială?

Darby deschise geanta ei de umăr — nouă, din piele și destul de mare — și scoase portofelul. Câte soții știau pe dinafară numărul de asigurare socială al soțului? Deschise portofelul.

— 510-96-8686.

— Foarte bine. Doamna Baskin plecă de lângă computer. Cât timp va dura?

— Un minut.

Puse o fișă mare pe birou și arătă spre ea.

— Semnați aici, doamnă Morgan.

Darby semnă nervoasă în a doua căsuță. Domnul Morgan făcuse prima depunere în ziua când închinase seiful.

Doamna Baskin se uită la semnătură, iar Darby își ținu răsuflarea.

— Aveți cheia? întrebă ea.

— Bineînțeles, zise Darby cu un zâmbet cald.

Doamna Baskin luă o cutiuță din sertar și înconjură biroul.

— Urmați-mă.

Trecură de ușile de bronz. Camera blindată era mare cât filiala unei bănci de periferie. Concepută ca un mausoleu, era alcătuită dintr-un labirint de coridoare și camere mici. Doi oameni în uniformă patrulau. Trecură prin patru camere identice, cu zidurile căptușite cu șiruri de seifuri. A cincea cameră era cea în care se afla F566, evident, pentru că doamna Baskin se oprise și deschidea cutiuța neagră. Darby privi nervoasă în jurul și în spatele ei.

Virginia era atentă la ce făcea. Merse la F566, care se afla la înălțimea umărului, și băgă cheia. Întoarse ochii spre Darby, ca pentru a spune „E rândul tău, fraiero”. Darby scoase cheia din buzunar și o puse lângă cealaltă. Virginia întoarse ambele chei și trase puțin cutia dinăuntru. Scoase cheia băncii din broască.

Arătă spre o boxă, cu o ușă din lemn.

— Duceți-o acolo. Când terminați, o puneți la loc și încuiați, apoi veniți la mine.

Părăsi camera în timp ce vorbea.

— Mulțumesc, spuse Darby.

Așteptă până când Virginia dispăru, apoi trase cutia afară. Nu era grea. Avea doisprezece centimetri pe douăzeci și patru și patruzeci și cinci lungime. Nu avea capac și înăuntru se afla un plic subțire, maroniu și o bandă video fără etichetă.

Nu era nevoie să se ducă în boxă. Băgă plicul și banda video în geantă și puse cutia la locul ei. Părăsi camera.

Virginia abia ocolise biroul ei, când Darby veni după ea.

— Am terminat, spuse ea.

— Ce repede!

Așa era. Lucrurile merg repede când îți ies nervii prin piele.

— Am găsit ce-mi trebuia, spuse ea.

— Foarte bine. Doamna Baskin devenise deodată o persoană amabilă. Știți povestea aceea îngrozitoare din ziarul de săptămâna trecută, despre un avocat? Știți, cel care a fost omorât de bandiți nu departe de aici. Nu se numea Curtis Morgan? Parcă așa se numea, Curtis Morgan. Ce păcat! Tâmpito!

— Nu am văzut ziarul, spuse Darby. Am fost plecată din țară.

Mulțumesc.

Trecu ceva mai repede prin hol, decât la venire. Banca era aglomerată și nu se vedeau paznici nicăieri. Un fleac. Era și timpul să facă și ea ceva fără să o prindă nimeni.

Omul cu arma păzea coloana de marmură. Ușa turnantă o scoase pe trotuar și aproape că ajunsese la mașină când veni și

— Intră în mașină, spuse ea.

— Ce-ai găsit? întrebă el.

— Hai de aici.

Deschise ușa și sări înăuntru. El porni motorul și acceleră.

— Spune-mi! făcu el.

— Am golit cutia, zise ea. E cineva în spatele nostru?

El se uită în oglindă.

— De unde dracu' să știu? Ce ai găsit?

Ea desfăcu geanta și scoase plicul. Îl deschise. Gray apăsă pe frâne și aproape intră în mașina din față.

— Fii atent ce faci! țipă ea.

— Bine, bine. Ce-i în plic?

— Nu știu! Nu am citit încă și, dacă mă omori, nici nu mai apuc!

Mașina se puse iar în mișcare. Gray respiră adânc.

— Ascultă, hai să nu mai țipăm. Să fim calmi.

— Da. Tu condu, iar eu o să fiu calmă.

— Bine. Acum! Suntem calmi?

— Da. Calmează-te. Și uită-te pe unde mergi. Încotro?

— Nu știu. Ce e în plic?

Ea scoase un document. El se uită curios.

— Fii atent pe unde mergi!

— Citește blestemăția aia!

— Nu pot să citesc în mașină, mi se face rău!

— Fir-ar al dracului! Fir-ar al dracului!

— Iar țipi!

Trase de volan la dreapta și intră în altă zonă marcată de pe Strada E. Când puse frânele, răsunară claxoane. Se uită la ea.

— Mulțumesc, spuse ea și începu să citească cu glas tare.

Era o depozitie sub jurământ, de patru pagini, bătută la mașină foarte îngrijit și legalizată la un notar public. Fusesse făcută vineri, în ziua dinaintea ultimului telefon dat lui Grantham. Sub jurământ, Curtis Morgan declara că lucrează la secția de petrol și gaze a firmei White și Blazeovich, unde se angajase în urmă cu cinci ani. Clienții lui erau mai ales firme, din mai multe țări, dar mai ales din America, care dețineau exploatări petroliere. De când se angajase, lucrase pentru un client care avea un mare proces în Louisiana de Sud. Se numea Victor Mattiece și nu-l întâlnise niciodată, dar era binecunoscut de către asociații firmei. El dorea cu disperare să câștige procesul și să scoată milioane de barili de petrol din mlaștinile din Terrebonne Parish, Louisiana. Tot acolo erau și sute de milioane de metri cubi de gaze naturale. Cel care răspundea de cazul acesta din partea firmei White și Blazeovich era F. Sims Wakefield, care era foarte apropiat de Victor Mattiece și-l vizita adesea în insulele Bahamas.

Stăteau în zona marcată, cu bara Pontiac-ului înaintând periculos spre șirul de mașini din dreapta, dar nu le păsa de circulația din jur. Ea citea rar, iar el asculta cu ochii închiși.

Procesul era foarte important pentru White și Blazeovich. Firma nu era direct implicată în proces și în recurs, dar totul trecea prin biroul lui

Wakefield. El nu lucra decât pentru cazul „pelican”, cum era cunoscut. Își petrecea cea mai mare parte a timpului la telefon, fie cu Mattiece, fie cu unul din sutele de avocați care lucrau la acest caz. Morgan muncea cam zece ore pe săptămână pentru caz, dar numai pentru probleme colaterale. Lucrările lui mergeau direct la Wakefield, ceea ce nu era ceva obișnuit, deoarece toate celelalte erau date unui funcționar, care le trimitea la contabilitate. De-a lungul anilor, auzise zvonuri și acum era convins că Mattiece nu plătea firmei White și Blazeovich tariful obișnuit. Era încredințat că firma luase cazul contra unui procent din recoltă. Auzise cifra de zece la sută din profiturile nete obținute din forare. Așa ceva nu se mai pomenise.

Se auzi un scrâșnet puternic de frâne și ei se încordară, pregătiți de impact. Dar scăpară în ultimul moment.

— O să fim omorâți, se răsti Darby.

Gray băgă în viteză și intră cu roata din dreapta pe trotuar. Acum ieșiseră din circulație. Mașina era parcată într-un spațiu interzis, cu bara din față pe trotuar și bara din spate cu puțin în afara traficului.

— Citește mai departe, spuse el, tot răstit.

În jurul lui 28 septembrie sau chiar pe 28, Morgan se afla în biroul lui Wakefield. Avea două dosare și multe documente care nu erau legate de cazul „pelican”. Wakefield vorbea la telefon. Ca de obicei, secretarele intrau și ieșeau. Biroul era întotdeauna într-o continuă agitație. Așteptă câteva minute ca Wakefield să termine convorbirea telefonică, dar aceasta se lungea. În cele din urmă, după un sfert de oră de așteptare, Morgan își luă dosarele și documentele de pe biroul în dezordine al lui Wakefield și plecă. Se duse în biroul lui de la celălalt capăt al clădirii și începu să lucreze. Era pe la două după-amiaza. Vrând să ia unul din dosare, găsi o notă scrisă de mână deasupra teancului de documente cu care abia venise în birou. O luase din greșală de pe biroul lui Wakefield. Și o citi. Apoi o citi din nou. Se uită la telefon. Linia lui Wakefield era tot ocupată. La depozitie era anexată și o copie a notei.

— Citește nota, se răsti Gray.

— Nu am terminat depozitia, răspunse ea cu același ton.

Nu avea nici un rost să se certe. Ea avea o gândire de avocat. Era vorba de un document juridic și îl va citi așa cum cereau regulile.

Morgan fu uluit de notă. Dar imediat se îngrozi. Ieși din biroul lui, se duse în hol, la cel mai apropiat xerox, și o copie. Se întoarse și puse originalul în aceeași poziție, sub dosarele de pe birou. Va jura că nu a văzut-o.

Nota conținea două paragrafe scrise de mână pe hârtia folosită pentru corespondența internă la White și Blazeovich. Era de la domnul Velmano, Marty Velmano, unul dintre partenerii principali. Purta data de 28 septembrie și era adresată lui Wakefield:

Sims,

Informează clientul că cercetarea e completă. Curtea va fi mai îngăduitoare dacă Rosenberg e îndepărtat. A doua retragere e puțin mai neobișnuită. Einstein a găsit ceva în legătură cu Jensen. Bineînțeles, băiatul are câteva probleme din acelea.

Informează mai departe că pelicanul va sosi peste patru ani, luând în considerare alți factori

Nota nu era semnată.

Gray râdea și se încrunta în același timp. Ținea gura întredeschisă. Ea citea ceva mai repede.

Marty Velmano era un rechin nemilos, care lucra optsprezece ore pe zi și se simțea inutil dacă nu sângera cineva în preajma lui. Era sufletul și inima firmei White și Blazeovich. Pentru oamenii la putere din Washington, era un administrator dur, care avea o mulțime de bani. Lua masa cu kongresmeni și juca golf cu membri ai cabinetului, iar în spatele ușilor biroului său tăia gâttejuri.

Einstein era porecla lui Nathaniel Jones, un jurist dement și genial, pe care firma îl ținea încuiat în mica lui bibliotecă de la etajul șase. Citea toate procesele de la Curtea Supremă, de la cele unsprezece curți federale de apel și de la curțile supreme ale celor cincizeci de state. Morgan nu-l întâlnise niciodată pe Einstein. La firmă, oamenii nu se prea vedeau unii cu alții.

Morgan împături copia notei și o puse în sertarul biroului. Peste zece minute, Wakefield dădu buzna în biroul lui, foarte tulburat și palid. Răscoliră biroul și găsiră nota. Wakefield era furios, ceea ce nu era ceva neobișnuit. Îl întrebă pe Morgan dacă citise nota. Nu, spusese el. Evident, o luase din greșeală. Și ce-i cu asta? Wakefield era furios. Îi ținu lui Morgan o predică despre caracterul sacru al biroului cuiva. Un idiot furios care făcea reproșuri și dădea explicații, în cele din urmă, își dădu seama că reacția era prea violentă, încercă să se liniștească, dar prima impresie conta. Plecă din birou cu nota.

Morgan ascunse copia într-o carte de drept din biblioteca de la etajul nouă. Era șocat de criza de paranoia și de isteria lui Wakefield. Înainte de a pleca acasă, își aranjă lucrurile și hârtiile în birou și pe rafturi într-o anumită ordine. În dimineața următoare, le verifică. Cineva umblase în timpul nopții în biroul lui.

Morgan deveni foarte atent. Peste două zile, găsi o șurubelniță mică în spatele unei cărți de pe raftul lui. Apoi o bucățică de bandă neagră în coșul de gunoi. Presupunea că era urmărit și că telefoanele au microfoane. Surprinse priviri bănuitoare din partea lui Wakefield. Îl văzu pe Velmano în biroul lui Wakefield mai des ca de obicei.

Apoi, judecătorii Rosenberg și Jensen fură omorâți. Pentru el, nu era nici un dubiu că e opera lui Mattiece și a complicilor lui. Nota nu pomenea de Mattiece, dar se referea la un „client”. Wakefield nu avea alți clienți. Și nici un alt client nu avea atât de câștigat, dacă se schimba Curtea, cât avea Mattiece.

Ultimul paragraf al depoziției era înspăimântător. După asasinat, Morgan simți că e urmărit în două rânduri. I se luase cazul „pelican”. I se dăduse mai mult de lucru, mai multe ore, i se cerea mai mult. Se temea că va fi ucis. Dacă omorâseră doi judecători de la Curtea Supremă, vor omorî și un avocat minor.

Semnase depoziția sub jurământ, în fața lui Emily Stanford, notar public. Adresa ei era bătută la mașină, sub semnătură.

— Stai liniștită. Vin imediat, spuse Gray deschizând portiera și ieșind din mașină. Traversă Strada E printre mașini. Lângă o brutărie, era un telefon public.

Formă numărul lui Keen și privi mașina închiriată, parcată la întâmplare.

— Smith, sunt eu, Gray. Ascultă cu atenție și fă ce îți spun. Am încă o sursă cu privire la cazul „pelican”. E foarte important, Smith, și am nevoie de tine și de Krauthammer în biroul lui Feldman, peste un sfert de oră.

— Ce s-a întâmplat?
 — Garcia a lăsat un mesaj de audio. Mai ne oprim undeva și venim.
 — „Venim”? Vine și fata?
 — Da. Du un televizor și un video în sala de conferințe. Cred că Garcia vrea să ne spună ceva.
 — Ai o casetă?
 — Da. Peste un sfert de oră.
 — Ești în siguranță?
 — Așa cred. Sunt nervos ca dracu', Smith.
 Închise telefonul și fugi la mașină.

Doamna Stanford ținea un notariat pe strada Vermont. Tocmai ștergea de praf rafturile când intrară Darby și Gray. Se grăbeau.

— Sunteți doamna Emily Stanford? Întrebă el.
 — Da. De ce?
 El îi arată ultima pagină din depoziție.
 — Dumneavoastră ați legalizat asta?
 — Cine sunteți?
 — Gray Grantham, de la *Washington Post*. E semnătura dumneavoastră?
 — Da. Eu am legalizat hârtia.
 Darby îi arată fotografia lui Garcia, acum Morgan.
 — Acesta e bărbatul care a semnat depoziția? Întrebă ea.
 — E Curtis Morgan, da. El e.
 — Mulțumesc, spuse Gray.
 — A murit, nu-i așa? Întrebă doamna Stanford. Am văzut în ziar.
 — Da, a murit, spuse Gray. Ați citit cumva depoziția?
 — Nu. Am fost doar martoră când a semnat-o. Dar știam eu că ceva nu e în ordine.
 — Mulțumesc, doamnă Stanford.
 Plecară la fel de repede cum veniseră.

Slăbănogul își ascunsese fruntea strălucitoare sub o pălărie veche. Pantalonii erau numai zdrențe, iar pantofii scâlțiați. Stătea în față la *Post*, în vechiul lui fotoliu rulant, și ținea în mână o hârtie pe care scria că e ÎNFOMETAT ȘI FĂRĂ CĂMIN. Își rostogolea capul de pe un umăr pe celălalt, ca și cum nu l-ar mai fi ajutat mușchii gâtului, din cauza foamei. Avea în poală un castron de carton cu câțiva dolari și ceva mărunțiș, dar erau banii lui. Poate ar fi câștigat mai bine dacă ar fi fost orb.

Arăta jalnic, cum stătea acolo, ca o legumă, rotindu-și capul, cu ochelarii verzi de Kermit Broscoiul pe nas. Supraveghea fiecare mișcare de pe stradă.

Văzu mașina care venise în viteză de după colț și parcase în loc nepermis. Bărbatul și femeia coborâră precipitat și se îndreptară în fugă spre clădirea ziarului. Avea o armă sub haina zdrențuită, dar se mișcau prea repede. Și erau prea mulți oameni pe trotuar. Intrară.

Așteptă un minut, apoi plecă în fotoliul lui rulant.

Smith Keen se plimba fără astâmpăr prin fața ușii biroului lui Feldman, iar secretara îl privea. Îi văzu venind în grabă printre șirurile de birouri. Gray o conducea ținând-o de mână. Era frumoasă, dar o va privi mai târziu. Aveau răsuflarea tăiată.

— Smith Keen, ea e Darby Shaw, spuse Gray între două gâfâituri. Își dădură mâinile.

— Bună, spuse ea, uitându-se în jur, la uriașa sală a redactorilor.

— Îmi face plăcere, Darby. Din câte am auzit, ești o femeie remarcabilă.

— Așa e, spuse Grantham. Vorbim mai târziu.

— Veniți, spuse Keen, și ieșiră. Feldman vrea să folosim sala de conferințe.

O luară prin camera redactorilor și intrară într-o încăpere luxoasă, cu o masă lungă în mijloc. Era plină de oameni care vorbeau, dar care tăcură imediat, la intrarea lor. Feldman închise ușa.

Întinse fetei mâna.

— Sunt Jackson Feldman, redactor-șef adjunct, iar tu cred că ești Darby.

— Cine altcineva? spuse Gray, încă suflând greu.

Feldman nu-l băgă în seamă și privi în jurul mesei. Îi arătă pe rând:

— El e Howard Krauthammer, redactor-șef; Ernie DeBasio, redactor-șef adjunct la secția externă; Elliot Cohen, redactor-șef adjunct la secția internă și Vince Litsky, consilierul nostru juridic.

Ea dădu din cap, politicoasă, spre fiecare și uită numele tuturor, de îndată ce le auzi. Aveau cu toții cel puțin cincizeci de ani, toți în cămașă, toți foarte îngrijorați. Tensiunea plutea în aer.

— Dă-mi caseta, spuse Gray.

Ea o scoase din geantă și i-o dădu. Televizorul și aparatul video erau într-un colț al sălii, pe un suport cu roțile. Puse caseta în aparat.

— Am pus mâna pe ea acum douăzeci de minute, deci nu am văzut-o.

Darby se așeză într-un scaun de lângă perete. Bărbații se apropiară de ecran și așteptară.

Pe un ecran negru apăru data: 12 octombrie. Apoi Curtis Morgan, stând la masa din bucătărie. Ținea în mână o telecomandă cu care, evident, pornise camera.

„Mă numesc Curtis Morgan și, din moment ce priviți aceste imagini, înseamnă că am murit.”

A dracului introducere! Bărbații se strâmbară și se apropiară și mai mult.

„Azi e 12 octombrie și înregistrez caseta la mine acasă. Sunt singur. Soția mea e la doctor. Eu ar trebui să fiu la lucru, dar am anunțat că sunt bolnav. Soția mea nu știe nimic despre toate astea. Nu am spus nimănui. Dar, din moment ce vedeți aceste imagini, înseamnă că ați citit-o. (Ridică depoziția) E o depoziție pe care am semnat-o și am de gând să o las împreună cu această casetă într-un seif la o bancă din centru. Voi citi întâi depoziția, apoi voi vorbi și despre alte lucruri.”

— Avem depoziția, spuse repede Gray. Stătea în picioare, lângă zidul de lângă Darby.

Nimeni nu se uită la el. Toți țineau ochii ațintiți pe ecran.

Morgan citi rar depoziția. Ochii lui se ridicau de pe foi spre cameră și invers, înainte și înapoi. Îi luă zece minute. De câte ori auzea cuvântul *pelican*, Darby închidea ochii și scutura încet capul. Ajunseseră și aici. Era

un vis urât. Încercă să asculte.

Când termină depoziția, Morgan o puse pe masă și se uită prin niște însemnări. Era în largul lui și calm. Fiind acasă, nu purta cravată. Doar o cămașă albă, cu guler apretat. White și Blazeovich nu era un loc ideal unde să muncești, spunea el, dar majoritatea celor patru sute de avocați erau cinstiți și probabil că nu știau nimic de Mattiece. De altfel, se îndoia că în afară de Wakefield, Velmano și Einstein mai era cineva amestecat în conspirație. Mai era un anume Jarreld Schwabe, un personaj destul de sinistru ca să fie amestecat, dar Morgan nu avea nici o dovadă. (Darby își amintea bine de el.) O fostă secretară plecase brusc de la firmă, cu câteva zile înaintea asasinatelor. Se numea Minam LaRue și lucrase la secția petrol și gaze timp de optsprezece ani. S-ar putea ca ea să știe ceva. Locuiește în Falls Church. Altă secretară, al cărei nume nu-l va divulga, îi spusese că auzise o conversație între Wakefield și Velmano, care se întrebau dacă el, Morgan, mai e de încredere. Dar ascultase doar frânturi din convorbire. După ce găsiseră nota pe biroul lui, începuseră să-și schimbe atitudinea față de el. Mai ales Schwabe și Wakefield. Era ca și cum ar fi vrut să-l dea de toți pereții și să-l amenințe cu moartea dacă vorbea despre notă, dar nu puteau să o facă, deoarece nu erau siguri că o citise. Și se temeau să facă prea mare tărațoi în legătură cu asta. Dar el o văzuse, iar ei erau aproape siguri de acest lucru. Și dacă puneau la cale uciderea lui Rosenberg și a lui Jensen, ei bine, el era o persoană neimportantă. Putea fi repede înlocuit.

Litsky, avocatul, dădu neîncrezător din cap. Începuseră să amorțească și se mișcă puțin în scaune.

De două ori, Morgan fusese urmărit. Odată, în timpul pauzei de prânz, văzuse un bărbat care îl urmărea. Vorbi puțin despre familia lui, apoi începu să divagheze. Era limpede că nu mai avea lucruri importante de spus.

Gray înmână depoziția și nota lui Feldman, care o citi și i-o dădu lui Krauthammer, care o transmise mai departe.

Morgan termină cu un adio care îi îngheță:

„Nu știi cine va vedea această casetă. Voi fi mort, deci oricum nu contează. Sper că veți folosi totul pentru a-l încolți pe Mattiece și pe nelegiuții lui avocați. Dar dacă acești avocați mârșavi văd caseta, atunci pot să se ducă cu toți la dracu'.”

Gray scoase caseta. Își frecă mâinile și zâmbi.

— Ei bine, domnilor, sunt suficiente aceste probe, sau mai vreți și altele?

— Îi cunosc pe tipii ăștia, spuse Litsky năucit. Am jucat tenis cu Wakefield, acum un an.

Feldman se ridică și se plimbă agitat.

— Cum l-ai găsit pe Morgan?

— E o poveste lungă, spuse Gray.

— Fă-mi un rezumat.

— Am găsit un student la drept în Georgetown care a lucrat vara trecută la White și Blazeovich. L-a identificat pe Morgan după o fotografie.

— De unde aveai fotografia? Întrebă Litsky.

— Nu întreba. Nu face parte din articol.

— Eu zic să publicăm articolul, spuse tare Krauthammer.

— Să-l publicăm, spuse Elliot Cohen.

— Cum ai aflat că a murit? Întrebă Feldman.

— Darby s-a dus la White și Blazeovich ieri. Ei i-au spus.

— Unde erau caseta și depozitia?

— Într-un seif la First Columbia. Soția lui Morgan mi-a dat cheia azi-dimineață, la cinci. Nu am făcut nimic rău. Referatul „pelican” e acum verificat cu altă sursă de informații, independentă.

— Publicați materialul, spuse Ernie DeBasio. Puneți-i cel mai mare titlu de la NIXON DEMISIONEAZĂ încoace.

Feldman se opri lângă Smith Keen. Cei doi prieteni se uitară atenți unul la celălalt.

— Publicați-l, spuse Keen.

Se întoarse spre avocat.

— Vince?

— E legal, fără îndoială. Dar aș vrea să văd materialul înainte.

— Cât timp îți ia ca să-l scrii? îl întrebă redactorul pe Gray.

— Partea cu referatul e deja schițată. Pot să o termin într-o oră sau două. Încă două ore îmi trebuie pentru Morgan. Cel mult trei.

Feldman nu mai zâmbise din clipa când dăduse mâna cu Darby. Se duse în cealaltă parte a sălii și se postă în fața lui Gray.

— Dar dacă înregistrarea asta e o farsă?

— O farsă? Au murit oameni, Jackson. Am văzut-o pe soția lui. E o văduvă adevărată, vie. Ziarul nostru a publicat un articol despre moartea lui. El e mort. Chiar și firma la care lucra confirmă acest lucru. Și pe casetă el vorbește despre moarte. Știu că e el. Am vorbit și cu notarul care a fost martor la semnarea depozității. L-a identificat.

Gray vorbea tot mai tare și se uita în jur.

— Tot ce a spus el se verifică. Totul. Mattiece, procesul, asasinatele. Și o avem și pe Darby, care a scris referatul. Și mai sunt și alți martori, iar ea a fost urmărită prin toată țara. Nu e nici o fisură, Jackson, e un material bun.

În sfârșit, zâmbi.

— E mai mult decât atât. Scrie-l până la două. Acum e ora unsprezece. Folosiți sala de conferințe și închideți ușa. Feldman se plimba din nou. Ne întâlnim aici fix la două și vom citi schița. Nici o vorbă în plus!

Bărbații se ridicară și ieșiră unul după altul, nu înainte ca fiecare să dea mâna cu Darby Shaw. Nu știau dacă să o felicite, să-i mulțumească sau să-i spună altceva, de aceea doar zâmbeau și-i strângeau mâna. Ea stătea pe un scaun.

Când rămaseră singuri, Gray se așeză lângă ea și se luară de mână. Aveau la dispoziție toată sala de conferințe. Scaunele erau perfect aranjate în jurul mesei. Pereții erau albi, încăperea era luminată fluorescent și avea două ferestre înguste.

— Cum te simți? întrebă el.

— Nu știu. Cred că am ajuns la capătul drumului. Am reușit.

— Nu pari prea fericită.

— Am trăit și vremuri mai fericite. Sunt bucuroasă pentru tine.

El o privi.

— De ce ești bucuroasă pentru mine?

— Ai adunat toate elementele și mâine apare articolul. Parcă văd scris pe el Pulitzer.

— Nu m-am gândit la asta.

— Mincinosule!

— Bine, poate m-am gândit o dată. Dar de când ai ieșit azi din lift și mi-ai spus că Garcia a murit nu mi-a mai stat capul la Pulitzer.

— Nu e drept. Eu am făcut toată treaba. Mi-am spart capul și mi-am

rupt picioarele și tu ai să te bucuri de toată gloria.

— Voi fi bucuros să te citez. Voi arăta că tu ai scris referatul. Poza ta va apărea în pagina întâi, alături de a lui Rosenberg, Jensen, Mattiece, a Președintelui, a lui Verheek și...

— Thomas? O să apară și poza lui alături de articol?

— Depinde de Feldman. El e redactorul-șef.

Ea se gândi și nu spuse nimic.

— Ei bine, domnișoară Shaw, am trei ore ca să scriu cel mai formidabil articol din cariera mea. Un articol care va zgudui lumea. S-ar putea să dărâme chiar un președinte. Un articol care aduce lumină în cazul unor crime. Un articol care mă va face bogat și celebru.

— Mai bine lasă-mă pe mine să-l scriu.

— Ai să vrei? Sunt obosit.

— Adu-ți însemnările. Și niște cafea.

Închiseră ușa și eliberară masa. Un asistent aduse un computer și o imprimantă. Îl trimiseră și după cafea. Și niște fructe. Împărțiră articolul în secțiuni, începând cu asasinatele, apoi cu procesul pelicanului din Louisiana de Sud, Mattiece și legăturile lui cu Președintele, referatul și ravagiile pe care le provocase, Callahan, Verheek, Curtis Morgan și moartea lui, apoi White și Blazeovich și Wakefield, Velmano și Einstein. Darby prefera să scrie de mână. Ea se rezumă la proces, la referat și la ceea ce se știa despre Mattiece. Gray se ocupă de restul problemelor. Își făcu însemnări la mașină.

Darby era un model de organizare, își aranjase însemnările în ordine pe masă și așternea cuvintele cu grijă pe hârtie. El era ca un vulcan: arunca hârtii pe podea, vorbea cu computerul, imprima fără să se gândească paragrafe care, odată puse pe hârtie, erau imediat îndepărtate. Ea îi spunea mereu să tacă. Aici nu suntem la biblioteca de drept, îi explică el. E redacția unui ziar. Trebuie să poți să lucrezi cu câte un receptor la fiecare ureche, în timp ce cineva țipă la tine.

La douăsprezece și jumătate, Smith Keen le trimise de mâncare. Darby mănca un sandviș rece și se uită la circulația de jos, din stradă. Gray se uita prin rapoartele din timpul campaniei electorale.

Îl văzu. Se sprijinea de zidul unei clădiri de peste drum și nu l-ar fi bănuț dacă nu l-ar fi văzut cu o oră mai devreme în aceeași poziție la hotelul Madison. Bea ceva dintr-un pahar de plastic și supraveghea intrarea principală la *Post*. Avea o șapcă albă, jachetă de dril și jeans. Nu trecuse de treizeci de ani. Și stătea acolo, uitându-se peste drum. Ciuguli din sandviș și-l urmări timp de zece minute. El tot bea din pahar și nu se mișca.

— Gray, vino aici, te rog.

— Ce este?

El veni și-i arătă omul cu șapcă albă.

— Privește-l atent, spuse ea. Ce face?

— Bea ceva, poate cafea. Se sprijină de zidul clădirii și se uită spre clădirea asta.

— Cum e îmbrăcat?

— Dril din cap până în picioare și șapcă albă. Și cizme în picioare. Ce-i cu asta?

— L-am văzut acum o oră stând lângă hotel. Era ascuns de cabina telefonică, dar știu că era el. Acum e aici.

— Și?

— De cel puțin o oră se învâрте pe aici, fără să facă altceva decât să supravegheze clădirea.

Gray dădu din cap. Nu era timpul potrivit pentru un comentariu deștept. Tipul părea suspect și ea era îngrijorată. Se împlineau două săptămâni de când era urmărită, de la New Orleans la New York și acum poate și la Washington, și știa mai bine ca el cum e când ești urmărit.

— Ce părere ai, Darby?

— Dă-mi un motiv suficient ca omul ăla, care — evident — nu e un vagabond, să facă ce face.

Omul privi la ceas și plecă încet pe trotuar. Darby se uită la ceas.

— E unu fix, spuse ea. Hai să ne uităm la fiecare sfert de oră, bine?

— Bine. Dar nu cred că e ceva, spuse el, încercând să o liniștească, fără succes. Ea se așeză la masă și se uită peste însemnări.

El o privi și se întoarse încet la computer.

Gray bătu furios în taste timp de un sfert de oră, apoi se înapoie la fereastră. Darby îl privi atent.

— Nu-l văd, spuse el.

Îl văzu la unu și jumătate.

— Darby! spuse el, arătând spre locul unde îl văzuse ea prima oară. Privi și ea pe fereastră la omul care acum avea o șapcă neagră. Purta un hanorac verde-închis și nu se mai uita spre *Post*. Își privea cizmele și, la fiecare zece secunde, fixa intrarea. Asta îl făcea și mai suspect, dar era parțial ascuns de un camion cu marfă. Nu mai avea paharul de plastic în mână. Își aprinse o țigară. Se uită spre *Post*, apoi pe trotuarul din fața clădirii.

— De ce am un nod în stomac? întrebă Darby.

— Cum se poate să te fi urmărit? E imposibil.

— Știau că sunt la New York. Atunci părea imposibil.

— Poate că mă urmăresc pe mine. Mi s-a spus că sunt urmărit. Asta face tipul. De unde să știe că tu ești aici? Pe mine mă urmărește fantele.

— Poate, spuse ea moale.

— L-ai mai văzut până acum?

— Tipii ăștia nu se prezintă.

— Ascultă, încă treizeci de minute și or să vină cu cuțitele să ne taie articolul. Hai să-l terminăm, pe urmă putem să ne uităm la filfizonul ăla.

Se întoarseră la treaba lor. La unu patruzeci și cinci, ea se uită din nou pe fereastră — omul plecase. Imprimanta scotea prima ciornă și ea începu să o corecteze.

Redactorii o citiră cu creioanele în mână. Litsky, avocatul, o parcurse numai de plăcere. Părea să-i facă mai multă plăcere decât celorlalți.

Era un articol lung și Feldman tăia ca un chirurg. Smith Keen mângălea pe margini. Krauthammer aprecia calitatea materialului.

Îl citiră încet și în tăcere. Gray îl corectă din nou. Darby era la fereastră. Fantele se întorsese. Acum era îmbrăcat într-un blazer bleumarin, cu jeans. Era înnorat și cam 15°C și el avea din nou un pahar în mână. Îl ținea în căușul palmelor, ca să nu se răcească. Bău puțin, se uită spre *Post*, privi strada și iar bău. Stătea în fața altei clădiri și, fix la două și un sfert, începu să privească spre nord, de-a lungul Străzii 15.

O mașină se opri în dreptul lui. Ușa din spate se deschise și iată-l! Mașina accelerează și plecă, iar el privi în jur. Șchiopătând ușor, Butucul se

îndreptă ca din întâmplare spre bărbatul cu șapca neagră. Vorbiră câteva secunde, apoi Butucul porni spre intersecția Străzii L cu Strada 15. Fantele rămase pe loc.

Darby se uită în sală. Erau cu toții cufundați în lectură. Butucul nu se mai vedea, așa că nu putea să i-l arate lui Gray, care citea zâmbind. Nu, nu îl așteptau pe reporter. Pe ea o așteptau.

Și probabil că erau disperați. Stăteau în stradă, sperând să se întâmple vreo minune și fata să iasă din clădire, ca ei s-o poată lichida. Erau speriați. Ea era înăuntru, spunea tot ce știa și făcea copii ale referatului „pelican”. Mâine dimineață totul se va termina. Trebuia s-o oprească într-un fel. Așa li se ordonase.

Darby nu se simțea deloc în siguranță, deși încăperea era plină de bărbați.

Feldman termină ultimul. Îi dădu exemplarul său, lui Gray.

— Niște fleacuri. O să-ți ia o oră. Hai să dăm telefoanele alea.

— Numai trei, spuse Gray. Casa Albă, FBI și White și Blazeovich.

— L-ai numit numai pe Sims Wakefield de la firmă. De ce? întrebă

Krauthammer.

— Morgan l-a acuzat cel mai mult.

— Dar nota venea de la Velmano. Cred că ar trebui pomenit și el.

— Sunt de acord, spuse Smith Keen.

— Și eu, zise DeBasio.

— Am trecut și numele lui, spuse Feldman. Mai târziu îl vom pomeni și pe Einstein. Așteaptă până la patru jumătate-cinci înainte de a suna la Casa Albă și la White și Blazeovich. Dacă o faci mai devreme, s-ar putea să-și piardă mințile și să alerge la Curte.

— Sunt de acord, spuse Litsky, avocatul. Nu pot să-l oprească, dar pot să încerce. Eu aş aștepta până la cinci; după aceea i-aş suna.

— Bine, spuse Gray. Până la trei și jumătate îl refac. Pe urmă, sun la FBI, să vedem ce zic. Apoi la Casa Albă și la White și Blazeovich la sfârșit.

Feldman ajunsese aproape de ușa.

— Ne întâlnim tot aici la trei și jumătate. Stai lângă telefon.

Când sala se goli din nou, Darby încuie ușa și arată spre fereastră.

— Ți-am povestit de Butuc?

— Nu mai spune!

Se uitară în stradă.

— Mă tem că da. S-a întâlnit cu prietenul nostru și a dispărut. El era, sunt sigură.

— Cred că nu sunt în cauză.

— Nu ești. Tare aş vrea să scap de aici.

— O să ne gândim la o soluție. O să anunț paza noastră. Vrei să-i spun lui Feldman?

— Nu. Încă nu.

— Cunossc vreo câțiva polițiști.

— Minunat. Și or să vină să-i cotonogască.

— Polițiștii pe care-i știu eu, da.

— Nu pot să se ia de ei. Ce au făcut?

— Pun la cale o crimă.

— În clădirea asta suntem în siguranță?

Gray se gândi o clipă.

— Hai să-i spun lui Feldman. O să pună doi paznici la ușa sălii.

— Bine.

Feldman aprobă a doua ciornă la trei și jumătate și Gray avu permisiunea să sune la FBI. În sala de conferințe fură aduse patru telefoane și se puse în priză magnetofonul. Feldman, Smith Keen și Krauthammer ascultau la derivații.

Gray îl sună pe Phil Norvell, o bună cunoștință și, uneori, una din sursele lui de informații dacă aveau cumva așa ceva la Birou. Norvell răspunse la numărul lui personal.

— Phil, aici e Gray Grantham, de la *Post*.

— Știu de unde ești, Gray.

— Să știi că înregistrez.

— Cred că e ceva serios. Ce s-a întâmplat?

— Măine dimineață apare un articol care detaliază o conspirație care a dus la asasinarea lui Rosenberg și Jensen. Dăm numele lui Victor Mattiece, afacerist cu petrol, și numele a doi dintre avocații lui, de aici, din oraș. Îl menționăm și pe Verheek, nu în calitate de conspirator, desigur. Credem că FBI știa mai de mult de Mattiece, dar a refuzat să facă cercetări, la cererea Casei Albe. Voiam să vă dăm șansa să comentați faptele.

La celălalt capăt al firului nu se auzi nimic.

— Phil, ești acolo?

— Da, așa cred.

— Ai ceva de spus?

— Sunt sigur că vom avea ceva de spus, dar o să te sun eu.

— În curând vom imprima, deci grăbește-te.

— Asta-i o lovitură pe la spate, Gray. Poți să mai aștepti o zi?

— Nici gând.

Norvell făcu o pauză.

— Bine. Mă duc să vorbesc cu domnul Voyles și te sun eu.

— Mulțumesc.

— Eu îți mulțumesc, Gray. E minunat, domnul Voyles va fi emoționat.

— Așteptăm.

Gray apăsă pe un buton și eliberă linia.

Keen opri magnetofonul.

Așteptă opt minute și Voyles însuși îi sună. Insistă să vorbească cu Jackson Feldman. Magnetofonul fu pornit din nou.

— Domnule Voyles, spuse Feldman cu căldură.

Cei doi se întâlniseră de multe ori, deci „domnule” nu era necesar.

— Spune-mi Denton, fir-ar să fie. Ascultă, Jackson, ce are reporterul tău? E o nebunie. Vă sinucideți. Am făcut investigații asupra lui Mattiece, le continuăm și acum, e prea devreme să-l atacăm. Deci, ce are reporterul tău la mână?

— Numele de Darby Shaw îți spune ceva? Îl întrebă Feldman rânjind spre ea. Darby stătea lângă perete.

Voyles răspunse greu.

— Da, zise el simplu.

— Băiatul a pus mâna pe referat, Denton, iar eu stau aici și mă uit la Darby Shaw.

— Mă temeam că a murit.

— Nu. E foarte vie. Ea și cu Grantham au găsit confirmarea din altă sursă a faptelor expuse în referat. E un articol lung, Denton.

Voyles răsuflă adânc și aruncă prosopul în ring.

— Îl urmărim pe Mattiece ca suspect, spuse el.

— Înregistrăm, Denton, fii atent.

— Trebuie să stăm de vorbă. De la om la om, vreau să spun. S-ar putea să am unele amănunte din interior.

— Ești binevenit aici.

— Vin. Sunt acolo în douăzeci de minute.

Redactorii erau teribil de amuzați de ideea că marele F. Denton Voyles va sări în limuzina lui și va da fuga la *Post*. Ani de zile îl urmăriseră și știau că e maestru în micșorarea pierderilor. Ura presa. Dorința lui de a veni pe propriul lor teren și în condițiile impuse de ei nu putea să însemne decât un lucru — va arăta cu degetul spre altcineva. Și acel altcineva era, probabil, Casa Albă.

Darby nu dorea să-l întâlnească. Nu se gândea decât cum să fugă. Ar putea să le spună de bărbatul cu șapcă neagră, dar acesta va dispărea într-o jumătate de oră. Și ce putea să facă FBI? Întâi să-l prindă — și pe urmă? Să-l acuze că pierde timpul pe stradă și că pune la cale o ambuscadă? Să-l tortureze și să-l facă să spună tot? Probabil că nu o vor crede.

Nu dorea să aibă de-a face cu FBI. Nu dorea protecția lor. Era pe cale să plece și nimeni nu va ști unde. Poate doar Gray. Poate nici el.

El formă numărul Casei Albe și luă cu toții derivațiile. Keen porni magnetofonul.

— Cu Fletcher Coal, vă rog. Sunt Gray Grantbam, de la *Washington Post* și e vorba de ceva urgent.

Așteptă.

— De ce Coal? Întrebă Kenn.

— Totul trebuie să primească aprobarea lui, spuse Gray acoperind receptorul cu mâna.

— Cine spune asta?

— Un informator.

Secretara reveni cu mesajul că domnul Coal vine imediat. Să aștepte puțin. Gray zâmbi. Adrenalina îi circula prin vene.

În sfârșit:

— Fletcher Coal.

— Domnule Coal, sunt Gray Grantham, de la *Post*. Înregistrez convorbirea, mă înțelegeți?

— Da.

— E adevărat că ați dat o directivă la Casa Albă ca tot personalul, cu excepția Președintelui, să ceară aprobarea dumneavoastră pentru a face orice comunicare presei?

— Nu e deloc adevărat. Toate aceste probleme sunt în grija purtătorului de cuvânt.

— Înțeleg. Mâine dimineață va apărea un articol care, pe scurt, expune faptele din referatul „pelican”. Vă este cunoscut acest referat?

Răspunse cu greutate.

— Da, îl cunosc.

— Avem confirmarea că domnul Mattiece a contribuit cu peste patru milioane de dolari la campania Președintelui, acum trei ani.

— Patru milioane două sute de mii, pe căi legale.

— De asemenea, noi credem că a intervenit Casa Albă și a încercat să oprească investigarea de către FBI a domnului Mattiece și dorim comentariul dumneavoastră.

— Este ceva ce credeți sau e ceva ce aveți intenția să publicați?

— Încercăm să obținem acum confirmarea.

— Și cine credeți că va confirma așa ceva?

— Avem sursele noastre, domnule Coal.

— Într-adevăr. Casa Albă neagă cu hotărâre orice amestec în cursul investigațiilor. Președintele a cerut să fie informat asupra stadiului tuturor investigațiilor după moartea tragică a judecătorilor Rosenberg și Jensen, dar nu a existat nici un amestec direct sau indirect din partea Casei Albe în nici un asemenea aspect al cercetărilor. Ați fost greșit informați.

— Președintele îl consideră pe domnul Mattiece prieten?

— Nu. S-au întâlnit o singură dată și, așa cum am spus, domnul Mattiece a avut o contribuție importantă în bani, dar nu ca prieten al Președintelui.

— A fost suma cea mai mare, nu-i așa?

— Nu pot să confirm acest lucru.

— Mai aveți vreun comentariu?

— Nu. Sunt sigur că purtătorul de cuvânt va vorbi despre asta mâine dimineată.

Închiseră și Keen opri magnetofonul. Feldman era în picioare și-și freca mâinile.

— Aș da leafa pe un an să fiu acum la Casa Albă, spuse el.

— E calm, nu-i așa? spuse Gray cu admirație.

— Da, dar fundul lui calm e acum scufundat în apă care fierbe!

42

Pentru un om obișnuit să meargă fără nici o grijă și să-i vadă pe toți dându-se la o parte din fața sa, era greu să vină respectuos, cu pălăria în mână și să ceară o întâlnire. Se strecură cit putea de umil prin sala redactorilor, împreună cu K.O. Lewis și doi agenți. Purta obișnuitul său trenzi, cu cordonul legat strâns pe trupul îndesat și scund. Nu era violent, dar felul de a fi și mersul lui nu lăsa nici o îndoială asupra faptului că era obișnuit să nu țină seama de nimeni. Toți aveau costume închise la culoare; păreau un „don” mafiot și garda lui de corp. Aglomerata sală a redactorilor fu cuprinsă de liniște pe măsură ce ei înaintau. F. Denton Voyles era o prezență, fie că se comporta umil, fie că avea o atitudine amenințătoare.

Un grup de redactori agitați, aflați pe micul coridor ce ducea la biroul lui Feldman, se dădură la o parte din calea lor. Howard Krauthammer îl cunoștea pe Voyles și-i ieși în întâmpinare. Își dădură mâinile și schimbă câteva cuvinte în șoaptă. Feldman vorbea la telefon cu domnul Ludwig, editorul, care era în China. Smith Keen li se alătură și dădu mâna cu Voyles și cu Lewis. Cei doi agenți rămaseră la câțiva pași depărtare.

Feldman deschise ușa, se uită spre sala redactorilor și-l văzu pe Denton Voyles. Îi făcu semn să intre. K.O. Lewis îl urmă. Schimbă glumele obișnuite, până când Smith Keen închise ușa și luă cu toții loc.

— Presupun că aveți o confirmare solidă a faptelor din referat, spuse Voyles.

— Avem, răspunse Feldman. Dar puteți citi amândoi o ciornă a articolului. Veți afla unele lucruri. Îl vom imprima peste o oră și reporterul, domnul Grantham, vrea să vă dea posibilitatea să vă spuneți părerea.

— Apreciez lucrul ăsta.

Feldman luă un exemplar al ciornei și-l dădu lui Voyles, care îl luă delicat. Lewis se aplecă spre el și începură să citească amândoi.

— Noi plecăm, spuse Feldman. Nu vă grăbiți.

Ieși împreună cu Keen și închise ușa. Agenții se apropiară mai mult.

Feldman și Keen traversară sala redactorilor și se duseră în sala de conferințe. Doi paznici voinici stăteau în hol. Gray și Darby erau singuri înăuntru când intrară ei.

— Trebuie să suni la White și Blazeovich, spuse Feldman.

— Te așteptam.

Puseră în funcțiune derivațiile. Deoarece Krauthammer nu era de față, Keen luă telefonul lui și-l dădu lui Darby. Gray formă numărul.

— Cu Marty Velmano, vă rog, spuse Gray. Da, sunt Gray Grantham, de la *Washington Post* și trebuie să vorbesc cu el. E foarte urgent.

— O clipă, vă rog, spuse secretara.

După un timp răspunse altă secretară.

— Biroul domnului Velmano.

Gray se recomandă și-l ceru la telefon pe șeful ei.

— Are o întâlnire, spuse ea.

— Și eu, ripostă Gray. Intră, spune-i cine sunt și că o să-i apară poza pe pagina întâi a ziarului, la miezul nopții.

— Da, domnule.

După câteva clipe, Velmano răspunse:

— Da, ce se întâmplă?

Gray se prezentă pentru a treia oară și-i spuse despre casetă.

— Înțeleg, spuse scurt Velmano.

— Măine dimineață va apărea un articol despre clientul dumneavoastră, Victor Mattiece, și despre amestecul lui în asasinatele judecătorilor Rosenberg și Jensen.

— Minunat! Vă vom urmări în justiție următorii douăzeci de ani. Greșești foarte mult, prietene. Noi vom fi proprietarii ziarului *Post*.

— Da, domnule. Amintiți-vă că înregistrăm.

— Înregistrează ce vrei! Vei fi inculpat. Va fi splendid! Victor Mattiece va fi proprietarul ziarului *Washington Post*. E minunat!

Gray își clătină capul a neîncredere către Darby. Redactorii zâmbiră. Era aproape amuzant.

— Da, domnule. Ați auzit de cazul „pelican”? Avem o copie a referatului.

Liniște adâncă. Apoi, un mormăit îndepărtat, ca ultima suflare a unui câine pe moarte. Apoi iar liniște.

— Domnule Velmano, sunteți acolo?

— Da.

— Avem o copie a notei pe care i-ați trimis-o lui Sims Wakefield, în 28 septembrie, în care sugerați că poziția clientului dumneavoastră va fi mult îmbunătățită dacă Rosenberg și Jensen sunt îndepărtați de la Curte. Una din sursele noastre dezvăluie că e ideea cuiva numit Einstein, care stă în biblioteca de la etajul șase, cred.

Liniște.

Gray continuă:

— Articolul e gata de imprimare, dar voiam să vă ofer șansa de a comenta faptele. Vreți să faceți vreo declarație, domnule Velmano?

— Mă doare capul.

— Bine. Altceva?

— Vei imprima nota vorbă cu vorbă?

— Da.

— Și fotografia mea?

— Da. E o fotografie veche, de la o audiere la Senat.
— Ticălosule!
— Mulțumesc. Altceva?
— Am remarcat faptul că ai așteptat până la cinci. Cu o oră mai devreme, aș fi putut să merg la Curte și să opresc blestemăția asta.
— Da, domnule. Așa mi-am făcut socoteala.
— Nemernicule!
— O.K.!

— Nu-ți pasă că distrugi niște oameni, nu-i așa?
Vocea lui era stinsă și jalnică. Ce citat minunat! Gray îi spusese de două ori că înregistrează, dar Velmano era prea șocat ca să țină minte.
— Nu, domnule. Altceva?
— Spune-i lui Jackson Feldman că voi înregistra procesul mâine dimineață la nouă, de îndată ce se deschide tribunalul.
— Așa voi face. Și negați că ați fi scris nota?
— Bineînțeles.
— Negați existența notei?
— E un fals.
— Nu va fi nici un proces, domnule Velmano, și cred că știți asta.
Liniște. Apoi:
— Ticălosule!

Se auzi cum închide telefonul, apoi veni tonul. Își zâmbiră neîncrezători.

— N-ai vrea să fii ziaristă, Darby? o întrebă Smith Keen.
— E amuzant, spuse ea. Dar îmi ajunge ziua de ieri. Nu, mulțumesc.
Feldman se ridică și arată spre magnetofon.
— Eu nu aș folosi nimic din astea.
— Dar mi-a plăcut partea cu oamenii distruși. Și ce facem cu amenințările cu procesul? întrebă Gray.
— Nu ai nevoie de ele, Gray. Articolul ocupă întreaga pagină întâi. Poate mai târziu.

Se auzi o bătaie în ușă. Era Krauthammer.
— Voyles vrea să te vadă, îi spuse el lui Feldman.
— Adu-l aici.
Gray se ridică repede și Darby se duse la fereastră. Soarele dispărea și pe stradă nu mai erau umbre. Circulația decurgea anevoios. Nici urmă de Butuc și ai lui, dar erau acolo, fără îndoială, așteptând în umbră, făcându-și planul cum s-o omoare, fie din prevedere, fie din răzbunare. Gray spusese că are un plan cum să iasă din clădire fără focuri de armă, după ce se va sfârși totul. Nu precizase nimic.

Voyles intră, împreună cu K.O. Lewis. Feldman îi prezentă lui Gray Grantham și lui Darby Shaw. Voyles se îndreptă spre ea zâmbind și privind-o cu respect.

— Deci dumneavoastră ați declanșat toate astea, spuse el, încercând să-și exprime admirația. Nu-i reuși.

Ea îl disprețui imediat.

— Cred că Mattiece, spuse ea rece.

El se întoarse și-și scoase treniul.

— Putem să stăm jos? întrebă el.

Se așezară în jurul mesei — Voyles, Lewis, Feldman, Keen, Grantham și Krauthammer. Darby rămase la fereastră.

— Am câteva precizări pentru a fi publicate, spuse Voyles, luând o foaie de hârtie de la Lewis. Gray începu să facă însemnări.

— Întâi: am primit o copie a referatului acum două săptămâni și am dus-o la Casa Albă în aceeași zi. A fost dată personal de directorul adjunct K.O. Lewis lui Fletcher Coal, care a primit-o împreună cu raportul nostru zilnic către Casa Albă. Agentul special Eric East a fost de față la întâlnire. Credeam că ridică destule probleme pentru a se face cercetări, dar nu s-a întreprins nimic timp de șase zile, până când domnul Gavin Verheek, consilierul special al directorului, a fost găsit mort la New Orleans. Atunci, FBI a început imediat o investigație amplă a lui Victor Mattiece. Peste patru sute de agenți din douăzeci și șapte de birouri au luat parte la cercetări, însumând peste o mie o sută de ore, interogând peste șase sute de oameni și deplasându-se în cinci țări. În clipa de față, cercetările continuă cu toată intensitatea. Credem că Victor Mattiece este suspectul numărul unu în asasinarea judecătorilor Rosenberg și Jensen și încercăm să aflăm unde este.

Voyles împături hârtia și i-o dădu lui Lewis.

— Ce veți face când îl veți găsi pe Mattiece? întrebă Grantham.

— Îl arestăm.

— Aveți mandat?

— Îl vom avea în curând.

— Aveți idee cam pe unde este?

— Sincer, nu. Încercăm să-l găsim de o săptămână, fără nici un succes.

— Casa Albă s-a amestecat în cercetările asupra lui Mattiece?

— Nu vreau să fac nici o declarație despre această problemă. De acord?

Gray se uită la redactorul-șef adjunct.

— De acord, spuse Feldman.

Voyles se uită la Feldman, apoi la Keen și la Krauthammer, pe urmă la Grantham.

— Nu veți putea folosi nimic din ce vă voi spune, în nici o împrejurare. Înțelegeți?

Ei dădură din cap și-l priviră atenți. Darby era și ea atentă.

Voyles se uită bănuitor la Lewis.

— Acum douăsprezece zile, în Biroul Oval, Președintele Statelor Unite mi-a cerut să nu îl consider pe Victor Mattiece suspect. A folosit cuvintele „să renunț”.

— A invocat vreun motiv? întrebă Grantham.

— Pe cel mai evident. A spus că ar fi foarte jenant și foarte dăunător campaniei electorale pentru re alegerea lui.

Credea că „pelicanul” nu e ceva care să merite atenție și că, dacă ar fi fost cercetat și ar fi aflat presa, imaginea lui politică ar fi avut de suferit.

Krauthammer asculta cu gura deschisă. Keen se uita fix la masă. Feldman sorbea fiecare cuvânt.

— Sunteți sigur? întrebă Gray.

— Am înregistrat convorbirea. Am o bandă, dar nu pot să las pe nimeni să o asculte decât dacă Președintele va nega totul.

Urmă o liniște adâncă și toți îl admirară pe acest mic ticălos și înregistrarea lui. O bandă!

Feldman își dresе vocea.

— Ați văzut articolul. Există un decalaj între momentul când referatul a ajuns la FBI și data când au început cercetările. Lucrul acesta trebuie explicat.

— Aveți declarația mea. Nimic altceva.

— Cine l-a omorât pe Gavin Verheek? întrebă Gray.

— Nu voi face precizări în legătură cu rezultatele cercetărilor.

— Dar știți?

— Bănuim. Dar asta-i tot ce vă pot spune.

Gray se uită la cei din jurul mesei. Era limpede că Voyles nu mai avea nimic de adăugat; toți se destinseseră în aceeași clipă. Redactorii savurau clipa.

Voyles își lărgi cravata și aproape zâmbi.

— Cum ați aflat voi despre Morgan, avocatul ucis?

— Nu voi face precizări în legătură cu cercetările, spuse Gray cu un zâmbet rău. Toți râseră.

— Acum ce faceți? îl întrebă Krauthammer pe Voyles.

— Îl vom căuta pe Mattiece, dar va fi greu. Nu știm unde este. În ultimii cinci ani, și-a petrecut mai tot timpul în Bahamas, dar are proprietăți în Mexic, Panama și Paraguay.

Voyles se uită la Darby pentru a doua oară. Se sprijinea de perete, lângă fereastră, dar asculta tot.

— Când iese prima ediție de sub tipar? întrebă Voyles.

— Se imprimă toată noaptea, începând de la zece și jumătate, spuse Keen.

— În ce ediție apare articolul?

— În cea de la miezul nopții. E cea mai cuprinzătoare.

— Va apărea și fotografia lui Coal pe pagina întâi?

Keen îl privi pe Krauthammer, care se uită la Feldman.

— Cred că da. Vom specifica faptul că ați spus că referatul a fost înmănat personal lui Fletcher Coal, de asemenea, vom cita afirmația lui că Mattiece a dat Președintelui patru milioane două sute de mii de dolari. Da, cred că domnul Coal ar trebui să aibă o fotografie pe pagina întâi, alături de toți ceilalți.

— Și eu cred la fel, spuse Voyles. Dacă trimit aici un om la miezul nopții, poate să ia câteva exemplare?

— Sigur, spuse Feldman. De ce?

— Pentru că vreau să-i dau personal lui Coal ziarul. Vreau să-i bat la ușă la miezul nopții, să-l prind în pijama și să-i arunc ziarul în gură. Apoi, să-i spun că mă voi întoarce cu o citație din partea unui tribunal și, după aceea, cu acuzația. Și, puțin mai târziu, cu cătușele.

Spunea totul cu o asemenea plăcere, încât era înspăimântător.

— Îmi pare bine că nu sunteți răzbunător, spuse Gray.

Numai Smith Keen găsi că era amuzant.

— Credeți că va fi acuzat? întrebă cu nevinovăție Krauthammer.

Voyles o privi din nou pe Darby.

— El o va încasa în locul Președintelui. S-a oferit voluntar pentru plutonul de execuție ca să-și salveze șeful.

Feldman se uită la ceas și se ridică.

— Pot să vă rog ceva? întrebă Voyles.

— Sigur. Ce?

— Aș vrea să rămân câteva minute singur cu domnișoara Shaw.

Bineînțeles dacă nu are nimic împotrivă.

Toți se uitară la Darby, care-și dădu acordul cu o ridicare din umeri. Redactorii și K.O. Lewis se ridicară și ieșiră din încăpere. Darby îl luă pe Gray de mână și-l rugă să rămână. Se așezară în fața lui Voyles, de cealaltă parte a mesei.

— Doream să vorbim între patru ochi, spuse Voyles, uitându-se la Gray.

— Vreau să rămână, spuse ea. Nu va publica nimic.

— Bine.
Ea i-o luă înainte.
— Dacă vrei să mă interogați, nu voi vorbi fără asistența unui avocat.
El dădu din cap.
— Nici vorbă. Mă întrebam doar ce ai să faci.
— De ce v-aș spune?
— Pentru că pot să te ajut.
— Cine l-a omorât pe Gavin?
Voyles ezită.
— Nu publici!
— Nu public, spuse Gray.
— O să-ți spun cine credem noi că l-a ucis, dar vreau să știu ce ai vorbit cu el înainte de a fi ucis.
— Am stat de vorbă de mai multe ori în timpul week-end-ului. Ar fi trebuit să ne întâlnim luna trecută și să plecăm din New Orleans.
— Când ai vorbit ultima dată cu el?
— Duminică seara.
— Și unde era?
— În camera lui de la Hilton.
Voyles răsuflă adânc și se uită în tavan.
— Și ai discutat cu el despre întâlnirea de luni?
— Da.
— Îl mai văzuseși înainte?
— Nu.
— Omul care l-a omorât e același cu cel pe care-l țineai de mână când a fost împușcat în cap.
Ea se temu să întrebe și o făcu Gray în locul ei.
— Cine era?
— Marele Khamel.
Ea se cutremură și-și acoperi ochii. Încercă să spună ceva, dar nu reuși.
— E foarte derutant, spuse Gray, încercând să fie rațional.
— Da. Omul care l-a omorât pe Khamel e un agent operativ angajat de CIA. Era de față când a fost omorât Callahan și cred că a vorbit cu Darby.
— Rupert, spuse ea calmă.
— Bineînțeles că nu e numele lui adevărat, dar merge și Rupert.
Probabil că are vreo douăzeci de nume. Dacă e cel care cred eu, e un englez pe care te poți bizui.
— Aveți idee ce năucitoare sunt toate astea? întrebă ea.
— Îmi închipui.
— Ce căuta Rupert la New Orleans? De ce o urmărea? întrebă Gray.
— E o poveste foarte lungă și nu o știu pe toată. Eu încerc să mă țin departe de CIA, credeți-mă. Am destule altele pe cap. E în legătură cu Mattiece. Acum câțiva ani, a avut nevoie de bani pentru a-și pune în aplicare marile lui planuri. A vândut o parte din ele guvernului libian. Nu sunt sigur că era ceva legal, dar aici intră CIA în joc. Evident, ei îl urmăreau pe Mattiece și pe libieni cu mare interes și, când au început neînțelegerile, CIA supraveghea totul. Nu cred că îl bănuiau pe Mattiece că e amestecat în asasinarea judecătorilor de la Curtea Supremă, dar Bob Gminski a primit un exemplar al micului tău referat la câteva ore după ce noi l-am dat la Casa Albă. Fletcher Coal i l-a dat. Nu știu cu cine a vorbit Gminski despre „pelican”, dar vorbele au ajuns la urechea cui nu trebuia și peste douăzeci și patru de ore domnul Callahan murea. Iar tu, draga mea,

ai fost foarte, foarte norocoasă.

— Atunci de ce nu simt că am noroc? spuse ea.

— Asta nu explică prezența lui Rupert, zise Gray.

— Nu știu sigur, bănuiesc că Gminski l-a trimis pe Rupert să o urmărească pe Darby. Cred că, la început, Gminski s-a speriat de referat mai mult decât ceilalți. Probabil că l-a pus pe Rupert să o urmărească în parte pentru a o supraveghea, în parte pentru a o proteja. Când a explodat mașina, domnul Mattiece a confirmat referatul. Altfel de ce ar fi vrut să-i omoare pe Callahan și pe Darby? Am motive să cred că la New Orleans, la câteva ore după explozia mașinii, se aflau câteva zeci de oameni de la CIA

— Dar de ce? întrebă Gray.

— Referatul fusese legitimizat și Mattiece omora oameni, își face majoritatea afacerilor la New Orleans. Și cred că CIA era foarte îngrijorată pentru Darby. Norocul ei. Au apărut la timp.

— Dacă CIA s-a mișcat atât de repede, voi de ce nu ați făcut-o? întrebă ea.

— Bună întrebare. Nu știam mai nimic despre referat și nu cunoșteam nici jumătate din cât deținea CIA. Jur că părea foarte improbabil și aveam mulți alți suspecti. L-am subestimat. Pur și simplu. Apoi, Președintele ne ceruse să-l facem uitat, lucru ușor de altfel, pentru că nu auzisem niciodată de Mattiece. Nu aveam nici un motiv de suspiciune. Atunci, prietenul meu Gavin a fost omorât și am trimis oameni pe teren.

— De ce i-a dat Coal referatul lui Gminski? întrebă Gray.

— Se speriasă. Și, ca să fiu sincer, de aceea i-l și trimisesem. Iar Gminski e Gminski și uneori acționează fără să se uite la mici obstacole ca legile și altele de felul ăsta. Coal dorea ca referatul să fie verificat și a crezut că Gminski o va face repede și fără gălăgie.

— Deci Gminski nu a corespuns așteptărilor lui Coal.

— Îl urăște pe Coal, ceea ce e foarte de înțeles. Gminski a vorbit cu Președintele, dar nu a răspuns așteptărilor lui. Totul s-a întâmplat atât de repede! Vă amintiți că Gminski, Coal, Președintele și cu mine am văzut prima oară referatul acum două săptămâni. Gminski aștepta probabil să spună Președintelui o parte din poveste, dar nu a avut prilejul.

Darby își împinse scaunul înapoi și se duse la fereastră. Acum era întuneric; circulația era încă anevoioasă și dificilă. Era bine că se dezlegaseră toate aceste mistere, dar apăruseră și mai multe necunoscute. Nu dorea decât să plece. Se săturase să fugă și să fie vânată; se săturase să facă pe reporterul cu Gray; se săturase să se tot întrebe cine ce a făcut și de ce; se săturase să se simtă vinovată că scrisese blestemăția aia; se săturase să-și cumpere o periută nouă de dinți la fiecare trei zile. Îi era dor de o casă mică, pe o plajă pustie și îngustă, departe de telefoane și de oameni, mai ales de cei care se ascund în spatele mașinilor și al clădirilor. Dorea să doarmă trei zile fără coșmaruri și fără să vadă umbre. Era timpul să plece.

Gray se uită atent la ea.

— A fost urmărită la New York și pe urmă și aici, îi spuse el lui Voyles. De cine?

— Ești sigură? întrebă Voyles.

— Toată ziua au stat în stradă și au supravegheat clădirea, spuse Darby, arătând cu capul spre fereastră.

— Ne-am uitat mereu la ei, spuse Gray. Sunt acolo.

Voyles păru sceptic.

— I-ai mai văzut înainte? o întrebă el pe Darby.

— Pe unul dintre ei. A fost la slujba de înmormântare a lui Thomas, la New Orleans. M-a urmărit prin Cartierul Francez. Aproape că m-a găsit în Manhattan și l-am văzut stând de vorbă cu alt individ acum cinci ore. Știu precis că e el.

— Cine e? îl întrebă Gray din nou pe Voyles.

— Nu cred că CIA te-ar urmări.

— Dar m-a urmărit.

— Acum îi mai vezi?

— Nu. Au dispărut acum două ore. Dar sunt acolo, afară.

Voyles se ridică și-și întinse brațele groase. Pășii încet în jurul mesei, scoțând o țigară.

— Te supără fumul? întrebă el.

— Da, mă supără, spuse ea fără să-l privească.

El puse țigara pe masă.

— Putem să te ajutăm, spuse el.

— Nu vreau să mă ajutați, spuse ea spre fereastră.

— Ce vrei?

— Vreau să plec din țară și, din clipa aceea, să fiu sigură că nu mă urmărește nimeni. Nici voi, nici Rupert și nici unul dintre ai lui.

— Va trebui să depui mărturie în fața unui mare juriu.

— Numai dacă mă vor găsi. Mă duc într-un loc unde citațiile nu sunt agreeate.

— Dar procesul? Va fi nevoie de tine la proces.

— Asta e peste un an. Până atunci am să mă mai gândesc.

Voyles își puse țigara în gură, fără s-o aprindă. Se plimbă și apoi analizează mai bine situația, cu țigara între dinți.

— Îți propun un târg.

— Nu sunt dispusă să fac târguri. Se sprijinea din nou de perete, privind când la el, când la Gray.

— E unul cinstit. Am avioane și elicoptere și mulți oameni înarmați, care nu se tem câtuși de puțin de băieții ăia care se joacă de-a v-ați ascunselea. Mai întâi, te vom scoate din clădire și nu va ști nimeni. În al doilea rând, te vom urca în avionul meu și vei zbura unde vei dori. În al treilea rând, poți să dispari din locul unde vei ateriza. Ai cuvântul meu că nu te va urmări nimeni. Dar — în al patrulea rând — îmi vei permite să te contactez prin intermediul domnului Grantham aici de față dacă, și numai dacă, devine foarte necesar.

Ea îl privi pe Gray în tot timpul expunerii ofertei. Era limpede că îi plăcea propunerea. Își menținu o expresie împietrită, dar, fir-ar să fie, suna bine. Dacă ar fi avut încredere în Gavin după primul telefon, el ar fi fost încă în viață și ea nu l-ar fi ținut niciodată de mână pe Khamel. Dacă ar fi plecat pur și simplu din New Orleans cu el, atunci când îi sugerase acest lucru, el nu ar fi fost omorât. Se gândise la asta la fiecare cinci minute în ultimele șapte zile.

Începea să se simtă depășită. Vine o vreme când renunți și începi să ai încredere în semenii tăi. Nu-i plăcea acest om, dar în ultimele zece minute fusese remarcabil de cinstit cu ea.

— Cu avionul și pilotul dumneavoastră?

— Da.

— Unde este?

— La Andrews.

— Hai să facem așa. Iau avionul cu destinația Denver. În avion nu va fi

nimeni, în afară de mine, de Gray și de piloți. La o jumătate de oră după decolare, voi da instrucțiuni pilotului să aterizeze, să zicem, la Chicago. Poate să facă așa?

— Trebuie să aibă un plan de zbor înainte de decolare.

— Știu. Dar sunteți directorul FBI și puteți să trageți niște sfori.

— Bine. Ce se întâmplă după ce ajungi la Chicago?

— Plec singură de la avion, iar acesta revine la Andrews cu Gray.

— Și ce ai să faci la Chicago?

— Dispar în aeroportul aglomerat și iau primul avion care pleacă din țară.

— E bine, dar ai cuvântul meu că nu vei fi urmărită.

— Știu. Iertați-mă că sunt atât de precaută.

— S-a făcut. Când vrei să pleci?

Ea se uită la Gray.

— Când?

— Îmi trebuie o oră, ca să revăd articolul și să adaug comentariile domnului Voyles.

— Peste o oră, îi spuse ea lui Voyles.

— O să aștept.

— Pot să vorbesc cu el între patru ochi? îl întreabă ea pe Voyles arătând spre Gray.

— Bineînțeles.

Își luă trenul și se opri la ușa. Îi zâmbi.

— Ești o femeie dată naibii, domnișoară Shaw. Inteligența și curajul tău au doborât unul dintre cei mai corupți oameni din țara asta. Te admir. Și îți promit că nu-ți voi înșela niciodată așteptările.

Puse țigara în mijlocul figurii lui zâmbitoare și durdulii și ieși.

Privi cum închise ușa.

— Crezi că o să fiu în siguranță? întreabă ea.

— Da. Cred că e sincer. Apoi, are oameni înarmați care pot să te scoată de aici. E în regulă, Darby.

— Poți să vii cu mine, nu-i așa?

— Sigur.

Se apropie de el și-l cuprinse cu brațele de talie. El o strânse în brațe și închise ochii.

La șapte, redactorii se adunară în jurul mesei pentru ultima oară în marțea aceea. Citiră repede fragmentul adăugat de Gray pentru a include declarațiile lui Voyles. Feldman apără mai târziu, cu un zâmbet larg pe față.

— Nu o să vă vină să credeți, spuse el. Am primit două telefoane.

Ludwig a sunat din China. Președintele l-a găsit acolo și l-a implorat să rețină articolul douăzeci și patru de ore. Ludwig a spus că omul aproape plângea. Fiind un gentleman, l-a ascultat respectuos și l-a refuzat politicos. Al doilea telefon a fost dat de judecătorul Roland, un vechi prieten al meu. Se pare că băieții de la White și Blazeovich l-au scos de la un dineu și i-au cerut permisiunea să înregistreze o hotărâre judecătorească, diseară, cu o audiere imediată. Judecătorul Roland l-a ascultat cam nerespectuos și a refuzat nepoliticos.

— Hai să imprimăm chestia asta! chiui Krauthammer.

Decolarea fu lină și avionul o luă spre vest, ca și cum s-ar fi îndreptat spre Denver. Era confortabil, dar nu luxos, din moment ce era proprietatea contribuabililor și folosea unui om căruia nu-i păsa de calitatea lucrurilor. Nu există whisky bun, stabili Gray după ce se uită în dulapuri. Voyles era abstinent și acest lucru îl irita pe Gray, care murea de sete. Găsi două cutii de Sprites nu prea reci în frigider și-i dădu una lui Darby. Ea deschise cutia.

Se părea că avionul nu mai urcă. Copilotul apăru în ușa cabinei. Era politicos și se prezentă.

— Ni s-a spus că vom avea o nouă destinație, puțin după decolare.

— Așa e, spuse Darby.

— Minunat. Va trebui să știm care e, în aproximativ zece minute.

— Bine.

— E ceva de băut pe aici? Întrebă Gray.

— Regret.

Copilotul zâmbi și se întoarse în cabină.

Darby și picioarele ei lungi ocupau aproape toată canapeaua, dar el era hotărât să stea lângă ea. Îi ridică picioarele și se așeză la celălalt capăt al canapelei. Apoi le puse în poala lui. Avea unghiile roșii. Îi mângâie gleznele și se gândi numai la acest prim eveniment major — îi ținea picioarele în brațe. I se părea ceva foarte intim, dar lucrul nu părea să o tulbure și pe ea. Acum zâmbea puțin. Se terminase.

— Ți-a fost frică? Întrebă el.

— Da. Și ție?

— Și mie, dar știam că sunt în siguranță. E greu să te simți amenințat între șase tipi care îți fac scut din trupurile lor. E greu să te simți urmărit când ești la spatele unei mașini care nu are ferestre.

— Lui Voyles i-a plăcut, nu-i așa?

— Era ca Napoleon în timp ce făcea planuri și comanda trupele. Pentru el e o clipă mare. Singura persoană care poate să-l demită e Președintele și cred că acum Voyles are controlul asupra lui.

— Și a rezolvat cazurile de asasinare. Cred că se simte fericit pentru asta.

— Cred că am adăugat zece ani la cariera lui. Asta am făcut.

— Eu cred că e drăguț, spuse Darby. La început nu mi-a plăcut, dar câștigă atunci când îl cunoști. Și e uman. Când a pomenit de Verheek, am văzut că i s-au aburit ochii.

— O bomboană! Sunt sigur că Fletcher Coal va fi încântat să-l vadă pe acest omuleț drăguț peste câteva ore.

Avea picioarele lungi și suple. Cu adevărat perfecte. Le mângâie și se simți ca un student la a doua întâlnire. Erau albe și aveau nevoie de soare, iar el știa că în câteva zile vor fi bronzate și cu nisip printre degete. Nu fusese invitat, lucru care îl tulbura. Nu știa unde se va duce, dar așa voise ea. Nu era sigur nici că ea își cunoștea destinația.

Mângâierile lui îi amintiră fetei de Thomas. Se îmbăta pe jumătate și-i mânjea unghiile cu oja. Zgomotul motorului avionului și ușoara lui vibrație îl îndepărtase brusc cu multe mile de ea. Murise de două săptămâni, dar i se părea că se întâmplase mai de mult. Se schimbaseră atâtea. Așa era mai bine. Dacă ar fi rămas la Tulane, ar fi trecut prin biroul lui, i-ar fi văzut sala de curs, ar fi vorbit cu ceilalți profesori, s-ar fi uitat din stradă spre

apartamentul lui și ar fi suferit îngrozitor. Micile amintiri sunt frumoase până la urmă, dar în timpul doliului te împiedică. Acum, era altă persoană, cu altă viață, în alt loc.

Și un alt bărbat îi mângâia picioarele. La început fusese politicoș, încrezut și colțos, un reporter tipic. Dar se dezgheța rapid și, sub stratul subțire, găsea un om cald, care era clar că o plăcea foarte mult.

— Mâine e o zi mare pentru tine.

El luă o sorbitură de Sprite. Ar fi dat mulți bani pentru o bere de import, rece ca gheața și într-o cutie verde.

— Mare, spuse el admirându-i picioarele. Va fi mai mult decât atât, dar simțea nevoia să-i reducă importanța. În clipa de față, ea era în centrul atenției lui, nu haosul de mâine.

— Ce se va întâmpla? întrebă ea.

— Probabil că o să mă duc la birou și o să aștept efectul loviturii. Smith Keen a spus că o să stea acolo toată noaptea. O mulțime de oameni vor veni devreme. Ne vom aduna în sala de conferințe și vor aduce mai multe televizoare. Vom petrece dimineața urmărind impactul articolului. Ne vom distra ascultând răspunsul oficial al Casei Albe. White și Blazevich vor spune și ei ceva. Cine știe cum va acționa Mattiece? Președintele Curții Supreme Runyan va face un comentariu. Voyles se va arăta și el. Avocații vor aduna jurații. Iar politicienii vor fi în delir. Vor ține conferințe de presă toată ziua la Capitoliu. Va fi o zi importantă pentru lumea știrilor. Îmi pare rău că n-ai să fii de față.

Ea râse sarcastic.

— Care e următorul tău articol?

— Probabil Voyles și înregistrarea lui. Trebuie să anticipăm faptul că Președintele va nega orice amestec și, dacă situația va deveni grea pentru Voyles, acesta va ataca drept răzbunare. Mi-ar plăcea să am înregistrarea.

— Și după aceea?

— Depinde de o mulțime de necunoscute. Mâine dimineață, după ora șase, competiția va fi și mai ascutită. Vor fi un milion de zvonuri și o mie de articole, dar fiecare ziar din țară va avea ceva de spus.

— Dar tu vei fi steaua, spuse ea cu admirație, nu cu sarcasm.

— Da. O să am un sfert de oră de glorie.

Copilotul bătu la ușă și o deschise. Se uită la Darby.

— Atlanta, spuse ea, iar el închise ușa.

— De ce Atlanta? întrebă Gray.

— Ai schimbat vreodată avionul la Atlanta?

— Sigur.

— Nu te-ai rătăcit?

— Ba cred că da.

— Mi-am terminat pledoaria. E uriaș și minunat de aglomerat.

El goli cutia și o puse pe podea.

— Și de acolo încotro?

Știa că nu trebuie să întrebe, pentru că ea nu se oferise să-i spună. Dar voia să știe.

— Am să iau o cursă rapidă. O să fac obișnuita mea figură cu schimbarea a patru aeroporturi. Poate că nu e necesar, dar așa mă simt mai în siguranță. Și poate că o să rămân undeva în Insulele Caraibe.

Undeva în Caraibe. Asta îngusta aria cercetărilor la o mie de insule. De ce era atât de imprecisă? Nu avea încredere în el? Stătea aici, se juca cu picioarele ei și ea nu-i spunea unde se va duce.

— Ce să-i spun lui Voyles? întrebă el.

- O să te sun când o să ajung acolo. Sau poate o să-ți scriu.
- Splendid! Prietenie prin corespondență. El îi va trimite articolele lui, iar ea vederi de pe plajă.
- Ai să te ascunzi de mine? o întrebă el, privind-o.
- Nici eu nu știu unde mă duc, Gray. Nu o să știu până nu ajung acolo.
- Dar ai să mă suni?
- Până la urmă, da. Îți promit.

Pe la unsprezece, numai cinci avocați rămăseseră în birourile firmei White și Blazeovich și se aflau în biroul lui Marty Velmano de la etajul zece. Velmano, Sims Wakefield, Jarreld Schwabe, Nathaniel (Einstein) Jones și un partener retras din activitate numit Frank Cortz. Două sticle de scotch erau pe biroul lui Velmano. Una era goală și cealaltă mai avea puțin whisky în ea. Einstein stătea singur într-un colț, mormăind în barbă. Avea un păr sălbatic, buclat și un nas ascuțit; părea într-adevăr nebun. Mai ales acum. Sims Wakefield și Jarreld Schwabe stăteau în fața biroului, cu mânecele suflecate și fără cravate.

Cortz termină o convorbire telefonică cu un consilier al lui Victor Mattiece. Îi dădu telefonul lui Velmano, care îl puse pe birou.

— Era Strider, spuse Cortz. Sunt la Cairo, în apartamentul de la ultimul etaj al unui hotel. Mattiece nu va vorbi cu noi. Strider spune că se poartă foarte ciudat. S-a încuiat într-o cameră și, nu mai e nevoie s-o spun, nu va veni de partea asta a oceanului. Strider spune că a ordonat băieților înarmați să iasă imediat din oraș. Vânătoarea s-a terminat. Asta-i epilogul.

— Și noi ce trebuie să facem? întrebă Wakefield.

— Suntem pe cont propriu, spuse Cortz. Mattiece s-a spălat pe mâini.

Vorbiră liniștit și pe îndelete. Tipetele luaseră sfârșit cu ore în urmă. Wakefield îl învinuise pe Velmano pentru notă. Velmano îl învinuise pe Cortz că le adusese un client atât de corupt ca Mattiece. Asta fusese acum doisprezece ani, strigase Cortz și, de atunci, toți luaseră bani de la el. Schwabe îi învinuia pe Velmano și pe Wakefield că nu fuseseră atenți cu nota. Îl târâseră pe Morgan prin noroi, iar și iar. El fusese de vină. Einstein stătea în colțul lui și-i privea. Dar acum totul rămăsese în urmă.

— Grantham ne-a numit numai pe mine și pe Sims, spuse Velmano. Voi, ceilalți, sunteți în siguranță.

— De ce nu plecați din țară tu și cu Sims? spuse Schwabe.

— Mâine dimineață la șase, eu o să fiu la New York, zise Velmano. Apoi, timp de o lună, cu trenul prin Europa.

— Eu nu pot să fug, spuse Wakefield. Am soție și șase copii.

Erau cinci ore de când tot scâncea pentru copiii lui. Ca și cum ei nu aveau familii. Velmano divorțase, iar copiii lui erau mari. Se vor descurca. Și el se va descurca. Oricum, era timpul să iasă la pensie. Avea o mulțime de bani puși deoparte și îi plăcea Europa, mai ales Spania, așa că spunea *adios* la toate. Într-un fel, îi era milă de Wakefield, care avea numai patruzeci și doi de ani și nu prea avea bani. Câștiga bine, dar soția lui era cheltuitoare și avea slăbiciune pentru copii. Nu prea era echilibrat.

— Nu știu ce am să fac, spuse Wakefield pentru a treizecea oară. Pur și simplu nu știu.

Schwabe încercă să-l ajute.

— Cred că ar trebui să te duci acasă și să-i spui soției tale. Eu nu am soție, dar, dacă aș avea, aș încerca s-o pregătesc.

— Nu pot, spuse Wakefield jalnic.

— Ba poți. Poți să-i spui acum sau să aștepți șase ore ca să-ți vadă singură poza în ziar. Du-te acasă și spune-i, Sims.

— Nu pot. Aproape că plângea.

Schwabe se uită la Velmano și la Cortz.

— Ce o să se întâmple cu copiii mei? Întrebă el din nou.

Băiatul cel mai mare are treisprezece ani. Își frecă ochii.

— Hai, Sims, ține-te tare, zise Cortz.

Einstein se ridică și se duse la ușă.

— Eu am să fiu acasă la mine, în Florida. Nu mă căutați decât dacă e ceva urgent.

Deschise ușa, ieși și o trânti după el.

Wakefield se ridică șovăielnic și porni spre ușă.

— Unde te duci, Sims? Întrebă Schwabe.

— În biroul meu.

— De ce?

— Trebuie să mă întind. E în regulă.

— Hai să te conduc acasă, spuse Schwabe.

Se uitară atenți la el. Deschise ușa.

— E în regulă, spuse el, și părea mai întremat.

Închise ușa după el.

— Crezi că e bine? îl întrebă Schwabe pe Velmano. Mă îngrijorează.

— N-aș spune că e în regulă, zise Velmano. Am cunoscut cu toții zile mai bune. Ce-ar fi să te duci să vezi ce face peste câteva minute?

— Am să mă duc, spuse Schwabe.

Wakefield coborî pe scară până la etajul nouă. Pe măsură ce se apropia de birou, marea viteza. Când încuie ușa biroului, plângea.

Repede! Lasă nota. Dacă o scrii, ai să renunți. Ai o asigurare pe viață de un milion. Deschise sertarul biroului. Nu te gândi la copii. Va fi ca și cum ai fi murit într-un accident de avion. Scoase un pistol calibrul 38 de sub un dosar. Repede! Nu te uita la fotografiile lor de pe perete.

Poate că într-o zi vor înțelege. Introduse pistolul adânc în gură și trase.

Limuzina se opri brusc în fața unei case cu două etaje din Dumbarton Oaks, din Georgetown. Bloca strada, dar nu era nimic; era trecut de miezul nopții și nu era circulație. Voyles și doi agenți ieșiră pe ușile din spatele mașinii. Voyles ținea un ziar în mână. Bătu cu pumnul în ușă.

Coal nu dormea. Stătea în întuneric, în camera de lucru, îmbrăcat în pijama și halat, așa că îi făcu plăcere lui Voyles, când îi deschise ușa.

— Frumoasă pijama, zise, admirându-i pantalonii.

Coal se opri în veranda mică. Cei doi agenți rămăseseră pe trotuarul îngust.

— Ce dracu' vrei? Întrebă el.

— Ți-am adus asta, spuse Voyles, băgându-i ziarul în ochi. Ai aici o poză frumoasă, alături de Președinte, care îl îmbrățișează pe Mattiece. Știu ce mult îți plac ziarele, de aceea ți-am adus unul.

— Măine o să apară și mutra ta, spuse Coal, ca și cum ar fi scris deja articolul.

Voyles îi aruncă ziarul la picioare și se îndepărtă.

— Am câteva înregistrări, Coal. Dacă începi să minți, îți smulg pantalonii în public.

Coal îl privi fără să scoată un cuvânt.

Voyles ajunsese în stradă.

— Mă întorc în două zile cu o citație, zbieră el. O să vin pe la două noaptea. Ajunsese la mașină. Apoi, am să aduc acuzația. Bineînțeles că atunci vei fi un om terminat și Președintele va avea altă ceată de idioți în jur, care să-i spună ce să facă.

Intră în limuzină. Șoferul demară în viteză.

Coal ridică ziarul și intră în casă.

44

Gray și Smith Keen erau singuri în sala de conferințe și citeau articolul din ziar. Trecuseră mulți ani de când Gray nu se mai simțea emoționat văzându-și articolele în pagina întâi, dar acesta provocase ceva agitație. Era cel mai important. Chipurile erau aliniate în partea de sus: Mattiece îmbrățișându-l pe Președinte, Coal vorbind plin de importanță la telefon, într-o poză oficială de la Casa Albă, Velmano în fața unei comisii senatoriale, Wakefield fotografiat la un bar, Verheek zâmbind spre aparat, într-un film al FBI, Callahan — fotografia din anuar — și Morgan într-o imagine făcută după video. Doamna Morgan fusese de acord. Paypur, reporterul din serviciul de noapte, le spusese despre Wakefield cu o oră în urmă. Gray se întristase. Dar nu se simțea vinovat.

Începură să se adune pe la trei dimineața. Krauthammer aduse o duzină de papanași și mîncă urgent patru, în timp ce admira pagina întâi. Ernie DeBasio sosi după el. Spunea că nu dormise deloc. Feldman era proaspăt și activ. Pe la patru și jumătate camera era plină și mergeau patru televizoare. CNN anunță primul vestea și în câteva minute toate rețelele transmiteau pe viu de la Casa Albă, care deocamdată nu spunea nimic, dar Zikman urma să dea un comunicat la șapte.

Cu excepția morții lui Wakefield, nu apăruse nimic nou. Reporterii rețelilor TV băteau drumul între Casa Albă, Curtea Supremă și birourile de presă. Așteptară lângă Hoover Building, unde era liniște deocamdată. Arătară fotografiile din pagina întâi. Nu-l găsiră pe Velmano. Făcură speculații asupra lui Mattiece. CNN arată pe viu casa lui Morgan din Alexandria, dar socrul lui Morgan nu lăsa cameramanii să intre pe proprietate. NBC avea un reporter în fața sediului firmei White și Blazeovich, dar acesta nu aflase nimic nou. Și, deși nu era numită în articol, nu era nici un secret cine scrisese referatul. Se făceau multe speculații în legătură cu Darby Shaw.

La șapte, camera era aglomerată și tăcută. Cele patru ecrane arătau aceleași imagini — pe Zikman îndreptându-se nervos spre podiumul din sala de conferințe a Casei Albe. Era obosit și cu privirile rătăcite. Citi o scurtă declarație în care Casa Albă recunoștea că primise bani pentru campania electorală de la patru din canalele controlate de Victor Mattiece, dar nega cu vehemență că banii ar fi fost murdari. Președintele îl întâlnise pe domnul Mattiece numai o dată, pe atunci era vicepreședinte. De când fusese ales Președinte, nu mai comunicaseră și nu-l considera prieten, deși primise bani de la el. Campania primise peste cincizeci de milioane și Președintele nu se atinsese de ei. Pentru administrarea banilor exista un comitet. Nimeni de la Casa Albă nu încercase să se amestece în investigațiile făcute asupra lui Victor Mattiece ca suspect; orice afirmație contrară era falsă. Din câte știa, domnul Mattiece nu mai trăia în țară. Președintele socotește binevenită o cercetare aprofundată a celor expuse

În articolul din *Post* și, dacă domnul Mattiece provocase aceste crime, atunci el va trebui adus în fața justiției. Era o simplă declarație. Va urma o conferință de presă. Zikman se îndepărtă de podium.

Fusese o apariție palidă, a unui purtător de cuvânt tulburat și Gray era ușurat. Se trezi deodată sufocat și simți nevoia de aer proaspăt. Îl găsi pe Smith Keen la ușă.

— Hai să luăm micul dejun, șopti el.

— Sigur.

— Și, dacă nu te superi, o s-o șterg acasă. Nu am mai fost acolo de patru zile.

Făcură semn unui taxi pe Strada 15 și aerul rece de toamnă care intra pe ferestre le făcu plăcere.

— Unde e fata? Întrebă Keen.

— Nu știu. Ultima oară am văzut-o la Atlanta, acum nouă ore. A spus că se duce în Insulele Caraibe.

Keen râse.

— Presupun că ai să vrei și tu o vacanță lungă, acum.

— Cum ai ghicit?

— Mai e o grămadă de treabă de făcut, Gray. Acum ești în mijlocul exploziei și în curând vor începe să cadă în jurul tău bucățile. Ești omul zilei, dar trebuie să mai muncești. Trebuie să aduni bucățile.

— Îmi cunosc munca, Smith.

— Da, dar ai o privire pierdută. Mă îngrijorează.

— Tu ești redactorul-șef. Ești plătit ca să-ți faci griji.

Se opriră la intersecția cu Pennsylvania Avenue. În fața lor se ridica maiestuoasă Casa Albă. Era aproape noiembrie și vântul mătura frunzele peste pajiște.

45

După opt zile petrecute la soare, pielea ei era bronzată și părul revenea la culoarea lui naturală. Poate că nu-l distrusese de tot. Se plimba kilometri întregi pe plajă și nu mânca decât pește fript și fructe de pe insulă. În primele câteva zile dormise mult, apoi se săturase de somn.

Prima noapte o petrecuse în San Juan, unde găsise o agentă de voiaj care se declara expertă în Insulele Virgine. Ea îi găsi o cameră mică într-o pensiune din centrul orașului Charlotte Amalie, de pe insula St. Thomas. Darby voia să ia contact cu mulți oameni și cu circulația densă pe străduțe înguste, cel puțin câteva zile. Charlotte Amalie era perfect în acest sens. Pensiunea era pe deal, nu departe de port, iar cămăruța ei se afla la etajul trei. Nu avea storuri sau draperii și soarele o trezi în prima dimineață, o trezire senzuală care o îndemnă să se ducă la fereastră; în fața ei se desfășura portul măreț. Îți tăia răsuflarea. Douăsprezece vase de croazieră de toate mărimile stăteau nemișcate pe apa sclipitoare. Se întindeau într-o formație neregulată până la orizont. Pe fundal, lângă dig, se aflau vreo sută de bărci presărate în port și care păreau să țină pântecoasele vase de turiști în golf. Sub bărci, apa era limpede, bătea în albastru-deschis și era nemișcată ca o oglindă. Se vălurea ușor în jurul insulei Hassel și se întuneca până la indigo și apoi violet spre orizont. Un șir perfect de nori cumulus marca linia unde apa se întâlnea cu cerul.

Ceasul ei era în geantă și avea de gând să nu-l poarte cel puțin șase luni. Se uită totuși la încheietura mâinii. Fereastra se deschidea scârțâind și zgomotul din cartierul comercial se răspândea de-a lungul străzilor. Căldura băltea acolo ca într-o saună.

Rămase în picioare lângă fereastra mică timp de o oră în acea primă dimineață pe insulă și privi portul cum se trezea la viață. Nu se grăbea. Se trezi încetîșor, în vreme ce vasele mari alunecau pe apă și voci înăbușite veneau de pe punțile bărcilor cu pânze. Prima persoană pe care o văzu pe un vas sări în apă pentru o porție matinală de înot.

Putea să se obișnuiască cu toate astea. Camera ei era mică, dar curată. Nu avea aer condiționat, dar ventilatorul funcționa bine și nu era neplăcut. Apa curgea mai tot timpul. Se hotărî să rămână aici câteva zile, poate o săptămână. Clădirea era una din zecile îngrămădite de-a lungul străzilor care duceau spre port. În clipa aceasta îi plăcea siguranța oferită de mulțime și străzi. Putea să se ducă pe jos oriunde și să găsească orice avea nevoie. St. Thomas era cunoscut pentru magazinele lui și ei îi plăcea ideea să-și cumpere haine pe care să le poată păstra.

Existau și camere mai moderne, dar aceasta îi convenea deocamdată. Când plecase din San Juan, își dorise să nu mai fie nevoită să se uite peste umăr. Văzuse ziarul la Miami, urmărise frenezia produsă de articol la un televizor de pe aeroport și aflase că Mattiece dispăruse. Dacă o mai urmăreau și acum, era o simplă răzbunare. Și dacă o găseau după această călătorie în *zigzag*, atunci nu erau oameni și ea nu va scăpa niciodată de ei.

Nu apăruseră aici, așa credea. Rămase în apropiere de casă timp de două zile, neaventurându-se prea departe. Cartierul comercial era aproape — un labirint de sute de magazine mici, care vindeau de toate. Trotuarele și aleile erau pline de americani de pe vasele cele mari. Nu era decât o turistă oarecare cu pălărie mare de paie și șorturi colorate.

Își cumpără un roman, primul de un an și jumătate, și-l citi în două zile, stând întinsă pe patul mic, sub briza plăcută a ventilatorului. Își dorea să nu mai citească nimic din domeniul dreptului până la cincizeci de ani. Cel puțin la o oră, se ducea la fereastra deschisă și privea portul. O dată, numără douăzeci de vase de croazieră care așteptau să acosteze.

Camera servea bine scopului în care o luase. Își petrecu timpul cu amintirea lui Thomas și plânse, hotărâtă să fie pentru ultima oară. Dorea să părăsească sentimentul de vinovăție și durerea în acest mic colț din Charlotte Amalie și să plece de aici numai cu amintirile frumoase și cu o conștiință curată. Nu era greu și încercă; în a treia zi, nu mai avea lacrimi. Aruncase o singură dată cartea.

În a patra dimineață, își împachetă noile lucruri și luă feribotul până la Cruz Bay, la douăzeci de minute de insula St. John. Luă un taxi până la North Shore. Geamurile erau coborâte și curentul năvălea spre locul din spate. Se auzea un amestec ritmic de blues și reggae. Șoferul taxiului bătea în volan ritmul și cânta. Bătu și ea ritmul din picior și închise ochii ca s-o mângâie vântul. Era amețitor.

Taxiul părăsi drumul la Mano Bay și se îndreptă încet spre apă. Alesese acest loc dintre o sută altele pentru că era aproape pustiu. Doar câteva case și vilioane erau îngăduite în acest golf. Șoferul opri pe un drum îngust, mărginit de copaci și ea coborî.

Casa se afla aproape în punctul în care muntele întâlnea marea. Avea o arhitectură pur caraibeană — lemn alb, sub un acoperiș de țigle roșii —

și era construită pe pantă, pentru priveliște. Apucă pe o potecă scurtă care ducea de la drum până la treptele casei. Avea un singur etaj, două dormitoare și o verandă care da spre apă. Costa două sute pe săptămână și o luase pentru o lună.

Își puse bagajele pe podeaua camerei de zi și se duse pe verandă. Plaja începea la nouă metri sub ea. Valurile se rostogoleau fără zgomot pe mal. Vasele cu pânze stăteau nemișcate în golf, care era mărginit de munți din trei părți. O barcă de cauciuc plină de copii care se bălăceau plutea fără cârmă printre celelalte vase.

Cea mai apropiată locuință era la capătul plajei. Abia îi vedea acoperișul printre copaci. Câteva trupuri se odihneau pe nisip. Se schimbă repede într-un bikini și se îndreptă spre apă.

Aproape se întunecase, când taxiul se opri lângă potecă. El coborî, plăti șoferului și se uită la luminile mașinii care dispărea. Avea un sac de sport și o luă pe potecă spre casă, care nu era încuiată. Luminile erau aprinse. O găsi pe verandă, cu o băutură rece, și arătând ca o localnică cu pielea bronzată.

Ea îl aștepta, lucru al naibii de important. Nu voia să fie tratat ca un oaspete. Îi zâmbi și puse băutura pe masă.

Se sărutară pe verandă timp de un minut.

— Ai întârziat, spuse ea, în timp ce se țineau în brațe.

— Nu a fost foarte ușor să găsesc locul ăsta, spuse Gray.

Îi mângâia spatele, care era gol până în talie; o fustă lungă îi acoperea picioarele aproape în întregime. Le va vedea mai târziu.

— Ce zici ce frumos e? spuse ea, privind spre golf.

— E minunat, zise el.

Stătea în spatele ei și se uitau amândoi la o barcă cu pânze care se îndrepta spre mare. O ținea de umeri.

— Ești splendidă.

— Hai să ne plimbăm.

El se schimbă repede cu un șort și o găsi așteptându-l lângă apă. Se luară de mână și porniră încet.

— Picioarele tale au nevoie de exercițiu.

— Cam albe, nu-i așa? spuse el.

Da, se gândi ea, erau albe, dar nu arătau rău. Chiar deloc. Era suplu. După o săptămână petrecută pe plajă, cu ea, va arăta ca un tip de la salvamar. Stropeau apa cu picioarele.

— Ai plecat repede, spuse ea.

— Mă săturasem. După articolul cel mare, am scris câte un articol pe zi și încă mai voiau. Keen voia, Feldman voia. Am lucrat optsprezece ore pe zi. Ieri le-am spus la revedere.

— N-am văzut un ziar de o săptămână, spuse ea.

— Coal a plecat. Au încercat să-i pună totul în spinare, dar acuzațiile păreau șubrede. Nu cred că Președintele a făcut prea multe. E cam bătut în cap, dar nu-i vina lui. Ai citit despre Wakefield?

— Da.

— Velmano, Schwabe și Einstein au fost acuzați, dar Velmano nu e de găsit. Mattiece, bineînțeles că a fost și el pus sub acuzație, împreună cu patru dintre oamenii lui. Mai târziu, vor apărea și alte învinuiri. Acum câteva zile, mi-a devenit clar că la Casa Albă nu prea aveau multe de ascuns și m-am dezumflat. Cred că a compromis alegerea de la anul, dar

nu e un criminal. Orașul e un circ.

Se plimbară în tăcere, în întunericul tot mai adânc. Ea nu mai voia să audă nimic despre toate astea, iar el se săturase, de asemenea. Apăruse o jumătate de lună, care se reflecta în apa liniștită. Ea îl cuprinse pe după talie, iar el o trase mai aproape. Erau pe nisip, departe de apă. Casa era la câteva sute de metri în urma lor.

— Mi-a fost dor de tine, spuse ea în șoaptă.

El respiră adânc și nu spuse nimic.

— Cât ai să stai? întrebă ea.

— Nu știu. Câteva săptămâni. Poate un an. Depinde de tine.

— Ce-ai zice de o lună?

— Rezist o lună.

Ea îi zâmbi, iar el își simți genunchii moi. Darby privi spre golf, la luna reflectată în apele lui, la bărcile cu pânze care treceau peste ea.

— Hai să stăm câte o lună de fiecare dată, bine, Gray?

— Perfect.
